

Giới thiệu Chị Em Thiên Tài

Chị Em Thiên Tài là tựa truyện teen nói về cô nàng Trinh Tuyết Băng, năm nay vừa tròn 17 tuổi cái tuổi mà người ta vẫn nói là có thể bẻ gãy sừng trâu, bẻ được hay không thì tôi vẫn chưa có thử qua nên cũng không biết, nhưng tôi đã bẻ tay chân của những đứa làm tôi ngứa mắt đến bong gân, trật khớp có khi đến gãy xương là chuyện bình thường.

Chính vì vậy ở trường không ai là không biết đến tôi, thực ra nói chứ không phải khoe tôi nổi ngay từ khi mới chập chững bước chân vào trường cơ, một phần là do tôi vào được vào trường với số điểm tối đa, một phần là tôi của bề ngoài khá ưa nhìn và thanh tú, còn tám phần còn lại là do mới bước chân đến cổng tôi đã đánh cho tên anh hai của trường một trận đáng nhớ, nghe nói nó cũng phải vào viện nắn lại xương và khâu vài mũi, tôi cũng không rõ lắm.

Câu chuyện về hai chị em đầy cá tính nhưng sở hữu IQ cực cao này sẽ đưa tựa truyện online hay trở nên thu hút hơn trong mắt độc giả. Hơn hết, chính những tình cảm dạt dào và máu mủ mà họ trao nhau, đủ để chạm đến trái tim nhiều bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sơ Yếu Lí Lịch

Tôi tên họ đầy đủ là Trinh Tuyết Băng, năm nay vừa tròn 17 tuổi cái tuổi mà người ta vẫn nói là có thể bẻ gãy sừng trâu, bẻ được hay không thì tôi vẫn chưa có thử qua nên cũng không biết, nhưng tôi đã bẻ tay chân của những đứa làm tôi ngứa mắt đến bong gân, trật khớp có khi đến gãy xương là chuyện bình thường.

Chính vì vậy ở trường không ai là không biết đến tôi, thực ra nói chứ không phải khoe tôi nổi ngay từ khi mới chập chững bước chân vào trường cơ, một phần là do tôi vào được vào trường với số điểm tối đa, một phần là tôi của bề ngoài khá ưa nhìn và thanh tú, còn tám phần còn lại là do mới bước chân đến cổng tôi đã đánh cho tên anh hai của trường một trận đáng nhớ, nghe nói nó cũng phải vào viện nắn lại xương và khâu vài mũi, tôi cũng không rõ lắm. Nhưng mà nói thật tôi đánh người xong mới cảm thấy sợ sợ, vừa vào trường lại bị lãnh ngay kỉ luật bảo không sợ là nói dối, nhưng chuyện đời đâu ai có thể lường tôi không những không bị kỉ luật mà chuyện tôi đánh nhau cũng không hề bị nhà trường biết được, cũng chẳng bị bố mẹ của tên kia tính sổ mà bị tên kia bám dai dẳng không buông, hẳn nói cái gì mà “tôi là người phụ nữ của đời hắn” làm tôi nổi hết cả da gà và cũng nghi ngờ rằng đầu của tên này bị tôi đánh cho hỏng luôn rồi.

Đó mới là một phần nhỏ trong câu chuyện khi mới bước vào trường cấp 3 của tôi thôi, năm lớp 10 và lớp 11 tôi có cả một chiến tích dài nào là vi phạm kỉ luật, nào là đánh nhau, nhưng được cái tôi có được cái đầu không tệ để cứu vãn lấy đạo đức sút mẻ của mình, đừng nhìn vào những chiến tích kia của tôi mà đánh giá học lực của tôi vì đó là một sai lầm vô cùng to lớn, vì thành tích học tập của tôi vô cùng đáng để kiêu hãnh nha, điểm số luôn đứng nhất trường, giành về không ít giải, đặc biệt tôi đã nắm trọn cái huy chương vàng môn toán học khi đi thi quốc tế, với những thành tích như vậy quá đủ làm cho các thầy cô trong trường phải đặc biệt chú ý đến.

Việc tôi gây sự đánh nhau trong trường luôn bị em đi thực ra là vì tôi có ô dù vô cùng to lớn đằng ngoại đằng nội không trong ngành giáo dục thì cũng là quân đội hoặc chính trị, còn ba tôi thì làm bên quân đội, mà thì làm viện trưởng của bệnh viện lớn của thành phố. Nên tôi tung hoành ngang dọc ở trường cao lắm cũng chỉ bị phạt cho có hình thức thôi, chứ các cô trong trường không dám khai hòa với tôi, nếu dám thì cứ chuẩn bị tinh thần mà bị chèn ép là vừa.

Nhưng tôi như ngày hôm nay không hẳn là do lỗi của tôi nha, mà một phần do ba má “khuyến khích” và có chút nuông chiều mà thành mà thành, ông bà ấy nói gì mà như vậy mới có “cá tính”, sống thế mới là sống chứ cứ im lặng học hành ngoan ngoãn tuân thủ nội quy thì quả thật cuộc sống rất tẻ nhạt, ba tôi nói cứ vậy mà phát huy đừng có quá đà quá là được.

Chính vì vậy tôi “ngoan ngoãn” nghe lời ba tôi mà phát huy cái “cá tính” của mình đến mức tối đa, hậu họa thì để hai ông bà ấy giải quyết. Nói thì nói thế thôi chứ đôi khi tôi quá trớn là một bài giảng đạo đức phải nói là có một không hai từ ba má hay ông nội ông ngoại gì đó, cái bài giảng đó phải nói là có một không hai quả không ngoa chút nào, ví dụ như: “con thật quá đáng, đánh nó thì cũng phải chọn chỗ mà đánh, đánh bầm tím mặt mày là ổn rồi làm gì mà bẻ gãy cái cẳng của nó chứ con làm vậy là khó giải quyết lắm, nên con phải nhớ rằng từ sau nếu mà có đánh thì phải nhớ đánh xong phải làm sao cho nó ngậm miệng lại người không vì mình trời chu đất diệt, nghe con...” đó thấy không, đó là một bài diễn văn điển hình của từ hi thái hậu nhà tôi đó, bảo sao tôi không “ngoan ngoãn” thế này cho được.

Nhưng đừng nghe vậy mà nghĩ là tôi gặp ai là cũng gây sự nha, tôi chỉ đánh những thằng đáng đánh mà thôi tại vì tôi vốn có “tinh thần trượng nghĩa” mà. Để có thể duy trì được tinh thần trượng nghĩa đó tôi đương nhiên là phải có một nội công thâm hậu rồi, tôi học võ từ lúc 4 tuổi mà lại, nói chứ không phải khoe chứ tôi hiện giờ là đội trưởng ở câu lạc bộ võ thuật rồi đấy ở thành phố rồi đấy cũng có chút tiếng tăm trong giới võ thuật, đủ điều kiện đi thi luôn, nhưng tôi không ham thôi, tôi vẫn võ song toàn là vậy chỉ có nữ công gia chánh của tôi là có chút chút là không tốt, nói thế là để nghe chứ từ miệng thằng em tôi là “Chị xuống trái đất với mục đích phá hủy nhà bếp và làm mất mặt giới tính trên chứng minh nhân dân của chị”.

Haizz, biết sao được tôi đã hoàn hảo đến mức trời đất khó dung, nếu còn biết nữ công gia chánh nữa thì có phải là khiến trời đất cũng phải phẫn nộ hay không, hắc hắc.

Đó cũng chỉ là một số điều cơ bản về tôi thôi , à đúng tôi còn có một thằng em năm nay mới có 8 tuổi nhưng đã là học sinh lớp 7 , có lẽ là các bạn sẽ thấy lạ nhưng thật ra nó học nhảy cấp mà , Ừm thì nó cũng đẹp trai , thông minh đến đáng ghét và đặc biệt là nó có thể chửi người mà không hề mất đi bộ dáng tao nhã của mình và không hề có một chút thô tục nào mà cũng làm cho người bị nó chửi tức đến phát điên lên , như tôi là một ví dụ kinh điển chẳng hạn .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thầy Quản Sinh Biết Yêu ...

Nó lặng nề kéo mí mắt , hôm qua cày game hơi muộn nên hôm nay người có chút uể oải , giờ tay cầm lấy chiếc đồng hồ ở đầu giường , đưa ra trước mặt , chiếc kim đồng hồ thân nhiên chỉ 7h02 người nó bật dậy như cái lò xo , nghiêng răng , trong lòng không khỏi tức giận , chắc chắn ai đó trong nhà này đã giờ trò với cái đồng hồ rồi và đối tượng hiện ra đầu tiên trong đầu nó là thằng em chết tiết của mình , chứ không có lí nào cái đồng lại không đồ chuông . Nó tung chăn ra khỏi giường và bật dậy lao vào phòng vệ sinh và bắn xuống dưới tầng sau 15 phút , đồng phục chỉnh tề , đầu tóc thì bù xù , giấy giấy buộc lộn xộn , vừa giờ tay buộc tóc vừa đi đến bàn ăn cầm lên lát bánh mì trước ánh mắt đầy khinh bỉ của thằng em trai và ánh mắt tràn đầy vẻ u oán của ba má nó , nó thân nhiên nhồi lát bánh mì vào mồm một cách nhanh nhất .

- “ Ăn từ từ thôi kẻo nghẹn chết đấy con ” _ mẹ nó đầy “ quan tâm ” mà nhắc nhở nó .

Nó méo mặt trước kiểu nói của mẹ nó , trong lòng khê than lên “ ôi ! mẹ tôi thật là biết cách hỏi thăm đến tôi , trong khi đó thì ở trước mặt bệnh nhân thì thanh cao hết cỡ cơ , nhìn mà tôi thấy giả tạo kinh ” .

- “ Thằng danh con , chị đây mà biết là mày có liên quan đến đến cái đồng hồ thì mày chết với tao nha con ”

Nó quăng lại một câu cảnh cáo với thằng em trai rồi sau đó chạy thẳng đến chỗ chiếc xe đạp địa hình của nó và hét to lại một câu :

_ “ Con đi học đây ạ ”

Rồi sau đó lao nhanh ra ngoài đường , đường phố buổi sáng lúc nào cũng tắc nghẽn người thì đi làm kẻ thì đưa con đến nhà trẻ nên làm cho con đường rộng thênh thang hàng ngày biến thành không còn đủ chỗ cho xe chen vào chứ đừng nói là phóng nhanh , nhưng với nó thì lại là một chuyện rất là đơn giản với chiếc xe địa hình gọn nhẹ và kinh nghiệm lạng lách xe gần chục năm của nó , nó nhanh chóng bỏ lại sau lưng hàng xe cộ tập nập và không ít tiếng chửi bới đằng sau . Mục tiêu của nó duy nhất lúc này là cổng trường Thánh Huy , xe nó vừa rẽ vào ngã rẽ của cổng trường thì cái cổng sắt đứng giờ đóng lại . Thật là con mẹ nó chứ ! nó khê than thầm trong lòng khi thấy phía xa xa thầy quản sinh đang thông dong đi về phía nó miệng thì cười ngoác ra không ngậm lại được , nó dám cá là việc phạt nó là một trong những việc mà thầy quản sinh khoái nhất . Thầy quản sinh tên Hùng , năm nay cũng đã hơn 40 tuổi mà cũng chưa có được “ gả đi ” có lẽ vì vậy mà ông ta lo đến nỗi làm cho trên đầu càng ngày càng thưa tóc , càng dần lộ ra cái đầu bóng loáng , thân hình cũng có chút mập mạp , mặt thì theo cách đánh giá của nó là nhìn vô cùng khó ưa , nhìn một lần liền muốn đánh . Tính cách thì hết sức hẹp hòi , nó có bằng chứng hẳn hoi khi nói như vậy , đúng là có vài lần nó “ hiểu động ” “ lờ tay ” giật bộ tóc già trên đầu thầy , nhưng ... nhưng không đến nỗi thầy phải ghi hận đến mức cứ thấy nó vi phạm nội quy là thầy lại “ đánh hơi ” thầy ngay như vậy chứ . Thầy nhanh chóng đến gần tôi với bộ mặt cười không ngậm miệng lại được sau đó “ nhẹ ” giọng nói với tôi :

_ “ Băng , hôm nay em lại đi muộn sao , tôi không muốn nhưng cũng phải phạt em , phải làm theo quy định mà ” _ Thầy giám thị nhẹ nói với nó .

“ Giả tạo ” trong lòng tôi hô to một tiếng như vậy , trong lòng tôi thầm khinh bỉ một hồi trước sự giả tạo của thầy quản sinh rồi mới cười thân thiện mà hỏi :

_ “ Thầy phạt em làm gì ạ ? ”

_ “ Ừm , cũng đơn giản thôi , sân vận động hơi nhiều rác em ra đó dọn xong là có thể về lớp rồi ” _ sau khi tuyên án tôi xong thầy bước đi với cái mồm không ngậm lại được vì cười

Nó trong lòng chửi thô tục một trận , lòi 18 đời tổ tông nhà ông thầy ra điểm danh mmmotj lượt , thật muốn đánh người a , đơn giản hả ? cái con khi , rộng muốn chết đi được , ở đó xây vài căn biệt thự khéo còn được ấy . Có gắng kiềm chế cái ý nghĩ xông lên đạp lão giám thị một phát , sau đó quay người hướng sân vận động mà đi toi . Khi nó đứng ở sân vận động thì quả thật ngay lúc này tôi chỉ muốn ném bom khủng bố nhà lão Hùng “ hời ” kia thôi . Sân vận động tuy mọi hôm cũng được gọi là sạch sẽ , vậy mà hôm nay , ôi thôi , nào là lá cây dãi rác khắp nơi , giấy dác cái gì cũng có . Tôi hưng hăng tung 1 nắm đấm vào không khí , sau đó túm lấy cái thùng rác bên cạnh đi nhặt rác vừa nhặt tôi vừa nguyên rủa lão Hùng “ hời ” đó cả đời không ai thêm lấy , mà cũng đúng vậy mà , đầu thì hời mặt thì ,than ôi ! thật là một thảm họa mà với tính cách này thì muốn đòi không lấy được vợ nghe chưa . Nhặt được một phần 10 của cái sân thì nó hết chịu được rồi , lòi cái điện thoại yêu quý ra nhấn vài cái tin cho mấy đứa đàn em lớp 10 , 11 . Mười năm phút sau cũng chẳng biết tụi nó làm cách gì để xin ra khỏi lớp tầm 5, 6 đứa đều có mặt đầy đủ , nó nhìn tụi đàn em với ánh mắt đầy hài lòng , rồi quăng thùng rác

cho tụi nó , tìm một chỗ ngồi rút điện thoại lên face . Tầm khoảng 20 phút sau , thằng Minh đến gần nhẹ nói với nó :

_ “Chị băng , tụi em làm xong rồi”

Lúc này nó mới rời mắt khỏi chiếc điện thoại nhìn xung quanh sân vận động . Oa , quả là sức mạnh đoàn kết của tập thể a , mới có chừng đó thời gian cái sân vận động chỉ còn lại một màu xanh của cỏ đã được cắt tỉa xong , nó gật đầu nhìn tụi đàn em đầy vẻ hài lòng và nói :

_ “Ừm, phiền mấy nhóc rồi, về lớp đi”

Mấy đứa vâng, dạ rồi quay về lớp , còn nó đứng dậy vươn vai , bây giờ chỉ cần đi tìm lão Hùng kia đến kiểm tra là có thể về lớp rồi . Lết cái thân đến phòng của thầy quản sinh , đang định đưa tay đẩy cửa vào thì trong phòng vọng ra cái giọng khùng bô của thầy quản sinh làm nó chết lâm sàng mất mấy giây , câu nói nguyên văn là thế này : “ Ừm, người ta cũng nhớ em lắm ý ” . Ngay lúc này thì tụi nó cảm thấy như gặp quỷ vậy à không gặp quỷ cũng không đáng sợ như vậy , cái tay nó hành động còn nhanh hơn cái đầu rút điện thoại ra tay hơi hể cửa và mở chế độ ghi âm , trong quá trình đó nó cảm thấy dạ dày nó vài lần kháng nghị muốn đẩy lát bánh mì và cốc nước cam sáng nay của nó ra ngoài cũng may nội công của nó thâm hậu mới áp chế được cái cảm giác đó xuống , khi cuộc nói chuyện điện thoại kết thúc nó nhanh chóng thu tay về ,sau đó làm cái chuyện mà nó chưa từng làm với cánh cửa của thầy giám thị . “ Cộc cộc cộc ” ba tiếng gõ cừ đúng chuẩn vang lên , sau khi nhận được câu mời vào từ người bên trong nó mới đẩy cửa thông dong bước vào đúng chuẩn với hình tượng một học sinh gương mẫu và lễ phép , khi nhìn thấy nó bước ra từ sau cánh cửa đầu tiên là thầy quản sinh trao cho nó ánh mắt đầy ngạc nhiên (vì nó vào phòng giám thị có bao giờ gõ cửa cơ chứ không dùng chân đạp cửa là may rồi) sau đó là ánh mắt đầy ngờ vực kèm theo câu hỏi :

_ “Em đến lâu chưa ? có nghe thấy gì không ? ”

Nó cũng rất thức thời trưng ra cái bộ mặt của kẻ chẳng biết gì sau đó thân nhiên sử dụng tính cách của một học sinh bị liệt vào sổ đen của thầy quản sinh đó là : nói xạo không chớp mắt .

_ “Em vừa mới đến , sao hà thầy có cái gì em cần nghe thấy à ? ”

Mặt thầy quản sinh nhẹ nhõm hẳn , thở phào một cái , rồi lấy lại bộ mặt nghiêm nghị khó ưa thường ngày , quát mắt nhìn nó và nói :

_ “Không có , mà em làm xong chưa mà đến đây hà ? ”

_ “Dạ , em làm xong rồi mà , em đến gọi thầy đến để kiểm tra mà ”

Thầy giám thị nhìn nó với vẻ mặt đầy nghi ngờ sau đó mới chịu đi theo nó , khi mà thầy Hùng “ hó” đứng trước sân vận động xanh mướt của màu cỏ ,không thấy bóng dáng của 1 cái lá cũng như một mảnh rác , khuôn mặt ông ta liền nhăn nhúm lại như bị táo bón vậy .

_ “Vậy , thầy cho em về lớp nha ” _ Nó cố gắng nhịn cười trước biểu hiện của ông thầy quản sinh mà hỏi

Sau khi nhận được cái gật đầu đặc xá từ lão quản sinh , tụi nó liền chuẩn luôn trước khi lão ta “ bới lông tìm vết ” thấy cái gì thì mặt lăm

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cô Ấy Là Chị Hai Của Trường

Khi nó trở về lớp thì đã là giờ ra chơi , bước vào lớp quăng cặp xuống ghế , rồi nằm bò ra bàn một cách chán chường , ở lớp nhìn thấy thì một ánh mắt ngạc nhiên với nó cũng không có , vì nó thế này là chuyện bình thường xảy ở chợ huyện vậy , không có cái gì đáng chú ý cả . Một gói bim bim bay đến trước mặt nó kèm theo câu hỏi của đứa bạn thân

_ “Sao lão Hùng hôm nay phạt mày cái gì ? ”

Nó nhăn nhó ngồi thẳng dậy , chớp lấy gói bim bim không thương tiếc xé toạc ra , cầm vài cái bỏ vào mồm chuyên tâm ăn chứ không thèm để ý đến câu hỏi của nhóc bạn thân bên cạnh (Hoàng Yến Nhi bạn từ ngày xưa ngày xưa nói chung là cũng lâu lắm rồi , nó cũng chẳng nhớ nó gặp nhóc từ khi nào nữa , bố mẹ nhóc là bạn của bố mẹ nó nên hai nhà cực kì thân nhau , nhóc còn một ông anh đang học đại học nữa . Vì có thể chơi với nó lâu như vậy nên cũng không phải dạng tầm thường cũng như bình thường được)

_ “Hôm nay lớp mình có học sinh mới chuyển đến ”

Câu nói của Nhi cuối cùng đã thành công khơi dậy sự tò mò của nó , nó dừng lại việc ăn và nhìn quanh quất xung quanh , nhìn thấy biểu hiện của nó , Nhi liền nói :

_ “Ồ dưới căn tin ý”

Không được chiêm ngưỡng người thật nó đành miễn cưỡng quay qua hỏi nhỏ bạn thân

_ “Sao ?”

Nhi nhăn mặt trước cách hỏi của nó , nhưng vẫn trả lời

_ “Học sinh nam, là du học sinh từ Mỹ về , nhà có vẻ giàu , là một chàng bước từ tiểu thuyết bước ra chính hiệu”

Nhi nói xong ánh mắt vẫn còn chứa vẻ đại trai thấy rõ , thấy được vẻ mặt của đứa bạn nó không khách khí trao tặng cho một ánh mắt đầy khinh thường , bỏ miêng bím bím cuối cùng rồi mới chậm chạp nhả một câu :

_ “Liệu bằng mấy phần em trai tao ?”

_ “Lát nữa là mày sẽ biết bằng mấy phần ngay thôi áy mà” _ Nhi chẳng thèm để ý đến ánh mắt đầy khinh bỉ của nó mà thân nhiên trưng ra cái bộ mặt của mày tên dê già háo sắc .

Quả nhiên mồm con Nhi này linh thật nha , sau này đi gọi hồn đảm bảo không thể chết đói được , vừa nói đến một cái mặt lạ hoắc mà nó chưa hề gặp bao giờ nó ra từ cửa , nó nheo mắt lại , dán mắt lên người hắn và bắt đầu quét từ trên xuống dưới một lượt mà đánh giá , ồm ngoại hình cũng không tệ , có vẻ là con lai , khuôn mặt cũng có thể nói là đẹp hiếm gặp , đặc biệt là hắn có đôi mắt màu tím nhìn rất nổi a , phong cách ăn mặc được gói gọn trong một chữ “duyet” , quả thật đủ trình để làm cho không những con bạn thân nó mê mẩn mà đảm bảo làm cho không ít bạn nữ trong trường đồ rầm rầm . Hắn nhìn thấy ánh mắt nó nhìn hắn chăm chăm thì trong lòng không khỏi kiêu ngạo , hắn vẫn luôn được mọi người chú ý mà . Nhắc chân đi về phía nó trong ánh mắt chú ý của mọi người trong lớp . Hắn dừng bước trước mặt nó nhàn nhạt hỏi :

_ “Sao thấy đẹp lắm phải không ?”

Nó cũng rất hồn nhiên theo phản xạ mà nói :

_ “Không tệ”

Nhận được câu trả lời từ nó , hắn không mấy hài lòng , “không tệ” chứ không phải rất đẹp sao . Hắn nhìn nó bằng ánh mắt đầy kiêu ngạo vì trong trí nhớ của hắn những cô gái hắn từng gặp qua không người nào là không siêu lòng với hắn , nên trong tiềm thức của hắn nó cũng như vậy .

Nó bắt gặp ánh mắt không mấy thiện ý của hắn , trong lòng nhoáng một cái bao nhiêu ý nghĩ tốt đẹp của hắn đều biến mất thay vào đó là một cỗ khó chịu xông lên nghẹn lại ở trong lòng . Nhìn thấy vẻ mặt lúc này còn si ngốc nhìn hắn mà nhoáng một cái đã giờ mặt đầy khó chịu như gặp kẻ thù thì hắn cũng bất ngờ , vẻ mặt nó cũng thay đổi quá là nhanh đi . Còn mọi người ở lớp thì trầm xuống không gian liền lập tức lắng đọng , làm con người ta cảm thấy không thoải mái chút nào .

Hắn chưa kịp phản ứng gì , thì nó đã mở miệng với giọng điệu đầy chán ghét và cũng tỏ ra như chợt hiểu ra điều gì mà nói với hắn :

_ “Nhưng xem ra cũng chỉ là một cái vỏ rỗng bên ngoài hào nhoáng nhưng bên trong chẳng có gì”

Nó sinh thời đã rất ghét những kẻ kiêu căng không coi ai vào mắt nên khi nhìn thấy ánh mắt đó của hắn làm nó không khỏi sinh ra chán ghét .

Còn hắn khi nghe thấy nó nói vậy đôi mày kiếm khê xô lại , không khí càng ngột ngạt và căng thẳng các cán bộ lớp cứ nhấp nhòm không yên muốn vào can ngăn nhưng lại không muốn bị phiền phức , còn Nhi từ nãy vẫn ngồi yên không hề xen vào ai bảo nhỏ hiểu nó đến là như vậy chứ .

_ “Cô nói ai là cái vỏ rỗng hả ?” _ Hắn đang tức giận lên trong giọng nói không khỏi tránh chút to tiếng .

_ “Tôi nói you chứ ai , mà tôi cũng không chi có muốn nói đâu” _ Nó cũng không vừa hướng ánh mắt đầy khiêu khích về phía hắn làm cho các cán bộ lớp không khỏi toát mồ hôi lạnh , không phải họ vô trách nhiệm , nhưng ... con mẹ nó , cái gì cũng phải biết mình trước đã “thà chết bạn cũng đừng làm tổn thương mình” , đạo lý này có ai mà không biết chứ .

_ “Không thì cô định làm gì chứ hả” _ Hắn cũng không vừa đưa ánh mắt thách thức nhìn nó

_ “Đối với cái loại như anh thì phải thế này” _ Vừa nói nó vừa không thương tiếc giơ chân dùng hết sức đập vào dống chân của hắn làm hắn đau đớn ôm chân , đau đến mức anh ta không thể nói gì chỉ có thể trừng mắt nhìn nó .

Nhìn thấy bộ dạng thảm thương của hắn , trong lòng nó liền lập tức hồ to hai chữ “thoải mái” sau đó ngênh ngang bỏ đi khỏi hiện trường , như việc xảy ra vốn không có liên quan tới nó vậy . Nhi thấy nó bỏ đi cũng nhanh chân đuổi theo khi đi qua hắn còn vỗ vỗ vai hắn và bỏ lại một câu :

_ “Cô ấy mà anh thấy chính là chị hai của trường”

Sau đó cũng nhanh chân rời khỏi hiện trường , tuy trong lòng có chút xót xa cho anh bạn đẹp trai kia nhưng dù sao đó cũng là một phút say nắng thôi còn với nó thì là tình bạn từ khi nói khổ nha , bên nặng bên nhẹ rất rõ ràng .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Người Nhà Trịnh Gia

Nó và Nhi sau khi bỏ khỏi lớp thì cũng không có quay lại , hai đứa cùng bùng học bỏ đi đến công viên giải trí ngay cả buổi học chiều cũng không có quay về .

Sau một ngày vui chơi mệt mỏi nó và Nhi mới quay về nhà lúc này cũng là năm rưỡi chiều , nó chia tay Nhi ở ngã rẽ rồi nhanh chóng quay về nhà , khi lái chiếc xe vào sân đập vào mắt nó là chiếc ô tô thể thao bóng loáng màu đỏ vô cùng chói mắt của mẹ nó , trong lòng nó không tránh khỏi khiếp đảm , hằng ngày mẹ nó về khi chín , mười giờ còn hiếm chứ đừng nói là về vào giờ này , vì đặc thù công việc của mẹ nó là vậy . Vậy mà hôm nay lại về vào giờ này làm nó trong lòng không khỏi có một cục tắc mắc to đùng và nghi vấn không biết mẹ nó về có kéo theo con bão nào không nữa . Nó dựng xe xong đang định bước vào nhà thì mới đến cửa một thân hình mảnh mai chặn nó lại , nó đưa mắt nhìn lên khuôn mặt của chủ nhân dáng hình mảnh mai ấy , thì đập vào mắt nó là khuôn mặt mẹ nó với nụ cười vô cùng sáng lạng , làm cho da đầu nó run lên một mảng , không phải sợ bất cứ cái gì khác mà cái nó sợ chính mà bộ dáng của mẹ nó , cái nụ cười ấy cũng thật là khủng bố quá đi .

“ Hôm nay cô giáo thông báo rằng con không đi học , con có gì giải thích với mẹ không ? ” _ Mẹ tôi hỏi nó với giọng điệu trăm phần trăm là hỏi cho có thôi chứ cũng chẳng quan tâm vì nó trốn học , bùng tiết xảy ra như cơm bữa mà má nó có nói gì đâu , mà nghe bà ngoại nó kể hồi mẹ nó còn đi học mẹ nó cũng như vậy suốt nó như vậy cũng coi là được di truyền từ mẹ nó cả , không biết sao hôm nay mẹ nó lại giờ chứng vậy chứ .

“ Mẹ đừng nói với con rằng hôm nay mẹ về sớm để hỏi con chuyện này nhá ” _ Nói xong nó cũng tránh sang một bên và đi vào nhà .

Thằng em nó thì đang ngồi vắt vẻo trên ghế mà xem một cuốn tạp chí nhưng nó có thể đảm bảo rằng nó chẳng đọc được chữ nào đâu vì nó còn đang mãi hóng xem kịch vui mà .

“ Ừm thì không phải , chẳng qua hôm nay có người làm thay việc nên được về sớm , thuận tiện tò mò hỏi con luôn . Lâu rồi mẹ cũng không có ăn cơm cùng hai đứa ” _ mẹ nó cũng đi vào nhà sau đó thả người xuống ghế , rồi hỏi mẹ nó .

“ Má bị đuổi việc rồi hả ? ” _ Nó hỏi xong câu này tự nhiên mới thấy mình ngu . Bệnh viện đó là của má thì bị đuổi việc gì chứ . Tất nhiên với một câu hỏi như thế tôi không hề được nhận lại câu trả lời , mà chỉ nhận được hai ánh mắt coi thường bắn về phía nó kiểu như “ dạng câu hỏi ngu vậy mà cũng thốt ra được ” .

Nhưng nó là ai chứ , sống đến từng đó năm trong cái gia đình toàn thành viên quái đản như vậy thì da mặt nó cũng đã sớm dày lên hơn lúc ban đầu nên những ánh mắt đó tuyệt không ảnh hưởng đến nó .

“ Con đói rồi ”

Nói xong câu cụt ngủn đó nó cũng lê cái xác mệt lử bước về phía cái bàn đầy ắp thức ăn . Người nhà Trịnh gia là vậy không có những câu hỏi han thừa thãi , họ quan tâm nhau theo những cách riêng . Tuy bề ngoài họ có vẻ hơi hợm nhưng thật ra họ lại có tình cảm vô cùng sâu sắc , người ngoài chưa chắc đã hiểu được .

“ Có phải sáng nay mày giờ trò với cái đồng hồ của bà đây không ? ” _ Nó vừa ăn vừa quắc mắt nhìn em trai nó

“ Bao Công xử án , bắt người còn phải có bằng chứng , Trịnh Tuyết Băng , chị không bằng không chứng lấy gì nói là em làm ” _ Minh Vũ còn chậm rãi nhai nuốt nốt miếng cơm mới từ tốn trả lời nó , bộ dạng như nó thật sự vô tội vậy .

Nó trừng mắt lên nhìn thằng em trước mắt chỉ hận không thể lao vào bóp chết nó luôn .

“ Trịnh Minh Vũ , chị đây không tin không làm gì được nhóc ” _ Nó nói với giọng tràn đầy đe dọa , nhưng có vẻ những lời đó chẳng có ảnh hưởng gì đến thằng nhóc Minh Vũ hết nó còn quăng lại cho nó một câu đầy mỉa mai :

“ Dựa vào cái đầu heo của chị thì có thể làm gì được em chứ ”

Nó còn đang định nói gì thì mẹ nó nói :

“ Hai đứa muốn ăn ở đây hay ngoài sân ? ”

Hai chị em nhà họ Trịnh vô cùng thức thời mà cũng ngoan ngoãn ngậm miệng mà ăn cơm , với người khác thì đó là lời đe dọa vô hại nhưng trong Trịnh gia này sẽ hoàn toàn có thể xảy ra và càng chắc chắn vì đó là lời nói được thốt ra từ miệng của Trịnh phu nhân , trong Trịnh gia vốn tôn tại nữ quyền mà nên đôi khi lời của bố nó nói chưa chắc đã có uy bằng mẹ nó . Hai chị em trao cho nhau ánh mắt đầy “ âu yếm ” mà cùng nhau ăn cơm , mồm đứa nào cũng nhai à không phải là nghiền thức ăn trong mồm như thể là đó chính là đang nhai đối phương trong miệng vậy . Bữa cơm nặng nề buổi tối cuối cùng kết thúc bằng một đĩa bánh ngọt trắng miệng . Nó là người giỏi bàn đầu tiên , quay trở về phòng với mục tiêu : nhà tắm . Hành động : đi tắm . Sau một

ngày đi chơi cùng con bạn nó có chút cảm thấy mệt .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ăn Miếng Trả Miếng

Sau khi sấy khô tóc nó đưa tay với laptop ở trên bàn học tính chơi game nhưng đột nhiên nó nhớ ra đoạn ghi âm hồi sáng nên nó liền rút chiếc điện thoại lôi ra cái thẻ nhớ rồi nhanh chóng copy vào máy tính , rồi lại nhanh chóng đăng nó lên face . Nhưng nó cũng không ngu đến mức dùng nick của nó để đăng thẻ thì ngày mai ông thầy quản sinh có bằng chứng để trị tội nó rồi , nó đăng lên trang face của trường như vậy đừng nói là chỉ một hai người biết mà có khi là cả trường biết luôn ấy chứ hơn nữa nếu ông thầy có thấy , dù biết là nó làm cũng không làm gì được , vì đâu có chứng cứ chứ .

_ “ Có thù không trả thì Trịnh Tuyết Băng này ăn com nghẹn chết à ” _ Nó nhẹ nhàng nói rồi nhẹ kích lên hai chữ “ chia sẻ ” chỉ một cái kích nhẹ thôi nhưng nó đảm bảo ngày mai truyện có ở trường tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng như cái kích lúc này của nó đâu , cứ nghĩ đến cái mặt nhăn nhó khó ưa của lão Hùng quản sinh khi biết chuyện này thì trong lòng nó không khỏi hô to hai tiếng “ thoải mái ” đúng chính là vô cùng thoải mái khi trả được thù , vừa đăng lên tâm hai mươi phút nó liền nhìn thấy lượt like và comment không đếm xuê . Quả nhiên là tốc độ Internet không làm nó thất vọng , thông tin cực kì nhanh nhạy .

Nó đang chăm chú nhìn cái máy tính cười đến mức không ngậm miệng lại được thì “ rầm ” cách cửa phòng của nó bị đập một cách đầy thô bạo , và thủ phạm không ai khác chính là đứa em “ iu dẫu ” của nó . Sau khi làm xong cái hành động không mấy lịch sự đó , thằng nhóc thông dong bước vào trước ánh mắt hình viên đạn của người chị chính là nó . Minh Vũ ngồi xuống cạnh nó sau đó nói :

_ “ Cho em mượn máy tính máy em hỏng rồi ”

Thật là , có ai đi mượn đồ lại dùng giọng điệu giống như em nó không ? đúng là không thể chấp nhận được mà . Đột nhiên ánh mắt nó nhìn chăm chăm vào em trai nó đầy châm chọc , Minh Vũ bị nhìn chăm chăm như vậy đến khó chịu và phát bực , quắc mắt nhìn chị nó sau đó lấy giọng của người bề trên mà giáo huấn :

_ “ Em là em trai chị nha , nếu chị thích phi công trẻ em sẽ nể tình mình là chị em mà giới thiệu mấy thằng bạn của em cho chị , chứ em thì không được nha , dù em rất yêu thương chị nhưng cứ chiều theo ý chị thì còn gì là luân lí nữa . Không nên , không nên . ”

Nó không thèm để ý đến sự châm chọc của em trai mình mà ngoác miệng ra nói :

_ “ Có phải em Downloads phim người lớn nhiều nên máy mới bị đơ luôn rồi không ? ”

Nghe xong nó nói mặt thiếu gia Minh vũ nhà ta liền đen hơn cả bao công tái thế , trừng mắt nhìn nó . Sau đó từng tiếng rít qua kẽ răng mà quát nó :

_ “ Trịnh Tuyết Băng , rốt cuộc đầu của chị chứa những gì vậy hả ? Em mới có tám tuổi thôi , chị có thôi đi không hả ? ”

Biết cậu nhóc đã thật sự tức giận nó liền biết chừng mực mà dừng lại , em nó mới chỉ có tám tuổi nhưng thực sự rất đáng sợ a , thằng nhóc này một khi đã tức giận còn nguy hiểm hơn chó điên lên con ấy chứ . Nó liền lập tức cười cười lấy lòng em trai , biết lùi biết tiến mới là người khôn ngoan .

_ “ Chị tất nhiên biết em trai chị là thanh niên nghiêm túc rồi , sao có thể xem thể loại đó được chứ , phải không ? ”

Minh Vũ lạnh lùng liếc nó một cái . Quả thật cậu chiều bà chị này thành hư rồi . Đúng vậy , cậu tuy là em nhưng lại cực kì nuông chiều bà chị này , điều này có vẻ lạ đối với những gia đình khác , em trai lại phải chiều chị gái nhưng đây là Trịnh gia nên chuyện như rất là bình thường hơn nữa tuy Minh Vũ mới chỉ có tám tuổi nhưng xem ra tính trẻ con còn ít hơn của nó . Phải thừa nhận rằng cậu rất dung túng cho những trò đùa man rợn của chị mình có đôi khi cậu còn giúp nữa là đằng khác . Tuy bề ngoài cậu hay châm chọc nó nhưng nếu ai dám đụng vào chị cậu thì cứ chịu những trò trả thù quái ác của cậu đi , thế nên ở trường cấp 3 cậu cũng rất ư là nổi tiếng , câu ra vào đó như com bữa ấy mà .

_ “ Vậy bây giờ em có thể mượn máy được chưa ? ”

_ “ Được rồi ... ”

Nó còn định nói gì tiếp thì thằng em “ iu dẫu ” của nó đã đoạt cái laptop từ tay nó rồi đứng định hướng cửa mà đi tới , không thèm nói một lời cảm ơn cũng chẳng thèm liếc lại nó một cái làm nó tức giận rãnh rãnh lợi mà không thể làm gì được , chỉ có thể trừng mắt lên nhìn cái bóng nhỏ bé đó rồi đi . Không còn máy tính , đó có nghĩa là sự nghiệp chơi game của nó tối nay tan biến , vậy nó có thể làm gì bây giờ , học ư ? đừng đùa , nó thà lên giường sớm đi ngủ nhiều hơn một chút cũng không thèm đi ôm cái đồng sách chán ngắt đó việc ôm đồng sách miệt mài nghiên cứu có lẽ đã là chuyện biến mất từ lâu lắm rồi . Nghĩ là làm nó nằm lên giường tìm cho mình một tư thế thoải mái nhất và nhắm mắt lại ngủ , nghĩ đến ngày mai đến trường có kịch hay để xem thì đi ngủ nó cũng có thể cười không ngớt , tâm tình vui vẻ đi ngủ cũng đặc biệt thoải mái hơn .

Trong khi nó bình yên ngủ ở nhà thì “ dân chúng ” của trường Thánh Huy không ai là không bùng nổ với đoạn ghi âm mà nó đưa lên , like và bình luận một cách điên cuồng không biết chán , vì ai ở trường mà không có chút " ân oán " với thầy quản sinh chứ , suốt ngày rình mò bắt lỗi của học trò , lâu dần khiến lũ học trò cũng sinh ra lòng thù hận , trong đó còn một số ít là các thầy cô giáo cũng hứng thú sôi nổi bàn luận mà quên hai chữ " đồng nghiệp " đi một cách không thương tiếc , còn bên kia thầy quản sinh đang bùng nổ rất muốn quăng , đập cái máy tính trong tay . Trong đầu liên tục nghĩ đến thủ phạm , trong đầu xuất hiện một loạt khuôn mặt nhưng không khó nghĩ ra thủ phạm không ai khác mà chính là nó , vì cái hành động bất thường hôm nay ở trường của nó , mọi ngày bốn chữ " lịch sự gõ cửa " tuyệt đối không bao giờ có thể gắn với nó , vậy mà hôm nay nó có thể làm ra cái hành động đó , bây giờ liền có thể giải thích rồi . Nghĩ đến là nó làm thầy quản sinh liền muốn đánh bom nhà nó , nhưng đó cũng chỉ là ý nghĩ mà thôi . Hơn nữa cũng chẳng có bằng chứng nào chứng minh là nó làm ra chuyện này hết , làm thầy quản sinh tức giận mà không có chỗ chút chi có thể ôm một cục ức chế to đùng mà làm bản thân khó chịu . Mọi người hỗn loạn là vậy mà đương sự là nó lại coi như không có chuyện gì , rất thoải mái đi tìm Chu Công đánh cờ .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Khi Thầy Quản Sinh Tức Giận .

Trong trường học thì thầy quản sinh tức giận đôi khi còn đáng sợ hơn việc thầy hiệu trưởng tức giận . Ngày thường thầy quản sinh soi mói , tọc mạch đã là quá khủng bố rồi , huống chùng như không thể hơn được nữa . Nhưng có lẽ đó là một nhận định hết sức sai lệch . Thầy quản sinh một khi trong người khó chịu thấy ấy càng soi mói dữ hơn , càng đưa ra những hình phạt quái gở , có khi là cực kì biến thái . Thầy quản sinh của trường THPT Thánh Huy chính là một ví dụ điển hình cho mẫu thầy quản sinh đó .

Nó vừa dắt xe đến cổng trường đã thấy thầy Hùng “ hói ” đứng ra hình phạt cho một cậu học sinh khối mười với cái tội danh “ cười quá to trong trường học ” theo lời ông ấy nói mà nó nghe được là như vậy sẽ làm mất đi thuần phong mỹ tục . Đúng là nghe mà ngứa cả tai . Cũng may hôm nay nó rất biết điều mà cố gắng lết xác tới trường khá sớm , nếu không mà bị ông ấy bắt gặp đi học muộn thì không biết thầy Hùng sẽ “ xử ” nó ra sao nữa . Nó lẳng lặng dắt xe vào nhà xe , cố gắng đi nhẹ nhàng để giảm sự tồn tại trước mặt ông quái nhân kia một cách thấp nhất , nhưng ông trời đứng là muốn chơi nó a , nó vừa mới ló mặt ra ngoài nhà xe đi được một đoạn đột nhiên cảm thấy sau lưng có một cảm giác chẳng lành , nó theo phản xạ quay người lại thì đập vào mắt nó chính là lão Hùng , đang đi về phía nó , nhìn với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nó vậy . Miệng nó ngay lập tức về ra một nụ cười tươi rói , sau đó nhanh nhẹn chào :

_ “ Em chào thầy ”

Giọng nói nó không phải là nhỏ lên lập tức thu hút sự chú ý của không ít người có mặt tại sân trường . Như vậy cũng tốt ông thầy sẽ không thể vô lí mà xử phạt nó trước mặt mọi người .

_ “ Em hôm nay có về tới sớm nhỉ ? ” _ Ông thầy nhìn nó từ trên xuống dưới cố gắng tìm ra một lỗi nhỏ nhất của nó , nhưng nó cũng rất biết điều hôm nay mặc nghiêm chỉnh theo đúng phong cách của một học sinh gương mẫu .

_ “ Dạ , tất nhiên rồi ạ , em biết thầy vì em mà rất muộn phiền , điều đó làm em suy nghĩ rất nhiều , nên em nghĩ từ hôm nay em sẽ trở thành học sinh gương mẫu để cho thầy vui lòng . ”

Những lời nói này từ miệng ai nói ra thì cũng có chút đáng tin , nhưng từ miệng nó nói ra thì một chút cũng không có tin nổi . Trong trường này chính là có quy tắc ba không mà mọi người tự đặt ra đối với nó .

_ Một là : không nên tin lời nó hứa , nó hứa thì rất hay nhưng sẽ chẳng bao giờ thực hiện , nó là người dùng cảm nhận lấy sai lầm của mình nhưng cũng sẽ chẳng bao giờ chịu sửa đổi .

_ Hai là : không bao giờ giờ trò lưu manh với nó , vì nó sẽ còn lưu manh hơn mà chơi lại người dám giờ trò lưu manh trước mặt nó .

_ Ba là : không được làm nó khó chịu , còn nếu có gan làm thì cũng phải có gan chịu sự trừng phạt của Minh Vũ thiếu gia một khi cậu tra ra (Có lần nó về nhà với khuôn mặt u ám , ngay ngày hôm sau cái người dùng cảm chộc tức nó bị đưa lên văn phòng với tội danh bắt nạt trẻ em . Chỉ biết khi cậu ta lên văn phòng , thì có mặt tại đó là cô chủ nhiệm và thầy hiệu trưởng và tám năm , sáu đứa học sinh tiểu học ngồi đó . Khủng hoảng nhất là năm sáu học sinh tiểu học đó đứa nào cũng quần băng gạc trắng , không ở tay cũng ở chân không thì cũng là ở đầu , chỉ có duy nhất chỉ có một cậu nhóc có bề ngoài vô cùng bảnh trai là không có gì . Và cái cậu nhóc đó nói làm cậu ta không khỏi hoảng hốt “ Chính anh ấy là người đánh các bạn cháu ra nông nỗi này , cháu có thể làm chứng ” và càng khủng bố hơn khi đám nhóc kia cũng trảm miêng một lời nói là cậu ta đánh bọn chúng , trong khi cậu ta thì chẳng biết gì cả , trong khi ngay cả gặp bọn nhóc này cũng chưa nói chi là đánh . Vậy là đương nhiên tên cậu bị gánh cái tội danh oan to đùng , trong khi chẳng làm gì cả , cho đến khi ra khỏi căn phòng cái cậu nhóc đẹp trai đó nói một câu mới khiến tên kia vỡ lẽ ra “ từ sau nhớ nhìn sắc mặt Trịnh Tuyết Băng mà nói năng ”) đó cũng chỉ là một trong những vụ Minh Vũ giúp chị mình xả giận mà thôi , thế mới bảo cậu út nhà họ Trịnh vô cùng nuông chiều chị hai mình .

Sau một hồi soi mói nó , ông Hùng cũng chẳng tìm ra một cái lỗi nào dù là nhỏ nhất lên đành phải cho nó chở về lớp . Chỉ khổ cho những học sinh kia thôi bị ông Hùng “ giận cá chém thớt ” nấy đứa bị tóm lại bị phạt , khi nó đi xa rồi vẫn còn nghe cái giọng oanh vàng của thầy Hùng tuyên án những học sinh mà thầy tóm được , nhưng trong lòng nó đang cảm thấy vô cùng vui sướng khi nhìn thấy khuôn mặt tức giận đến méo mó mà cũng không làm gì được nó chỉ nghĩ tới đây thôi là nó cảm thấy trong lòng vô cùng vui sướng một chút cảm giác tội lỗi với mấy học sinh kia cũng không có . Trong khi nó vui

sướng là vậy thì ông thầy Hùng lại vô cùng khó chịu khi đi tới đâu từ học sinh cho đến đồng nghiệp làm với nhau bao nhiêu năm cũng xi xầm to nhỏ nói xấu ông . Làm cho nỗi hận nó càng được dâng cao một cách mạnh mẽ .

Nó bước vào lớp với tâm trạng vô cùng vui vẻ , nó vừa ngồi vào chỗ , con Nhi cũng không biết đột nhiên từ chỗ nào tới ngồi bên cạnh nó , nhìn nó đầy ngờ vực sau đó lấy cái giọng tra khảo mà hỏi nó :

_ “Mày mau nói mày không liên quan đến vụ ông Hùng “hói” kia đi”

_ “Tại sao tao không thể liên quan” _ Nó nở nụ cười vô cùng lưu manh mà đáp lại con bạn thân

_ “Vậy là mày làm thật á” _ Con Nhi hét toáng lên làm cả lớp đổ dồn ánh mắt về hai đứa nó . Nó nhún nhút lại , con Nhi quay ra cười ngượng ngùng với mọi người xua tay làm như không có chuyện gì . Đợi khi mọi người không còn chú ý nữa nó mới gần giọng nói với Nhi :

_ “Sao mày không bắc loa nói cho cả trường biết là tao làm vụ đó đi”

Nhi mặc kệ thái độ tức giận của nó , mà gắng hỏi tiếp :

_ “Mà cái đoạn ghi âm đó là mày chế hay là có thật vậy , chứ tao nghĩ lắm à nha lão Hùng mà cũng có người yêu được á”

_ “Tao mà tạo ra được đoạn ghi âm đó á ? mày đánh giá tao hơi cao rồi đó , tuy tao thông minh nhưng cũng chưa đến mức độ tạo ra được cái giọng nói giống hệt lão Hùng như vậy” _ Nó ép giọng mình cho đến mức thấp nhất để trả lời cho nhỏ bạn thân .

_ “Mày làm cú này quá tuyệt luôn , đảm bảo lão Hùng tức ói máu . Tao đi dạo một vòng quanh trường rồi nơi nào cũng bàn tán về chuyện này , chuyện này còn phải nổi một thời gian khá dài nữa đây . Nhưng liệu ông Hùng có biết là mày làm không ?” _ Nhi khoái chí nói với nó , nhưng vẫn còn chút lo lắng cho nó .

_ “Ông ấy biết cũng chẳng làm gì được tao , tao cũng không có đăng bằng nick của mình . Ông lấy bằng chứng đâu nói tao chứ”

_ “Ừm, cũng phải . Nhưng mà nói thật bình thường nghe thấy giọng nói của lão Hùng nói với mấy cô giáo trường mình tao đã thấy dạ dày tao không yên rồi , vậy mà lão ấy vẫn còn bày ra được cái giọng kinh khủng hơn nữa tao nghe mà sồn hết cả da gà . Cái gì mà *ừm anh nhớ em chết đi được áy* , *anh đang nghĩ không có em làm sao anh có thể sống được đây* , đúng thật là buồn nôn mà .” _ Con Nhi gật gù nói , sau đó lại còn nhái lại giọng lão Hùng trong đoạn ghi âm nữa chứ .

Làm nó ngồi nghe Nhi bình phẩm bên cạnh mà mồm nó cũng không có khép vào được .

_ “Tao nghĩ cái bà người yêu lão Hùng cũng phải khủng bố không khác gì lão đâu nhỉ ? Nồi nào úp vung lấy mà .” _ Nhỏ Nhi lại nói tiếp

Nó đang định trả lời thì ngoài cửa có thằng Trung học sinh lớp 11 gọi nó :

_ “Chị Băng ơi , em trai chị ở dưới cổng đợi chị đó” _ Nói xong thằng nhóc đó cũng biến đi luôn , không để cho nó kịp hỏi gì hết .

Nó đứng dậy hướng ra ngoài cửa mà đi toi , mang theo cái thắc mắc to đùng . Mọi ngày nhóc Vũ có việc gì tìm nó cũng lên thẳng lớp , hôm nay lại bày đặt nhờ người gọi hộ . Quái lạ !

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Gây Thù

Nó đi ra cổng thì đã thấy Minh Vũ đang đứng dựa vào cổng , mày nhíu lại chứng tỏ nhóc đang không vui . Vừa nhìn thấy nó thằng nhóc đã khó chịu hỏi :

_ “Chị vừa đi vừa bỏ ra đây à , chân thì cũng phải ngán lắm đâu chứ !”

_ “Thế Vũ ca tìm bà chị này có việc gì cần thỉnh giáo sao ?” _ Nó không thèm để ý đến sắc mặt khó coi và sự trách cứ của em trai , mà hỏi thẳng vào vấn đề .

_ “Đến hẹn chị trưa nay đi ăn cơm ở ngoài cùng em thôi , em chán cơm ở canteen rồi”

Mặt nó ngệt ra , “*có như vậy mà phải đến tận đây sao , báo qua điện thoại cũng được mà , hoặc lên lớp nói luôn cũng được sao phải bảo nó lết xác xuống tận đây chứ , thật chẳng biết thương chị gì cả*” nó nghĩ

__ “Có như vậy thôi sao ? vậy gọi qua điện cho chị là được rồi mà , hoặc lên tận lớp chị là được rồi còn bày đặt gọi chị xuống , em đúng là chẳng chịu nghĩ cho bộ xương già của chị tạo nào ” __ Nó bắt đầu ca thán , kể tội em trai

__ “Thứ nhất điện thoại em hết pin , thứ hai gọi chị xuống thì chị mệt chứ em không có mệt , em phải thương bản thân mình trước chứ . Với lại trường chị nhiều nữ sắc lắm em lại còn đẹp trai ngồi ngồi thế này , mỗi lần vào trường cứ bị chỉ chỗ , nhòm ngó khó chịu lắm ” __ Thăng nhóc đó mặc kệ sự ca thán của nó , mà vẫn từ tốn giải thích .

Tuy nó nghe ra trong giọng nói của thằng nhóc này có phần cao ngạo , nhưng quả thật là thằng nhóc nói đúng mới chết chứ .

__ “Ừm , Minh Vũ của chúng ta thật đẹp trai ” __ Nó nói sau đó nhoen miệng cười đưa tay bẹo má thằng nhóc .

__ “Chị cũng rất xinh gái ” __ Minh Vũ cũng không tiếc một lời khen mà khen nó , sau đó mới nói :

__ “Em về trường đây , trưa nay em đợi chị ở cổng trường của em ”

Nói xong thằng nhóc cũng bỏ đi luôn , nó nhìn theo cho đến khi thằng nhóc đến đoạn rẽ vào trường nó mới quay vào . Trường nó với trường của thằng nhóc kia khá gần nhau . Thằng nhóc đáng lí ra bây giờ mới chỉ học lớp ba tại trường cấp một thôi , nhưng nó học nhảy lớp nên hiện giờ nó đã là học sinh lớp bảy , nhóc đó nói mình thích học nhảy lớp nhưng ai cũng biết nó làm vậy để học gần trường với nó . Nghĩ đến đó nó không khỏi mỉm cười quả thật tình cảm chị em nó rất tốt , không phải ai cũng hiểu được . Vừa đi vừa mãi suy nghĩ , nên nó không có để ý nên va vào một cái gì đó , theo phản xạ nhanh nhạy của mấy năm học võ nó nhanh tay bám vào cái gì đó gần nhất . Nhưng nó không những không giữ được thăng bằng mà vẫn ngã xuống kèm theo một tiếng “ Xoẹt ” âm thanh đặc trưng của tiếng vải bị xé vang lên . Trước khi tiếp đất cái đầu nhanh nhạy của nó nhanh chóng xác định được vật mà nó va vào là một con người , và người đó giữ thăng bằng rất tốt dù bị nó kéo nhưng vẫn không có ngã theo nó , thật là làm nó khó chịu mà . “ Bụp ” một tiếng va đập giữa cơ thể nó với nền xi măng cứng ngắt của sân trường , cả người nó cảm thấy đau nhức . Sau khi rửa thắm ông trời không biết thương xót nó , sau đó mới mở mắt ra nhìn cái người mà nó va vào , người đó đứng đúng hướng mặt trời nên nó không nhìn rõ lắm , nheo mắt lại một chút thì A là soái ca hôm qua bị nó đá tại lớp sau đó nó ôm người bỏ chạy đây mà . Đúng là oan gia ngõ hẹp mà , trong trường có mấy trăm học sinh mà không pahir bbaats cứ ai bị nó va vào mà lại va phải hán đúng là xúi quẩy mà . Nó nở nụ cười vô cùng lưu manh sau đó nói :

__ “Bạn đẹp trai có thể kéo mình dậy không ? ” __ Nói xong nó còn đưa tay ra , sau đó mới phát hiện trong tay nó vẫn còn mảnh vải mà nó xé từ chiếc áo khoác của hán , lúc này nó mới để ý áo khoác của hán bị rách một mảnh nham nhở nhìn rất là tức cười . Cánh tay nó giờ ra thấy mỗi lúc mà vẫn chẳng thấy có bàn tay đưa ra kéo nó lên , nó liền rời mắt từ chiếc áo bị rách lên khuôn mặt của hán . Đập thẳng vào mắt nó là khuôn mặt vô cùng đáng sợ , đặc biệt đôi mắt màu tím đỏ đang lạnh lùng nhìn nó làm nó bất giác nổi hết da gà . Nó thu tay lại , rồi chậm rãi đứng dậy , bày ra cái bản tính lưu manh nhất dù nó đâm vào hán lại còn xé áo của hán nhưng không những không xin lỗi lại còn nói :

__ “Bạn đẹp trai này bạn chẳng biết gallant gì cả , thấy một bạn gái như mình ngã cậu phải nhanh tay đỡ , còn nếu bạn đẹp trai không phản xạ nhanh như vậy thì bạn cũng phải đỡ người ta nên hỏi xem người ta có sao không chứ , đằng này”

Nó mở mồm ra là bạn đẹp trai bộ dáng vô cùng lưu manh , hán nheo mắt lại nhìn nó , vì kiềm nén tức giận mà khuôn mặt trở có chút đỏ . Nó biết là vậy nhưng vẫn có tình nói :

__ “Ồ sao bạn lại đỏ mặt thế kia , con trai gì mà dễ ngượng vậy ? thế này đi tán gái phải làm sao ” .

__ “Cô nói đủ chưa vậy , tôi còn chưa tính sổ là may rồi đấy . Mới lại tôi chỉ gallant với con gái thôi ” __ Hán nói giọng đầy tức giận còn không quên mỉa mai nó .

Gallant với con gái sao ? Nó không phải con gái chắc ? nói như vậy khác nào nói nó không phải con gái chứ , nó không phải con gái thì là con gì chứ , nó tốt xấu gì cũng là hot girl của trường chứ bộ , nó cũng có nhiều người theo đuổi chứ bộ , cái thằng cha mắc dịch này . Giỏi , dám đối đầu khiêu khích nó , đang định giáo huấn cho hán một trận , cho hán biết mình đã đắc tội với ai , thì không biết từ đâu ông thầy Hùng xuất hiện trước mặt nó . Thỉnh thoảng nha , nó cảm giác là khứu giác của thằng cha này đặc biệt nhạy cảm với nó , cứ nó ở đâu là đánh hơi thấy ngay vậy , nó thu lại bộ mặt giận dữ bày ra bộ mặt tươi cười , giờ mặt còn nhanh hơn lật sách làm cho hán bên cạnh cũng phải kinh ngạc .

Thầy quản sinh đến gần nhìn dò xét hai đứa , sau đó hỏi :

__ “Trống vào tiết rồi hai đứa còn hẹn hò gì ở đây ? ” .

__ “Dạ , thưa thầy em đi vệ sinh ” __ Nó nhanh nhẩu đáp

__ “Nhà vệ sinh của trường dời đến đây từ khi nào chứ ? ” __ Thầy quản sinh nhìn nó trong mắt phát ra đầy tia nguy hiểm .

Nó biết mình nói bị hở , nhưng lỡ rồi biết sao bây giờ , tiếp tục chém gió luôn :

__ “Dạ em đi nhầm , em phát hiện dạo này trí nhớ của em bị giảm sút một cách ghê gớm có khi em phải đến bệnh viện coi sao . thôi em nỗi buồn của em đang gấp em đi trước nha ” __ Nói xong nó cũng chạy thẳng , bây giờ không chuẩn còn đợi đến khi nào nữa chứ , cứ mặc kệ tên kia lo liệu với thầy quản sinh . Chạy lấy người cái đã thằng cha này vẫn còn cay cú với nó cái vụ đoạn ghi âm có người ở lại .

Chương 8: Oan Gia Ngõ Hẹp (Phần Đầu)

Nó vừa vào đến cửa lớp đã nghe thấy giọng nói với âm lượng ngang ngửa với cái loa thùng của cô Minh _ Cô giáo chủ nhiệm lớp nó , cô đang vô cùng hăng say chửi mắng đứa học sinh cá biệt của lớp cá biệt của lớp , nên nó cũng không ngu gì mà xuất hiện vào lúc cô đang hăng tiết gà thế này , cô ấy mà nhìn thấy nó lúc cô đang vắn chương lại lảng thế này là đảm bảo nó sẽ được cô "ưu ái " tặng cho một bài diễn văn dài lê thê luôn . Nên nó cũng rất thức thời mà lặng lẽ đứng vào chỗ mà cô không thể nhìn thấy và lắng nghe cô chửi tụi trong lớp , quả đúng là cô giáo dạy văn chửi cũng rất thâm ý thật , thế này có mà khối đứa thấy ức chế trong lòng .

Năm phút Mười phút ...mười năm phút . Cuối cùng thì cô Minh cũng kết thúc bài diễn văn dài lê thê của mình mà trả lại sự bình yên cho những cái tai của dân cư lớp 12a3 . Lúc này nó mới bước tới cửa lớp , nhẹ nhàng nói :

_ “Thưa cô cho em vào lớp ”.

Ánh mắt tóe lửa của cô Minh lập tức bắn tới , ngọn lửa của cô Minh vừa được làm dịu đi vậy mà lại bị nó làm cho cháy bùng bùng trở lại , làm cho hàng loạt đôi mắt đầy oán hận bắn về phía nó , cô giáo bước đến trước mặt nó và nói với giọng đầy lửa giận :

_ “Bằng , em lại đi học muộn sao hả ? ”

_ “Dạ , lần này oan cho em cô , em có đi học muộn đâu cặp em ở chỗ ngồi rồi thầy ạ ” _ Nó lập tức kêu oan cho mình , quả thực lần này oan cho nó , tại cái thằng cha chết bầm kia chứ bộ .

_ “Vậy em bỏ đi đâu mà bây giờ mới vào lớp ? ” _ Cô giáo nghiêm mặt dò hỏi nó

_ “Dạ ... em ...em” _ Nó ra vẻ khó xử , không muốn nói .

_ “Có gì nói luôn đi . Sao cứ em ,em mãi thế ? ” _ Cô giáo sốt ruột dục nó

_ “Chắc tại sáng nay em ăn bữa nên từ lúc đến trường đến giờ ... em ... em ở trong nhà vệ sinh ạ ” _ sau đó nó còn bày ra vẻ mặt ngượng ngùng , đảm bảo Minh Vũ mà nhìn thấy vẻ mặt này của nó sẽ lập tức phì cười , nó mà cũng biết thẹn ư ? sự xấu hổ của nó trốn nhà đi từ rất lâu rồi .

Nghe câu trả lời của nó cả lớp liền cười ầm lên , cô Minh cuối cùng cũng phải cho nó vào , bởi cái lí do không thể đỡ của nó . Khi nó đi qua chỗ của con nhỏ Huyền Thanh nó nhận ngay một ánh mắt đầy coi thường , và cái nhếch môi đầy giễu cợt nó . Nó cũng chẳng thèm để ý phớt lờ mà đi thẳng , trong lớp con nhỏ Nguyễn Hiền Thanh đó cực kì ghét nó và nó là vậy đã ghét nó , nó sẽ cho nhỏ ghét nó thêm , nó cực kì ghét cái loại con gái kiêu như con nhỏ đó , nhà có chút ra thế , bản thân có chút thành tích cùng nhan sắc là không có coi ai vào mắt , kiêu căng phách lối , không coi ai ra gì . Trong lớp tuy nó là chị hai của trường nhưng nó cũng rất hòa đồng cùng những bạn cùng lớp , nên quan hệ khá là tốt , còn nhỏ Thanh kia thì hầu như chẳng có ai ưa nổi nhỏ , chỉ có mấy con nhỏ giống Huyền Thanh là khá thân thiết với nhau .

Nó ngồi vào chỗ , Nhi ở bên cạnh đã hỏi nhỏ nó :

_ “Mày gặp nhóc Vũ làm gì mà lâu vậy ? ” _ Cái lí do của nó đánh chết Nhi cũng không tin , Nhi quá hiểu con bạn mà , nhưng Nhi cũng chịu nó luôn , có bao nhiêu lí do nó không chọn lại đi chọn cái lí do không đề cho bản thân một chút mặt mũi nào mà nói ra , đúng là hết nói nổi mà . Và chắc cũng chỉ có nó mới dám dùng cái lí do khó đỡ thôi .

_ “Tao gặp một số chuyện , khi nào tiện tao nói cho nghe ” _ Nó cũng nhỏ giọng nói , sau đó cũng ngậm miệng lại luôn , vì từ lúc nó vào cô Minh vẫn cứ để ý đến nó .

Hai tiết học cứ thế trôi qua trong sự chán nản của nó , đến tiết ba , tiết học môn sinh thì thật sự nó chỉ muốn khoác balo bỏ về , hoặc tìm một chỗ nào đó để ngủ cho rồi , thật chẳng có chút hứng thú học tập nào cả . Nó đưa mắt nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ tâm tình đang phiêu dạt theo gió , thì bỗng ở đâu có tiếng nói quen quen bay vào tai nó :

_ “Thưa cô , cho em vào lớp ạ ”

Nó tò mò đưa mắt nhìn thủ phạm của giọng nói đó , thì ra là cái thằng cha dám nói nó không phải con gái , nhìn thấy hán nó lại cảm thấy bức xúc . Mà cái áo khoác bị nó xe rách cũng đã được thay bằng chiếc áo khoác đồng phục thể thao . Khi hán quay về chỗ ánh mắt nó chạm nhau , nó ngay lập tức trừng mắt lên nhìn hán , hán cũng không có kém cạnh đáp trả cho nó ánh mắt đầy sắc bén , ông trời cho nó và hán học cùng lớp là quá lắm rồi vậy mà chỗ hán ngồi lại ngay đằng sau nó , bỏ mẹ , vị trí đó hán rất dễ trả thù nó nha . Thật đúng là đen hơn con chó mực mà , nó nhìn hán chỗ nào cũng không thấy ưa vậy mà bọn con gái trong lớp bao gồm cả nhỏ Nhi cứ nhìn hán rồi cười toe toét như bị đại vậy , nhìn ngửa cả mặt , chỉ muốn tiến đến quát vào mặt chúng nó rằng " *chúng mày thật không có tương lai , hám trai vừa thôi* " . Buổi học với nó trôi qua càng nặng nề hơn , khi mà ngay sau lưng là cái thằng vừa gặp lần đầu là nó đã ghét cay ghét đắng . Nó cuối cùng thì cũng không chịu nổi uể oải nằm bò ra bàn , phiêu phiêu vào giấc ngủ mặc kệ sự đời , giáo viên thấy vậy cũng chẳng buồn nhắc nữa , nhắc mãi cũng chán rồi . Cuối cùng ba tiếng trống dài vang lên giống như gọi hồn nó quay về vậy , nó nhanh chóng quăng sách vở vào cặp rồi chuồn thẳng ra khỏi lớp .

Quả thật dòng đời xô đẩy như dòng người đẩy trôi , cái cầu thang tắc nghẽn luôn mặc dù nó đã phóng ra với tốc độ nhanh nhất vậy mà vẫn cứ gặp cảnh tắc nghẽn thế này , nó ngoa ngán đứng qua một bên , bỗng có ai đó vỗ vai nó , nó quay lại thì ra là nhỏ Nhi

_ “Mày đi đâu mà vội vậy cũng không có đợi tao ” _ Nhi trách

_ “Hôm nay Minh Vũ gọi tao ra ngoài ăn cơm , tao đến sớm một chút không thằng nhỏ lại phải đợi , mày có đi cùng không ? ”

_ “Tiếc nhỉ , hôm nay ba má tao gọi tao về chẳng biết là có việc gì ý , chiều nay mày tìm đại một lí do xin nghỉ hộ tao nha ” _ Nói xong nhỏ cũng chen chúc vào dòng người mà đi mất .

Nó cũng đợi cho vẫn người sau đó mới nhanh chóng xuống tầng , đang đi nửa chừng thì nhóc Thiên , hot boy của khối mười một nhảy từ đâu ra trước mặt nó , rồi nói :

_ “Chị Băng đến canteen ăn phải không ? Đi cùng đi ”

_ “Đại gia nhà chị gọi hôm nay không ăn cùng nhóc được rồi ” _ Nó nói

_ “Đại gia ...” _ Thằng nhóc nghi hoặc nhìn nó , nhìn ánh mắt đó nó biết ngay thằng này nghĩ bậy bạ , đã thế nó cho hiểu làm luôn .

_ “Ừm , chị có đại gia bao nuôi mà ”

Nhìn cái biểu hiện kinh ngạc mà há hốc mồm của thằng nhóc làm tâm trạng nó có chút được cải thiện , nó liền vỗ vỗ lên vai thằng nhóc vẫn còn đang đờ ra mấy cái rồi bỏ đi .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Oan Gia Ngõ Hẹp (Phần Kết)

Nó đứng ở cổng trường cấp hai chính xác là đã được hơn ba mươi phút rồi , mà vẫn chẳng thấy bóng dáng của thằng nhóc Minh Vũ đâu cả . Đùa chứ mới cấp hai thôi mà cho học đéo mà học lăm thế . Đợi thêm một lúc nữa cuối cùng tiếng trống trường báo hiệu giờ tan học của bọn cấp hai cũng vang lên , nó liền ngó cổ lên nhìn , không khó nhận ra nhóc Vũ trong đám học sinh vì trông nó quá ư là nổi bật mà , tới giờ cái tay vẫn cầm bình trà sữa đang hút dở lên vẫy nó . Nhóc Vũ tiến lại gần tới , đôi mày nó cau lại nhìn tới không mấy hài lòng . phải cầm trà sữa , tay trái cầm thịt xiên nướng , nhìn chẳng ra làm sao cả . Nhóc Vũ mở miệng giáo huấn nó : “ Em đã nói với chị bao nhiêu lần rồi không được ăn đồ ăn lề đường mà , lại còn trà sữa nữa chứ ? Những thứ này không hợp vệ sinh cũng chẳng tốt cho sức khỏe đâu . ”

Nói xong thằng nhóc cũng với tay lấy cốc trà sữa và que thịt nướng trên tay nó vứt vào thùng rác , không kịp cho nó ú ớ gì hết . Sau đó thằng nhóc nói tiếp :

_ “Đi ăn cơm , hôm nay em trả tiền ”

Nói xong thằng nhóc cũng bỏ đi trước , nó cũng lếch thếch theo sau , khi đi qua một con hẻm nhỏ mà xui quýt khiến thế nào nó lại dấn mắt vào con hẻm nhỏ đó , đập thẳng vào mắt nó là một người con trai quay lưng lại với nó , nhìn tư thế là biết là đang đái bậy . Cũng chẳng biết dây thần kinh nào của nó hôm nay bị đứt nữa cứ đứng ngây ngốc ra đó nhìn vào người đàn ông đó như một con điên , nhóc Vũ tiến lại gần nó gắt lên :

_ “Người ta đái chị nhìn cái gì ? Khẩu vị của chị cũng nặng quá đấy ”

Nó vẫn không thèm để ý đến lời nói mỉa mai của nhóc Vũ , nó quay ra hỏi :

_ “Em có tiền lẻ không ? ”

Minh Vũ không hiểu ý nó nhưng vẫn lôi từ trong túi ra năm nghìn lẻ đưa cho nó . Nó đợi người kia quần áo chỉnh tề trở lại thì mới bước vào con hẻm đến bên cạnh người thanh niên đó . Nhét tờ năm nghìn vào tay anh ta rồi nói :

_ “Đi một đoạn có nhà vệ sinh công cộng đấy có hai nghìn một lượt thôi còn thừa tiền mua kẹo mút mà ăn , nhìn mặt mũi cũng đẹp trai sáng láng đấy chứ vậy mà ... ”

Sau đó nó quay bước rời đi trước cái mặt vẫn đờ ra của anh thanh niên . Đùa kiểu gì vậy chứ , đái cũng không có được yên mà .

Nó kéo Minh Vũ hướng quán cơm mà hai chị em hay tới ăn , trên đường đi nó cứ ôm bụng cười sặc sụa như một con điên lên con , làm không ít người đi đường nhìn nó bằng ánh mắt đầy nghi hoặc và thương cảm . Còn mặt Minh vũ càng ngày càng đen lại , nếu có thể cậu thật muốn cách xa người này

một chút coi như là không quen biết :

_ “Chị có thôi ngay không đi hả ? Dây thần kinh nào của chị bị mất à mà lại có thể làm ra cái hành động đáng xấu hổ đó chứ ? ”

Nhìn thấy mặt nhóc Vũ càng ngày càng đen lại nên nó rất tức thời mà cố ngậm ngay miệng lại nhưng trong mắt vẫn còn tỏ rõ ý cười , tính nó thỉnh thoảng cũng làm ra những chuyện khùng khùng vậy mà . Hai chị em nó đang định bước vào quán cơm thì đằng sau có tiếng gọi thất thanh :

_ “Minh Vũ ”

Hai chị em nó đồng thời quay người lại thì nhìn thấy một cô nhóc khá dễ thương , bên cạnh là một người phụ nữ có lẽ là mẹ của cô bé . Cô bé nhanh chân chạy về phía hai chị em nó , vui mừng nói :

_ “Minh Vũ đúng là anh rồi , từ ngày anh chuyển trường em cũng chẳng nhìn thấy anh nữa , không ngờ hôm nay lại gặp anh ở đây ” .

Minh Vũ thực ra cũng chẳng nhớ con nhỏ này là ai nữa , quả thực cậu không để tâm lắm đến mấy đứa con gái , trừ chị và mẹ cậu . Nhưng cậu vẫn mỉm cười lịch sự và nói :

_ “Ừm, lâu rồi không gặp ”

_ “Cháu chắc hẳn là Minh Vũ ? ” _ Người phụ nữ bên cạnh hỏi Nhóc Vũ và còn đưa mắt đánh giá một lượt cậu . Những hành động của bà cô này nó đều để ý thấy hết , lại cái loại giàu nửa mùa đây mà , có chút tiền mà cứ như sắp thành tỉ phú tới nơi rồi ấy , cái loại này nó không thể ưa nổi mà .

_ “Dạ ” _ Cậu đơn giản đáp lại .

_ “Chúng ta hay cùng nhau đi ăn cơm đi ? ” _ Người phụ nữ đó hỏi tiếp , nói thật bà thấy cậu nhóc này vô cùng vừa mắt .

_ “Dạ được đó ” _ Cô bé bên cạnh liền lập tức gật đầu . Sau đó cười toe toét .

_ “Minh Vũ chúng ta đồng ý đi , được ăn cơm cùng hai người đẹp thế này thì còn gì bằng ” _ Nó từ nãy giờ bị coi như không tồn tại bây giờ mới mở lời .

_ “Cháu là ... ” _ Hừm, người phụ nữ này cuối cùng cũng chịu để ý đến nó rồi sao .

_ “Cháu là mẹ của Minh Vũ ” _ Nói xong nó quay qua nhìn thẳng nhóc bên cạnh và bị thẳng nhóc trao ngay cho ánh mắt cảnh cáo , nhưng nó cũng chỉ hi hi cười .

_ “Nhưng cháu vẫn là học sinh mà ? cháu đang mặc đồng phục trường cấp ba ... ” _ Người phụ nữ thẳng thốt hỏi lại , ánh mắt không dấu khỏi vẻ kinh ngạc nhìn nó .

_ “Cháu cũng biết thế nhưng ... ba của Minh Vũ là xã hội đen , anh ấy ép cháu cưới . Anh ấy đôi khi có chút dã man với bạn của tiểu Vũ nên nó rất ít bạn cũng chẳng có bạn nào dám quen với nó , bây giờ thấy tiểu Vũ có bạn cháu vui lắm ” _ Nó nói xong , ánh mắt sụp xuống , tỏ rõ vẻ bi thương . Minh Vũ bên cạnh vẫn im lặng , đã nói là cậu rất dung túng cho những trò đùa dã man của nó mà .

_ “Cô nhớ ra cô còn có chút việc cô đi trước nha ” _ Nói xong người phụ nữ kia liền ôm con chạy thẳng thấy vậy nó còn cố gọi với theo :

_ “Ồ thế không có ăn cơm à ” _ Sau đó cũng không nhận được mà cười phá lên _ “haha” . Nó cười đến đau cả bụng .

Minh Vũ bên cạnh khoanh tay đợi nó cười xong liền trao tặng cho nó ánh mắt tràn ngập sự không hài lòng , còn ban tặng thêm một câu :

_ “Chị thẳng chức thành mẹ em từ bao giờ vậy hả ? Ba má mà nghe được lời chị nói chắc là tức ói máu cho coi ” .

Nó cũng không thèm để ý đến sắc mặt khó coi của Minh Vũ mà nói :

_ “Cô bé kia ngoại hình không tệ nha , ba mẹ mình cũng rất hiện đại , chị cũng rất thoải mái nếu em quen bạn gái thì nhất định phải nói cho gia đình biết nha , đừng có giấu ” .

_ “Trịnh Tuyết Băng , em xin Trịnh trọng nhắc lại với chị rằng em mới có tám tuổi thôi ” _ Mặt Minh Vũ lúc này còn đen hơn cả đất nòi , rít từng từ qua kẽ răng quát nó

_ “Nhưng bây giờ rất phổ biến cái vụ gì mà nuôi bà xã từ nhỏ nha ... ” _ Nó còn định nói gì nữa nhưng nhìn thấy ánh mắt chứa đầy lửa giận , nên những lời trêu đùa kia liền nuốt quay trở lại bụng , cười hi hi nói :

_ “Thôi chúng ta đi ăn cơm ” .

Sau đó nó không nói gì thêm kéo thẳng nhóc chạy thẳng vào quán , chọn một cái bàn gần nhất mà ngồi xuống . Nó vừa đặt mông xuống thì hình ảnh của tên trời đánh đang ngồi ở bàn phía đối diện xuất hiện trong tầm mắt nó , nó nhắm mắt lại thầm nghĩ “ *nhất định là nhìn lầm , mình cảm thù hắn nên nhìn ai cũng tưởng là hắn thôi* ” . Nhưng khi nó mở mắt ra hình ảnh của hắn vẫn cứ đập thẳng vào mắt nó , nhìn thật nhức mắt nha . Từ khi cha sinh mẹ đẻ tới giờ thì toàn nó chọc tức người ta , vậy mà từ khi gặp hắn nó lại liên tục bị chọc tức xì khói đầu mà vẫn chưa có làm gì được hắn , làm cho nó thật căm tức mà . Mà cái thành phố này cũng thật nhỏ bé a . Đúng là oan gia ngõ hẹp đi đâu cũng đụng phải hắn , trời đánh còn tránh miếng ăn mà , đang

ăn mà hấn cứ lù lù trước mặt thế này chắc nó cũng nghen chết luôn quá . Thật là cảm hận ông trời mà !

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Mất Mặt .

Hắn đang ngồi nói chuyện với hai thằng bạn thân , đã lâu ngày không gặp , thì cảm giác có ai đó đang nhìn , khi hấn ngẩng đầu lên thì bất gặp nó đang nhìn hấn với ánh mắt tóe lửa . Môi hấn khẽ cong lên đầy khiêu khích . Nhìn thấy biểu hiện của hấn máu trong người nó càng sôi lên , chỉ hận không thể đi qua đập vài phát vào khuôn mặt của hấn vài phát cho hấn hết trung ra cái bộ mặt nhăn nhở đó .

_ “Chị còn muốn ăn gì nữa không ”_ Minh Vũ sau khi gọi món quay ra hỏi nó , thì bất gặp vẻ mặt sát khí đằng đằng của nó , cậu quay người lại nhìn theo hướng nó nhìn thì bất gặp một cậu con trai , cậu liền nheo mắt lại quay người chờ lại lạnh giọng nói :

_ “Trịnh Tuyết Băng” .

Nó nghe thấy giọng của Minh Vũ lọt vào tai , tuy lần này âm lượng không lớn nhưng lại mang theo vài phần lạnh giá , làm nó giật mình . Liền nhìn Minh Vũ sau đó cười hì hì , như một con cóc vậy .

Minh Vũ nheo mắt , cười lạnh rồi nói :

_ “Chị nhìn người ta đấm đuổi như thế , thật chẳng ra làm sao ” .

_ “Đấm đuổi á ? em nghĩ gì mà chị nhìn cái tên công tử bột kia bằng ánh mắt đấm đuổi chứ ? Ngắm hấn thà chị đi ra nhìn con chó còn hơn . ”_ Nó nghiêng răng rít lên .

Đúng lúc đó các món mà Minh Vũ gọi cũng được mang lên , nó đưa mắt nhìn quả là rất cân bằng dinh dưỡng nha , nó cũng rất tự nhiên cầm đũa gấp ăn luôn . Minh Vũ cũng chẳng thêm nói gì nữa , cậu cũng đã quen với bộ dạng này của nó rồi , hơn nữa cậu rất hiểu nó mà .

Còn về phía hấn , hai tên bạn thấy hấn cứ nhìn đi đâu nên cũng quay lại nhìn thì thấy một cô gái khá xinh xắn và một cậu con trai cũng rất chỉ là bánh . Hai thằng liền nhìn nhau sau đó cười sấu xa , sau đó một trong hai tên đó nói :

_ “Con nhỏ đó nhìn xinh thật nha ? Cuối cùng Thiên thiếu gia cũng biết nhìn gái rồi nhá , tao là bạn thân của mày lên vô cùng lo lắng cho cái giới tính của mày , có ai đòi như mày không cứ nhìn thấy gái là hấn mặt nhú mày không thèm nhìn người ta quá mười giây nữa , bây giờ tao cũng yên tâm được phần nào rồi ...”_ Tên kia còn đang lải nhải thì hấn không một chút thương tiếc cầm lấy cốc nước đổ thẳng vào cái mồm đang lải nhải kia . Đang nói lại bị đổ nước bất ngờ cậu ta bị sặc , ho không ngừng , ho đến mặt cũng đỏ lên mà thủ phạm thì vẫn thản nhiên ngồi ăn một cách điềm đạm như chính hấn chẳng liên quan vậy . Tên kia sau khi ho xong liền trừng mắt với hấn , nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống hấn vậy :

_ “Tiên sư nó , sao tao lại có thằng bạn chó má như mày chứ ? Sặc cũng chết được đó ”

Hấn từ tốn nuốt nốt miếng cơm trong miệng rồi mới nói với cái giọng cao ngạo một chút hời hợt cũng không có , nghe cứ như hấn vừa làm một việc tốt không bằng :

_ “Tao hôm nay không làm cho con chó điên chuyên đi cắn càn như mày bị sặc chết thì không sớm thì muộn người ta cũng đưa mày đến nơi tiêu hủy súc vật thôi , lúc đó còn thảm hơn ấy chứ ” .

Vậy là một cuộc cãi cọ của hai thằng con trai cứ ông một câu tôi một câu , nó nhìn thấy như vậy thì nheo mắt lại cười cười tâm trạng có chút khởi sắc .

“Hai chúng mày cắn nhau chết luôn đi ” trong lòng nó hô to cổ vũ .

Minh Vũ nhìn thấy vẻ mặt rất chỉ là hứng chí khi mà người ta gặp nạn mà ngăn ngấm , đúng lúc này điện thoại trong túi cậu rung lên . Nó nhìn thấy cậu rút điện thoại từ trong túi ra nghe mặt không khỏi đen lại , không phải tên quỷ nhỏ này nói với nó là điện thoại hết pin sao , vậy đây là gì chứ ? Minh Vũ mặc kệ vẻ mặt hăm hăm của nó mà nghe điện thoại đầu dây bên kia nói cậu chỉ im lặng nghe , mấy cậu khẽ nhủ lại sau đó tắt máy . Khi thấy cậu tắt máy nó hỏi ngay :

_ “Em không nghĩ là nên cho chị một lời giải thích sao ? ”

Cậu không để ý gì đến câu hỏi của nó , mà chậm rãi nói :

_ “Em có chút việc nên đi trước , chị ăn cho hấn hoi , nhai kĩ trước khi nuốt dạ dày chị không có tốt rồi ”_ Cậu dặn dò nó xong lấy tiền từ trong cặp ra để lên bàn rồi nói tiếp :

_ “Em đã nói bữa này em mời đây là tiền ăn xong chị nhớ trả ”.

Nói xong cậu cũng hướng cửa quán mà đi tới, nó nhìn thân ảnh nhỏ nhắn đó mà khẽ nhủ thầm, rốt cuộc nó là chị hay là thằng nhóc kia là anh nó đây, lúc nào nhóc đó cũng lảng nhảng như gà mẹ dạn dò nó đủ thứ cứ như nó là con cóc vậy.

Nó đang chú tâm ăn thì, bỗng có tiếng ồn ào ngoài cửa thu hút sự chú ý của nó, nó tò mò nhìn ra ngoài thì thấy một người đàn ông không may đổ ly nước trên tay vào người khác, ngay lúc đó trong đầu nó bỗng nảy ra một ý, môi nó nhòe một nụ cười, nó đi về phía quầy phục vụ, người phục vụ đã quá quen thuộc nó vì nó và Minh Vũ hay đến đây ăn, mà hai chị em nó quá ư nổi bật lên khiến anh phục vụ ở đây nhớ rất rõ. Thấy nó đi lại gần anh hỏi luôn:

_ “Em cần gì à ? ”.

Nó khẽ nở nụ cười nhẹ, rồi nói:

_ “Cho em một ly cà phê nóng, còn đây là tiền của bàn ăn của em ”.

Anh phục vụ cũng không có thắc mắc gì lập tức đi làm ngay vì hai chị em nó đôi khi cũng đưa ra những yêu cầu quái dị mà, nên cái chuyện vào quán com gọi cà phê của nó cũng được coi là bình thường rồi. Nó cầm ly cà phê trên tay, hướng lưng hẳn đi tới, khi đi qua tay làm như vô tình hất thẳng ly cà phê vào cái áo đồng phục trắng của hắn. Lưng hắn tiếp xúc với cà phê nóng, cái cảm giác bỏng rát làm hắn kêu ầm lên cũng đồng thời gây sự chú ý của mọi người. Hắn áp chế cái cảm giác bỏng rát ở sau lưng, quay lại nhìn thủ phạm thì bất gặp ngay cái bản mặt của nó. Lúc này máu hắn sôi lên có khi còn nóng hơn cà phê mà nó cố tình hất lên người hắn ấy chứ. Hắn rất muốn lao vào bóp chết nó luôn.

Nó nhìn hắn cười một cách ái ngại, về mặt tò mò sự hồi lỗi, sau đó nhỏ nhẹ nói:

_ “Cho mình xin lỗi nha, mình không có cố ý đâu mà ” _ Miệng nó thì nói thế nhưng trong lòng lại nói “ *bà đây có tình đấy mày làm gì được bà nào ? Dám động đến bà à, cho chưa nhe con trai* ”. Cái mặt nó cúi xuống làm những người chú ý đến, cả hai thằng bạn của hắn cũng nghĩ là nó đang hồi lỗi lắm, nhưng nếu có thể để ý kĩ thì có thể thấy đôi môi nó cong lên thành một nụ cười thỏa mãn.

Cái nụ cười “ái ngại” của nó thì vào trong mắt hắn lại biến thành nụ cười chọc tức hắn, hắn hùng hục lửa giận quát nó:

_ “CÔ CỐ TÌNH PHẢI KHÔNG HẢ ? VÔ Ý Ơ, CÔ NGHĨ TÔI LÀ TRẺ CON CHẮC ”.

Nó chỉ đợi cho hắn to tiếng là nó có thể lật mặt ngay, bao nhiêu người làm chứng nha hành động nó chỉ là “vô ý”, cũng đã xin lỗi đằng hoàng là hắn là người muốn làm lớn chuyện nha:

_ “Anh có bị điên không vậy hả ? tôi nói tôi vô ý mà, thế bây giờ anh muốn sao, định đánh tôi chỉ vì cái áo thôi á. Anh có phải đàn ông không vậy hả ? ”.

Nói xong nó rất hùng hồn rút tờ tiền hai trăm nghìn mới cứng ra nhét vào túi ngực hắn, sau đó nói:

_ “Đó tôi già tiền giặt ủi cho anh đó, tiền thừa thì mua cái gương về mà soi xem tính anh chó đến mức nào ”.

Nói xong nó mặc kệ cái mặt còn đang đơ ra của hắn, không đơ sao được bị nó chửi cứ như hắn mới là người kiểm chuyện với nó vậy. Khi tỉnh lại nó đã đi gần đến cửa quán rồi, hắn liền hét lên:

_ “Con điên kia, cô mau đứng lại cho tôi ”.

Nói xong hắn lao về phía nó như con một con trâu lên con điên vậy, nó nhẹ nhàng giơ chân, hắn cũng rất chuẩn xác vấp phải cả người hắn liền đổ xuống đất cái rầm, ôm hôn mẹ đất mãnh liệt, trán còn đập xuống sàn. Đầu hắn liền ong ong, đau, quá đau. Bị một đứa con gái làm nhục trước mặt bao nhiêu người đến mức độ này, xấu hổ dâng đến tận cổ làm cho hắn càng hận nó. Thật là quá mất mặt đi. Hắn thê thảm đến mức vậy mà nó lại ngênh ngang đi ra khỏi quán như chẳng có liên quan. Hắn đứng dậy với cái trán sưng u một cục, đôi mắt nhìn theo bóng dáng đó trong lòng thề rằng: “Từ ngày mai tôi không nể nang cô là con gái nữa, nhân từ với kẻ thù là coi như hại chết bản thân thôi, tôi sẽ cho cô trả gấp nhiều lần thế này”.

Còn hai tên bạn của hắn thì đang cười lăn cười bò ra ghế, cười đến nỗi ngồi còn không vững trên ghế. Nhìn thấy bộ dạng thảm thương của hắn đang đi về phía này mà hai tên kia vẫn không thể dừng cười được. Vâng! bạn tốt là đây. Hắn lừ mắt với hai thằng bạn cầm cặp bỏ đi luôn, ở lại để thêm nhục à. Hai tên kia đưa mắt nhìn nhau, một tên nói:

_ “Lần đầu tao mới thấy thằng Thiên tức giận vậy đó nha, con nhỏ đó thú vị thật, nó có thể biến một thằng luôn đeo cái mặt lạnh như quan tài thành nóng nảy như hỏa diệm sơn, quá đỉnh! tao với mày nên gấp rút xin vào trường thằng Thiên đi, có khi vui đấy.”

Còn nó đang cô cùng hứng chí đi về trường học, tuy mất hai trăm nó cũng rất đau lòng, nhưng với hai trăm nó cho hắn không còn chút mặt mũi nào cũng đáng, cùng lắm tháng này ăn tiêu tiết kiệm một chút là được rồi, nói chung tâm trạng hiện giờ nó cực kì thoải mái.

Chương 11: Phản Kích

Thời gian như thoi đưa loáng cái đã đến thứ bảy, cái buổi học mà lớp 12a3 ghét nhất. Những ngày trước đó hần cũng chẳng có làm gì nó ngoài lờ mờ mới nguyệt, y hệt đàn bà lên tỉnh thân cảnh giác của nó cũng dần được thả lỏng. Từ cái hôm nó chơi cho hần một vỏ quá đẹp đó, tỉnh thân nó cũng đã vô cùng thoải mái cứ gặp hần là cười rất tươi và khích bác cho hần vài câu, chọc tức hần chơi. Cứ nhìn cái mặt tức giận đến biến dạng của hần là nó vô cùng hứng trí, vô cùng thoải mái.

Nó đeo balo tung tăng trên dãy hành lang dẫn đến lớp, gặp ai cũng vui vẻ chào hỏi, nhìn là biết tâm trạng nó đang vô cùng thoải mái rồi. Nó vào lớp vẫn chưa thấy nhỏ Nhi đến có chút mất hứng, định bụng đến sớm rù nhỏ Nhi đến canteen ăn gì và ngồi chém gió, ai ngờ đến mà chẳng thấy mặt mũi nhỏ đâu. Nó quăng cặp lên bàn rồi thả mình xuống ghế, tính ngủ đến lúc nhỏ Nhi đến, hôm nay nó dậy hơi sớm nên bây giờ có chút uể oải. Nhưng đời đâu như mơ cái gì cũng tốt đẹp được, nó vừa đặt mông xuống ghế, thì cái ghế bỗng dờ chứng gãy cái roành, nó thì theo đà ngã luôn xuống. Mông nó tiếp sần nhà, nhưng đâu có dễ như vậy, khi mông nó tiếp sần thì nó cũng có cảm giác mông nó có cái gì ướt ướt mát lạnh phía dưới, cùng lúc đó một mùi nấm tằm đặc trưng tỏa ra xung quanh người nó, những người có trong lớp liền đồng loạt quay về phía nó. Người nó lúc này như bốc hỏa, “*bà mà biết ai làm thì bà sẽ...bà sẽ...*”.

Nó đang nghĩ thì một giọng nói cao vút, mang đầy vẻ khiêu khích của hần vang lên ngay sau nó:

__ “Ôi! Băng bạn bao lâu rồi không có tằm vậy hả?”.

Nó ngồi dưới đất bắn ánh mắt lên nhìn hần, giờ thì nó đã biết thằng chó chết nào mới sáng sớm đã chơi cho nó một vỏ như vậy rồi. Cái tên chết bầm còn lòi luôn lọ nước hoa mà nó dám cá là đã được hần chuẩn bị sẵn, chỉ đợi nó sập bẫy là lòi ra hạ nhục nó, xịt về phía nó. Mồm thì nói:

__ “Thật là bốc mùi a”.

Nó rất muốn, rất muốn lao lên đập vào hạ bộ của cái thằng cha đang đứng trước mặt mình, cho hần tuyệt đường giống nói luôn. Nó nhìn hần với ánh mắt rực lửa kiểu như “Mày muốn chết không vậy”. Hần cũng rất phối hợp trả lại cho nó một ánh mắt đầy ý cười cùng chế nhạo. Đã thế xung quanh bắt đầu nổi lên tiếng xì xầm, hai con điên Giang, Thanh mà nó ghét nhất được thể cứ cười như điên, làm nó tức điên lên được. Nó đứng dậy đi qua hần lúc đi qua còn không tiếc lời khen hần một câu:

__ “Anh làm tốt lắm”.

Nói xong nó hướng tú để đồ lấy ra bộ đồ thể dục, cũng may hôm nay có giờ thể dục không nó tiêu rồi. Đi vào nhà vệ sinh không thương tiếc đập cửa cái “ROÀNH”. Sau khi nó thay đồ xong bước vào lớp, cái đồng lộn xộn đã được dọn cái ghế gãy cũng thay bằng cái ghế mới và con Nhi đang ngồi ở bàn, thấy nó đi đến gần Nhi nhìn nó hỏi ngay, về mặt vô cùng nhiều chuyện:

__ “Tao nghe thiên hạ đồn mày vừa bị lão Thiên chơi cho một vỏ”.

Không nhắc lại thì thôi nhắc đến cục tức giận lại trào đến tận cổ, nó lia mắt nhìn xung quanh, chẳng thấy hần đâu hết. Nó tức giận đi về chỗ, trước khi ngồi xuống còn không quên đá đá cái ghế xem có vấn đề gì không. sau đó mới ngồi xuống. Nó vừa ngồi xuống xung quanh cứ có ánh mắt rồi lại nhìn nó cười cười rồi lại xì xầm với nhau làm nó càng tức điên lên:

__ “Mày bảo chúng nó tốt nhất là im hết đi không là tao xuống bẻ cổ từng đứa một đấy. Từ nay tao chính thức tuyên bố không đội trời chung với cái thằng bệnh hoạn kia, tao căm lắm rồi từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ tao chưa bị thể thảm, mặt mặt tới mức này. Tao căm!”.

__ “Mày bình tĩnh đi, là mày gây sự với lão ấy trước mà” __ Con Nhi bên cạnh bày ra cái bộ mặt người hiểu lí lẽ mà nói.

Nghe nhỏ Nhi nói xong mặt nó trùng lên, tức giận nói:

__ “Mày là cái loại bạn gì hả, uống công tao coi mày là bạn thân bao lâu nay, thấy trai là tươm tướp ms quên bạn”.

Nhi đang định lên tiếng phản bác thì tiếng trống vang lên, mới lại nhìn về mặt giận dữ với cái đầu bốc khói của nó chắc hần nó đang điên tiết lắm, nhỏ mà lên tiếng phản bác bây giờ có khi nó không thêm nề tình bạn bè bao lâu nay mà trực tiếp lao vào bóp chết nhỏ ấy chứ. Nên tốt nhất cứ im lặng giữ mạng cái đã thể diện tính sau, mạng không còn thì có thể diện làm cái khi khô gì.

Mấy tiết trôi qua mà nó trả được chữ nào vào đầu cả, ngay cả tiết thể dục mà nó ưa thích nhất cũng bùng luôn, nó bảo nhỏ Nhi kiểm lí do xin nghỉ hộ nó, vậy mà nhỏ còn vênh mặt lên tỏ vẻ con ngoan trò giỏi mà dạy đời nó:

__ “Tao không biết nghỉ lí do đâu, tao có mấy khi nói dối đâu, mày không nên động tí là nghỉ học, bùng tiết. Như vậy là không có tốt”.

Nó đang điên sẵn vậy mà nhỏ chết bầm này lại không biết sống chết tạt thêm chút dầu nữa, nó tức giận hét lên:

__ “Cứ nói bà thím tao đến tìm là được” __ Nó không kiêng kị hết lên cái lí do không đỡ được như vậy, cũng may trong lớp hiện giờ không có ai.

Trong đầu lúc này toàn lửa giận thôi. Đã thế hấn trong các tiết học ở bên dưới cứ thỉnh thoảng kích cho nó một câu, đại loại như “sao hả? có ưng ý với món quà buổi sáng này không vậy?”, “công nhận nhìn cái dáng bạn té ghế không thể nào mê nổi mà”... Nói chung là rất nhiều, lúc đó phải kìm chế lắm nó mới có thể không quay xuống cho hấn một đấm. Không những vậy nhờ Nhi bên cạnh miệng cứ ngoác ra làm nó càng điên lên. Thời gian lê lét trôi qua cuối cùng cũng đến tiết cuối cùng tiết sinh hoạt lớp, cô Minh mặt mày đầy vẻ nghiêm túc bước vào cả lớp liền im phăng phắc, thờ mạnh cũng không có dám. Cô liếc mắt nhìn xung quanh lớp một lượt, mắt cô lia tới đâu cứ gọi là mấy đứa ở đó nổi hết da gà. Cô chậm rãi mở lời:

“Lớp ta lại có học sinh mới chuyển đến, nhưng hôm nay chưa có mặt ở đây nhưng cô cũng giới thiệu luôn, đó là hai học sinh nam, cũng là du học sinh từ Mỹ. Một người tên Nguyễn Văn Khải, và một người tên là Võ Anh Đức. Mong các em sẽ giúp đỡ bạn mới. Còn bây giờ Thiên em giới thiệu một chút về bản thân đi”.

Hấn đứng dậy, một vài ánh mắt nhìn về hấn, vậy mà hấn chỉ hờ hững nói:

“Mình tên Hoàng Phong Thiên, mong các bạn giúp đỡ”.

Hấn nói xong cũng ngồi xuống làm mọi người mắt tròn mắt dẹt nhìn hấn còn nó khề phi nhỏ trong lòng “*thằng rảnh hơi, như thế khỏi cần nói thì mọi người cũng biết hết rồi. Còn bày đặt giả ngu, người ta muốn hỏi ba má nhà mày kia và cả quá khứ. Không biết ngu thật hay ngu giả nữa, ngứa cả mắt*”.

“Thôi được rồi, cán bộ lớp đứng lên khái quát tình hình của tuần” _ Cô Minh lên tiếng chấm dứt sự chú ý của mọi người đến hấn.

Và kịch bản nguyên trạng như cũ cán bộ lớp báo cáo, mặt giáo viên chủ nhiệm ngày càng đen, rồi cô bùng nổ chửi cả lớp té tát, lời văn thâm sâu làm cả lớp nghe mà thấm nhuần, đảm bảo có đứa về ăn cơm mà nghẹn chết vì ức chế, cô Minh thích chuyện bé xé ra to mà bài diễn văn bắt hủ mà cô hay nói với mấy đứa mất trật tự trong lớp là “các em ngồi trong lớp không chịu học mà chỉ lo nói chuyện, thế các em có nghĩ để các em được đến trường thì ba mẹ em phải cực khổ thế nào không?...” _ Đó có nói vài câu trong lớp thôi mà bị lỗi cả bố mẹ ra để dọa, haizz..

Và rồi như lịch trình muôn thủa người cuối cùng nghe giáo huấn là nó, hôm nay nó cũng chẳng có tâm trạng nghe cô chửi, cũng chẳng có hứng thú thể non hện biển như mọi hôm, cô cứ chửi nó hờ hững ngồi nghe, hai năm năm nghe quen luôn rồi. Trống báo hết giờ nó lấy cặp đi về, nhờ Nhi nói với nó:

“Tao về trước nhà, hôm nay tao không đi xe lên có người tới đón” _ nói xong nhờ cũng chạy đi luôn. Nó cũng chẳng có hơi sức đâu mà bận tâm, lên đứng dậy lết xác về phía cửa. Trước khi ra khỏi lớp nó còn nhận được một lời cảnh cáo từ hấn:

“Tôi còn một món quà đáp lễ cho bạn đấy”.

Nó nghi hoặc nhìn theo bóng lưng của hấn, vì lời hấn nói làm nó đi đứng cũng phải nhìn trước ngó sau, nhưng nó cũng chả thấy gì cả, nó tức giận lắm bầm “*Chẳng lẽ thằng cha này lừa mình*”. Chính vì mất thời gian để ý xung quanh nên khi nó đi xuống nhà xe đã chẳng còn ai. Lúc này nó mới buồn lòng cảnh giác một chút, nó vào nhà xe, trong đó chỉ còn duy nhất một chiếc xe... nhưng không phải của nó.

“Không lẽ thằng cha này trộm xe của mình? Nhìn mặt đâu có ngu mà lại đi làm cái trò ngớ ngẩn đó” _ Mày nó nhíu lại đến gần chiếc xe kia, lúc này nó mới để ý nhà, chiếc xe nhìn thật thảm. Hình dáng cũng giống xe nó, nhưng bị sơn lè loét, nhìn phát ốm, bánh trước thì méo mó, bánh sau thì xam và lốp xe bị rạch một cách thâm. Đầu xe thì hơi vẹo, trên đó khắc một chữ Băng. “*Á sao càng nhìn càng thấy quen thế này, không phải đây là xe mình chứ*”, nó hoảng hốt nghĩ, và trong đầu nó lại vang lên câu nói của hấn lúc nãy của hấn nên nó hiểu ngay, đây là xe nó và cũng là kiệt tác của Thiên đại thiếu gia.

Cái xe... cái xe mà nó gắn bó suốt bao năm, chiếc xe nó dùng tiền tự kiếm của mình mà mua, cái xe nó coi như báu vật mà giữ gìn, bây giờ thì bị làm cho biến dạng đến nỗi nó cũng khó nhận ra nổi. Bàn tay nó xiết chặt, nó tức sôi máu, quá lắm rồi.

“Thằng chó chết kia mày mà không biến xe tao chờ lại như cũ, tao thuê máy cầu về nghiền nát nhà mày, tao thề đấy” _ Với lửa giận hùng hực mà không có chỗ xả trong người nó vô cùng khó chịu, vác cái bản mặt hầm hầm nó bước ra khỏi cổng trường. Bác bảo vệ thấy nó không dắt theo xe thấy lạ liền hỏi:

“Ồ, Băng cháu không có mang xe về à”.

Nó cố gắng không có hét lên vì dù sao ông bảo vệ này cũng coi như có chút giao tình với nó

“Xe cháu hỏng để tạm ở trường ạ” _ Nó cũng không có phải một đứa thích mách nẻo, nó coi đó là hành động của những đứa hèn hạ, yếu kém mới làm, nó có cách giải quyết riêng của nó. Nói xong nó cũng bỏ đi luôn không thèm nói gì thêm, ra bắt xe buýt đi về.

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Gặp Lại .

Nó lên xe buýt đi được khá lâu mới nhận ra mình lên nhầm xe buýt , nhỏ hơn nữa là chiếc xe buýt này đi ngược hướng với nhà nó . Trong lòng không khỏi rủa xả hần một trận , vì hần mà hôm nay nó gặp bao nhiêu chuyện xui xẻo . Hận trời tại sao đã sinh ra nó còn sinh ra một tên như hần chưa . Nó xin xuống xe , đứng giữa cái đường phố người người qua lại mà chẳng biết đây là đâu , bây giờ nó khó chịu lắm rồi chỉ muốn tìm một chỗ mà xả ra hết thôi , đánh người cũng được . Nó đi bộ về phía gốc cây để tránh nắng , khi đi thấy cái lon nước ở trên đường lên tiện chặn đá mạnh một cái .

Kèm theo tiếng va đập của vỏ lon vào cái gì đó còn kéo theo tiếng người kêu lên thảm thiết . Nó giật mình nhìn lên thì thấy một thanh niên ôm cái đầu nhìn về phía nó với ánh mắt giận dữ và không biết tại sao lại ngay lập tức trong ánh mắt giận dữ ấy lại hiện lên ý cười . “ Chẳng nhẽ cái lon đập hổng luôn đầu hần rồi ” nó nghĩ . Cùng lúc đó cậu ta đi về phía nó , nó cũng chuẩn bị tư thế đánh nhau luôn chứ không có định xin lỗi vì dù sao nó cũng đang cần một nơi để xả giận mà , vậy đánh tên này đi , có gì đừng trách nó chỉ trách hần xấu số mà thôi . Vậy mà hần đến trước mặt nó trao cho nó một nụ cười rất tươi kèm theo câu nói :

_ “ Chúng ta lại gặp nhau rồi nhì ? có duyên thật đấy ” .

Mặt nó ngơ ngác , nhìn về phía mặt cậu ta , quả thật có chút quen quen , nhưng nó không tài nào nhớ nổi đã gặp hần ở đâu rồi . Hần thấy vẻ mặt của nó biết là nó không có nhận ra , cậu cười cười nói :

_ “ Để anh cho em chút gợi ý nha ” .

Nói xong hần lúi từ túi ra một tờ tiền năm nghìn được gấp hình trái tim màu nó nhủ lại . “ Năm ngàn thì có liên quan gì sao ... à ” nó đang nhăn mặt nhủ nhủ nghĩ lại thì đột nhiên trong đầu nó xuất hiện một hình ảnh không mấy hay ho của một thằng con trai đang đá bậy trong một con hẻm nhỏ . Nhìn mặt nó từ từ giãn ra cậu ta hiểu ngay là nó đã nhớ ra , vui mừng nói tiếp :

_ “ Em nhớ ra rồi hả ? Anh tên là Khải ” .

_ “ Tôi có hỏi tên anh sao ? Tôi không có ý định quen biết anh ” _ Nó nhủ nhủ nhìn Khải

_ “ Thì anh có ý định làm quen em được chưa ” _ Khải không có bị ảnh hưởng bởi khuôn mặt khó chịu của nó mà vẫn tiếp tục nói .

_ “ Tôi không có ý định quen với cái loại có sở thích quái đản là “ phơi hàng ” giữa đường giữa phố như thế ” _ Nó nói giọng đầy mỉa mai .

Khải ngại ngùng , gãi gãi sau gáy rồi nói :

_ “ Quả thật tại hôm đấy anh gấp quá , mà không có nhìn thấy nhà vệ sinh ở đâu hết , anh mà biết có cái nhà vệ sinh gần đấy anh cũng không có tự xử như vậy đâu... ” .

Khải còn đang nói thì nó bỏ đi luôn , nó không có ý định nghe cái chuyện hần đi tiểu ở đây nữa . Khải thấy vậy liền đuổi theo , đi song song cùng nó .

_ “ Em tên gì ? Cho anh xin số đi ” _ Khải nói

Nó vẫn không trả lời vẫn đi thẳng , Khải cũng không có ý định bỏ cuộc cứ bám theo nó lái nhai suốt . Toàn một mình cậu độc thoại chứ nó chẳng đáp lại câu nào cả .

Nó đang đi thì bỗng dừng lại , thấy nó dừng lại Khải cũng lập tức dừng lại luôn , nhìn nó chăm chú , quả thật nó có bề ngoài khá xinh xắn khuôn mặt trái xoan , đôi mắt trong veo , mi dài phủ trên đôi mắt tựa như một chiếc quạt xòe ra vậy , đôi môi mềm mại phơn phớt hồng . tất cả những thứ đó tạo nên cho nó một khuôn mặt hài hòa xinh đẹp , làm người ta nhìn không biết chán .

Nó cũng quay ra nhìn Khải đánh giá cậu ta , khuôn mặt điển trai , làn da cũng trắng , ăn mặc có phong cách . Quả là một người không tệ .

_ “ Anh có chỗ nào có thể xả tức được không ? ” _ Nó hỏi , quả thật giờ nó cũng không muốn về nhà , cũng chẳng biết đi đâu hết .

_ “ Có anh dẫn em đi chơi thể nào ? ” .

_ “ Cũng được , nhưng anh đừng nói là cho tôi quốc bộ đó nhá ” _ Nó khẽ gật đầu sau đó kêu lên .

_ “ Mô tô của anh để ở quán cách đây cũng không xa ” _ Khải nói

Vậy là nó đi theo Khải đi chơi luôn , không phải là nó dễ dãi mà thực ra Khải cũng không có tạo cho nó ác cảm cùng chán ghét , nên đi chơi cùng cũng chẳng sao , dù sao giờ về nó cũng không có biết làm gì , nó chỉ có mỗi nhớ Nhi là bạn thân , còn lại chỉ là bạn bình thường nói thật nó không có chịu nổi mấy cái sở thích của mấy nhóc kia , tuy không ghét nhưng không thể thân nổi , nói chuyện mấy câu đã chẳng còn gì để nói .

Nó ngồi sau xe Khải , cậu lao vút đi quả thật kỹ năng lái xe của anh chàng này không tệ , gió tạt vào người làm nó thấy thoải mái và vui bất sự bức tức trong lòng . Tâm tình cũng thoải mái hơn . Khải có vẻ rất rành về đường , anh dẫn nó đến một khu trò chơi . Cát xe Khải kéo nó vào , chọn vài trò chơi có thể xả stress kéo nó vào chơi , Nó chơi cũng không biết bao nhiêu lâu nữa chắc cũng phải vài tiếng rồi chỉ có khi đói nó mới chịu thôi vì cơm chưa nó cũng chưa ăn mà . Nó kéo Khải ra ngoài rồi nói :

_ “Anh giúp tôi hết bực mình tôi mời anh ăn thế nào ? anh muốn ăn gì ? ” .

_ “VẬY ăn pizza đi ” _ Khải vui vẻ nói , quả thật ở cùng với nó cậu rất thoải mái và vui vẻ khác hẳn những người bạn gái cậu quen trước đây . Họ cứ phải giả bộ trước mặt cậu , còn nó thì khác nó sống bằng con người thật của mình chứ không có đầu điểm .

_ “Được vậy chúng ta đi ” .

VẬY là hai người vào một quán bán pizza ngay gần đó , trong khi chờ pizza được mang lên , Khải quay ra tò mò hỏi nó :

_ “Em không biết rõ về anh mà dám đi chơi cùng không sợ anh bán em đi sao ? ” .

_ “Liệu bán tôi được bao nhiêu tiền ? ” _ Nó nhìn Khải cười cười hỏi

Khải lập tức bật cười , nó quả thật khác biệt so với các cô gái khác .

_ “Chơi lâu như vậy anh còn chưa có hỏi được tên em ” _ Khải nói

Lúc này pizza được mang lên , nó lấy một miếng chậm rãi ăn rồi nói cộc lốc , nó đang ăn không muốn dài dòng :

_ “BẮNG ” .

Thấy vẻ mặt chú tâm ăn của nó , cậu lại muốn trêu nó một chút

_ “Khùng á ? em tên là Khùng á ? sao tên hợp với người quá vậy ” .

_ “Anh muốn ăn đánh sao ” _ Nó trừng mắt lên nhìn cái tên đang ngồi trước mặt nó . Sau đó đột nhiên nở một nụ cười quái gờ rồi nói :

_ “VẬY anh cũng phải có một cái tên hợp với người chứ nhỉ ? Gì đây Đái Bậy à , không như vậy hơi thô tục hay Biến Thái đi ” .

Khải cười phá lên , sau đó nói :

_ “Anh thích em rồi đấy , hay chúng ta hẹn hò đi ” _ Cậu nói câu này tuy là bông đùa nhưng quả thật cũng có phần thành thật trong đó .

_ “Anh Nghĩ gì vậy ? Một người vừa sắc vừa tài như tôi lại thành đôi với một tên vừa ngu vừa xấu như anh , không ổn , anh nên từ bỏ đi ” _ Nó ngừng ăn bày ra bộ mặt nghiêm trọng rồi nói .

_ "Như vậy mới có thể bù trừ cho nhau " _ Khải nhăn nhó đáp lại .

Cứ thế hai người cãi nhau qua lại , cười nói vui vẻ . Nó cũng không có bài xích Khải , anh từ đâu đột nhiên nhảy vào cuộc sống của nó làm cho cuộc sống nó có thêm sắc màu , điều này đối với nó quả là không tệ .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Bắt Gặp

Sau khi nó trả tiền , nó và Khải đi ngoài thì cũng đã là buổi chiều . Khải nói sẽ đưa nó về , nó cũng vui vẻ nhận lời để cậu đưa về , đứng ở cửa đợi Khải đi lấy xe . Nhìn dòng người đi lại , bỗng mắt nó căng ra , từ quán cà phê đối diện nó thấy ai trông rất giống bố nó , à không phải nói là như là một vậy . Người đó đang nắm tay một cô gái nhìn không có giống mẹ nó . Không những vậy trước khi hai người đó bước lên taxi còn hôn phớt qua môi nhau , sau đó mới lên xe rồi đi . Cảnh đó vô cùng ngọt ngào . Nhưng cảnh đó đối với nó không khác gì sét đánh giữa trời quang , nó cứ đứng ngây ngốc mà nhìn chiếc xe đó rời đi . Dù cái quán đó đứng cách khá xa so với cái nơi nó đứng nhưng mắt nó từ nhỏ đã đặc biệt rất tốt . Nhưng ba nó sao có thể chứ , nó lắc mạnh đầu trong lòng nói là phải tin tưởng và ba , ba nó là người rất yêu gia đình đặc biệt là rất yêu mẹ nó , nhưng trong lòng vẫn không khỏi nghi ngờ , cái hình ảnh đó cứ tái diễn trước mắt nó làm nó cứ ngây ra như một con ngốc vậy . Khải đi lấy xe về nhìn thấy nó như vậy cứ nghĩ là do cậu lấy xe lâu nó phải đợi nên tức giận . Cậu đi đến làm hòa :

_ “Xin lỗi nha , hơi nhiều người nên khó lấy . Em đợi có lâu không ? ” .

Nó đưa mắt nhìn Khải sau đó nói :

_ “Đưa em về nhà ” .

Khái khó hiểu nhìn nó , vừa lúc trước vui vẻ sao bây giờ lại thành ra thế này . Nhưng cậu cũng không có thắc mắc , nghe nó đọc địa xong anh lái xe đưa nó về nhà cả đoạn đường nó cứ im lặng không có nói gì , khác hẳn với lúc đi chơi lúc này nó trầm lặng đến đáng sợ . Nên Khải nghi nó mắc bệnh đa nhân cách lắm , nhưng không có dám hỏi . Về đến nhà nó không có nói lời nào , đưa mũ bảo hiểm cho Khải rồi bỏ vào nhà luôn chẳng kịp cho cậu ú ó câu gì . Nó bước vào nhà lúc này cô Hương giúp việc đang chuẩn bị cơm tối trong bếp , nó chào một câu định bước lên phòng thì có tiếng hỏi ở đằng sau :

_ “Chị đi đâu giờ mới về , hôm nay chị không có học chiều ” _ Minh Vũ hỏi nó , trong giọng tỏ rõ vẻ không hài lòng . Cậu nhóc nắm rất rõ thời khóa biểu của nó mà .

Nó quay lại cười hi hi cổ gấu về mặt là có chuyện đi , vì thằng nhóc này thông minh lắm thấy bộ mặt đó của nó kiểu gì cũng hỏi đến cùng .

_ “Lí do như mọi lần thôi , đi chơi thôi chứ làm gì nữa ” _ Nói xong nó chạy thẳng lên tầng , không cho thằng nhóc vận vẹo gì thêm .

Lên tới phòng nó quăng cái cặp lên bàn , rồi thả mình xuống giường , mở mắt nhìn cái trần nhà màu trắng cái hình ảnh cái người trông giống bố nó đang hôn người phụ nữ khác lại ủa về trong tâm trí nó , nó lắc mạnh đầu để cố xua đi cái hình ảnh chết tiệt kia . Người giống người thôi nó tin chắc là vậy , bố nó không bao giờ làm ra cái chuyện như thế hết , dù tính tình bố nó hơi quái gở nhưng đặc biệt rất yêu gia đình điều này nó có thể đảm bảo . Sau khi quăng bỏ cái hình ảnh vớ vẩn kia đi , nó đi đến tủ lấy quần áo đi tắm .

Khi nó xuống dưới nhà , thì cô giúp việc đã về và Minh Vũ đang ngồi trước một bàn đầy thức ăn có vẻ đang đợi nó . Nó ngồi xuống chiếc ghế đối diện nhóc Vũ , cười nói :

_ “Ăn cơm thôi ” .

Nói xong nó cầm cúi ăn , nhìn về mặt nó Minh Vũ nhú mày , nó rất lạ , cậu biết là nó có chuyện gì đó , nhưng cậu không hỏi vì biết có hỏi nó cũng chẳng nói . Bữa cơm diễn ra trong không khí hết sức kì lạ , nó cũng kết thúc bữa ăn nhanh hơn bình thường .

_ “Sao chị ăn ít vậy ? ” _ Minh Vũ nhú mày nhìn nó đứng dậy , mọi ngày nó cũng không có ăn ít như thế .

_ “Buổi chiều đi chơi ăn vặt hơi nhui ” _ Nói xong nó cũng đi lên phòng .

Nó thả mình xuống giường , nhìn lên trần nhà và nghĩ vớ vẩn . Lúc đồng hồ chỉ 9h53 thì nó nghe thấy tiếng xe của mẹ nó , rồi tiếng mẹ nó nói chuyện với nhóc Vũ . Lúc 10h40 nó ngồi bật dậy đi ra ngoài một cách nhẹ nhàng qua phòng mẹ và nhóc Vũ chắc chắn hai người đã ngủ say rồi nó mới nhẹ nhàng đi xuống tầng , ngồi xuống ghế sofa , nó cũng không có bật đèn . Nó quyết định đợi bố nó về , rồi dò hỏi xem chứ cứ để trong lòng nó khó chịu lắm . Nó ngồi im lặng đợi , xung quanh đều im lặng chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ chạy . Nó không biết nó đã ngồi đợi bao lâu , nhưng có lẽ là lâu lắm rồi , nó đưa tay mở điện thoại , trên đó hiện 2h32 . Bố nó về muộn như vậy cũng không có gì lạ tuy mọi ngày không có về muộn như vậy nhưng đôi khi bố nó còn qua đêm bên ngoài luôn cơ nên giờ này chưa thấy về cũng chẳng có gì là lạ cả , vì đó là đặc thù công việc của bố nó . Đợi thêm một lúc nữa cuối cùng cũng thấy tiếng cửa cổng nhẹ nhàng mở ra và tiếng xe của bố nó . Nó vẫn ngồi im cho đến khi bố nó bước vào và mở đèn lên , bố nó có chút giật mình khi nhìn thấy nó . Nó nhìn bố nó sau đó nhẹ nói :

_ “Con có thể nói chuyện với bố được không ” .

Nhìn về mặt nghiêm túc khác hẳn ngày thường của nó bố nó biết nó có chuyện nghiêm túc thật , nên dù đã mệt mỏi nhưng vẫn ngồi xuống chờ nó nói :

_ “Hôm nay bố có rời khỏi cơ quan lúc nào không ? ” _ Nó lên tiếng hỏi

_ “Tại sao con hỏi vậy ? ” _ Bố nó khó hiểu hỏi lại nó .

_ “Hôm nay con nhìn thấy một người rất giống bố cùng một người phụ nữ khác ” _ Nó không quanh co mà nói thẳng luôn vào vấn đề . Nói xong nó chăm chú nhìn vào mắt bố nó xem có gì khác thường không , nhưng nó chẳng nhìn ra gì cả .

_ “Chắc con nhìn nhầm hôm nay bố ở cơ quan suốt , con đừng nói con nghi ngờ bố ngoại tình nha ? ” _ Bố nó nói .

Nó hài lòng với câu trả lời của bố nó , bố nó nói không thì nó sẽ tin . Với lại bố nó không hề có bộ dạng của một người làm chuyện xấu bị người khác phát hiện tí nào .

_ “Con chỉ hỏi vậy thôi , con đi ngủ đây ” _ Nói xong nó cũng đi lên tầng . Trong lòng đã trút được gánh nặng lên nó thoải mái hơn rất nhiều , trong lòng còn tự trách sao lại không có lòng tin ở bố .

Bố nó nhìn theo bóng lưng nó , trong lòng khẽ thở phào . Nếu nó để ý kĩ thì có thể thấy lúc đó rất nhanh đôi mắt của bố nó đã dao động . Nhưng bố nó là một quân nhân , nên việc che giấu cảm xúc vô cùng tốt dù nó thông minh cũng khó có thể nhận ra được . Vì dù sao bố nó là một quân nhân xuất sắc có đầy kinh nghiệm , còn nó chỉ là một cô nhóc mười bảy tuổi . Dù thế nào nó cũng không thể nhìn thấy bố nó nghĩ gì được . Mới lại mắt chỉ nhìn thấy bên ngoài , không thể nhìn thấy bên trong càng không thể nhìn thấu lòng người . Đó là chân lí vĩnh hằng .

Chương 14: Lấy Ôn Báo Oán (Phần 1)

Hôm nay là chủ nhật lên nó ngủ nướng đến khét lên luôn , đang mơ màng mộng đẹp được bạch mã hoàng tử hôn thì không biết ai đó đã mạn , độc ác đạp nó thẳng từ trên giường xuống dưới đất , làm nó không những vỡ mộng đẹp mà còn tỉnh hẳn ngủ luôn . Nó đưa ánh mắt căm thù nhìn thủ phạm thì nó thấy ngay khuôn mặt hớn hơ của con Nhi , nhỏ còn đệm thêm cho nó một câu nữa chứ :

_ “ Tao xin mày , một hôm trời đẹp thế này mà mày ở trong nhà ngủ nướng là sao ? Thật là phí phạm cuộc đời mà ” .

Nói xong con Nhi lao đến xách cổ nó ném vào nhà vệ sinh , sau đó ngồi vắt vẻo ở giường cầm điện thoại lên face . Tầm mười lăm phút sau nó mới lết xác khỏi nhà vệ sinh , nó nhăn nhó nhìn nhỏ Nhi khó chịu hỏi :

_ “ Mày đến tìm tao có việc gì không ? ” _ Nó thề nếu nhỏ Nhi không lôi ra được một cái lí do chính đáng thì nó sẽ lao vào bóp cổ nhỏ , rồi ném nhỏ từ tầng hai xuống .

_ “ Nghe nói hôm qua cái xe yêu quý của mày bị lão Thiên “ cái tiền ” hả ? ” _ Nhi không trả lời nó mà hỏi lại .

_ “ Sao mày biết ? ” _ Nó nhìn nhỏ bằng ánh mắt nghi ngờ , không lẽ con nhỏ này mê trai phản bạn , hôm qua Nhi về trước nó mà .

Nhìn thấy vẻ mặt đầy nghi ngờ của nó nhỏ Nhi giờ tay đập vào đầu nó , rồi quá :

_ “ Con điên kia , hôm nay trí thông minh của mày rù nhau bỏ trốn hết rồi hả ? Tao nghe thiên hạ đồn thôi ” .

Nó nghĩ “ cũng phải chiếc xe của mình nhìn thế thảm như vậy , ai vào lấy xe mà không nhìn thấy chứ ” .

_ “ Mày đến đây để hỏi tao chuyện này thôi á ? ” .

_ “ Không tao với mày đi đột kích nhà lão Thiên trả thù cho mày , tao vừa mới moi địa chỉ của lão ấy của mấy con biến thái mê lão ấy đến lồi theo dõi lão ta luôn ” _ Nhi đắc ý nói .

Nó lao vào ôm Nhi , mồm hét lên :

_ “ Nhi tao yêu mày chết đi thôi ” .

Vậy là hai đứa nó kéo nhau xuống nhà , định bụng là đi luôn , nhưng vừa mới đi qua bếp một mùi hương ngào ngạt , vô cùng quyến rũ của thức ăn đã làm chuyển hướng đôi chân của bọn nó hướng vào bếp , trong đó Minh Vũ mặc tạp dề trên bàn đầy ắp những món điểm tâm sáng . Hương , sắc , vị cái gì cũng có , mắt hai đứa sáng lên . Lúc này cái bàn ăn có lực hút tụi nó hơn bất kì ai hết , Nhi cắn một miếng bánh rồi nói :

_ “ Thăng nhóc nhà mày nấu ăn càng ngày càng ngon , tao với mày là chị em tốt mày gả nó cho tao đi ” .

Minh Vũ lập tức lia mắt về phía nó , ánh mắt tỏ rõ vẻ uy hiếp , trên tay vẫn cầm con dao sát bánh . Nó lập tức hiểu ý ngay , thăng nhóc này cục tính lắm , nó mà nói lời không hợp ý thăng nhóc có khi nhóc phi luôn con dao về phía nó ấy chứ ,

_ “ Mày nghĩ gì mày lên quên cái ý nghĩ vỡ vụn ấy đi , Minh Vũ nhà tao vừa có tài lại vừa có sắc lại phải lấy bà cô già như mày á ? Mày lên vỡ mộng đi là vừa ” _ Vì lấy lòng Minh Vũ nó không ngại xi và đứa bạn thân duy nhất của mình , bạn thân so với em trai , nếu là nó thì đương nhiên nó sẽ ngay lập tức quăng hai chữ bạn thân ra sau đầu rồi .

Câu trả lời của nó làm mặt nhỏ Nhi đen lại , thâm nguyên rủa nó không có nghĩa khí . Còn với Minh Vũ cậu vô cùng hài lòng , mỗi cậu nhóc cong lên , đặt trước mặt nó món bánh táo mà nó thích nhất , thật ra sáng nay cậu dậy sớm mất nhiều công sức như vậy cũng chỉ là muốn nó ăn nhiều một chút , dạo này cậu thấy nó hơi gầy rồi .

Nó và Nhi nhanh chóng giải quyết xong chỗ thức ăn chào tạm biệt Nhóc Vũ rồi cả hai đi ra ngoài . Vì cái xe của nó hôm qua đã bị hấn tàn phá nên hôm nay nó đành ngồi nhờ xe nhỏ Nhi . Nhi đọc địa chỉ nhà hấn cho nó , nó liền lập tức phóng đến địa chỉ được ghi trong giấy . Đến nơi nó không khỏi than thảm , ngôi biệt thự này rất rộng , dù xung quanh có rất nhiều biệt thự nhưng phải nói ngôi biệt thự này vẫn là nổi bật nhất . Nhìn qua cửa công có thể thấy ngay một đài phun nước và thêm đó là một vườn hoa bao quanh lấy ngôi biệt thự , loài hoa đó rất lạ nó mới gặp lần đầu , hoa có màu xanh lam , nhìn nó còn kiêu sa hơn cả hoa hồng . Nổi bật trong vườn hoa lạ đó là một ngôi biệt thự kết hợp chỉ ba màu sơn đen , trắng , xám . Xây theo kiến trúc châu Âu . Nhìn đã thấy lạnh lẽo , không giống nơi con người ở gì cả , chứ đừng nói về sự hiện hữu về ấm áp của một gia đình . Nó đưa mắt nhìn nhỏ Nhi , thấy nhỏ cũng đang há hốc mồm mà ngắm ngôi biệt thự , cũng phải nó nổi bật đến vậy mà .

_ “ Mày có chắc là hấn ở đây không ? ” _ Nó nhìn xuống mảnh giấy ghi địa chỉ nhà rồi lại nhìn lên số nhà , nó đến đúng nơi mà .

_ “ Tao không có biết , tao lấy nó từ cái hội người hâm mộ hấn mới được thành lập đó ” _ Nhi nhìn nó ái ngại nói , chỉ sợ nó nghe xong nổi khùng lên thôi .

Đột nhiên nó phóng xe vào một góc khuất làm Nhi ngồi trên xe giật mình tí là té xuống đường luôn, đang định quay qua chửi nó một trận thì thấy nó đã đặt một ngón tay trên môi ý bảo Nhi im lặng. Nhi nhìn theo hướng mà ánh mắt nó đang dõi theo thì thấy cảnh hần bước xuống từ một chiếc xe ô tô sang trọng, với hai đứa mù tịt về ô tô nhưng cũng đủ biết chiếc ô tô trước mắt thuộc loại khủng. Mặt hần lạnh như quan tài, còn lạnh hơn cả biểu hiện ở lớp, trên mặt còn có vẻ tức giận, đi cùng hần là mấy người mặc vest đen nghiêm chỉnh. Nó đang chăm chú theo dõi thì nhỏ Nhi bỗng thì thầm vào tai nó:

_ “Nhìn cảnh này giống trong phim qua ta”.

Nó vẫn im lặng theo dõi, cho đến khi hần bất ngờ quay lại đánh mấy tên mặc áo đen kia, mấy tên áo đen kia cũng không có phải tay mơ lập tức tránh và cố gắng chế ngự hần. Nó đứng im quan sát, nó có thể nhận ra võ thuật của hần cũng không phải là tồi, nhưng một đánh sáu không chột cũng què a, nhưng có vẻ mấy tên áo đen kia không có ý làm hần bị thương nên chế ngự hần mới có phần khó khăn. Nó không biết trong đầu lại bị đứt cái dây thần kinh nào nữa quay lại bảo nhỏ Nhi:

_ “Tao không biết mày làm cách nào, trộm cướp hay làm gì đó cũng được nhưng tầm hai mươi phút nữa mày kiếm cho tao một cái xe ô tô đến cái ngã rẽ cuối cùng mà tao với mày vừa rẽ ý”.

_ “Làm chi?” _ Nhi tò mò hỏi nó, thực ra việc này không khó đối với nhỏ Nhi vì gần đây là công ty của ba nhỏ mà, nhưng tự nhiên sao nó đòi cái điều kiện quái gở này chứ.

_ “Mày cứ làm theo lời tao là được rồi” _ Sau đó trước ánh mắt trợn ngược và cái mồm há hốc vì kinh ngạc của nhỏ Nhi nó chạy về phía cuộc ẩu đả kia.

Nó được đà đá vào bụng của một tên ở phía sau hần, hần đang vô cùng ngạc nhiên khi nó xuất hiện ở đây, thì nó không thương tiếc đập mạnh vào hạ bộ của hai tên đàn ông trước mặt nó. Dù cho đàn ông có luyện được mình đồng da sắt đi chăng nữa thì đó mãi mãi vẫn là nơi yếu ớt nhất. Hần vẫn còn kinh ngạc thì nó túm lấy tay hần và hét lên:

_ “Không chạy còn đợi đến khi nào?”.

Thế là hai đứa ghét cay ghét đắng nhau lại nắm tay nhau chạy thục mạng về phía trước. Nó biết võ, nhưng cũng không phải cao thủ võ lâm a, đánh không lại thì phải chạy thôi. Mấy tên áo đen vẫn đuổi sát nút đằng sau, nó chạy vòng vèo cố gắng kéo dài thời gian cho nhỏ Nhi tìm được xe, nếu mà nhỏ Nhi không tìm được xe coi như nó và hần tiêu luôn, mấy tên áo đen vừa đuổi theo vừa hô “đứng lại” câu nói kinh điển được dùng khi đuổi theo ai đó. Hần cũng mặc kệ cho nó kéo hần đi vì lúc này trong đầu hần còn có một đồng thắc mắc mà.

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lấy Ôn Báo Oán (Phần Kết)

Nó vừa lao mình về phía trước vừa nhìn đồng hồ thấy sắp được hai mươi phút rồi, lúc này nó cũng mệt sấp xủ luôn rồi, chạy như điên gần hai mươi phút rồi mà, không mệt có mà thành trâu á. Mà mấy tên áo đen điên khùng kia không biết là người hay trâu nữa vẫn cứ chạy theo nó đều đều, cứ như đợi nó đuối sức là tóm hai đứa nó luôn vậy. Hần lúc này cũng đã thấm mệt, hơi thở bắt đầu loạn, hần nhăn mặt cổ hỏi nó:

_ “Cô định chạy thế này đến bao lâu đây hả?”.

_ “Im đi... sắp... thoát rồi” _ Nó hỏn hển đáp lại

Sau đó nó liều mạng chạy về phía mà nó bảo nhỏ Nhi đợi, nó đặt tất cả hi vọng vào nhỏ Nhi luôn, nếu đến mà không thấy thì nó cũng không có thể chạy nổi nữa rồi. Sắp đến mà nhìn vẫn chưa thấy bóng dáng Nhi đâu hết, nhưng nó vẫn cố chạy về phía đó, khi chỉ còn vài bước chân một chiếc xe thể thao màu xám đỗ lại, một người đàn ông bước ra và có cả nhỏ Nhi. Quả nhiên nhỏ Nhi không có làm nó thất vọng, Nó kéo hần vọt thẳng vào xe, ngồi ở ghế lái, hần và Nhi còn chưa có ngồi vững nó đã nhấn ga phóng vọt đi, người đàn ông kia cũng chưa có kịp lên xe. Nhi lúc này trợn mắt nhìn nó, hốt hoảng nói:

_ “Mày đã lái ô tô bao giờ đâu”.

_ “Tao có nhìn thấy người ta lái riết rồi và cũng từng đọc qua cách lái trong sách” _ Nó nói

Lời của nó vừa thốt ra làm cho hần và Nhi đổ từng tảng mồ hôi lạnh vì sợ hãi. Nói không sợ sao, con mẹ nó là lừa đảo thôi, mạng chỉ có một cái thôi a. Đúng lúc này ô tô bắt đầu đi ngoằn ngoèo, nó khê chửi thề trong lòng, hóa ra lái ô tô khó hơn nó tưởng. Biến động của cái xe làm cho tim hần và Nhi như nhảy vọt tới cổ luôn vậy. Hần hét lên:

_ “Cô dừng xe lại, tôi biết lái để tôi lái cho”.

Nó vẫn không có dừng lại, tay nắm chặt vô lăng. Bỗng nhiên nó bình tĩnh lạ thường mà nói:

“Muộn rồi”.

Hắn không hiểu mà nhìn nó, nhưng hắn bắt gặp những chiếc xe đen đang lao vun vút đằng sau, hắn thậm chí bật một hồi trong lòng, cậu biết lúc này mà dừng lại đối người lái là bị tóm ngay, lên đành đánh liều để nó lái tiếp, nhờ Nhi ngồi đằng sau mặt sảm ngoét vì sợ, thật hối hận khi giúp nó đi làm cái trò ngớ ngẩn này nha. Nó tăng tốc, lao ra đường cái, nó lạng lách mấy lần suýt chút nữa là tông vào đuôi xe người ta, làm cho tim của Nhi và hắn cứ gọi là muốn nhảy múa trong lồng ngực, cũng may không có ai yếu tim không chắc cũng xong đời rồi. Không những vậy khắp xung quanh còn vang lên tiếng chửi. Mấy chiếc xe đằng sau cũng bám theo sát nút nhưng không dám đến quá gần có lẽ là sợ va chạm. Nó đang chuyên tâm lái xe bỗng có tiếng còi hú của cảnh giao thông, mấy chiếc xe đó, vượt lên chặn đầu xe nó lại, làm nó phải phanh gấp. Nhi và hắn ngã chúi về phía trước cả hai không hẹn mà cùng nhau bắn ánh mắt căm hờn về phía nó. Nó chẳng thèm để ý đến hắn và Nhi vì bây giờ còn có việc đáng lo ngại hơn, là cái lũ cảnh sát giao thông này nọ. Nhưng được cái đám người mặc áo đen kia thấy cảnh sát thì lùi đi mất tiêu. Nó lái xe tấp vào lề đường theo sự chỉ dẫn của mấy chú cảnh sát giao thông, sau đó cả ba đưa nó bước xuống xe, lúc này cả nhỏ Nhi và hắn đều thở phào nhẹ nhõm, vì đã đối mặt với cảnh sát giao thông còn hơn là ngồi trên cái xe mà để nó lái, sợ vãi cả linh hồn ra được ý.

Chú cảnh sát nhìn ba khuôn mặt non choẹt của tụi nó, sau đó lắc đầu rồi nhìn tụi nó với ánh mắt kiểu như: “*Thanh niên bây giờ thật chẳng ra làm sao cả*”. Nó cũng không mấy bận tâm lắm đến ánh mắt đấy, tại vì nói thẳng ra nó cũng chẳng phải thuộc dạng thanh niên nghiêm túc gì cả. Cả ba đưa nó chú cảnh sát giao thông hỏi câu nào thì trả lời câu đó, vô cùng thành thật không có nửa lời chém gió. Sau đó chú đó bảo tụi nó gọi điện cho bố mẹ, mặt hắn lúc này đột nhiên lạnh xuống nếu nó nhìn không nhầm thì trong ánh mắt hắn còn lướt qua một tia chán ghét. Còn nhỏ Nhi thì cứ nhìn chăm chăm nó, nó hiểu nhỏ muốn nó gọi cho bố, để thể hiện cái quyền lực con ông cháu cha ra làm sao. Nó khẽ thở dài trong lòng tự thấp một nén hương cầu nguyện cho bản thân. Đúng là bố nó rất dung túng cho mấy trò nghịch ngợm của nó, nhưng như này thì quá lắm nha, tự đưa giỡn với tính mạng của bản thân, kiểu này về nhà là không xong với hai ông bà ấy đâu. Nói thật lúc này đang lái xe trốn chạy nên không cảm thấy gì, nhưng bây giờ xuống xe công nhận là hãi thật, mấy lần liền nó suýt nữa là đâm vào ô tô rồi. Bên kia những hồi tít tít kéo dài mà không ai nghe thấy, nó nhủ mảy gọi lại lần hai, vẫn không được nó gọi lại lần ba, rồi lại lần bốn...cho đến lần thứ bảy bên kia mới nghe thấy.

“Con gọi ba có gì không?” _ Ba nó hỏi.

“Con... con gặp một chút rắc rối” _ Nó dè dặt nói, ba nó vậy thôi chứ một khi tức giận lên thì đáng sợ lắm đó nha.

“Sao đánh đũa nửa hã, thế thì gọi cho vợ ba chứ gọi gì cho ba, ba đây đâu có nấn xương giòi như vợ ba đâu”.

“Dạ không lần này có chút, chỉ một chút thôi, hơi... hơi nghiêm trọng” _ Nó cũng biết sợ chứ bộ.

“Có gì nói thẳng luôn đi” _ Ba nó mất kiên nhẫn nói.

“Con đi xe ô tô bị cảnh sát giao thông bắt” _ Nó lấy hết can đảm mà nói. Lúc nó khốn khổ nạn như vậy mà Nhi và hắn chỉ banh mắt ra nhìn nó, làm tự nhiên tức không tả được. Thật hối hận vì đã giúp hắn mà.

“Ừm, đưa máy cho cảnh sát giao thông” _ Ba nó nói trong giọng không biểu hiện sắc thái gì làm nó vừa mừng vừa lo. Ba nó nói có vậy thôi á làm nó tưởng bị mắng té tát luôn chớ. Nó đưa máy cho cái chú cảnh sát đó chẳng biết ba nó nói gì, một lúc sau chú đó quay ra nói tụi nó có thể về nhưng xe thì tạm để ở đó đã.

Vậy là ba đưa lết xác trên đường, tìm bắt taxi nhưng chẳng có xe mẹ nào dừng lại cả. Trời thì nóng như đổ lửa vậy, làm nóng chảy cả mỡ, thấy không có hy vọng bắt được xe nên ba đưa tụi nó liền chui vào cái quán nước gần đó tạm thời tránh nóng đã. Nhi gọi một đồng đồ ăn chủ yếu là nước và kem à, nhỏ này cũng phàm ăn lắm cơ. Nó vừa ăn kem vừa quay ra hỏi hắn:

“Anh nợ người ta tiền à mà bị đuổi ghê thế?”.

Nghe nó hỏi nhỏ Nhi nhiều chuyện nên cũng ngẩng lên mà hóng, nhỏ là vậy đấy, lúc trước sợ vãi cả linh hồn nhưng đồ ăn ở trước mặt là quên hết ngay à. Hắn không có trả lời câu hỏi của nó mà hỏi ngược lại:

“Sao lại giúp tôi chứ, không phải bà ghét tôi lắm sao?”.

“Nếu ông bị bắt vào đó, sau đó thì bị xử luôn thì tôi biết tìm ai mà đền xe cho tôi”.

Bây giờ thì hắn và Nhi đã hiểu tại sao hôm nay nó tốt vãi như vậy. Nhưng thật ra cái lí do này nó mới vừa mới nghĩ ra thôi chứ quả thật lúc đó nó không có nghĩ đến cái lí do củ chuối này.

“Nói xe mới nhớ, thằng kia mày không làm cho xe bà trở lại nguyên dạng như cũ, bà cầm dao rạch nát mặt mày rồi thuê máy cầu nghiền nát nhà mày luôn đó” _ Nó nhắc đến cái xe lại nhớ đến nên nói tiếp.

Con Nhi thì coi như không có chuyện gì ngồi ăn ngon ơ, chẳng quan tâm đến ai nữa. Hắn nhìn nó một lúc rồi nói:

“Được rồi coi như tôi trả ơn cô hôm nay giúp tôi”.

Nó đang định chửi hắn rằng “*mày ăn đéo mà khôn thế, mày đền xe cho bà vì mày phá xe của bà, còn bà cứu mày thì mày vẫn phải nợ bà*”. Nhưng nó chưa kịp nói thì điện thoại trong túi nó rung lên từng hồi, nó rút điện thoại ra trên màn hình hiện lên trình ình cái chữ “baba”. Nó thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, tự nhiên gọi cho nó làm gì chứ? dùng mộng nghĩ cũng ra là do cái vụ um sùm lúc này. Nhi nhìn mặt nó như bị tào

bón là biết ngay là “ đại nhân ” nhà nó gọi , nhỏ vỗ vỗ lên vai nó sau đó nói :

_ “ Nếu mày có chết nhớ phù hộ tao chúng con lô lớn , xong tao đốt nhà lâu , xe hơi với tiền cho mày xài chơi ” .

Nó quắc mắt nhìn con Nhi chỉ hận là không thể lao vào bóp chết con nhỏ chết bầm này , dám trù ẻo nó . Cái gì đến rồi cũng đến , hít sâu một hơi rồi ấn nút nghe . Nó chưa kịp ú ớ gì trong máy đã nghe ba nó nói với cái giọng không cảm xúc , làm nó sợ hãi :

_ “ Trịnh Tuyết Băng , ba cho con bốn mươi phút về nhà nếu không thì khỏi về đi ” .

Nó trong lòng khê than thầm “ gọi tên là được rồi a , không cần gọi cả họ tên ra như vậy đâu ba , con sợ đó ” . Nhưng đó chỉ là những lời trong lòng thôi , chứ ngoài miệng chỉ dám nhỏ nhẹ “ dạ ” một tiếng . Sau đó cúp máy chẳng thèm để ý đến hai người kia , lết thân xác lao ra ngoài trời , lúc này mặt trời chiếu xuống những tia nắng chói chang làm ở ngoài trời không khác gì ở trong lò nung cả . Đã thế xe taxi còn khó bắt nữa chứ , nhưng biết sao giờ thành chỉ đã hạ sao nó lại dám không tuân theo , vậy nên nó đành liều mình mà nhảy ra giữa đường mà bắt taxi . Nó mà về muộn thì coi như nó ngủm củ tỏi luôn ý .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tiểu Thiếu Gia Nhà Họ Trịnh

Khi nó bước vào nhà đã thấy hai người đàn ông một lớn , một nhỏ của nhà họ Trịnh ngồi trên sofa khoanh tay nhìn nó với ánh mắt khủng bố . Nhưng quả thực nhìn dáng vẻ giống nhau của hai người vô cùng mắc cười , nếu không phải đang ở trong hoàn cảnh không cho phép nó đã cười phá lên rồi . Nó vừa bước vào hai đôi mắt liền phóng tới nó làm nó dựng hết cả tóc gáy , chậm rãi đi đến ghế mà ngồi xuống . Mông nó còn chưa kịp dính ghế thì bố nó đã buông lời đe dọa :

_ “ Nếu không có được một lí do hợp lí thì đừng có trách ” .

_ “ Con chỉ tò mò nên ... đi ... đi thử thôi ” _ Nó cúi gằm mặt xuống sau đó đáp .

_ “ Con nói thế mà nghe được à ... ” _ Bố nó còn đang nói gì tiếp , thì Minh Vũ từ nãy vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời bố .

_ “ Bố về lấy tài liệu thôi mà , có gì thì khi bố đi làm về rồi nói ” .

Bố nó cũng đang vội nên khi nghe nhóc Vũ nói vậy . Đưa ánh mắt cảnh cáo nó xong mới dời đi , quả thật lời thẳng nhóc này có trọng lượng ghê . Nó đưa ánh mắt đầy vẻ biết ơn nhìn nhóc Vũ nhưng nó lại nhận lại được một ánh mắt lạnh te . Thằng nhóc thực sự tức giận rồi , nhóc đó không nói gì còn đáng sợ hơn là mắng nó té tát . Nó đi lại gần bên thằng nhóc đó , xoa đầu Vũ , nhưng nhóc lại tránh né , làm bộ dạng không thèm quan tâm đến nó vậy .

_ “ Chị không có sao mà , không phải chị đang rất ổn sao ? ... ” .

Nó còn chưa nói dứt nhóc Vũ đã trừng mắt lên nói :

_ “ Chị dám mang mạng sống mình ra đùa , nếu lúc đó chị ... chị không vững tay lái thì sẽ ra sao ? ” _ cậu tức giận cũng vì nó dám mang mạng sống ra để đùa , cứ nghĩ nó có truyện là tìm cậu lại lạnh ngắt như bị ngâm vào nước đá vậy . Có trời mới biết chị cậu qua trọng với cậu như nào . Từ nhỏ ba mẹ rất bận , không có thời gian để ý đến cậu , chỉ có chị ở bên cậu hai chị em đã quen ở cạnh nhau , dần dần cậu bắt đầu quan tâm đến nó như một loại chấp niệm , cũng như là một thói quen vậy .

Nó biết cậu tức giận cũng vì lo cho nó , nên nó nhẹ giọng kéo nhóc Vũ lại gần :

_ “ Không phải chị ổn rồi sao ? ” .

_ “ Từ sau không được như vậy nữa nghe chưa ” _ Thằng nhóc nhìn nó bằng ánh mắt đe dọa như kiểu nó dám nói không là cậu sẽ không ngại ngần vác dao chém nó vậy .

Nó khê cười , kéo nhóc ngồi lên lòng mình , sau đó khê nói :

_ “ Nhóc Vũ quan tâm tới chị hả ? ” .

_ “ Ai quan tâm chị chứ ? ” _ Nhóc Vũ chối ngay , có chết cậu cũng không nhận nha . Mặt cậu còn hơi hồng lên vì ngượng nhìn trông đáng yêu chết đi được ấy ạ .

_ “ Haha nhóc ngượng hả ? ” _ Nó không chút để ý hay có ý giữ cho cậu chút mặt mũi nào cả , cười trêu chọc thằng nhóc . Đến hôm nay nó mới biết là

dây thần kinh xấu hổ của em nó vẫn còn nha .

Cậu rửa thầm trong lòng đúng là không nên nuông chiều nó quá mà , cậu dậy dựa rồi nói :

_ “ Em không nói chuyện với người điên , em đi học bài ” .

Nói xong cậu chạy thẳng lên tầng luôn . Nó nhìn theo Minh Vũ sau đó khẽ cười , quả thật cậu nhóc ngại rồi , chứ đi làm bài tập ấy hả ? Có chết nó cũng không tin đâu . Nó là người biết rõ hơn ai hết làm bài tập đối với thằng nhóc này đó là chuyện từ tám trăm năm trước rồi . Thằng nhóc đó có những cách không phải làm bài tập về nhà cũng không bị phạt thế mới hay chứ , thật ra nó có hỏi vài lần nhưng cậu không có chịu nói .

Về nhà rồi nó cũng chẳng biết làm gì nữa , nên nó đi lên phòng và ngủ cho hết ngày . Khi nó tỉnh dậy , xung quanh nó là ánh trăng mờ ảo từ ngoài chiếu vào , thực ra nó sẽ không dậy mà tính ngủ luôn đến ngày hôm sau , nhưng nó lại bị cơn đói cồn cào đánh thức . Nó lết xác xuống nhà tính kiếm cái gì để ăn . Vừa xuống nhà nó đã thấy mẹ nó với nhóc vũ đang ngồi tí thí game với nhau , nó thấy vậy mắt liền sáng lên tính bay đến góp vui nhưng cái bụng nó phản đối đòi phải lấp đầy bụng trước đã . Vậy là nó đi nhanh về phía nhà bếp cũng may trên bàn vẫn còn thức ăn để phần nó . Nó nhanh chóng ăn xong , lấy trong tủ ra một quả táo vừa đi về phía mẹ và nhóc Vũ vừa ăn . Nó vừa đến gần ván đấu hai người cũng kết thúc , nó liền hào hứng nói :

_ “ Má để con đấu với thằng nhóc này một ván lần trước đấu chưa phân được thắng bại ” .

Thế nhưng đáp lại sự hào hứng của nó mẹ nó lại quăng cho nó một câu làm nó cảm thấy như có một phiến đá to tổ chừng đang đè nó xuống đáy địa ngục vậy :

_ “ Con bị cắt tiền tiêu vặt trong ba tháng , vì tội con gây ra hôm nay ” .

_ “ Má như vậy trưa ở trường con ăn bằng gì đây ” _ Nó lập tức lên tiếng phản đối , sau đó liền bắn ánh mắt cầu cứu về phía nhóc Vũ , vì nói thật cái thằng nhóc trời đánh thánh vật này tuy nhỏ tuổi nhất nhà nhưng lời nói đảm bảo có trọng lượng hơn nó rất nhiều , ai ngờ thằng nhóc lại quăng cho nó một cục bơ to đùng , làm nó tức sôi máu luôn . Uống công trưa nay nó khen thằng nhóc này tốt bụng .

_ “ Đó là việc của mày , nhưng mẹ gọi ý nha , đi làm thêm đi con không thì nhịn luôn bữa trưa đi coi như là ăn kiêng vậy . Mẹ thấy mày tương tá sắp đi đấu vật được rồi đó ” _ Nói xong mẹ nó không để nó lên tiếng khiếu nại gì cả mà bỏ thẳng về phòng .

Nó bây giờ sao đột nhiên thấy đời mình sao mà tăm tối quá . Ba tháng là ba tháng không tiền đó , bây giờ nó mới hiểu nó cũng tham tiền như bao đứa khác , thật cô nhân nói không có sai mà “ tiền không là gì cả , nhưng không có tiền thì cũng chẳng thể làm gì ” . Nó ngược ánh mắt đầy tội nghiệp lên nhìn nhóc Vũ , ai ngờ thằng nhóc lạnh lùng quăng cho nó một câu :

_ “ Đáng đời ” .

_ “ Vũ , chị em chúng ta là chị em tốt đúng không ? có gì cũng chia sẻ cho ... ” .

Nó chưa nói hết câu cậu đã biết nó nói gì và cự tuyệt ngay , cậu hiểu nó quá mà :

_ “ Em không có chia tiền tiêu vặt của em cho chị đâu . Nhưng em có thể giúp chị kiếm việc làm thêm ” _ Nói xong thằng nhóc cũng bỏ lên phòng luôn để lại một mình nó ở đó .

Hình phạt lần này thật khốn nạn a . Ba tháng không tiền nó phải làm sao đây . Đi làm thêm ấy hả , nó biết làm gì chứ . Mẹ nó đúng là ác thú mà , lúc này nó lại thấy căm thù hằn hơn bao giờ hết , từ khi hấn xuất hiện nó gặp không biết là bao nhiêu chuyện xui xẻo rồi nữa , mà chuyện gì nó gặp phải cũng dính líu đến hấn hết nữa chứ . Nó bức bối nói trong lòng : " tại sao đã tạo ra một Trịnh Tuyết Băng là tôi còn đề thêm cái tên Thiên chết bầm đó chứ " . Nó mang một cục tức uất nghẹn to đùng lên lầu , đang bức mình thì ngủ cái khi gì chứ , nên nó lấy máy tính lên face , nhưng nó không có dám đăng mấy cái status bậy bạ gì gì đó đâu nha , cả nhà nó hiện đại lắm làm gì có ai không có nick facebook chứ . Nó chỉ lên tìm một tên xấu số nào đó sau đó thì chọc thức hấn chơi thôi . Để giải tỏa ấy mà .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Một Ngày Xui Xẻo

Sáng nay nó lết đến trường với đôi mắt gấu trúc . Tại hôm qua chửi nhau trên facebook hăng quá . Đã mệt mỏi lại phải lết bộ đến trường chứ , không cái nhục nào bằng cái nhục này . Xe thì hỏng , tiền đi xe buýt lại không có , bây giờ thì nó nghèo kiệt xác thật rồi một đồng dính túi cũng không có . Ông trời đúng là không muốn nó sống nữa mà . Nó đang rửa thầm trong lòng thì đột nhiên ở bên kia đường có ba thằng thanh niên đang quây quanh một thằng nhìn như đang chuẩn bị đánh nhau vậy , trời sinh nó ghét nhất mấy loại đánh nhau mà không quân tử thế này , ba thằng to con lực lưỡng lại còn đi đánh hội đồng có đáng về thư sinh thế kia . Vậy là máu nghĩa hiệp của nó liền nổi lên , lao vào đập vào lưng một tên sau đó hăng xay giã cho ba thằng con trai đó một trận cho đến khi mấy tên đó xin tha mới thôi . Còn cái tên bị bắt nạt kia lại cứ tròn mắt nhìn nó chứ . Nhưng nó cũng chẳng bận tâm vì đó cũng là

phản ứng tự nhiên thôi . Nó quay ra giáo huấn mấy tên kia :

_ “ Chúng mày có phải đàn ông không hả ? Ba đánh một không thấy hèn à ” .

Mấy tên kia nghe nó nói xong thì mặt cứ gọi là đơ ra chẳng hiểu gì . Còn cái tên được nó cứu kia lại phì cười . Làm nó chẳng hiểu cái mẹ gì hết á . Thật ra nó hiểu lắm thôi , họ là bạn với nhau hết mà chỉ là đang đùa nhau thôi , hơn nữa cái thằng mà nó bảo có dáng dấp xinh đẹp kia lại là đại ca của ba tên còn lại mới hay chứ , không hiểu sao nó lại nhìn ra sắp có đánh nhau nữa chứ . Môi của anh chàng được nó cứu khễ cong lên , sau đó tựa vào chiếc xe máy , nhìn cảnh này mắt nó liền sáng lên “ thật là xinh đẹp ” , một thằng con trai đáng lí không nên dùng từ xinh đẹp để miêu tả nhưng quả thực đó là từ phù hợp nhất . Tên này nó đảm bảo nếu là con gái chắc chắn sẽ là một hot girl đây . Mái tóc màu tím mềm mại , làn da trắng , đôi mắt màu nâu với hàng mi cong , chiếc mũi cao , đã vậy mỗi cậu ta lại còn hồng hồng ửng ửng ắt hẳn nó chỉ muốn cắn một cái . Nhưng phong cách tên này rất chỉ là maly nhà , chứ không có éo là như bề ngoài của cậu ta đâu . Nó thu lại bộ dạng hám trai của mình . Nó nhúu mày khi thấy cậu rút thuốc ra sau đó châm lửa hút , cái gì đó làm nó không thuận mắt tất nhiên cũng chẳng để yên rồi , nó đưa tay giật điếu thuốc khỏi tay cậu , sau đó vút xuống đất đi mạnh cho điếu thuốc tắt tiện tay giật luôn bao thuốc trong tay cậu ta quăng vào sọt rác gần đó . Rồi giờ giọng chị hai mà giáo huấn :

_ “ Hút thuốc không có lợi cho sức khỏe nghe chưa ? ” .

_ “ Này , cô muốn chết à . Cô biết đây là ai không ? ” _ Một trong những tên vừa bị nó đánh toi bời đứng lên mặt hầm hờ hỏi nó .

_ “ Vậy mày nói cho bà chị đây nghe thử xem nào ? ” _ Nó nói .

_ “ Là anh hai khối mười của trường Phục Hưng , cô đã nghe qua chưa hả ? ” _ Nói xong hắn còn vênh mặt lên ra oai nữa chứ .

Nó nhúu mày ra về suy nghĩ , nghe cái tên này cũng quen quen , hình như nó có nghe qua . Nhưng nó cũng không có bận tâm và đồng thời nó cũng phát hiện mấy tên này là đồng bọn của nhau thậm chí cái tên mà nó giúp còn là đại ca .

_ “ Thì ra là học sinh lớp mười , vậy gọi chị một tiếng chị đi là vừa . Chị đây cũng chưa có ngăn ai bao giờ đâu đừng có dọa . ” sau đó nó quay qua cậu nhóc xinh trai kia nói tiếp : “ Nhưng nếu nhóc chuyển đến trường Thánh Huy chị đây sẽ đối xử đặc biệt với nhóc đó ” _ Nói xong nó tiến lên vỗ vai cậu nhóc sau đó bỏ đi .

Đi được một đoạn nó nghe cậu nhóc kia hét lên :

_ “ Tôi là Từ Kiệt ” .

Nó cũng quay lại vẫy vẫy tay sau đó mới bỏ đi . Nó chạy đến trường thì cổng đã khóa , nó nhúu mày sau đó quay người đi về phía sau trường , cũng làm như mọi lần thôi , treo tường . Nhưng khi nó bước ra phía sau trường thì thấy thấy quần sinh đang tựa người vào tường nhìn nó với ánh mắt đầy vẻ nguy hiểm làm nó cứng đờ người luôn . Nó chắc chắn thằng cha này đứng đây để rình nó đây mà , từ cái vụ ghi âm đột trước lần này cứ nhìn nó với ánh mắt hằm học mà không có làm gì được . Chắc hôm nay đứng cấm rể ở đây để rình xem nó có đi học muộn như mọi hôm không đây mà . Ông thầy quần sinh nhìn nó với đôi mắt tràn ngập sự mỉa mai , và trong giọng nói cũng không khó nhận ra là ông ta đang cực kì vui sướng .

_ “ Hôm nay em lại đi muộn rồi , những học sinh không coi nội quy nhà trường này như em thì phải xử phạt mới được ” .

Vâng và hậu quả là nó đang bị đứng giữa sân trường , hấp thụ ánh nắng mặt trời chói chang buổi sớm , không những vậy lại còn phải co một chân hai tay cầm hai thùng nước đầy làm cái cổ tay nó mỏi như muốn gãy luôn , nó cứ nhúc nhích một tí là mắt ông thầy liền bắn tới luôn . Đã thế ông Hùng lại còn tay cầm ô đứng đối diện nó sau đó bắt đầu giảng đạo .

_ “ Em nghĩ trường học là cái chợ chắc ? Muốn đến lúc nào thì đến à ? Vậy em đã hứa với tôi bao nhiêu lần rồi hả ? ” .

Nó nghe ông thầy quần sinh nói mà muốn bùng bùng lỗ tai luôn . Nó vừa mỏi , vừa nóng làm nó đang vô cùng khó chịu rồi . Mồ hôi trên người nó nhễ nhại , cả người thấy khó chịu . Vậy mà ông thầy cũng không có chịu tha cho nó nữa chứ . Mà lần này ông Hùng chơi nó một vỏ ác thật !

_ “ Thầy Hùng thầy phạt học sinh như thế này là không có được đâu . Không may mà em ấy đổ bệnh thì nhà trường biết nói sao với gia đình của em ấy đây ? ” .

Nó đang lờ mờ tám đời nhà ông thầy Hùng ra nguyên rủa thì có tiếng một người vang lên . Nó ngược mắt nhìn thì ra là thầy Hùng , thầy giáo dạy toán của nó . “ Ôi ! Mình yêu thầy chết mất ” , trong lòng nó sung sướng nghĩ vì biết mình sắp thoát nạn . Thầy Hùng rất chi là quý nó vì nó là đệ tử ruột của thầy mà . Năm nào nó cũng giật về một đồng giải toán làm người dạy như thầy tiếng tăm càng vang dội hơn . Nó lập tức đưa đôi mắt đáng thương với ngụ ý cầu cứu mà nhìn thầy Hùng . Thầy Hùng tất nhiên hiểu chứ thầy trò với nhau bao nhiêu năm còn gì .

_ “ Nhưng em ấy đã vi phạm rất nhiều lần mà không có chiều hướng sửa đổi , chỉ hứa mà để đấy thôi ” _ Ông quần sinh tất nhiên không thể dễ dàng buông tha cho nó như vậy được khó khăn lắm mới bắt được thóp của nó mà , nên vẫn cố nói đạo lí .

_ “ Nhưng dù sao thầy cũng không thể dùng đến hình phạt như vậy với học sinh được , hay là thế này đi tôi cần một người giúp tôi dọn dẹp lại tủ hồ sơ , thầy cho tôi mượn em ấy được không ? ” .

Cứ nhìn cái mặt nhăn nhó như cái dẻ của ông thầy quần sinh lúc đó là biết liền ông ta khó chịu và không muốn tha cho nó đến mức độ nào . Nhưng cũng phải gạt đầu tha cho nó , nó hí hửng đi theo thầy Hùng luôn . Thầy Hùng là một thầy giáo dạy toán , thầy ấy dạy nó từ lúc nó học lớp mười . Thầy là một người khá tâm lí và hài hước , thầy năm nay chỉ mới ba mươi sáu tuổi nhưng quả thật thành tích chẳng thua kém gì những người có thâm niên lâu năm trong nghề cả .

_ “Thôi em về lớp đi, nhớ lần sau đừng đi học muộn nữa không là thầy cũng không cứu được em đâu ” _ Khi đã đi một đoạn cách xa ông thầy quản sinh, thầy Hưng mới quay ra nói với nó.

_ “Dạ vâng, em cảm ơn thầy ” _ Nói xong nó định quay đi nhưng thầy Hưng lại nói.

_ “Năm nay em có tham gia đội tuyển nữa không ? ”.

_ “Em sẽ suy nghĩ về việc này ạ ”.

Hai thầy trò nó cũng đứng nói chuyện vài câu sau đó thì nó quay về lớp, hiện giờ là tiết tin học của cô Hiền. Đúng như cái tên của cô, cô rất hiền và khá là dễ tính. Vậy nên nó cũng không có nghĩ ngợi nhiều lập tức liền đi về phía lớp.

_ “Thưa cô cho em vào lớp ” _ Nó lên tiếng cắt đứt tiếng giảng bài của cô.

Và ôi không ! Sao nó lại không chịu mở to mắt mà nhìn trước chứ, vì đó không phải cô Hiền mà là cô Minh đại nhân của lớp nó. Trời đúng là ghen ghét nó quá hoàn hảo hay sao ý. Cô Minh quay lại nhìn nó với ánh mắt đầy nguy hiểm, nhìn cái mặt nhăn nhó khó chịu của cô nó đảm bảo là cô rất muốn lao vào đập cho nó một trận lấm. Nó cố gắng nở nụ cười cứng ngắc với cô Minh, cả lớp nhìn nó bằng ánh mắt thương cảm, à không phải còn cái tên trời đánh Phong Thiên đang nhìn nó bằng ánh mắt vô cùng vui sướng như vừa bị một cục tiền tự nhiên từ trên trời rơi xuống chọi trúng đầu vậy. Làm nó tức sôi máu lên luôn, nhưng không có làm gì được.

_ “Ngày mai em mời phụ huynh đến trường cô cần trao đổi một số việc ” _ Cuối cùng cô Minh cũng tuyên bố án phạt của nó. Nghe được án phạt đó nó thở phào nhẹ nhõm, thà như vậy còn hơn cái kiểu làm trò gì đó đại loại như ông Hùng chết tiết kia. Bị mời ba má thì cùng lắm nó chỉ bị ba hoặc má cần nhắc vài câu vì làm mất việc của ông bà ấy thôi. Nó nghe riết rồi cũng thành quen, trai mặt luôn rồi bây giờ có ngồi nghe chửi cũng chẳng có cảm giác gì nữa đâu.

Sau khi tuyên án cho nó xong thì cô Minh cũng để cho nó vào lớp, Khi vào lớp nó cũng rất biết điều ngồi im ngoan ngoãn cho hết giờ, trừ cái việc là nó khi đi vào đi qua hắt thì tiện chân đạp thẳng vào gióng chân của hắt làm hắt cả giờ cứ nhìn nó một cách “Đắm đuối”.

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đánh Nhau

Khi tiếng trống vang lên cả lớp thở phào nhẹ nhõm vì được giải thoát khỏi cô Minh. Cả lớp liền quăng cái quyển sách toàn chữ chán ngắt đó qua một bên. Nó thì hùng hổ đi đến trước mặt hắt, nó nói cứ như quát vào mặt hắt luôn ấy.

_ “Xe của tôi anh tính thế nào đây hả ? ”.

_ “Tôi mang đi sửa rồi ” _ Hắt cũng chỉ hơi hột nói, sau đó thì bỏ đi luôn, không thèm nhìn lại nó một cái.

Tức, tức quá đi ấy chứ, hắt quá là khinh thường nó rồi. Nhưng phải nhịn, phải nhịn dù sao cái tên trời đánh này đang sửa xe cho nó, nó không tiền rồi bây giờ ngay cả xe cũng chẳng có thì nó biết làm sao, nó không muốn suốt ngày phải quốc bộ đến trường đâu. Nó đang trợn mắt nhìn theo bóng dáng hắt, thì từ đâu giọng con Nhi bay vào tai nó :

_ “canteen không mày ? ”.

_ “Tao không có tiền, mày đãi tao đi ” _ Nó đưa đôi mắt đáng thương nhìn con Nhi, rồi nói.

_ “Ok ” _ Nhi cũng rất hào phóng đáp lại.

Vậy là hai đứa nó canteen thẳng tiến, canteen khá là đông người nó và con Nhi xông pha mãi mới lấy được đủ đồ ăn và thức uống. Hai đứa nó ôm đồ ăn và thức uống đi về phía cái bàn trống, sau đó phần đứa nào đứa đấy ăn cũng chẳng còn tâm tình nói chuyện hay chém gió gì nữa, lấp đầy cái bụng cái đã " có thực mới vực được đạo mà ". Nó đang ngồi ăn ngon lành tự nhiên có tiếng nói đầy mỉa mai bay thẳng vào tai nó :

_ “Ồ đây không phải chị hai của trường chúng ta sao ? sao nhìn thảm hại thế này, nhìn cứ như lũ ăn mỳ chết đói vậy, có cần tôi đây bố thí vài đồng không ? ”.

Con nhỏ đó nói xong cả lũ đằng sau đi cùng nó cũng rú lên cười. Đây là con nhỏ kia chọc tức nó nha vậy cũng đừng trách nó ác hay bảo nó côn đồ. Nó đứng dậy quay người lại nhìn con nhỏ kia, thì ra là nhỏ Hạnh lớp 12a7. Con nhỏ này tự xưng là hotgirl trong trường, cũng kiêu căng phách lối lắm, nó cũng ngứa mắt với con này lâu lắm rồi nhưng cũng chưa có dịp chạm mặt gần như vậy. Nó nheo mắt lại nhìn mấy đứa đằng sau con nhỏ Hạnh, nam

có nữ có . Nhìn toàn là cái bộ dạng muốn ăn đòn nào là đầu xanh đầu đỏ , đã xấu lại còn màu mè đúng là nhìn không thể chấp nhận được mà .

_ “ Ăn thì có thể ăn bậy , nhưng không nên sủa bậy nghe chưa ” _ Nó nhìn con Hạnh đầy khiêu khích sau đó , phun ra một câu mỉa mai con nhỏ .

Con nhỏ Hạnh tức nó ra mặt đó nhưng cũng không có làm gì được nó , con nhỏ chỉ có thể trợn mắt nhìn nó nhưng mắt cũng chẳng mở to nổi , mắt nhỏ mắt một mí mà , nên nhìn bộ dạng nhỏ hiện giờ vô cùng mắc cười . Nhỏ tuy không ưa nó nhưng cũng chẳng dám làm gì vì trong trường ai mà không biết những “ chiến công ” mà nó lập ra . Nên nhỏ định quay bước đi thì nó kéo tay nhỏ đó lại cầm cái hộp cơm đang ăn dở không thương tiếc hất thẳng lên đầu con nhỏ kia , mọi người có ở trong canteen đều ồ lên , sau đó quay quanh lại xem , còn con nhỏ kia nhìn nó đầy kinh ngạc sau đó chuyển qua tức giận , nhỏ đó định nói gì thì một thằng trong đám đi cùng nhỏ hùng hồn nhảy ra trước mặt nó , vừa nhìn nó đã muốn đánh cho tên này một trận rồi , ngứa mắt nhất là cái đầu của hắn , cắt theo kiểu mốt hiện giờ đó , vết hai bên để cái chòm dựng đứng tên đầu , lại còn nhuộm vàng khè nữa chứ . Hắn chỉ tay và quát vào mặt nó :

_ “ Con đi kia mày đừng có mà quá đáng , tao không thích đánh đàn bà con gái đâu ” .

Tên kia nói xong làm không ít người vây xung quanh đều thầm khen hắn can đảm , ai mà không biết nó chứ . Nhưng tốt nhất tên này nên có thực lực một chút chứ đừng có mà anh hùng rơm , vì sau khi nó bị một tên quát thẳng vào mặt như vậy thì cái thằng ngu ngốc đó không còn nguyên vẹn như lúc đầu đâu .

_ “ Bà đây chưa ngán đứa nào bao giờ , mày không đánh đàn bà con gái nhưng bà đây cứ ai đụng là đập ” _ Nó nói xong thì liền lập tức cho cái tên đầu vàng đó một đập vào bụng mở đầu cuộc chiến luôn , nó không phải đứa chỉ thích đứng võ mồm hay to mồm gì cả , với mấy đứa thế này theo nó thì cứ dùng trực tiếp nắm đấm là nhanh nhất chẳng cần nói cho phí lời , mấy đứa đứng xem cũng tán ra , nhỏ Hạnh và mấy đứa đi theo nhỏ Hạnh cũng lao vào đánh hội đồng nó luôn , nhìn là biết cái bọn này chẳng biết võ về gì đâu chỉ là lũ gà mờ chỉ biết dùng sức mà thôi , gái thì chơi trò cào , cắn , dục tốc . Mấy thằng con trai thì chỉ được cái to xác . Nhưng dù sao tụi này cũng mưoi mấy đứa quay quanh nó , nên cũng có chút vất vả mà đặc biệt mấy nhỏ đó cứ dùng chiêu mèo cào làm nó ức chế lắm rồi . Vậy là không nhường nhịn gì hết nó trực tiếp cầm tay con Hạnh bẻ ra sau , con Hạnh liền thét lên chói tai , sau đó nó còn bồi thêm một cú đập vào bụng nhỏ đó . Mấy đứa kia thấy nó đánh con Hạnh không nương tay như vậy nên cũng không có dám xông lên nữa kể cả mấy thằng con trai . Nó không thương tiếc tát và mặt nhỏ hai cái sau đó đẩy nhỏ vào cái bàn gần đó . Nó dường như bị mất kiểm soát chính mình vậy , mấy ngày nay nó cứ gặp chuyện xui xẻo suốt nên trong lòng khá là ức chế , nên nếu trách thì chỉ có thể trách con nhỏ Hạnh đó xui xẻo bị nó coi như bao cát để chút giận . Nó đang đánh hăng thì có tiếng thầy quản sinh quát lên :

_ “ Mấy em kia làm gì đó ? Có dừng lại ngay không hả ? ” .

Mấy tên đi cùng nhỏ Hạnh thấy thầy quản thì lùi mất tiêu , nó cũng dừng đánh luôn , nó cũng không phải loại cố đấm ăn xôi . Nhìn con Hạnh bây giờ phải nói là cực kì thảm luôn , tay , chân , mặt chỗ nào cũng có những vết như dùng dao cắt , lại thêm nhiều chỗ bầm tím , nhỏ còn đang ôm tay rên rĩ nữa chứ . Quả thật lâu rồi nó không có đánh đứa nào già man đến vậy . Nhưng tất nhiên nó cũng không có lành lặn hoàn toàn được , trên người có vài vết xước do mấy đứa con gái cào , đầu cũng hơi bù xù . Tay chân có va vết tím , nhưng cũng không có gì nghiêm trọng cả .

_ “ Băng em lên văn phòng , còn ai đó đưa trò này lên phòng y tế trước đi đã , sau khi băng bó xong thì cũng nên văn phòng luôn ” _ Thầy giám thị đi đến gần lạnh lùng nói với nó và con nhỏ Hạnh .

Trước khi đi nó còn nhìn thấy nhỏ Nhi vẫn đang ngồi ăn ngon lành như mấy chuyện kia chẳng có ảnh hưởng gì đến nhỏ hết vậy , đã thế nhỏ còn trao cho nó ánh mắt kiêu như “ Chúc mày bình an trở về ” . Nó lườm nhỏ một cái sau đó mới đi theo ông thầy . Thực ra cũng không thể trách nhỏ Nhi được , nhỏ là người hiểu nó hơn ai hết , nhỏ chơi với nó từ nhỏ nên rất hiểu nó , nhỏ biết có can cũng không được , mà giúp thì nó cũng sẽ không vui , mới lại nhỏ cũng chứng kiến nó đánh nhau nhiều rồi .

Nó đi vào phòng hội đồng sau khi ông quản sinh bảo nó ngồi viết bản tường trình cũng đi ra ngoài luôn chắc là đi gặp cô giáo chủ nhiệm với gọi mẹ nó tới ấy mà mấy lần trước đều vậy cả , chuyện này nó làm nhiều rồi chứ không có phải lần đầu . Nhưng chuyện quan trọng bây giờ là viết bản tường trình đây này , nó nhìn tờ giấy trắng trước mặt mà vô cùng ngao ngán , ngồi viết những lời văn chương uốn lượn đúng là tra tấn nó mà . Cầm bút lên viết vào đó vài lời hoa mỹ rồi ném qua một bên . Tựa người vào ghế nhìn xung quanh , cũng chẳng khác gì những lần trước nó vào . “ Cách ” cánh cửa mở ra theo sau là cô Minh chủ nhiệm lớp nó và thầy quản sinh và con nhỏ Hạnh , Nhìn nhỏ ấy bây giờ mặc cười lắm nếu không vì hoàn cảnh không cho phép nó đã cười phá lên rồi . Mấy người đó ngồi xuống , nhỏ Hạnh ngồi đối diện nó đang nhìn nó bằng ánh mắt đầy căm ghét , nó cũng không khách khí trao cho nhỏ cái nhìn đầy khinh bỉ . Cô Minh cầm lên bản tường trình của nó lướt qua một lượt . Sau đó vẫn câu hỏi muôn thủa cô hỏi nó :

_ “ Vì sao em lại đánh bạn ” . Nói thật nó thấy loại câu hỏi này vô cùng ngu ngốc luôn .

Nó chưa có kịp nói gì thì nhỏ Hạnh ở bên cạnh bên cạnh đã ra cái vẻ mặt đáng thương sau đó nói :

_ “ Em chẳng làm gì bạn ấy cả tự nhiên bạn ấy lao vào đánh em ấy chứ ”

_ “ Tôi chưa có hỏi tới em ” _ Cô Minh lạnh giọng nói với nhỏ Hạnh sau đó quay ra đợi câu trả lời của nó .

_ “ Em không có gì để giải thích cả , đánh cũng đánh xong rồi ” _ Nó cũng không thích đi giải thích nhiều , đánh thì dù sao cũng đánh rồi còn giải thích cái mẹ gì nữa chứ . Chẳng được cái tác dụng gì hết , nó cũng không phải người dám làm mà không dám nhận .

_ “ Băng thái độ đó của em là sao hả ? Cô đã mời phụ huynh của hai em đến để giải quyết rồi đó ” _ Cô Minh nhìn nó với vẻ không hài lòng .

Nó cũng im lặng không có nói gì nữa , nhưng nó thấy lạ lắm vì từ nãy đến giờ ông thầy quản sinh không có nói gì nó , chuyện này lạ nha , không phải ông ta rất thích nhìn thấy nó gặp rắc rối hay sao ? Đáng lí bây giờ ông ta phải như thường lệ ở một bên liên tục đổ thêm dầu vào , cho nó chết cháy luôn chứ . Vậy mà ông ta chẳng nói gì , cứ ngồi im lặng một chỗ , nếu nó nhìn không nhầm thì trên mặt ông ta còn có vẻ gì đó buồn buồn nữa cơ .

Trong thời gian đợi phụ huynh tới cô Minh hỏi gì nó cũng trả lời qua loa biểu hiện rõ thái độ không muốn trả lời và chống đối, nhưng con nhỏ Hạnh thì khác với nó hoàn toàn cứ lảng xảng kể lại từng chi tiết trong câu chuyện mà nhỏ bịa ra là nó đã vô lí xông vào đánh nhỏ, cho đến những chi tiết nó “bạo lực” con nhỏ đó một cách dã man thế nào. Lắm chỗ nhỏ kể mắc cười lắm cơ nhỏ kể cứ như biến nó thành siêu nhân hay những anh hùng võ lâm trong những phim cổ trang của Trung Quốc vậy đó, nó đúng là tự kiêu nhận mình chính là một nữ trung hào kiệt, văn võ vô song, nhưng cũng không thể tung ra những đòn siêu việt mà nhỏ Hạnh kể ra được.

Nó chỉ biết ngồi một bên cười toe toét lắng nghe câu chuyện mà nhỏ bịa ra như đó là một chuyện hấp dẫn lắm vậy, mà quả thực nhỏ chém gió cũng hấp dẫn thật, nhỏ này học văn chắc cũng khá lắm. Cô Minh nhìn bộ dạng của nó thì mặt càng ngày càng tỏ vẻ khó chịu, nhưng cũng không thể làm gì nó, cười không có phạm pháp nha. Mà con nhỏ Hạnh này đúng là ngu mà chém gió phải có mức độ thôi chứ như vậy người ta mới tin được đằng này hư cấu đến mức không thể tin được, chắc chỉ có đứa không có não mới đi tin lời con nhỏ này nói thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Dấu Hiệu

Một lúc lát sau thì mẹ nó xuất hiện cùng một người phụ nữ khác chắc là mẹ của con nhỏ Hạnh. Mẹ nó nông còn chưa dính vào ghế đã đưa ánh mắt này lửa nhìn nó đầy vẻ đe dọa rõ ràng, nó thì chỉ nhe răng cười đáp lại. Vậy là hai vị phụ huynh đã gặp nhau, bây giờ nó có cảm giác như căn phòng này giống như khí nén sắp bùng nổ vậy, thật khiến người ta khó chịu.

“Con chị đánh con tôi ra nông nỗi này chị giờ tính sao đây?” _ Mẹ nhỏ Hạnh tức giận quát lên phá vỡ bầu không khí im lặng nhưng lại tăng thêm phần căng thẳng.

Mẹ nó thì tựa lưng ra sau ghế bộ dạng bình tĩnh trái ngược hẳn với mẹ của nhỏ Hạnh, mẹ nó giải quyết giùm nó mấy việc này quen rồi mà, đặc biệt rất có kinh nghiệm, vì loại phụ huynh nào mẹ nó cũng đã từng gặp qua.

“Tôi sẽ chịu hoàn toàn tiền thuốc men” _ Mẹ nó từ tốn nói.

“Chị nghĩ cứ có tiền là xong chắc, chị thấy chúng tôi cần mấy đồng tiền đó lắm à” _ Mẹ nhỏ Hạnh gào lên một chút hình tượng sót lại cũng không còn, nhỏ Hạnh ở bên cạnh thì cứ cảm như hén ra về con gái nhà lành, làm nó nhìn đã thấy ngứa mắt, bình sinh nó đã rất ghét mấy đứa giả tạo, đã là cáo già mà cứ thích giả nai tơ.

“Hai chị bình tĩnh, rồi chúng ta giải quyết” _ Cô Minh thấy tình huống căng thẳng liền lên tiếng, lúc này nó mới để ý thấy thầy quản sinh đi đâu mất tiêu rồi ý. Chẳng nhẽ ông ta bị tào bớ, chứ sao hôm nay có thể tha cho nó dễ dàng như vậy chứ, nó thật sự rất nghi nha.

“Không giải quyết gì hết, tôi sẽ kiện con mấy người hành hung người khác, mới nứt mắt ra đã học thói côn đồ” _ Mẹ nhỏ Hạnh chỉ thẳng tay vào mặt nó rồi quát lên.

Mẹ nó nhướn mày nhìn người phụ nữ trước mặt, mẹ nó bắt đầu cảm thấy không vui rồi, dấm chỉ tay vào mặt nó, hành động đó mẹ nó cũng chưa có làm với nó bao giờ, vậy thì mẹ nó cũng không cần nhẫn nhịn làm gì trực tiếp nói thẳng luôn, không thích nhu thì cương vậy:

“Chị không nghĩ mình nên giữ hình tượng một chút sao? Sao cứ phải nhảy dựng lên vậy hả? Không phải là tôi đã nói là sẽ chịu hết tiền thuốc men rồi sao. Mới lại chị có thấy một bàn tay mà có thể vỗ ra tiếng bao giờ chưa? không có lửa làm sao có khói, chị nghĩ con chị hoàn toàn vô can trong vụ này sao với lại đâu phải mỗi mình con chị bị thương”.

Nói xong mẹ nó còn nâng cái tay có vết bầm tím của nó lên, nhưng quả thật nếu không phải làn da nó cũng trắng thì vết bầm tím đó còn không nhìn thấy ấy chứ, nếu so với vết thương của nhỏ hạnh thì không khác gì một cái lông chân so với cục sắt, vậy mà mẹ nó còn lớn giọng mà chỉ trích nhỏ Hạnh vì cái tội đánh nó, nó cũng phục mẹ nó thật đó. Sau đó mẹ nó ngay lập tức nói tiếp không để mẹ Hạnh kịp nói gì thêm:

“Nếu chị thích kiện thì gia đình tôi cũng theo đến cùng, chị nghĩ đi kiện có thể làm gì chứ hả? Chị có dám nói lỗi chỉ ở một mình con tôi không hả?”.

Bây giờ thì nó có thể tin nếu mẹ nó đi làm luật sư sẽ có thành tựu không kém gì làm bác sĩ đâu, mẹ nhỏ Hạnh bị mẹ nó nói cho á khẩu luôn, lập luận của mẹ nó cũng sắc bén quá đi. Mẹ nhỏ Hạnh không nói lại được đành chấp nhận giảng hòa. Khi hai mẹ con nó bước ra khỏi phòng, mẹ nó quay ra trừng mắt với nó ý là “Nếu không cho mẹ một lí do thích hợp thì tốt nhất đừng có về nhà nữa”. Tất nhiên nó hiểu chứ nhưng nó vẫn cứ giả ngu cười hi hi, sau đó bặt ngôn cái lên sau đó nịnh mẹ nó:

“Mẹ quả nhiên còn đàn ông hơn cả đàn ông luôn đó”.

“Giải thích ngắn gọn lí do con đánh nhau, có biết đánh nhau là không tốt không vậy hả? Bạn bè cùng trường có gì từ từ nói với nhau chứ, sao phải

động chân động tay , mẹ không muốn bị người ta nói rằng con mẹ là côn đồ đầu . ” _ Mẹ nó lên giọng nhắc nhở nó .

_ “Nó đi ra chợ tức khi con đang ăn đó chứ ” _ Nó nói , trong giọng còn bày ra một chút ảm ức như mình bị oan vậy .

_ “Đúng , con mẹ giỏi mày không đánh nó , nó chửi con mẹ mày ngu thì sao ” .

Nó thật hết nói nổi mẹ nó luôn . Mẹ nó là vậy đó câu trước vênh mặt giảng dạy giáo dục công dân câu sau gật gù coi bài giảng của mình nhẹ hơn cái lông chân . Nhưng như vậy mới đúng là mẹ nó chứ haha . Khi nó quay lại thì tiết cuối cũng chỉ còn tầm hai mươi phút nhưng cái lớp thì cũng như cái chợ vỡ vì trống tiết mà , nó đi về phía con Nhi và ngồi xuống giật một bên tai nghe trong tai nhỏ nhét vào tai mình . Nhỏ Nhi đang định hỏi nó thì bỗng hần không biết chui từ đâu ra trước mặt hai đứa nó , mang theo cái bản mặt vô cùng nhiều chuyện .

_ “Nghe nói đằng ấy mới đánh nhau hả ? ” _ Hần mở miệng hỏi

_ “Ừm , đằng này vừa ở cuộc họp nho nhỏ về đó , đằng ấy hỏi làm chi ” .

Nó cũng rất hợp tác bày ra cái giọng bất chiếc theo cái kiểu hần nói luôn , nó thừa biết hần đến hỏi kiểu này thì chẳng nói được gì tốt lành đâu mà .

_ “Con gái con đứa mà côn đồ , ngang tàng nhỉ ? ” _ Hần chép miệng sau đó nói , cái giọng nó nghe sao cũng nghe ra là đang trêu tức nó vậy .

_ “Tôi ngang tàng và côn đồ từ trong bụng mẹ rồi đằng ấy có ý kiến gì không ? đằng ấy cần thận không tôi lại giờ thôi côn đồ đó ” _ Nó quắc mắt nhìn hần đầy đe dọa sau đó văng trả một câu mang đầy tính chất bạo lực .

Hần nhún vai tỏ ý không có gì sau đó thì bỏ đi luôn . Như vậy là ý gì chứ , trêu tức nó à , nhìn hần bỏ đi mà nó thấy tức anh ách mà chẳng biết tại sao , tự nhiên thấy tức không tả nổi thôi . Nó nhìn theo hần với ánh mắt rực lửa , chỉ hận không thể lao vào đập hần một cái cho bỏ tức . Nhi ở bên cạnh thấy nó như vậy , thì nhỏ tự nhiên nói :

_ “Mày có thấy dạo này tâm trạng của mày rất dễ bị ảnh hưởng bởi Thiên hay không ? trước kia làm gì có ai có thể làm tâm trạng mày ảnh hưởng nhiều như vậy dù là tức giận đi nữa . Hay ... mày thích Thiên rồi ? ”

Nó trợn mắt lên nhìn nhỏ Nhi như nhỏ vừa phát ngôn ra điều kinh khủng lắm vậy .

_ “Mày nghĩ gì mà nói tao thích cái thằng cha sao chổi đó chứ , tao bị thằng cha ấy chơi cho sống dở chết dở lại còn đi thích hần thì có mà tao điên à ” .

_ “Vậy cũng tốt , hình như tao có thiện cảm với hần ” _ Nhỏ tâm trạng vui hần lên , khề nói với nó . Nó có thể nhìn thấy cả ý cười lan cả ra trong ánh mắt nhỏ khi nói câu đó .

Văng , những lời nhỏ vừa nói không khác gì sét đánh giữa trời quang mặt nó đơ ra luôn , trong lòng không biết sao có chút , chỉ một chút ít thôi có cảm giác không vui . Nhưng ngay sau đó nó cười toe nói :

_ “Mày giỡn hả ? đừng có mà lừa tao , tội tao lắm mày ơi ” _ Nó lại gằn bả vai nhỏ rồi nói .

_ “Tao không có đùa , tao nói thật đó lúc đối mặt với Thiên nơi này không chịu yên ” _ Nhỏ vừa nói vừa chỉ vào ngực trái , mặt mày thì đầy vẻ nghiêm túc hình sự .

_ “Mày đang tỉnh tò đấy à ? Sến vãi lúa ” _ Nó cười trêu chọc nhỏ Nhi .

Lúc này trong tim nó có một cảm giác gì đó , đau chẳng ? . Chắc là vậy nhưng nỗi đau đó mờ nhạt quá mờ nhạt đến nỗi nó chẳng thể nhận ra sự khác biệt đó , nỗi đau đó chỉ giống cảm giác khi hai bàn tay đập nhẹ vào nhau thôi , có đau nhưng rất mờ nhạt và cũng nhanh qua đi , đến nỗi khiến người ta không hề nghĩ khi đó có cảm giác đau . Có lẽ vì vậy nó vẫn nở nụ cười toe toét mà vô tư nói ra những lời trêu chọc nhỏ và cười đùa một cách vô tư .

Sau khi trống trường vang lên , báo hiệu giờ tan trường thì nhỏ Nhi chạy đi mất hút , bỏ lại một mình nó luôn . Dạo này nó thấy nhỏ rất hay như vậy lạ lắm , nhưng cũng không biết lạ chỗ nào và tại sao , chỉ biết là rất lạ thôi . Nó cũng không phải là một đứa sâu sắc hay để ý , tuy thông minh nhưng nghĩ mọi chuyện hết sức đơn giản , đúng theo kiểu “Hãy đơn giản nhất có thể ” . Vì nhỏ Nhi đi rồi nên nó đành lết về một mình thôi . Nó bước đến cổng trường thì đập thẳng vào mắt nó là Khải , không khó để nhận ra anh giữa đám đông như vậy vì nhìn anh chàng này hôm nay trông nổi bật lắm cơ ăn mặc đúng theo phong cách của một playboy , lại còn dựa vào một chiếc mô tô nhìn trông rất chi là chất . Những điều đó làm không ít nữ sinh bạo gan lại gần bắt chuyện làm quen . Đúng lúc đó Khải cũng nhìn thấy nó anh liền nở nụ cười đi về phía nó cười toe như bị đại vậy . Kèo nó lại gần , khi nó còn đang đơ ra vì cái hành động của anh ta thì anh ta đã hùng hồn tuyên bố :

_ “Anh đã nói rồi mà , anh có bạn gái rồi cô ấy hay ghen lắm mấy em tha cho anh đi ” .

Mấy con nhỏ kia nhìn thấy nó thì liền thấy đỏ mặt hời hợt dù hôm nay trời rất chi là mát , mấy nhỏ đó nhìn nó sau đó cười cười nói :

_ “Thì ra là bạn trai chị Băng hả ? Nhìn hai người đẹp đôi lắm . Thôi bọn em đi trước nha ” _ Nói xong mấy con nhỏ đó cũng chạy mất tích luôn .

Bây giờ đến lúc mặt Khải đơ ra vì hiệu quả bất ngờ này , còn nó quắc mắt nhìn anh ta , đúng là phiền phức .

_ “Anh đến đây làm gì , đừng nói để ngắm mấy em nữ sinh trung học đấy nhá ” _ Nó nói

_ “Oan cho anh quá anh đến đón em đó chứ , sao nhìn anh thế này không làm em mất mặt đó chứ ” _ Khải nói

_ “Sao anh biết em học trường này ” _ Nó tò mò hỏi

_ “Lần trước em mặc đồng phục trường này mà ” _ Khải giải thích

_ “Thì ra đây là bạn trai cô hả ? ” _ Một giọng mang theo đậm đặc sự mỉa mai bay vào tai nó , nghe giọng nói này không cần nhìn nó cũng biết cái thằng cha đó là ai nhà . Cái thằng này có hóa thành tro thì nó cũng nhận ra vì nó có mối thâm thù đại hận với hắn mà . Nó được cái thù gia nhớ lâu .

_ “Việc gì đến anh chứ , lắm mồm ” _ Không biết tại sao từ lúc nghe nhỏ Nhi nói thích hắn tự nhiên nó lại cảm thấy bức mình với hắn , nhìn thấy hắn con bực tức lại sôi trào một cách dữ dội hơn , nên trong giọng nói của nó cũng sự tức giận khó chịu .

_ “Vậy sao xin lỗi đã quấy rầy thời gian riêng tư của hai người nha ” _ Nói xong hắn cũng tức giận quay gót bỏ đi luôn . Trông mặt hắn có vẻ tức giận lắm cứ như có người vừa bốc phân ném vào mặt hắn vậy đó .

Nhìn theo bóng dáng hắn tự nhiên nó lại thấy cảm thấy cực kì bức mình , trong lòng có một cục tức to đùng làm nó vô cùng khó chịu .

_ “sao tức hả ? thấy người ta không thèm để tâm thì tức hả ? Xem ra em và tên kia quan hệ không bình thường nhỉ ? ” _ Khải hỏi trong câu nói có đầy ẩn ý .

_ “Có gì nói mẹ ra luôn đi , đừng vòng vo ” _ Nó “giận cá chém thớt ” lên Khải luôn . Khải cũng không có nói gì chỉ cười hi hi rồi nói :

_ “Không có gì anh đưa em về ” .

Nó cũng chẳng cần từ chối , ngồi lên xe để Khải trở về luôn nó cũng không có muốn quốc bộ về nhà . Xe không có , tiền cũng không mà , chưa bao giờ nó lại thảm như thế này . Chung quy tất cả cũng tại hắn hết .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Ghen Mà Không Biết ...

Khải đã từng trở nó về nhà một lần nên anh cũng biết địa chỉ , không cần nó nói . Anh trực tiếp trở nó về luôn . Không biết sao trên đường giờ này khá là vắng chứ không có tắc nghẽn như mọi hôm . Và cũng không biết sao lúc này nó tức muốn bốc hỏa luôn mà tự nhiên bây giờ lại buồn buồn mà cũng chẳng biết tại sao , nó khẽ rủa thầm trong lòng : “Con mẹ nó , dạy thì từ đời nào rồi mà sao tâm trạng lại thất thường thế này ” . Tâm trạng buồn man mác tự nhiên có vài câu nhạc buồn xuất hiện trong đầu nó , vậy là hát luôn đôi khi nó cũng tung tung vậy mà . Tuy giọng hát của nó không phải cái loại có một không hai nhưng cũng khá hay , nó cứ nhìn cảnh vật xung quanh đường mà ngẫu nhiên hát , Khải cũng đi rất chậm không khác gì rùa bò luôn , kiểu đi này chẳng hợp với cái xe mô tô này tẹo nào , nếu trên đường mà gặp cái loại xe kiểu này không lạng lách đánh võng cũng phóng xe ào ào chứ làm gì có kiểu tốc độ như này chứ , nhưng nó cũng chẳng mấy để ý . Khải cứ im lặng nghe nó hát , chẳng bài nào hoàn chỉnh cả , có bài chỉ được hai câu rồi lại chuyển bài khác nhưng toàn những câu hát với cái tâm trạng sầu bi tuyệt vọng nghe mà não lòng , Dù nó hát hay thì anh cũng phải lên tiếng để cắt đứt cái tiết mục bi thương mà nó tự biến tự diễn ra , không anh sợ nó hát một lúc nữa lại sầu bi tuyệt vọng muốn đâm đầu vào ô tô luôn .

_ “Để người ta tưởng anh trở con bò đàng sau mất mặt . Rống suốt , kinh chết ” .

_ “Anh có muốn chết chung với em không ? Em đang chán đời đây ” _ Nó nói , trong giọng cũng có chút chân thật .

_ “Thôi cho anh xin khiêu nhá , anh còn chưa sống đủ và cũng còn yêu đời lắm . Mà tâm trạng em sao heo vậy ? Vì thằng nhóc lúc này sao ? ” _ Khải nói đồng thời thì tăng tốc hướng về phía nhà nó .

Nó im lặng không có trả lời câu hỏi của Khải , nó cũng chẳng biết tại sao nữa chỉ đơn giản không muốn trả lời thôi , nó luôn làm mọi việc theo ý mình muốn mà có để ý đến ai bao giờ đâu . Khải cũng chẳng nói gì thêm , cả hai im lặng cho đến khi về đến nhà nó . Nó xuống xe , đưa mũ bảo hiểm cho Khải sau đó định quay bước vào nhà thì Khải nói :

_ “Mời anh vào nhà được không vậy cô bé ? ” .

Nó nhíu mày sau đó nhìn Khải với ánh mắt đầy nghi ngờ , Khải muốn méo mặt luôn trước cái vẻ mặt như đang đi tự nhiên gặp phải một thằng sở khanh vậy , thật là hết nói nổi mà .

_ “Em đừng nhìn anh như nhìn thằng sở khanh vậy chứ , anh đâu phải cái loại như vậy đâu . Mà không tiện hả ? ” .

_ “Không , vào đi ” _ Nó cũng chẳng biết hôm nay bị làm sao mà lại đồng ý cho một thằng con trai chỉ mới có gặp vài lần vào nhà nữa , ngay cả mấy

đưa bạn học cùng lớp đến vài năm cũng có mấy đứa được nó rủ về nhà đầu chứ , mà hôm nay nó cũng không biết luôn nó lại lăm thử không biết tại làm so thế , chắc nó sắp điên mất rồi . Nó mở cửa cổng cho Khải lái xe vào .

Khải đi theo nó vào nhà , nó quăng cặp xuống chiếc ghế và nhờ cô giúp việc lấy đồ uống . Khải ngồi đối diện nó mắt nhìn xung quanh , anh không thể không cảm thấy ngôi nhà này bày trí hết sức quái đản , nhưng quái đản ở chỗ nào thì anh cũng không thể chỉ rõ được . Nhưng không thể phủ nhận chính cái cách bày trí quái đản đó lại tạo nên một phong cách rất riêng cho căn biệt thự này , đảm bảo là không đụng hàng với bất cứ cách bài trí của căn biệt thự nào , mà cũng không vì thế mà mất đi vẻ sang trọng của căn nhà này , điều đó cho thấy chủ nhân của căn biệt thự này có tính cách có chút quái đản nhưng cũng không kém phần tinh tế .

_ “Nhà em đẹp thật đó nha , rất có phong cách” _ Khải lên tiếng khen ngợi .

_ “Anh không phải là người đầu tiên nói câu đó” _ Nó cũng không ngại ngần mà mặt dày tiếp nhận lời khen đó sau đó cầm lên cốc nước cô giúp việc mới mang ra tu một hơi hết nửa ly nước .

_ “Con gái con đứa thật không ra gì cả ?” _ Nhóc Vũ từ trên lầu đi xuống nhìn thấy dáng uống hết sức “ có duyên ” của nó mà bực mình phải thốt lên một câu . Sau đó từ tốn đi về phía nó , chân mày của nhóc Vũ càng nhíu chặt hơn khi nhìn thấy Khải . Khải cũng rất ấn ý nhìn về phía cậu hai đôi mắt giao nhau , nhóc Vũ cũng không che dấu mà nhìn Khải từ trên xuống dưới một lượt để đánh giá .

_ “ Chắc hẳn anh là bạn của chị em , em là Minh Vũ em của chị Băng , rất vui khi được gặp anh ” _ nhóc Vũ đi đến gần rất lịch sự chào hỏi , mắt Khải cứ gọi là trở tròn một cách đầy hồn nhiên như mấy bông hoa cút lợn mọc tùm lum ngoài đường mà nhìn nhóc Vũ , vì nhìn thân hình của nhóc chả có chỗ nào phù hợp với biểu hiện của cậu cả , quá lịch lãm , quá menly . Bây giờ trẻ con đều thế này sao ? Đó là câu hỏi ngay lập tức được hiện lên trong đầu Khải .

_ “Vậy anh tên gì ? Hiện giờ còn đi học không ? nếu không thì làm gì ?” _ Nhóc Vũ cũng không để Khải hỏi phục lại tinh thần mà hỏi thẳng luôn , nhìn vô cùng có dáng vẻ của kiểu mấy ông bố sọc con gái gặp phải mấy thằng con trai không ra gì . Nó cũng chẳng hỏi đầu mà có ý kiến ý cò gì về biểu hiện của nhóc Vũ cả , vì đầu phải bây giờ cậu mới vậy đâu . Trước đây mấy lần nó được cậu cắt đuôi mấy thằng mê nó nha , cũng cái kiểu nói chuyện , hỏi thăm “ thông thường ” này mà nó dọa người ta chạy mất dép luôn ấy .

_ “Anh tên Khải , hiện còn đi học và là sinh viên năm ba của trường Bách Khoa” _ Khải cũng rất ấn ý bày ra bộ mặt vô cùng nghiêm túc mà trả lời Minh Vũ .

Minh Vũ ngồi ngay ngắn trên ghế chân vắt chéo , tay khoanh để trước ngực , mặt mày đầy vẻ hình sự , mắt không hề giấu diếm nhìn thẳng vào Khải một cách đầy soi mói . Và Khải được cậu đánh giá là một tên khá là khó nhằn , nhưng cậu có thể khẳng định tên này không hợp với chị cậu và cũng không phải mẫu người của chị cậu . Bây giờ điều cậu cần làm là để cho tên kia nhận ra điều đó và thấy khó mà lui cậu không muốn chị mình có những mối quan hệ lãng nhăng không đầu gây phiền toái .

_ “Trịnh Tuyết Băng , chị đi ra ngoài mua cho em một số thứ , tiền và danh sách những thứ cần mua em để trên phòng đó” _ Nhóc Vũ quay qua nó , tìm một lí do để đuổi khéo nó , chứ thật ra việc đó cậu định nhờ cô giúp việc cơ .

Nó nhìn mặt nhìn cậu , bây giờ thì cậu còn sai cả nó cơ đấy . Thật là quá đáng mà , nhưng nhìn cái mặt hình sự của nhóc Vũ nó chẳng có thể làm gì hơn là cun cút làm theo . Nó đã quen nghe lời nhóc Vũ rồi , đến bây giờ cũng thành một thói quen khó bỏ luôn . Minh Vũ đợi nó ra khỏi nhà rồi , mới tao nhã cầm ly nước lên nhấp một chút sau đó cậu nói một câu như vu vơ vậy , nhưng ý của cậu nói đó thì không hề vu vơ chút nào :

_ “Tình bạn luôn có thể là kéo mãi mãi , nhưng tình yêu thì cũng có thể có lúc vỡ tan anh thấy có đúng không ?” .

Khải nhíu mày nhìn thẳng nhóc trước mặt , làm sao mà anh không hiểu ý cậu chứ , cậu là đang muốn nhắc nhở anh nên có chừng mực , đừng để khi mất cả chì lẫn chài đây mà . Nhưng bình sinh Khải là một người ngang bướng vốn chẳng chịu nghe lời ai bao giờ , cái gì cũng muốn thử qua .

_ “Cũng chỉ là có thể có lúc tan vỡ thôi mà , đâu phải lúc nào cũng vậy đâu” _ Khải khẽ cười sau đó đáp lại .

_ “Vậy sao ? Nhưng thật ra có những mối quan hệ mà người ngoài vừa nhìn vào đã biết là không thể rồi , người ngoài cuộc luôn sáng suốt hơn người trong cuộc mà” _ Nhóc Vũ vẫn bình thản đối đáp lại cái người mà hơn cậu cả chục tuổi kia .

_ “Anh sẽ ghi nhớ lời mà nhóc nói” _ Khải cũng đáp cho có chứ thực tâm không có định nghe lời đâu .

Nhóc Vũ sao lại không nhìn ra ý nghĩ của anh chứ , nhưng cậu cũng chẳng bóc mẽ ngay , cái gì cũng phải từ từ “ mưa dầm thấm lâu ” mà .

Về phần của nó thì đang vô cùng , vô cùng khó chịu . Chẳng biết từ khi nào tâm trạng nó lại hay ức chế như vậy nữa , ngay cả lúc dậy thì , cái tuổi âm ương của đời con gái nó cũng có thể này đâu . Hình như là từ lúc hấn xuất hiện , cũng chẳng biết cái tên trời đánh không chết đó vô duyên từ đâu nhảy vào cuộc sống của nó sau đó thì đảo lộn mọi thứ lên , làm cuộc sống của nó cũng chẳng có mấy ngày được bình yên cả . Đúng vừa nhắc tới liền xuất hiện luôn , đúng là “ oan gia ngõ hẹp mà ” , không biết kiếp trước nó với hấn có cái nghiệp duyên gì không nữa , nó đang vừa đi về phía cửa hàng tạp hóa vừa lúi mui tám đời tổ tông của hấn ra rửa xả cho bố tức thì không biết từ đâu hấn xuất hiện trước mặt nó làm nó hết cả hồn . Nhìn thấy biểu hiện giật mình của nó , hấn neho mắt lại nhìn nó , sau đó nghi ngờ hỏi :

_ “Cô đang làm chuyện gì mờ ám à , mà thấy tôi lại giật mình” .

_ “Ồ , sao anh biết hay vậy , sau này anh không đi làm thầy nói đúng là phí cả cuộc đời . Tôi đang chửi rửa anh thì anh lại xuất hiện luôn , sau này chết thiêng phải biết” _ Nó cũng rất “ thật thà ” mà nói .

Mặt hắn đen lại khi nghe thấy nó nói, đúng là chẳng thể nào nghe được một lời nói tử tế từ miệng nó mà. Nhưng bỗng hắn lại nhớ ra người con trai đến đón nó ban nãy, trong người lập tức có một cảm giác không mấy vui vẻ, hắn hỏi mà không hề phát hiện ra rằng trong giọng đầy mùi vị giấm chua:

“Thằng con trai ban nãy đi cùng cô đâu mà lại đi một mình thế này, hay cô bị đá rồi, biết ngay mà người bình thường sao lại đi thích cô chứ”.

“Việc gì đến anh chứ, tôi không có nghĩa vụ phải giải thích cho anh nhà” _ Trong đầu nó bỗng nhiên lại vọng vọng câu nói của nhỏ Nhi “hình như mình thích Thiên rồi”, trong lòng nó lại trào dâng một cảm giác khó chịu với hắn, nên nó bực mình nói với hắn sau đó cũng tránh hắn đi thẳng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chiến Dịch Chọn Anh Rể (Phần 1)

Nó bước qua hắn, thái độ cũng như hành động tỏ rõ không muốn nói chuyện nữa vậy mà ai đó cứ giả ngu không hiểu ý mà bám dai dẳng theo nó không những vậy lại còn cứ lải nhải bên tai nó, đã thế chẳng nói được câu hắn hỏi nào cả nữa chứ, không hỏi vớ vẩn thì cũng nói móc hay mỉa mai gì đó. Làm nó chỉ muốn quay ra sút vào mồm của hắn thôi. Không phải mấy đứa con gái trong lớp, trong trường bảo hắn ít nói lạnh lùng giống mấy anh trong tiểu thuyết chính hiệu bước ra sao, vậy cái thằng lăm mồm đang lải nhải như đàn bà bên cạnh nó là ai chứ, là quý chắc? Nó nhìn đã thấy không ưa nổi rồi mà mấy đứa con gái trong trường cứ phát cuồng vì hắn luôn là sao vậy trời. Đến khi nó mua xong đồ và bước ra từ cửa hàng tạp hóa thì nó hết chịu nổi hắn luôn, nó quay ra trợn mắt quát hắn không kiêng nể cái gì sắc, mặc kệ đang đứng giữa đường nhiều người qua lại luôn, đã điên thì cũng chẳng sợ bỏ con thằng nào nữa:

“Anh nhìn lại anh đi, sao anh cứ lải nhải, rên rỉ như đàn bà vậy hả? Anh không phải là đàn ông, tôi đang cực kì nghi ngờ giới tính trên chứng minh nhân dân của anh đó” _ Nó có hơi to tiếng nên mấy người đi đường cứ phải ngoái lại nhìn hai tụi nó.

“Cô làm ơn đừng có la hét như một con khủng giữa đường như vậy” _ Hắn cũng không kiêng nể gì mà đáp lại, nhưng giọng của hắn không có hét lên như nó.

“Anh nói ai khủng hả? Có ngon thì nói lại thử coi, rồi tôi sẽ đập nát cái bản mặt anh ra” _ Quả thực vì nhiều lí do mà nó ức chế với hắn lắm rồi, nếu đã vậy hôm nay mọi chuyện nó sẽ lòi ra tính sổ với hắn cả gốc lẫn lá luôn, nó vốn được mọi người biết đến là một người “thù dai” mà.

“Tôi cũng không ngại đánh nhau với con gái đâu, nhưng tôi sẽ không đánh nhau giữa đường vậy đâu. Có ngon thì mai đến trường rồi đánh cũng không có muộn” _ Hắn nói.

“Là anh nói đó nha, mai thì đừng có mà bùng.”

“Sẽ không bùng, vậy bây giờ mời tôi về ăn cơm đi”

Mất nó cứ gọi là nổi ra nhìn hắn luôn, đang lúc dầu sôi lửa bỏng như vậy, hai đứa đang gạ đánh nhau, vậy mà hắn nói một câu trót quốc “Mời tôi về nhà ăn cơm đi” có tình huống nào như vậy không hả trời.

“Tại sao tôi phải mời anh về nhà ăn cơm chứ, mới lại nhà tôi thừa cơm thì tôi cũng đồ đi chứ không cho anh ăn đâu” _ Nó bực mình nói.

“Nhà tôi hết thứ để ăn rồi, giờ về tôi phải nhịn đói. Mai đánh nhau với cô thì không công bằng cho tôi rồi.” _ Hắn cũng mặt dày mà đưa ra một lí do hết sức củ chuối.

Hai người nói nhau qua lại, nó phát hiện ra thêm một điều tên này lí luận cực kì cùn cơ, nhưng chốt lại nó vẫn phải cho hắn theo về nhà để ăn cơm. Nó và hắn bước vào nhà thì thấy nhóc Vũ và Khải đang choảng nhau trên game, nhìn hai người có vẻ là cân sức. Nhưng vừa nhìn thấy nó cả hai không hẹn mà cùng vớt điều khiển qua một bên quay ra nhìn nó và cũng rất ăn ý dừng ánh mắt trên người hắn. Hắn cũng không mấy ngạc nhiên khi thấy Khải ở đây vì lúc hắn lải nhải nó đã khai luôn ra là Khải đang ở nhà nó và cũng chẳng biết mà xui quý khiến thế nào hắn lại tức điên lên và bám dính theo nó về nhà.

“Trịnh Tuyết Băng, danh sách em bảo chị đi mua em nhớ là không có bao gồm cái vật thể này mà” _ Nhóc Vũ nhướn mày nhìn nó đồng thời cũng nhìn về phía hắn. Ý tứ rất rõ ràng, cậu muốn một lời giải thích.

“Chị biết sao được, cái vật thể lạ này cứ bám dính đòi theo chị về nhà thì biết sao được” _ Nó bực mình quăng túi đồ lên ghế rồi hậm hực nói. Sau đó cầm nút cốc nước lúc nãy uống dở lên tu nốt cho hạ hỏa.

Nhóc Vũ nhìn thái độ khó chịu của chị mình mà đưa mắt nhìn về phía hắn, nhưng hắn lại còn đang bận nhìn Khải và Khải cũng nhìn lại hắn, hai người cùng nhìn nhau với một ánh mắt soi mói. Nhóc Vũ nhìn cảnh này môi cậu khẽ nhếch lên, xem ra bà chị của cậu cũng đào hoa lắm. Cậu lên tiếng phá vỡ bầu không khí quái dị đang diễn ra này.

_ “Chị nói vậy mà nghe được à ? Anh ấy là người mà chị có thể nói là vật là sao thật không biết tôn trọng người khác gì cả ” .

Nhóc Vũ vừa nói xong liền nhận ngay một ánh mắt khinh bỉ từ nó , nó âm thầm trong lòng trao tặng cho cậu một ngón tay giữa . Thật là đáng phi nhỏ a , vậy ai là người nói người ta là “ vật thể ” đầu tiên chứ , vậy mà bây giờ còn lên mặt dạy đời nó nữa chứ . Nó đêch thềm để ý đến bố con thằng nào hay nghĩ chuyện quái quỷ nào nữa , chỉ tỏ hòi nào . Lôi đế yêu ra chơi game , mặc kệ sự đời .

_ “Em là Minh Vũ , còn anh tên gì ? ” _ Cậu cũng mặc kệ ánh mắt cũng như thái độ của nó mà lịch sự chào hỏi hần .

Lúc này lực chú ý của hần mới chở về thân hình nhỏ nhắn của cậu , chứ từ lúc bước vào quả thật hần cũng chẳng mấy bận tâm đến cậu nhóc , mà toán bộ sự chú ý hần liền “ ưu ái ” dành toàn bộ cho Khải . Hần nhìn qua cậu nhóc , quả thật cậu nhóc này làm người ta nhìn thấy một lần sẽ chẳng bao giờ quên . Cậu nhóc dù nhỏ tuổi nhưng biết chắc khi lớn lên tuyệt đối sẽ chở thành một mỹ nam , vì bây giờ cậu nhóc đã vô cùng anh tuấn , nhưng có vẻ thằng nhóc có đôi nét giống nó . Nhưng đó là bề ngoài chứ còn khí chất từ hai người thì chẳng thấy có dính dáng đến nhau tạo nào . Nó thì lưu manh côn đồ , còn cậu nhóc thì lịch sự thanh cao . Chẳng biết sao cũng lớn lên trong một môi trường mà hai con người này có thể có tính cách khác nhau đến vậy nữa .

_ “Anh tên là Phong Thiên , là bạn cùng lớp với chị em ” .

_ “Vậy ạ , À quên để em giới thiệu đây là anh Khải bạn của chị em ” _ Nhóc Vũ vừa nói vừa chỉ về Khải sau đó chăm chú nhìn biểu cảm trên khuôn mặt hần , quả nhiên là như cậu dự đoán , hần nhìn Khải tỏ rõ sự không thân thiện cho lắm , đó là nói còn nhẹ chứ nói trắng ra là hần nhìn Khải với ánh mắt như nhìn kẻ thù vậy . Hai người cũng chỉ gật đầu coi như chào hỏi , Nhìn thấy cảnh này nụ cười trên môi nhóc Vũ càng sâu . Cậu chọn rồi cậu chấm hần làm anh rể , không làm anh rể thì làm mối tình đầu của chị cậu cũng không có tệ .

_ “Hai anh ngồi chơi , em lên phòng làm bài tập cho xong , lát bác giúp việc nấu cơm xong thì chúng ta cũng ăn . Hôm nay bố mẹ em không có về nhà ” _ Nói xong nhóc Vũ cũng thông thả đi lên lầu luôn .

Còn nó nhìn theo nhóc Vũ bằng ánh mắt quái dị , đi làm bài tập sao . đừng có mà đùa , quý mới tin , chuyện cậu làm bài tập về nhà là chuyện cách đây từ tám trăm năm rồi . Nhưng nó cũng chẳng thèm bận tâm làm gì cho mệt xác , nó vẫn chuyên tâm vào chơi game . Còn hần và Khải mỗi người thì một góc ôm tạp chí ngồi đọc , không khí trở nên hết sức kì quái .

Nhóc Vũ bỏ lên phòng và tất nhiên nhóc cũng chẳng có đi làm bài tập . Quả thật bài tập về nhà cậu còn chả nhớ lần cuối cùng cậu làm là khi nào nữa , cũng có thể là chưa bao giờ . Cậu lôi điện thoại ra , bấm một dãy số gọi cho , cậu ta là bạn cùng lớp với chị cậu , cũng là người được chị cậu bắt ép dẫn về vài lần . Nhưng quả thật Nam cực kì sợ chị em nhà họ Trịnh vì cậu không dưới một lần bị hai người bọn họ chơi cho tã toí , nên cứ khi nào mà vô tình gặp phải hai chị em nó là cậu luôn cố gắng giảm mức độ tồn tại tại của mình đến mức thấp nhất .

_ “Alo ” _ Rất nhanh bên kia vang lên tiếng nói của , và kèm theo đó là những tiếng động vô cùng ... kì cục . Nhưng nhóc Vũ tự thôi miên mình là không nghe thấy gì hết sau đó cậu bắt đầu cuộc điều tra . _ “Dạo này ở lớp có gì mới không ? ” .

Nam cũng chẳng lấy gì làm lạ cả vì Minh Vũ thường xuyên gọi cho cậu cũng chỉ để hỏi mấy chuyện như vậy thôi mà và tất nhiên ai trong trường đắ tội với nó thông tin mà nhóc Vũ có tất nhiên là từ cậu , có lẽ kiếp trước cậu phải làm gì có lỗi ghê gớm lắm với chị em nhà họ Trịnh lắm nên kiếp này cậu mới bị chị em nhà họ làm thành ra như vậy . Nhưng quả thật chị em nhà họ Trịnh có lẽ là quái đản nhất , ai đòi đưa em lại đi dung túng cùng cung chiều chị mình cơ chứ . Và tất nhiên hơn ai hết cậu biết tình cảm giữa chị em họ rất tốt , tốt đến mức khiến người ta phải ghen tị nữa mà .

_ “Cũng chẳng có gì nổi bật... ngoài việc có một du học sinh là Phong Thiên mới chuyển về lớp , tên này nghe nói... có thành tích vô cùng tốt mà . Nhưng hình như... Trịnh Băng và tên này có hiềm khích thì phải , hai người lúc nào cũng trong tình... trạng sẵn sàng chiến đấu . Hai người đấu nhau gây ra không ít vụ ở lớp rồi ” _ nhanh nhẩu tường thuật lại , nhưng nhóc Vũ thấy cách anh ta nói vô cùng kì quái ngắt quãng khá nhiều . _ “Vậy được rồi , từ ngày mai anh theo sát chị ấy không rời giúp em ” .

_ “Aaa...” _ Đột nhiên bên kia có tiếng hét lên của . _ “Có chuyện gì vậy ? ” _ Nhóc Vũ khó hiểu hỏi .

_ “Em dọa anh sợ quá đánh rơi điện thoại vào bồn cầu luôn rồi ” _ đầu dây bên kia hét lên , quả thật đi theo nó không khác gì tự lấy đầu mình đi tông vào ô tô , cậu không có muốn làm điều ngu ngốc đó đâu , tránh nó còn không kịp nữa là . Phải biết chị em nhà họ Trịnh đã làm ra những điều cực kì kinh khủng đối với cậu nên bây giờ cậu mới bị ám ảnh như vậy này .

Nhóc Vũ nghe Nam xong liền đen mặt , vậy là những tiếng động kì quái kia là do cậu ta đang Đúng là hết nói nổi mà , cậu không thèm nói gì thêm trực tiếp cúp máy luôn .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chiến Dịch Chọn Anh Rể (Phần Kết)

Không khí trong bàn ăn vô cùng im lặng chỉ có tiếng đĩa , tiếng muỗng khi va chạm mà thôi còn lại thì là sự im lặng tuyệt đối , cho đến khi hân và nó cũng nhau gặp trúng một miếng cá chiên và cẳng tai hại hơn nữa khi mà đó là miếng cá chiên cuối cùng trên đĩa . Hân và nó không hẹn cùng giữ nguyên chiếc đĩa của mình ở trên miếng cá trên đĩa không hề có ý định nhường cho đối phương .

_ “ Phong độ , phong độ ” _ Nó ở bên khẽ cười rồi nhắc nhở , có ý muốn hân thể hiện sự phong độ của một thằng con trai .

Hân tất nhiên sẽ chẳng vì câu nói đó mà nhường cho nó rồi , hân tự thừa nhận hân cũng chỉ là một phạm phu tục tử nên trước hết cứ phải lấp đầy cái dạ dày của mình cái đã , phong độ đâu có thể lấp đầy cái dạ dày của mình . Hân cũng mỉm cười và tặng lại cho nó bốn chữ :

_ “ Hiếu khách , hiếu khách ” .

_ “ Đúng nếu anh là khách thì tôi sẽ nhường , nhưng anh đến đây để ăn trực chứ không phải là khách , có sao tôi phải nhường ” _ Nó rất không lưu tình mà nói .

Hai người cứ tới một câu cô một câu không ai chịu nhường ai , hai người còn lại là nhóc Vũ và Khải bị nó và hân coi như người vô hình , lại chỉ im lặng nhìn những gì diễn ra , trong đầu suy nghĩ phức tạp , hai người hai suy nghĩ riêng . Còn riêng mặt nhóc Vũ càng ngày càng đen lại , nhìn nó chỉ vì một miếng ăn mà làm ra loại hành vi như vậy làm cậu thực không có vừa mắt , cậu lạnh giọng nói :

_ “ Trịnh Tuyết Băng , thu đi ” .

Nó theo như thói quen nghe lời cậu nhóc nên liền lập tức thu đi , không hề suy nghĩ , cun cút nghe theo không có tranh với hân nữa , khiến hân cứ gọi là một hồi kinh ngạc , tưởng trên đời này chẳng có ai có thể làm cho nó nghe lời chứ , vậy mà hôm nay lại thấy cô ngoan ngoãn như một con chó con . Chuyện này nếu hân không tận mắt chứng kiến chắc hân cũng chẳng dám tin đâu . Hân nhanh chóng gấp miếng cá chiên về bát mình , ăn ngon lành trước ánh mắt đầy lửa của nó , sau đó còn tặng cho nó một nụ cười vô cùng sáng chói , làm nó tức sôi máu luôn .

Quả thực lâu rồi hân mới được ăn cơm ở nhà mà không có một mình thế này . Cơm nấu rất ngon , cảm giác tuy cũng chưa hẳn là ấm áp nhưng ít ra cậu cũng không có thấy cô đơn , vậy là tốt lắm rồi .

Mình Vũ tính trong bữa cơm tìm hiểu về hân một chút nhưng nghĩ lại thì lại thôi , như vậy thì cũng quá lộ liễu , mặc dù cậu biết trong lĩnh vực tình cảm chỉ số IQ của chị cậu chỉ là một con số vô cùng thấp , vô cùng gà mờ , vô cùng thương , nhưng chắc cũng không ngu đến mức chẳng biết gì , mà cậu không thể để bà chị già nhà mình biết được ý định được như vậy còn gì là thú vị nữa chứ . Nên cậu nghĩ cứ từ từ thì hơn , cùng lắm thì lát nữa tìm hiểu thêm chút thông tin từ mấy người khác cũng được , không có gì phải vội cả .

Sau khi ăn xong bữa cơm , bàn qua bàn lại cuối cùng tụi nó lại quyết định lên phòng nó chơi game , à không chỉ có ba người đồng ý thôi còn hân thì nói là gì mà không thích mới trả không có hứng :

_ “ Sao anh sợ người khác biết mình chơi ngu hả ? ” _ Nó nhìn về phía hân mở giọng châm chọc . Nghe thế nào cũng giống là đang ghẹo đùa .

_ “ Ai nói vậy chứ ? ” _ Hân tức giận nói . Đối với đàn ông thì lí trí sẽ chẳng bao giờ còn khi mà người khác đụng đến lòng tự trọng cả .

_ “ Thế thì lên đấu với tôi , ai thua phải bao người kia ăn một tuần ” _ Nó lớn giọng nói xong mới chợt nhớ ra là nó không có tiền , nhưng thôi kệ nó rất tự tin vào tài năng chơi game của nó mà .

_ “ Không thích , không chơi ” _ Hân thẳng thừng từ chối .

_ “ Sao không dám hả ? Con trai gì mà vừa mới gặp thử thách đã sợ rồi hả ? ” _ Nó nói với giọng thách thức . Vậy là sĩ diện của một thằng đàn ông lại bùng bùng trời dậy trong hân , hân đáp lại :

_ “ Ai bảo tôi không dám chứ , nhưng nếu thua thì đừng có mà la làng đó nha ” .

_ “ Được vậy chơi đi ” .

Vậy là bốn người kéo nhau lên phòng nó chơi game , nhưng khi lên đến phòng nó thì chỉ có nó và hân chơi còn hai người kia phải ngồi nhìn , làm khán giả bắt đắc dĩ . Hai người ngồi nhìn một lúc thấy chán nên nhóc Vũ kéo Khải xuống dưới nhà chơi cờ , Khải dù có vẻ không muốn đi nhưng vẫn bị nhóc Vũ kéo đi cho bằng được . Hai người kia đi chưa được bao lâu thì trong phòng nó lại chuyển đổi từ cuộc đọ game sang đấu võ mồm .

_ “ Cô chơi ăn gian , không tính không tính ” _ Hân hét lên .

_ “ Tôi ăn gian chỗ nào chứ ? ” _ Mặc dù vừa rồi nó có chơi ăn gian thật , đến lúc chốt thì nó lại như vô ý đập hân té thẳng cổ từ trên ghế xuống làm hân thua . Tuy là vậy nhưng nó vẫn vô cùng mặt dày mà hét trả lại hân , phủ định tất cả .

_ “ Cô còn dám nói vậy ? ” _ Hân tròn mắt lên hỏi nó , cả người phùng phùng lửa giận , chỉ trực bộc phát . Quả thật hân chưa bao giờ mất bình tĩnh đến mức này , hơn nữa lí do cũng cực kì vớ vẩn nữa chứ . Đúng là nó chính là khắc tinh của hân mà , cứ đụng độ bất kì vấn đề gì với nó cho dù nhỏ như con kiến , không đáng nói đến cũng làm hân phát điên lên luôn .

_ “ Có gì mà không dám chứ ? ” _ Nó cũng gân cổ lên nói , chứ cũng không có chịu im .

Hai người đang nhìn nhau tóe lửa thì đột nhiên điện thoại hân kêu lên , trước khi rút điện thoại ra nghe hân còn ném cho nó một ánh nhìn đầy hân học .

Hắn rút điện thoại, nhìn vào màn hình một dãy số hiển thị, mặt hắn liền lạnh xuống trong mắt lộ rõ vẻ chán ghét cùng cực, nhìn có thể thấy hắn không hề muốn bắt nạt chút nào.

Nó tò mò nhìn chằm chằm vào hắn, không tò mò mới lạ mặt vừa rồi còn nhăn nhó tức giận giờ đã chuyển thành mặt lạnh như tiền rồi, đúng là còn nhanh hơn lật sách nữa. Có lẽ hắn cảm nhận được ánh nhìn của nó lên quay lại khẽ liếc nó rồi nói:

“Tò mò tolet” _ Nói xong không cần nghe nó có đồng ý hay không mà hắn đi thẳng vào tolet còn tiện tay khóa cửa luôn nữa chứ. Nó cũng đâu có dễ chịu thua áp sát người lên cánh cửa, bình thường nó không phải đưa tò mò cùng thích xía vào chuyện của người khác, nhưng đôi khi cũng có ngoại lệ. Mà một khi máu tò mò của nó nổi lên là nó phải biết tường tận gốc tích mọi chuyện nếu không là ăn không ngon, ngủ không yên. Sau một lát nó chỉ có thể rửa thắm tại sao tolet nhà nó lại cách âm tốt đến vậy chứ.

Hắn mở cửa, nhìn thấy đáng về nhiều chuyện của nó, thì liền lạnh lùng liếc nó. Nó chỉ trưng ra cái mặt thờ ơ đại gãi gãi sau gáy, cười hi hi cho qua chuyện.

“Xe bà tôi đã sửa xong bà đến địa chỉ này mà lấy lại” _ Nói xong hắn còn lấy từ trong túi ra một tờ giấy, sau đó thì bỏ đi không kịp cho nó ứ ớ gì cả. Nhìn đáng về có thể thấy là đang rất vội.

Sau khi hắn đi khỏi nó mới giờ tờ giấy ra, đúng như nó đoán trong tờ giấy là địa chỉ nơi sửa xe. Nhưng thực sự trong đầu nó vẫn có một nỗi thắc mắc to đùng, ai mà có thể hắn ngay lập tức cuốn xéo khỏi nhà nó trong khi nó không dưới chục lần đuổi hắn mà chẳng xi nhê gì, hắn lại còn bày ra vẻ chẳng thèm bận tâm, vẫn mặt dày mà ở lại. Nó mang cục thắc mắc to đùng xuống nhà thì thấy Minh Vũ ngồi một chỗ ôm máy tính, còn Khai thì cũng chẳng biết biến đi đâu mất liền hỏi:

“Khải đâu rồi?”.

“Anh ta nhận một cuộc điện thoại thì liền bỏ về rồi” _ Nhóc Vũ cũng không ngẩng lên nhìn nó, vẫn chăm chú nhìn vào màn hình máy tính mà trả lời nó.

Cũng thật là quá trùng hợp đi, hắn cũng nhận được một cuộc gọi sau đó bỏ đi, không phải có liên qua đến nhau chứ, chắc không đến nỗi trùng hợp như vậy đâu nhỉ. Đầu nó điên lên mất, thật phiền phức tốt nhất là không quan tâm đến nữa, vậy là nó cũng không một chút lưu tình đập thẳng những ý nghĩ vớ vẩn đó ra khỏi đầu. Sau đó nó đi ra đường tính bắt xe tới địa chỉ được ghi trong giấy, nhưng đúng là số nhỏ mà, nó không có tiền thì trả bằng niềm tin à. Vậy là nó đành phải dùng phương tiện nguyên thủy nhất là “căng hải” để di chuyển thôi.

Trời thì nắng gắt, nó vừa đi vừa thăm nguyên rửa hắn. Nó đang rất nghi là hắn chơi nó nha, tại sao nó đi nửa ngày trời mà vẫn không sao tìm ra cái nơi quý quái hắn ghi trong giấy chứ. Chân đã cảm thấy bắt đầu đau nhức một cách khủng khiếp, mà không đau mới lạ. Nó là người bằng xương bằng thịt mà đi bộ liên tục hơn một tiếng đồng hồ dưới trời nắng gắt, nó không xi là may rồi. Đang tính bỏ cuộc quay về thì đập thẳng vào mắt nó là cái biển hiệu “Bảo Huy” to đùng. Đó chính là nơi nó cần đến. Nhưng nó nhìn vào trong thì mới nghĩ ngờ là hắn đang chơi nó lại căng tăng. Đây đâu phải tiệm sửa xe đây là tiệm bán xe đó chứ, hơn nữa chỗ này còn to một cách vật vờ luôn. Mẫu xe độc, lạ thế nào cũng có từ xe đạp cho đến mô tô, ngay cả ô tô cũng có luôn. Một chỗ hoành tráng thế này lại đi sửa xe đạp sao, đánh chết nó cũng không có tin đâu. Mặc dù nghĩ vậy nhưng nó vẫn mở cửa đi vào. Bên trong không có lấy một người khách nào, chỉ có hai anh chàng siêu đẹp trai, nhìn đã biết là badboy rồi. Hai bọn họ đang nói chuyện với nhau thì thấy nó bước vào, một trong hai anh chàng đó nở nụ cười tươi hỏi nó:

“Cô bé em cần gì nào?”.

Nhìn nụ cười sáng chói của anh chàng đẹp trai trước mắt, nó liền rơi vào trạng thái đờ đẫn luôn. Nó cũng là con gái mà không hám gái chẳng lẽ lại hám gái, khẩu vị của nó cũng chưa có nặng đến mức đó đâu.

“Anh, ở đây có sửa xe không vậy ạ” _ Nó cực kì giả tạo bày ra bộ dạng con gái nhà lành, nếu Minh Vũ hay ai quen biết nó mà nhìn thấy bộ dạng này của nó chắc chắn sẽ phì nhổ nó là giả tạo ngay. Nhưng biết sao được ai bảo anh chàng này mặt đẹp mà thân hình cũng hoàn hảo quá đi cơ.

“Không đâu em, anh chỉ bán xe thôi” _ Anh vẫn vô cùng lịch sự trả lời nó.

Nghe được câu trả lời mặt nó tối sầm xuống luôn, nó thăm nguyên rửa tám đời tổ tông nhà hắn, dám lừa nó để xem mai nó có nhỏ từng cái lông trên người hắn xuống không. Nhìn thấy mặt nó đột nhiên khó chịu như vậy, anh chàng đẹp trai còn lại kia dường như nhớ ra cái gì đó, liền đi đến rồi nhã nhặn hỏi:

“Em là bạn của Thiên phải không?”.

Nó rất muốn trả lời là: “Không phải, em với hắn là kẻ thù”. Nhưng đó cũng chỉ là ý nghĩ chứ ngoài miệng nó vẫn tươi cười mà nói:

“Vâng”.

“Ra là vậy, em đến lấy xe chứ gì? Để anh giới thiệu luôn anh là Huy, con thằng này là Bảo, cửa tiệm này là của tụi anh” _ Cái anh tên là Huy nói.

May cho hắn là hắn không có lừa nó, không thì chắc mai nó sẽ vác dao đi chém hắn mất. Nó, Bảo và Huy nói với nhau và câu, rồi nó theo anh Huy đi lấy xe.

Chương 23: Quá Khứ Không Vui

Nó theo Huy đi ra đằng sau cửa tiệm, thì ra đằng sau còn một sân vườn khá rộng, ở có một số xe đã lắp xong và một số xe còn đang lắp dở, nhưng có thể nhìn ra kiểu dáng cực kì độc và lạ, có một không hai luôn. Dù nó không mấy am hiểu về mô tô nhưng nó biết những chiếc xe này đảm bảo giá toàn trên trời hết. Huy dẫn nó đến trước chiếc xe của nó, nó đưa mắt ra nhìn chiếc xe yêu dấu của mình, chiếc xe đã xa nó quá lâu rồi, mặc dù không hoàn toàn giống như cũ, nhưng cũng không có khác biệt quá lớn. Có khi còn đẹp hơn trước ấy chứ.

_ “Em quen như nào với Thiên vậy?” _ Nó còn đang bận nhìn chiếc xe của nó thì bỗng nhiên Huy hỏi, trong giọng đầy vẻ tò mò.

_ “Bạn cùng lớp thôi anh” _ Nó trả lời cho có lệ chứ thật ra trong lòng liên tục gào thét rằng hẳn chính là kẻ thù không đội trời chung với nó.

_ “Bạn cùng lớp thôi sao?” _ Anh ngạc nhiên hô lên.

Tại vì hẳn ra nước ngoài từ nhỏ, vừa mới về nước chưa được bao lâu. Tính tình lại khó gần, cứ lạnh như tiền ấy. Bạn bè lâu năm còn khó chơi chứ đừng nói gì là mới gặp thế này. Hơn nữa lần này lại là một cô gái, nếu anh nhớ không nhầm thì hẳn từng nói không ưa kết bạn với mấy nhóc con gái, vì lúc nào cũng mĩu mắt nhìn không ưa. Vậy mà bây giờ lại đào đâu ra một cô bạn xinh như vậy. Đúng là mấy thằng im im còn nguy hiểm hơn mấy thằng hay nổ nữa, có lẽ anh phải xem lại hẳn rồi, quen hẳn lâu như vậy xem ra anh vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết về hẳn.

Nó với Huy trao đổi vài ba câu, lại còn cho nhau số điện thoại. Sau đó dù không muốn xa anh đẹp trai nhưng nó vẫn phải vác xe đi về. Chứ đâu có thể mặt dày mà mãi ngồi lì ở đây được chứ.

Sau khi nó lấy xe, nó không hề đạp về nhà mà hướng về trụ sở làm việc của ba nó mà đi tới. Nó cần một công việc làm thêm, nó trời sinh đã hậu đậu nên nó chẳng bao giờ có thể đi làm thêm mấy việc như bưng bê được hay phục vụ gì đó được, gia sư thì càng không, công việc ngồi một chỗ đối với một đứa năng động như nó thì đó chính là một loại hình đề tra tấn. Chính vì vậy nó quyết định đến cục cảnh sát làm thêm vậy, tuy công việc có tính chất nguy hiểm nhưng đó là công việc duy nhất nó có thể làm hơn nữa gia đình nó không có ai phản đối hết. Thực chất trước kia nó đã từng làm việc ở đó hơn một năm rồi, vì một số lí do nên nó mới không làm nữa, bây giờ thì có lẽ phải đi làm lại thật rồi. Quá khứ cũng chỉ là quá khứ thôi mà.

Nó gửi xe sau đó đi đến phòng ba nó, muốn đến đó phải đi qua nơi làm việc chung, nó chào hỏi qua loa mấy người quen cũ rồi mới đi về phòng của ba nó. Vẫn như mọi lần nó không thèm gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa vào. Ngay sau khi mở cửa một tập tài liệu dày cộp bay thẳng về phía nó, kèm theo câu nói lạnh băng:

_ “Ra ngoài, gõ cửa”.

Cũng may nó học võ nên phản xạ nhanh né kịp thời không thì ăn nguyên tập tài liệu dày cộp đó rồi và tin chắc sau đó mặt nó cũng biến dạng luôn ấy chứ, tập tài liệu dày thế kia cơ mà. Sau khi né xong nó bắt đầu cầu nhàu với ba nó:

_ “Từ lúc nào mà ba lại phiền phức như đàn bà vậy chứ? Con trước giờ có bao giờ gõ cửa phòng ai đâu chứ, phiền phức”.

Ba nó lúc này mới rời mắt khỏi tập tài liệu trên bàn mà ngẩng đầu lên nhìn nó, trong mắt có chút kinh ngạc nhìn về phía nó:

_ “Là con sao? Ba tưởng mấy người cấp dưới” _ Ba nó nói.

Nó và ba nó cùng hướng phía ghế sofa mà đi tới, ba nó rót một cốc nước đưa về phía nó rồi cũng tự rót cho mình một cốc, đưa lên uống một hớp. Nó chăm chú nhìn ba nó, quả thật là đẹp trai sáng láng, không phải ba nó thì đảm bảo nó đã dùng mọi cách mà cưa đổ rồi, kể cả dùng hạ sách là bạo lực. Ba nó thấy nó nhìn mình một cách chăm chú như vậy tự nhiên lại có một cảm giác chạnh lòng, mỗi lần nó như vậy không xin tiền thì cũng là gây họa chẳng có gì tốt lành cả.

_ “Vợ ba hạ chi rồi, không được cho con tiền. Con có nhìn cả ngày cũng không moi được từ ví ba đồng nào đâu, ba con còn chưa muốn ra đường đâu, con tha cho ba một con đường sống đi” _ Ba nó từ tốn nói.

Nghe ba nó nói xong, nó liền rời ánh mắt đi chỗ khác, rất muốn chửi bậy nha, sao ai cũng nghĩ xấu cho nó như vậy chứ. Nó chỉ đôi lúc mới như vậy thôi mà, đâu cần lúc nào cũng nghĩ xấu về nó như vậy chứ.

_ “Con muốn quay lại làm thêm ở cục cảnh sát” _ Nó nói, ánh mắt chờ nên nghiêm túc chứ không còn vẻ đùa cợt như mọi khi nữa.

_ “Con muốn đi làm lại sao?” _ Ba nó ngạc nhiên hỏi lại, không phải trước kia nó đã từng nói có chết nó cũng không quay lại hay sao? Sao bây giờ lại... Chẳng nhẽ lại chỉ vì tiền thôi sao? Hay còn một lí do nào khác. Tuy có nhiều thắc mắc nhưng ba nó cũng không hỏi, vì biết nếu có hỏi thì nó cũng không có trả lời một khi nó không muốn, khi nó muốn nói tự động nó sẽ nói ra thôi.

_ “Con cũng đâu phải là kẻ không làm mà hưởng, với lại...” _ Nó đứng dậy đi về phía cửa sổ nhìn xuống cảnh nhộn nhịp bên dưới, rồi quay lại nở nụ

cười rất tươi mà nói :

— “Trốn tránh cũng đâu phải là cách đúng không ba ? Dù ta có thể quên nhưng đâu có thể thay đổi được gì , nó cũng đã từng xảy ra rồi đó thôi , dù muốn hay không đi chăng nữa thì nó cũng đã xảy ra ” .

Ba nó không nói thêm gì chỉ nở một nụ cười đáp lại nó . Ba nó luôn luôn tin tưởng nó , tin tưởng vào đứa con của mình và ủng hộ sự lựa chọn của nó . Cả hai không nói gì thêm , không gian chìm vào im lặng . Nó đứng trước cửa sổ nhìn xuống phía dưới , những tia nắng cuối cùng bao bọc quanh người nó , bóng nó kéo dài về phía sau , còn ba nó thì tựa người vào ghế , cả hai cùng chìm sâu vào một mảnh quá khứ - thứ mà nó luôn muốn quên đi , thứ mà nó luôn trốn tránh một cách hèn nhát không dám đối diện nhiều năm qua .

Ba năm về trước ...

Năm đó nó chỉ mười bốn tuổi nhưng đã gia nhập cục an ninh quốc gia và đã làm đặc vụ được hơn một năm ở đó và lần này nó nhận nhiệm vụ là thâm nhập vào một tổ chức , tổ chức này họ không dám thuê chém mướn , họ còn nguy hiểm hơn như vậy , tổ chức này bao gồm những người có tri thức , có trình độ . Họ chỉ ngồi trước máy tính nhưng họ có thể đánh cắp những khoản tiền khổng lồ và làm rối loạn an ninh quốc gia . Họ là những người có tài nhưng lại quá tham lam , họ luôn không bằng lòng với những gì họ có , họ luôn muốn nhiều hơn nữa , đó là những gì nó được nghe về họ . Nó rất thuận lợi thâm nhập vào tổ chức này với cái vỏ bọc là một học sinh thiên tài nhưng cá biệt , là một người được sinh ra trong một gia đình nghèo hèn và một cái lí lịch không mấy trong sạch . Nhưng khi thâm nhập vào tổ chức đó rồi thì nó phát hiện họ cũng chỉ là những con người đáng thương hại , họ đi đến bước đường này cũng chỉ do bị ép buộc , mà thứ ép buộc họ lại không ai khác chính là cái xã hội này - cái xã hội không công bằng . Cái cuộc đời này luôn tồn tại một phần không nhỏ về sự đen tối và nhơ bẩn . Cái xã hội này sẽ chẳng bao giờ có thể hoàn toàn trong sạch được , sẽ chẳng bao giờ tồn tại hai chữ công bằng được khi mà vẫn tồn tại giàu và nghèo , có người giàu có ăn chơi không hết , còn có những kẻ ngay cả miếng ăn cũng không đủ , họ cùng được sinh ra trong cuộc đời này vậy thì tại sao lại cho họ những số phận khác nhau đến vậy . Phải chăng vì nơi họ sinh ra ?

Khi thâm nhập được vào tổ chức này nó đã phát hiện rằng sẽ chẳng bao giờ tồn tại một thế giới không có tội phạm . Họ khổ cực thì họ sẽ tìm mọi giá để thoát khỏi cái khổ đó , con người sinh ra ai cũng có mong ước giàu sang sung sướng , sẽ chẳng có ai chịu chấp nhận một cuộc sống ngay cả súc vật cũng không bằng . Nhưng nó là một đặc vụ dù thế nào nó cũng phải hoàn thành nhiệm vụ , phải đưa những tội phạm về quy án . Chỉ là có những người làm nó không nở xuống tay , khi mà quả thực họ quá tốt bụng , họ không hề xấu như người ta vẫn nghĩ , đặc biệt là người con gái đó , chỉ đối xử với nó quá tốt , nhưng Nó vẫn lựa chọn xuống tay , khi mà nó nhìn thấy người con gái đó đứng trước vực nhìn nó bằng ánh mắt như không thể tin nổi , ánh mắt đó có nỗi kinh hoàng , có thất vọng và có cả lòng căm thù . Người con gái đó đã cười , một nụ cười cay đắng mà nhìn nó và nói :

— “ Tao quá ngu ngốc mới tin mày , thì ra những câu chuyện mày nói tao nghe chỉ là những câu chuyện do mày bịa ra , vậy mà tao lại ngu ngốc đi tin mày . Mày cũng quá máu lạnh vô tình đi , mày có thể quên hết mọi người đã đối xử với mày như nào rồi sao ? Mày nghĩ mày đã làm một chuyện tốt cho cái xã hội này sao ? Nó quá đơ bản mày vốn dĩ không nên cứu ” .

Tay nó cầm súng đang run lên , cả người như không thể đứng vững , rất muốn mở miệng nói một tiếng “ xin lỗi ” nhưng lời cứ nghẹn lại trong cổ họng không sao nói ra được . Đằng sau nó cảnh sát đã bao vây kín , người con gái đó mặc váy trắng đứng trước vực , nhìn sao mong manh đến vậy , cứ như là một con gió nhẹ có thể cuốn người con gái đó đi mãi mãi luôn ấy . Cô gái đó nhìn nó bằng ánh mắt căm thù , nở một nụ cười lạnh , sau đó mở miệng nói một câu , câu nói đó vẫn thường xuyên ám ảnh nó đến bây giờ , như ma quỷ bám theo mãi không tan :

— “ Tất cả chúng tao hận mày , mày sẽ chẳng thể sống hạnh phúc đâu . Tao nguyện rửa mày ! ” . Sau đó thì gieo mình xuống bờ vực ngay lúc đó nó mới như chết lặng , hồi hận là thứ duy nhất tồn tại trong nó , tại sao nó có thể tàn nhẫn mà chọn một cách thức cực đoan đến vậy . Hơn ba trăm người chết vì nó , nó quá tàn nhẫn rồi .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hấn Mất Tích - Bạn Hấn Xuất Hiện

Nó ưỡn oai thò tay ra khỏi chăn , cảm thấy có gì đó không đúng . Tại sao hôm nay nó có thể dậy nổi khi mà đồng hồ báo thức còn chưa hề gieo chữ . Chẳng nhẽ ... Nó vội lặn mò với cái đồng hồ báo thức và đập vào mắt nó là đồng hồ chỉ bảy giờ kém hai mươi chín phút . Nó vội lật tung chăn lao vào phòng vệ sinh và trở ra sau bảy phút . Vội mặc quần áo , vớ vài quyển sách nhét vào cặp sau đó lao xuống phòng ăn với vận tốc tên lửa chụp lấy bữa sáng của mình và đi nhanh về phía cửa với tình trạng : tay trái nó xách cặp , tay phải cầm bánh mì , trên mồm nhai xúc xích , nách kẹp thêm đôi giò . Nhìn hết sức chật vật . Nhìn bộ dạng nó thảm hại đến vậy mà bố mẹ nó vẫn đứng đưng ngồi gặm bánh mì , đúng là nó có bố mẹ có một không hai mà . Đã vậy nhóc Vũ còn đứng dựa mình vào cửa nhà ăn nhìn nó với ánh mắt không nhầm lẫn vào đâu được : trêu ngươi , phong thái như rất muốn ăn đòn vậy . Nhìn dáng vẻ của thằng nhóc này nó dám cá cái vụ đồng hồ nó không kêu đảm bảo lại liên quan đến thằng quỷ con này rồi . Nếu không phải nó sắp muộn học thì nó đã lao vào cho thằng nhóc này một trận nên thân rồi . Nhưng thời gian không cho phép , thôi thì ghi sổ nợ rồi khi nào tính cả gốc lẫn lãi với thằng nhóc này luôn mới được . Trước khi đi nó không quên ném cho nhóc Vũ một ánh mắt đe dọa , nhưng đôi lại thằng nhóc đó lại tặng cho nó một nụ cười rất chi là sáng lạn , so với mặt trời còn chói mắt hơn . Nó nén cơn giận đang sôi sục đi về phía xe đạp dắt xe ra khỏi cổng và bắt đầu lao đến

trường và kết quả ... vẫn muộn . Chán nản vứt xe ngoài quán và như thường lệ , vượt tường . Và lần này coi như ông trời còn thương nó , sau khi bật qua bức tường không có đụng phải ông thầy quản sinh như mọi khi .

Nó hí hửng hướng lớp mình mà đi tới , chỉ cần không phải ông thầy quản sinh là được rồi , còn mấy đứa sao đỏ nó cũng chẳng coi ra cái đinh gì hết đâu . Sau khi nó vẫy tay với em sao đỏ lớp 11 thì bước vào lớp tâm trạng hoàn toàn là thoải mái . Cả lớp cũng chỉ nhìn qua nó một cái vì cảnh này xảy ra thường xuyên và liên tục mà . Nên cũng chẳng mấy ai để ý cả . Nó đi về phía bàn của mình , nhỏ Nhi đang nhìn cái gì đó rất chăm chú đến mức nó ngồi xuống bên cạnh cũng không có biết . Nó nhìn theo ánh mắt nhìn theo hướng mà nhỏ Nhi đang nhìn , thì ra nhỏ Nhi nhìn về chỗ ngồi của hắn chỉ là chỗ đó trống không mà thôi . Một cảm giác không mấy thoải mái lan rộng bao trùm lấy nó , nhưng nó chỉ đơn giản nghĩ rằng cảm giác khó chịu đó là vì hắn dám nghỉ học để trốn nó vụ hện đánh nhau hôm nay , chứ có chết nó cũng không nhận cảm giác khó chịu đó là do nó không thoải mái khi nhỏ Nhi quan tâm đến hắn đâu .

Nó vỗ vai nhỏ Nhi cho hồn nhỏ quay trở về hiện tại , lại còn mở miệng trêu ghẹo :

__ “ Sao ? chưa gì đã nhớ thằng trời đánh đó rồi à ? ” .

__ “ Mày đừng nói Thiên như vậy chứ , mày cũng có hơn người ta đâu mà nói ” __ Nhi lấy vẻ mặt nghiêm túc mà nói nó , trong mắt còn có ý không hài lòng về nó .

Mắt nó cứ gọi là trợn ngược lên luôn , lòng tự trọng bị tổn thương ghê gớm , cái con mắt dậy này , dám trọng sắc khinh bạn à . Nó quen nhỏ từ khi hai đứa còn cời trần tắm mưa vậy mà vừa mới biết hắn không được bao lâu mà đã coi nó nhẹ hơn cả cái lông chân của hắn rồi , tức , quá tức . Lừa giận nó nghỉ ngút bốc lên đến đầu , tự nhiên nó giận Nhi vô cớ , nó cầm cặp bỏ qua bàn ngồi không nói một lời với nhỏ Nhi . Ấy vậy mà nhỏ cũng chẳng thèm nói câu nào với nó nữa chứ . Đúng là muốn chọc nó tức chết mà . Nó lừa giận nghỉ ngút như vậy nên bên cạnh cũng chẳng dám hó hé gì , không nhớ đâu lại phải làm cái thốt cho nó chém xà giận thì chết , tội gì . Nó nhìn thái độ khúm núm của mà buồn cười , quay qua đập vai rồi nói :

__ “ Tôi có ăn thịt ông đâu mà phải sợ thế ? ” .

__ “ Không dám đâu , tôi toàn bị bà chơi cho xém chết thôi ” __ uất ức nói . __ “ Khi nào sao tôi không nhớ ” __ Nó nói , hai tay khoanh trước ngực nhìn . __ “ Thế ... ” __ đang định nói thì lại thôi , nhưng những từ ngữ cứ không ngừng hô hào trong lòng cậu ... “ Hồi học lớp tám ai là người đã trêu chọc nhà hàng xóm rồi chuồn trước làm tôi bị nó cắn vài nhát , lại còn cái vụ bà nhét mấy cái ảnh hở hang vào sách tôi làm tôi bị thầy nhìn thấy lĩnh kỷ luật . Lại còn hồi bà bắt tôi canh cho bà để bà trèo lên cây trộm táo , rồi khi bà nhìn thấy chủ lại chuồn êm một mình làm tôi bị đuổi chạy gần chết ... ” Còn rất nhiều rất nhiều lần cậu muốn lên án tội ác của nó nhưng nhìn ánh mắt của nó và kinh nghiệm lâu năm khi chơi với nó làm cậu đành phải nuốt hết trở về bụng , chỉ có thể gào thét trong lòng chứ ngoài mặt vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười mà nói rằng :

__ “ Không có gì , đều tại tôi tự làm tự chịu cả ” .

__ “ Tất nhiên đều tại ông ngu nên mấy lần đi cùng ông tôi đều suýt chút nữa là bị tóm rồi ” __ Nó cũng không khách sáo đem mọi tội lỗi rõ ràng của mình mà đổ hết lên đầu cậu .

Lúc này cậu rất muốn chửi bậy nha , nó đi theo cậu hay toàn là nó uy hiếp cậu đi cùng , nếu không phải vì nó uy hiếp sẽ mang mấy bài kiểm tra bị điểm kém và mấy vụ cậu trốn học đi đánh điện tử về mếu mếu cậu thì cậu có chết cũng không đi đâu , hơn thế nữa toàn nó làm còn cậu là người gánh chịu hậu quả . Vậy mà bây giờ nó vẫn ở đây mà mặt dày nói như vậy được , cậu thật bó tay luôn , quả thật nói lý với nó chỉ tổ rước bực tức vào mình thôi . Tốt nhất là cứ im lặng cho yên thân , nó cũng chả nói gì thêm đôi mắt hướng ngoài ra cửa sổ , nghĩ vẩn vơ .

Tối qua nó lại có một giấc mơ về người con gái ấy lâu lắm rồi nó không có một giấc mơ như vậy , không biết tại sao hôm qua nó lại mơ thấy , phải chăng là tại vì nó quyết định quay về làm đặc vụ sao ? Nó khẽ thở dài , ánh mắt bỗng chốc trở nên đầy mệt mỏi . Có những thứ cứ khiến con người ta phải nhớ mãi không quên .

Nó đang dần chìm vào quá khứ thì bỗng cánh tay Nam cứ huyếch vào người nó , nó có chút bực mình tính quay ra cho cái thằng không biết điều kia một trận thì thấy Nam cứ nhìn ra đằng sau nó một cách trân trọng , nó nghĩ ngờ quay lại phía sau thì thấy ngay cô Dân dầy Sừ đứng ngay đằng sau nó với bộ mặt hết sức là hình sự , trong lòng nó thầm than thầm hai tiếng “ không ổn ” , sau đó cũng chẳng biết làm gì hơn ngoài nhìn chăm chăm đáp lễ lại cô .

__ “ Em đang nghĩ gì mà chăm chú đến mức tôi vào cũng không thèm đứng dậy chào , tôi xuống cũng không biết vậy hả ? ” __ Cô Dân khó chịu hỏi nó , thực chất có thể thấy cô cực kỳ không ưa nó , cũng giống như ông thầy quản sinh cô cũng luôn tìm cách để phạt nó vậy , hai người này cũng quá là hợp rơ đi , hai người này yêu nhau thì đúng là miễn chê luôn .

__ “ Dạ , em đang tự kiểm điểm lại bản thân mình ạ , dạo gần đây em chênh lệch việc học tự thấy bản thân không xứng với lòng kì vọng của thầy cô và các bạn ” __ Nó đứng dậy bày ra bộ mặt nghiêm túc và bắt đầu nổi bão để chém gió .

Sau khi nó nói xong mấy lời hoa mĩ đó cả lớp quay ra nhìn nó thập phần coi thường , nó có bao giờ chú tâm vào việc học đâu chứ , có một ngày nó chịu làm học sinh ngoan , gương mẫu học hành thì chắc trời đổ cơn mưa máu mất .

Cô Dân nhìn nó mỉm cười đầy “ thiện ý ” , dạy nó năm nay là năm thứ ba rồi nên đương nhiên cô không tin một chữ nào trong lời nói vừa rồi của nó cả . Cô nói :

__ “ Để em được tập trung suy nghĩ hơn nữa thì ... Bây giờ em ra hành lang đứng chờ tôi ” __ Sau khi tuyên án phạt cho nó xong cô mới đứng định quay lại phía bục giảng .

Kết quả này cũng chẳng ngoài dự đoán của nó , cô không phạt nó mới là lạ ấy chứ . Nó cũng chẳng ý kiến gì đi thẳng ra ngoài hành lang thi hành án của

cô Dân . Dãy hành lang vắng lặng chỉ có mình nó , tự nhiên hình ảnh hân vội vàng bỏ đi hôm qua lại hiện lên trong đầu nó , tò mò thật đó !

Đứng mỗi chân nên nó cũng chẳng cần giữ lễ nghi gì ngồi xuống tựa người vào tường và đánh một giấc ngon lành luôn .

Cho đến khi lại có một cánh tay đập đập vào vai nó , nó không có mở mắt ra nhưng nghĩ là Nam đến giờ ra chơi nên gọi nó dậy nên khó chịu quát :

_ " Đi ra chỗ khác cho bà đây ngủ , ra chơi cũng mặc " .

_ " Bây giờ em muốn ngủ đúng không ? " _ Một giọng nói cao vút lọt vào tai nó .

_ " Đúng ... " _ Ấy chết có gì đó không đúng , giọng nói này quen quen , rất đặc trưng không lẫn vào đâu được , bỏ mẹ số không nhọ đến vậy chứ . Nó liền mở mắt ra , đập thẳng vào mặt nó là khuôn mặt đang nhăn nhúm lại vì tức giận của cô Minh _ Giáo viên chủ nhiệm của nó . Một cơn gió lạnh thổi thẳng vào lòng nó , lạnh buốt . Coi như lần này xong rồi . Nó cười ngây ngô sau đó đứng thẳng dậy , bỗng bên tai vang lên tiếng cười nó mới để ý đằng sau cô là hai thằng con trai , mặc đồng phục trường nó , nhưng nhìn lạ lắm chắc là lính mới , nhưng cũng không đứng nhìn quá thật quen quen , hình như gặp ở đâu rồi .

_ " Trịnh Duyệt Băng , em cuối tuần đến trường lao động cho tôi " _ Sau khi tuyên án cho nó xong , cô cùng hai cái thằng con trai mà nó nhìn quen quen kia đi vào trong lớp . Nó không mấy để tâm hình phạt mà cô ra vì nó chỉ cần gọi mấy đứa đến làm giùm là được , đầu nó còn đang bận suy nghĩ hai thằng con trai có vẻ ngoài hết sức handsome kia nó đã gặp ở đâu rồi mà không có nhớ ra , nhăn mặt nhíu mày một lúc thì một hình ảnh lóe lên trong đầu nó , là hai thằng bạn của hân , nó gặp khi một lần cùng Minh Vũ đi ăn .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Xác Người Không Tim (Phần 1)

Nó cũng chỉ phải đứng ngoài hành lang tầm hơn chục phút thì có tiếng trống ra , xem ra nó cũng ngủ được khá lâu nhỉ . Nó đi vào lớp sau khi cô sử lướt qua nó và còn kèm theo cái nhìn không mấy thiện ý , nhưng nó cũng chẳng mấy để ý đi thẳng vào lớp , trong lớp hiện giờ không khác là cái chợ vỡ là mấy , mọi người bu quanh hai học sinh mới đến , nó cũng tính xông pha mà chen lên hóng hớt thì đột nhiên điện thoại trong túi nó rung lên , nó đành phải quay đi về phía sân thể dục một cách miễn cưỡng , sau đó bỏ điện thoại ra nghe , hiển thị trên màn hình là số của ba nó .

_ “ Alo , ba tìm con có gì không ? ” _ Nó hỏi .

_ “ Ở gần trường của con có một vụ án mạng , hiện tại đang thiếu người , nên con đến đó xem chút đi , ba gửi địa chỉ cho con ngay ” .

Nó nhíu mày lại , thiếu người sao đùa gì kì vậy . Hơn nữa từ trước tới nay điều tra vụ án nó đâu được phép nhúng tay vào đâu sao tự nhiên lại cho phép nó thế này , nhìn từ góc độ nào cũng thấy có cái gì mờ ám mà .

_ “ Ba không còn gì muốn nói với con sao ? ” _ Nó nghi ngờ là vậy nhưng cũng chẳng hỏi thẳng toẹt ra vì nó biết nếu không muốn nói thì nó có hỏi cũng chỉ nhận được một câu nói dối mà thôi .

_ “ Con gái ba quả nhiên thông minh , nhưng chuyện này nói qua điện thoại không tiện , để sau ba sẽ giải thích , trước hết con đến đó xem xét một chút và nhớ đừng để những người không phận sự xía mũi vào vụ này , ba sẽ bảo Quân đến cùng con ngay , con đến đó luôn đi . ” .

Ba nó nói xong thì cúp máy và chưa đến một phút sau thì có tin nhắn gửi cho nó địa chỉ , suy nghĩ một chút , nơi này tuy là không quá xa trường nhưng cũng chẳng thể nói là gần , chưa có tan học nên nó chẳng thể nào mà ngang nhiên đi lấy xe được , còn đi bộ có mà còn mướt mới tới được , mà đến chậm trễ thì không thể thực hiện theo lời ba nó là : “ không cho những người không phận sự xía mũi vào ” . Chính vì vậy nó quyết định bắt taxi đến đó . Cho dù trong túi giờ chẳng còn đồng nào , nhưng không phải ba nói sẽ phái cấp dưới của mình đến sao , lợi dụng một chút chắc cũng chẳng sao đâu . Nghĩ vậy nó liền tính kể đi ra khỏi trường , tất nhiên là không thể tò tò mà đi của chính được rồi , nó đành phải bật tường mà trốn ra thôi . Trước khi đi nó tất nhiên là không quên gọi cho bảo cậu ta cầm cặp về hộ , nếu như mọi lần thì nó sẽ gọi nhờ nhỏ Nhi nhưng bây giờ nó đang làm mặt giận với nhỏ nên tất nhiên không thể nhờ rồi . Nó ra đường một cách nhanh chóng bắt một chiếc taxi , sau đó đọc địa chỉ cho tài xế . Đi đến đó , ngồi trong taxi nó lia mắt nhìn xung quanh , nhanh chóng quét thấy lính của ba nó , nó liền bảo taxi đợi chút và không do dự gì đi về phía anh ta và tươi cười gọi :

_ “ Anh Quân ” _ Muốn bao nhiêu dĩa dàng liền có bấy nhiêu làm Quân không ngừng nổi da gà từng đợt , nói thật anh đã từng rất nhiều lần vất tay lên trán mà suy nghĩ , rốt cuộc anh đã làm điều gì thất đức mà cứ bị dính lấy cha con nhà họ Trịnh nhỉ , họ quả thực là những quái thai , họ dày vò anh đủ kiểu .

_ “ Có chuyện gì không em ? ” _ Anh cố gắng mà nặn ra một nụ cười hỏi nó .

_ “ Anh ra ngoài đó trả tiền taxi dùm em nhá , em đi vội quá quên tiền rồi ” .

Biết ngay mà , nó có biểu hiện như vậy với anh thì làm gì có chuyện gì tốt đẹp được chứ . Anh đành lết thân xác về phía taxi đau lòng mà bỏ tiền túi của mình ra , mà không đau lòng mới lạ đó tự nhiên không đau lại mất tiền , anh còn phải nuôi bố mẹ già ở nhà nữa chứ , còn chưa tính việc để dành tiền cưới vợ nữa cơ . Sau khi trả tiền xong , anh quay lại đưa cho nó một bộ đồ cảnh sát mà đã được chuẩn bị sẵn cho nó , dù trong đầu chỉ toàn là ý nghĩ lao vào bóp chết nó nhưng vẫn phải có nhện xuống vì dù sao nó cũng là con gái xép , cậu cũng chưa có cái gan đó . Nó đi về phía nhà vệ sinh công cộng gần đó để thay đồ . Chỉ tầm chưa đến mười phút sau , nó bước ra với bộ quân phục chỉnh tề , nhìn nó nhìn có vẻ già dặn hơn trong bộ quân phục này . Nó cũng cất đi vẻ mặt lưu manh của hằng ngày , trong công việc nó luôn luôn nghiêm túc . Hai người với bộ đồ cảnh sát trên người nhanh chóng đi vào được hiện trường vụ án mà không bị ai ngăn cản cả . Vào bên trong lồng máy nó không khỏi nhủ lại , nơi đây xộc lên mùi tanh tươi của máu , Quân thì mặt nhăn nhó thật sự rất muốn nôn ra , nhưng làm nghề này rồi thì dần cũng quen cũng có thể chịu đựng được . Trong này chỉ có một người khám nghiệm tử thi và hai cảnh sát . Trong khi nó quan sát xung quanh thì Quân đi nhanh về phía hai vị cảnh sát nói nhỏ điều gì đó sau đó hai người đó cùng nhau bỏ ra ngoài luôn chỉ để lại người khám nghiệm tử thi . Sau đó nó và Quân đi về phía xác chết , lồng máy nó càng nhủ chặt khi nhìn rõ thi thể đó , trên người không biết là bao nhiêu vết chém , mắt trợn lên , trong đó còn sót lại cả sự kinh hoàng tột cùng , nhưng đó cũng chưa phải là điều đáng lưu tâm cái mà đáng lưu tâm là ở ngực trái nạn nhân xuất hiện một vết rạch rất sâu và dài , vết rạch đó cho tay vào còn vừa nữa .

_ “Nguyên nhân cái chết là gì vậy ? ” _ Quân mở miệng hỏi .

_ “Theo giám định ban đầu thì là do một nhát chém thẳng vào tim , nhưng điều kì quái là ... ” _ Người khám nghiệm tử thi trên gương mặt già nua xuất hiện cái gì đó rất kì quái .

_ “Là gì ? ” _ Nó hỏi .

_ “Trái tim của nạn nhân đã bị lấy đi ” .

Nó và Quân đưa mắt nhìn nhau , tên hung thủ này nếu không phải giết người lấy nội tạng buôn bán thì chính là một tên biến thái . Nó đi xung quanh căn hộ , đầu tiên là phòng ngủ của nạn nhân , một căn phòng trang nhã tinh tế không quá lòe loẹt . Trong phòng treo khá là nhiều ảnh chụp của nạn nhân với bạn bè , đặc biệt có một tấm ảnh chân dung treo trên tường được nó chú ý đến nhất , bức ảnh bị rạch bằng nhiều nhát dao , nó đi đến gần bức ảnh đó ở góc cuối tay phải của bức ảnh có một chữ kí : “ Duy Hùng ” . Nó lấy điện thoại ra chụp lại sau đó lại tiếp tục quan sát xung quanh , căn phòng đặc biệt gọn gàng không có dấu tích của một vụ ẩu đả chỉ là chiếc giường rất lộn xộn , đang tính quay đi thì ánh mắt nó vô tình lướt qua một vật bị gối đè lên , nó đi về phía đó , đeo bao tay chuyên dụng và cầm tấm ảnh lên quan sát , tấm ảnh cũng là hình chụp nạn nhân với một người khác chỉ là khuôn mặt người kia đã bị cháy thành một lỗ thủng , nhưng qua cách ăn mặc nó có thể nhận ra đó là một người đàn ông .

Sau khi đưa tấm ảnh cho Quân nó còn quan sát thêm xung quanh nhưng không có tìm ra gì đó đặc biệt cả , mọi thứ dường như không có gì lạ cả , có vẻ là một vụ khó nhằn đây . Nó quay lại phòng khách đứng trước vị trí nạn nhân tử nạn , nhưng cái xác đã được rời đi chỉ còn lại vết sơn vẽ lại hình dáng nạn nhân lúc chết và một vùng máu loang nỗ nhưng đã khô lại , nhìn trông rất đáng sợ .

_ “Tìm ra gì không ? ” _ Quân thấy nó đắm chiêu thì lên tiếng hỏi , quả thật tài suy luận cậu không thể bằng nó được cho dù cậu tốt nghiệp với tấm bằng giỏi trong tay .

Nó khẽ lắc đầu , nó đang cố liên kết mọi thứ lại với nhau , nhưng cứ bị đứt đoạn suốt , nó còn cảm thấy mình thiếu một thứ gì đó , nó cần thứ đó để xâu chuỗi lại mọi sự việc . Nhưng trước hết nó cần

_ “Quân ra khỏi đây đi , em không thích thứ mùi này , khẩu vị em chưa có nặng đến thế ” .

Mặt Quân liền méo xệch lại , khẩu vị nó còn nặng hơn thế nữa kìa . Vậy ai là người hai năm về trước cùng mẹ và ba của mình , một nhà ba người ngồi nhai bò bít tết ngon lành bên cạnh một cái thi thể mổ phanh như lợn khi vừa giải phẫu xong . Cậu vẫn nhớ như in ngày hôm đó tại vì khi chứng kiến cảnh tượng ghê rợn đó cậu một tháng không hề dám động vào một miếng thịt nào , đứt khoát chuyển sang ăn chay .

Ngày hôm đó , vì người giải phẫu pháp y không tìm được gì nên ba nó đã gọi má nó đến khám nghiệm tử thi thử xem sao , khi ấy nó vẫn còn làm trong cục an ninh . Một nhà ba người nhà họ Trịnh sau khi giải phẫu tử thi xong cảm thấy có chút đói nên gọi bít tết để ăn , nó cũng chẳng được gọi là điều gì kinh khủng lắm , nhưng ba người nhà nó ngồi ăn bên cái xác vừa thảo luận tình tiết vụ án mạng . Phải nói lúc lồng to cậu dựng hết cả lên chỉ biết thăm cầu nguyện trong lòng rằng nạn nhân đừng có vì bọn họ sau khi phanh thây mình lại còn ngồi bên thân nhân ăn như vậy mà tối về ám cả cậu . Nhưng ai ngờ mẹ nó quả nhiên không hổ danh là một trong những tinh anh trong ngành y lập tức nhìn thấu tâm trạng cậu , nên thân nhiên nhai thịt trong miệng mà nói như này với cậu này :

_ “Cậu yên tâm nếu nạn nhân có về tìm tôi thì cũng là để cảm ơn vì tôi giúp họ tìm manh mối bắt hung thủ về quy án mà thôi ” .

Lúc đó cậu thật sự chỉ muốn phản bác lại rằng : “Phanh thây người ta thì có gì tốt lành chứ ” , nhưng lại không dám vì dù sao đó cũng là vợ sếp mà , đòi cậu lên voi xuống chó đều nằm trong tay sếp nên sao dám hó hé gì , đừng nói cậu không có nghĩa khí hay không phải anh hùng nhá , mấy thứ đó đều không có mòi ra com để ăn được lên trong một lúc nào đó thì cũng nên đứt khoát quang bỏ đi đã . Lo thân mình trước rồi hãy nghĩ đến việc nghĩa sau .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Xác Người Không Tim (Phần Hai)

Nó và Quân quay trở về cục ,sau đó Quân thì đi đâu đó nó cũng không có hứng thú nên cũng không có hỏi mà đi thẳng vào phòng của ba nó luôn . Ba nó đang nhìn vào màn hình một cách rất chăm chú , đến mức mà nó bước vào cũng không hề hay biết , nó vòng qua phía ba nó nhìn vào màn hình , thì ra là ba nó đang xem hình ảnh nạn nhân vừa rồi .

_ “ Ba nghĩ sao ? ” _ Nó lên tiếng hỏi .

Ba nó ngẩng đầu lên nhìn nó , không có vẻ gì là bất ngờ khi nó lù lù xuất hiện như vậy , nhàn nhả trả lời :

_ “ Chưa có . ” .

_ “ Không có gì để nói với con sao ? ” _ Nó nhìn ba nó bằng ánh mắt đầy nghi ngờ , nó biết cục cảnh sát chẳng thiếu người đến nỗi phải triệu hồi nó gấp như vậy đâu .

_ “ Đôi khi cứ coi như không biết gì sẽ tốt hơn đấy con gái ” _ Ba nó ngả lưng ra sau ghế mệt mỏi nói với nó .

Nó nhủ mày nhìn ba nó , đây là ba nó đang muốn nó giả ngu sao ? Nó cảm thấy khó chịu rồi đấy , nó đang định lên tiếng phản bác lại thì ba nó lại nói :

_ “ Quân đang thẩm tra những người nghi phạm đó con đến đó xem đi chút đi , xem có nhìn ra được gì không ? ” .

Nhìn bộ dáng mệt mỏi của ba nó lên nó cũng thôi , đi nhanh về phía dãy phòng hỏi cung , nhưng nó không trực tiếp bước vào phòng mà đi đến phòng giám sát , nhìn mọi việc qua kính và nghe lời khai từ máy ghi âm .

Sau một hồi quan sát nó chẳng nhìn ra nửa điểm bất thường nào từ bất cứ ai thì một mối bỏ ra ngoài định là sẽ đi lấy cốc cà phê để tự làm mình thanh tỉnh lại một chút . Đứng trước máy tự động thì điện thoại nó rung lên trong túi , nó bỏ ra xem thì hiện lên chữ “ Độ Nam ” nhấp nháy trên màn hình , nó dám cá là thằng này lại nhiều chuyện đây mà , không thấy nó đi học thì kiểm chút nguồn thông tin để có chuyện để phao tin đây mà .

_ “ Có chuyện gì ? ” _ Nó không mấy vui vẻ nói .

_ “ Bà đi đâu đó , cô Minh chủ nhiệm hỏi bà đó ” _ nói , nhưng nói rất nhỏ như sợ ai nghe thấy vậy . _ “ Thì ông cứ kiểm đại lí do gì đi ” _ Nó nói .

_ “ Tôi không biết đâu , tôi không có cái lí do nào thuyết phục cả ” _ bên kia lên tiếng trong đó nó có thể nghe ra điệu bộ cu cậu không hề muốn giúp nó . Lên nó có chút nóng nảy gắt lên . _ “ Cứ nói gì cả tôi đến tìm , đau bụng quá phải về được chưa ? ” .

Nghe xong cái lí do không thể đỡ được thì những gì còn nghe được là tiếng tút tút ngắt điện thoại của nó . Lúc này cậu rất muốn đập phá đồ đạc nha , bảo cậu mở mồm nói cái đấy sao . Thế không bằng cậu nói rằng “ cậu bẻ gãy tay nó , nên nó phải đi bệnh viện ” còn dễ nói hơn , mở mồm nói cái đó , còn gì là sĩ diện của thằng đàn ông của cậu nữa chứ . Còn nó sau khi ngón xong cốc cà phê một cách nhanh chóng , rồi đi về phòng khám nghiệm tử thi . Đây cửa bước vào nó thấy cả người ớn lạnh , nhiệt độ ở đây vốn khá là thấp mà , quả thật nó không ưa chỗ này cho lắm . Trong đó có một ông chú đang chăm chú phanh thây nạn nhân một cách tỉ mỉ nhất có thể

.

_ “ Có gì hot không nói cháu nghe coi , chú Hùng ” _ Nó vừa nói vừa đi lại phía cái người tên là Hùng đó .

_ “ Lại đây ” _ Chú hùng không quay đầu lại mà nói với nó .

Nó đi lại gần , đầu tiên chú cho nó xem phần ngực đã không còn tim , tiếp đó chú Hùng lật xác nạn nhân lại cho nó xem phần sau gáy nó có thể thấy rõ một vết tím rất rõ ràng nổi bật trên cùng da trắng của nạn nhân , nó là một vết dài giống như bị một cây gậy đánh vào .

Nó gần như đứng nặng người ở đó mà nhìn cái xác , tên hung thủ này quả thật quá độc ác hấn ra tay thật dã man , lông mày ngày một nhíu chặt lại . Những hình ảnh nối tiếp nhau xuất hiện , nạn nhân chết đôi mắt vẫn tròn lên trong đó tràn đầy sự kinh ngạc , bức tranh bị rách nát , bức ảnh bị đốt mất phần mặt... . Điều đó có ý nghĩa gì có gì liên quan đến nhau không ? Đầu nó nhức quá , nó quay bước đi về phía phòng bên cạnh , chú Hùng cũng nhanh chóng đuổi theo nó , khi hai người ngồi vào phòng chú Hùng lấy ra phim chụp chiếu và bắt đầu giải thích .

_ “ Nạn nhân có lẽ bị chết trước khi bị lấy tim , vết thương chí mạng cũng chính là vết bầm tím sau gáy , gây tổn thương nghiêm trọng dẫn đến tử vong , ngoài ra còn tổng cộng mười ba vết chém trên người , ba nhát là đâm nhưng không quá sâu , còn lại chỉ là vết rạch không quá sâu và còn điều cuối cùng ... ” _ Chú Hùng đang nói bỗng dừng khựng lại , nở nụ cười quái dị với nó .

Nó cũng không vội hỏi ngay nó chỉ nhíu mày nhìn chú Hùng chờ đợi phần sau .

_ “ Nạn nhân trước khi chết có lẽ có một trận hoan ái rất kịch liệt nha ... dù thể xác bị rạch nghiêm trọng nhưng nhìn kĩ vẫn thấy dấu tích ” .

Mặt nó lập tức đen thui , đùa nhau kiểu gì vậy nó đưa mắt lườm chú Hùng , chú ấy chỉ đáp lại cho nó một cái cười nham nhở , bựa không còn gì để nói . Đúng lúc này điện thoại của nó lại rung lên lần nữa , nó nhíu mày sao hôm nay mọi người rù rầu tổng tấn công điện thoại nó à từ sáng tới giờ không biết là bao nhiêu cuộc gọi rồi , mà cứ mỗi lần có cuộc gọi đến là một lần nó ôm thêm một cục nợ về mình . Dù là vậy nhưng nó cũng không có ý định cúp máy , lời điện thoại từ túi ra , trên màn hình hiển thị một số lạ hoắc lạ hiu hẻo , chỉ nhớ nó rất tốt nếu không muốn nói là cực kì tốt nên bất kì số nào gọi đến

nó đều có ấn tượng mà số này lại đẹp lung linh thế này mà chẳng có ấn tượng gì nên ngay lập tức chốt vào số lạ .

_ “ Alo ” _ Nó nói.

_ “ Sao cô sợ nên bỏ trốn à ? ” _ Bên kia mang theo giọng nói với chín mươi chín hần trăm là khiêu khích và nó cũng nhanh chóng nhận ra cái tên đang khiêu khích nó chính là hần , cái tên trời đánh đó hần có chết thì nó cũng sẽ nhận ra giọng nói của hần mà .

Nó cảm thấy được màu nó đang sôi lên vì tức , thẳng nào bỏ trốn trước chứ , rõ ràng sáng nay hần không có đến lớp vậy mà bây giờ ngay lập tức có thể mang mọi tội lỗi đổ lên đầu nó , nó mà nhìn nhin thì vốn không phải là nó , thế nên :

_ “ Ông nói nhầm gì vậy hả ? Là ai sáng nay không đến chứ giờ lại cao giọng với bà đây à ... Mà khoan sao ông biết số tôi ” _ Nó đang tính chửi hần một trận thì mới nhớ ra nó chưa từng cho hần số của nó mà , vậy sao hần lại biết chứ . Mấy người ở lớp vốn không biết số này của nó chỉ có nhỏ Nhi và vài người trong gia đình nó biết , còn số nó cho mọi người là số ở cái điện thoại nó vứt ở nhà cơ mà .

_ “ Thì con nhỏ ngồi cạnh cô đó , tên gì ý nhỉ ? Hình như là Nhung...Nhi gì đó ” _ Hần thần nhiên trả lời

Và nó tức muốn học máu luôn , nhỏ Nhi quả thật là hám trai , sao có thể đưa số điện thoại này của nó cho cái tên như hần chứ , đã thế lại đi say mê một tên còn không nhớ rõ tên mình nữa chứ . Nó thấy sao trong chuyện này nếu nhỏ Nhi cứ tiếp tục cố chấp mà thích hần thì nó nghĩ à không chắc chắn luôn nhỏ Nhi sẽ chỉ nhận về đau khổ mà thôi . Nghĩ đến đó nó lại chỉ muốn lột quần hần rồi lấy roi mây mà quất cho hả dạ thôi .

_ “ Tôi đang bận nói sau đi ” .

Nếu thật không phải bây giờ nó đang bận , nó thật sự chỉ muốn lao đến chỗ hần rồi cùng quyết một trận sống chết với hần thôi nhưng khổ nỗi hoàn cảnh không cho phép nó làm vậy .

_ “ Sao sợ rồi hả ? tính bùng hả ? ” _ Hần ở bên kia mỗi câu mỗi chữ hần nói đều chứa đựng sự mỉa mai làm nó cứ gọi là tức sôi máu lên luôn .

_ “ Tôi không thèm nói với anh nữa , anh muốn nghĩ sao thì tùy ? ” _ Nói xong nó cũng cúp máy luôn , sau khi nó cúp máy hần có gọi lại nhưng nó cũng không một chút do dự mà lập tức tắt máy luôn . Nhưng hần vẫn không ngừng cái trò khủng bố điện thoại của nó nên nó tắt nguồn luôn .

Nó quay lại bàn với cái bộ mặt nhăn so với cái giẻ còn có phần hơn , làm cho chú Hùng vô cùng đẽ ý nha . Chú Hùng nở nụ cười quái dị hỏi nó :

_ “ Bạn trai hả ? ” .

Sau khi nghe xong lời của ông chú quái dị này nói làm nó cảm thấy không khác gì vừa bị một quả bom nổ ngay trong đầu . Người ta vẫn nói ông chú này rất quái dị , mà quả thật cũng đúng là như vậy . Nếu là người bình thường thì đâu đến nỗi đam mê khám nghiệm tử thi hơn cả phụ nữ , mà cũng chính vì lí do này mà vợ con ông chú này mới bỏ đi . Nhưng hiện giờ nó phát hiện ông chú này còn rất nhiều chuyện nữa chứ .

_ “ Kẻ thù ” _ Nó bực mình trả lời cho xong , và bắt đầu mở bản kết quả khám nghiệm tử thi ra xem một chút .

_ “ Ghét của nào trời chao của đấy nhỉ ? ” .

_ “ Bây giờ chú làm việc hay muốn nói chuyện yêu đương ” _ Nó bắn về phía chú Hùng một ánh mắt tràn đầy nửa giận nửa bảo hiệu sức chịu đựng của nó giới hạn rồi . Nên nghiêm túc làm việc đi .

_ " Haiz Thanh niên bây giờ thật là nóng tính mà . Khám sơ bộ cho thấy nạn nhân chết do một vết thương chí mạng sau gáy , trên người nhiều vết thương như đã nói qua , tim đã bị lấy mất , nhưng chúng ta có thể loại bỏ khả năng là lấy tim để buôn bán nội tạng . ” _ Chú Hùng cuối cùng lấy lại vẻ nghiêm túc để tiếp tục làm việc .

_ “ Vì sao ? ” _ Nó hỏi .

_ “ Nhìn vào cách lấy tim thì sẽ thấy , quả tim sau khi được lấy ra sẽ chẳng thể dùng được nữa , cách lấy cũng không hề chuyên nghiệp có thể loại bỏ khả năng là người trong ngành y làm ” _ Chú Hùng trả lời .

Lông mày nó lại càng nhíu chặt lại , vậy khả năng cuối cùng chỉ có thể là vì tình yêu , có thể hung thủ là con trai . Nhưng nó nên bắt đầu từ đâu đây .

Trong đầu nó bỗng lóe lên một hình ảnh , là bức ảnh có chữ kí là " Duy Hùng " có lẽ nó nên bắt đầu từ đây , nói là làm nó đứng bật dậy tính sẽ nhờ Quân tìm hiểu về người này một chút .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Xác Người Không Tim (Phần Ba)

Quân sau khi gọi vài cuộc điện thoại thì cũng đã tìm ra được địa chỉ và vài thông tin cơ bản về người đàn ông có cái tên “ Duy Hùng ” . Cầm trên tay tập thông tin về người đó , nó và Quân cùng đi lấy xe và đi đến địa chỉ nhà của Duy Hùng mà bọn họ đã tìm được , ngồi trong xe nó chăm chú nhìn vào tập hồ sơ trên tay .

Trong đó có một số thông tin cơ bản : “ Trần Duy Hùng , 25 tuổi , là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp , tự do ” . mà nó khẽ chau lại , thông tin chỉ có vậy thôi sao ? Là do những người ở cục an ninh kém năng lực hay do lí do nào khác . Thông tin như vậy quả thật là quá ít rồi .

Dòng suy nghĩ của nó bị cắt đứt khi xe dừng lại , nó xuống xe trước mặt nó là một tòa cao ốc , nó có chút ngạc nhiên , bây giờ nhiếp ảnh đều kiếm được nhiều tiền vậy sao ? quả thật giá trị của một căn hộ trung cư ở đây cũng là giá trên trời rồi .

Bây giờ cũng đã là chiều tà , nên nó và Quân muốn nhanh chóng hoàn thành công việc còn trở về nhà nữa nên không chần trừ mà vào thang máy đi lên tầng 12 và nhanh chóng tìm số nhà của Duy Hùng . Nó đưa tay ấn chuông hai lần thì cánh cửa được mở ra , một người con trai cũng được gọi là tuần tú hiện ra đằng sau cánh cửa , nhưng nhìn có vẻ rất mệt mỏi cùng buồn bã , trên người tỏa nhẹ ra một mùi rượu . Quân theo đúng tác phong nghề nghiệp liền giơ ra thẻ cảnh sát của mình và chuyên nghiệp nói :

_ “ Tôi là cảnh sát , tôi gặp anh để tìm hiểu thêm về vụ án của nạn nhân Trương Mỹ Linh ” .

Nó chăm chú nhìn từng nét thay đổi trên khuôn mặt của Duy Hùng nhưng không nhận thấy bất cứ sự ngạc nhiên hay lo sợ ngoài về một môi thấy rõ cả . Duy Hùng tránh qua một bên ý là mời nó và Quân bước vào nhà , bên trong đầu đầu nó cũng thấy xa xỉ cả , quả là một người đàn ông biết hưởng thụ , trên bàn còn chai rượu vang uống dở , Xung quanh cũng treo rất nhiều ảnh nhưng nó có thể thấy nhiều nhất vẫn là những tấm ảnh của nạn nhân _ Trương Mỹ Linh .

Nó và quân ngồi đối diện với Duy Hùng , Quân theo tác phong nghề nghiệp bỏ mày ghi âm ra , sau đó hỏi :

_ “ Anh có quan hệ gì với nạn nhân ? ” .

_ “ Bạn trai cũ ” _ Nó có thể thấy khi nói ra ba từ này trong mắt Duy Hùng hiện lên ánh mắt giễu cợt cùng chua xót thấy rõ .

_ “ Lần cuối cùng anh gặp cô ấy là khi nào ? ” _ Quân tiếp tục đặt câu hỏi .

_ “ Sau khi xảy ra vụ án một ngày ” .

_ “ Lí do ” .

_ “ Thật phiền phức a . Bây giờ tôi bắt đầu nói hết nhá , cái gì tôi không đề cập tới thì có nghĩa là các người có hỏi tôi cũng không trả lời hoặc trả lời không thật vì thế tốt nhất là đừng có mà hỏi cho phí công ” .

Nó và Quân trao nhau một ánh mắt rồi im lặng chờ Duy Hùng mở miệng kể lại quá khứ , nó tin nó đến đây có vẻ là không hề uống công và là một quyết định đúng đắn .

Duy Hùng đưa người vào ghế , mắt hướng ra phía cửa sổ sát đất , mắt nhìn xa xăm , đôi mắt hiện lên một nỗi buồn khó tả .

_ “ Tôi quen Linh khi tôi còn học đại học , vào một lần tôi đi chụp ảnh cùng một người bạn và vô tình gặp cô ấy . Chúng tôi từ hôm đó bắt đầu quen nhau , tôi và Linh rất hợp nhau chúng tôi có rất nhiều điểm chung cũng như sở thích , tình cảm chúng tôi rất tốt . Cho đến khi tôi ... ” _ Nói đến đây Duy Hùng bỗng nhiên dừng lại , nó biết đã đến lúc mấu chốt của sự việc , nên tuyệt không nói gì chỉ tập trung quan sát nét mặt của Duy Hùng . Quả nhiên là có biến đổi , đôi mày khẽ nhăn lại đôi mắt hiện lên sự tức giận , không phải nói là hận thù mới đúng .

_ “ Cô ấy rất quan trọng với tôi , tôi coi cô ấy là tất cả , là thế giới của mình và tôi cũng nghĩ tôi đối với cô ấy cũng quan trọng như vậy . Tôi đã từng nghĩ vậy . Cho đến khi tôi phát hiện ra sự thật đầu lòng đó , tôi chỉ như một thằng ngốc suốt ba năm , ba năm cô ấy chơi đùa trên tình cảm của tôi . Tôi coi cô ấy là tất cả nhưng cô ta lại coi tôi không là gì , cô ta trả đạp lên lòng tự trọng của tôi , trả đạp lên tình yêu của tôi Cô ta... có rất nhiều đàn ông , chỉ là cô ta khôn khéo , khôn khéo đến mức lừa tôi đến tận ba năm rồi khi chán rồi mới cho tôi biết sự thật tàn nhẫn đó , nếu không có lẽ cả đời tôi vẫn sẽ là một thằng ngu mà thôi . Tôi đã cố cầu xin cô ta ở lại bên tôi , vứt bỏ sĩ diện một thằng đàn ông mà quỳ gối xuống cầu xin cô ta vậy mà cô ta vẫn tàn nhẫn mà bỏ đi ... ” _ Đến đây Duy Hùng lại dừng lại lần nữa , đôi mắt mệt mỏi sụp xuống che đi sự hận thù trong đôi mắt đó . Và anh ta im lặng dường như không muốn nói gì nữa .

_ “ Vậy nên anh giết nạn nhân để báo thù ” _ Quân lên tiếng nói phá vỡ bầu không khí im lặng .

_ “ Nếu muốn bắt tôi thì tìm chứng cứ ra đây , không có thì rút , thế là đủ rồi tôi mệt ” _ Duy Hùng đột nhiên mở mắt ra trừng mắt đầy tức giận với nó và Quân rồi

quát lên .

Quân tỏ ra khó chịu trước thái độ của anh ta , còn nó từ nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên mở miệng nói , đã thế câu nói còn không một chút liên quan đến vụ án nữa chứ :

__ “Không phải anh biết trước khi cô ta cho anh biết sự thật sao ? ” __ Thực sự nó thắc mắc chứ , dù có muốn giấu thì cũng chẳng thể giấu một chuyện như vậy trong ba năm được . Nên chỉ có thể thấy Duy Hùng đang nói dối , ít nhất là về việc này .

Câu nói của nó làm Duy Hùng như đông cứng lại và tất nhiên nó đã nhìn ra . Duy Hùng khuôn mặt càng trở nên giận dữ vô cớ hơn không hề còn đáng vẻ tao nhã như vừa nãy có lẽ men rượu bây giờ mới bắt đầu ngấm vào anh ta . Anh ta hét vào mặt nó :

__ “Cô biết gì mà nói chứ ? Tôi biết cô ta có nhiều thằng đàn ông sao tôi lại không nói chứ ? ” .

Trái ngược lại sự mất bình tĩnh của Duy Hùng thì nó lại rất thoải mái mà ngồi dựa lưng vào ghế , mắt nhìn Duy Hùng khẽ nheo lại , nở một nụ cười nhẹ rồi nói :

__ “Anh cũng không phải thằng thiếu năng mà cô ta lừa anh ba năm anh lại không biết gì về chuyện đó vậy thì chỉ có thể xảy ra hai trường hợp một là anh già ngu còn nếu không thì là anh đang nói dối , còn tại sao anh lại làm vậy thì anh biết rõ rồi còn gì ? Điều anh làm anh phải rõ nhất chứ sao lại đặt câu hỏi đó với tôi làm gì ? ” .

Duy Hùng dường như là đuối lý , mặt anh ta đỏ lên không biết là do tức giận hay là do rượu nữa .

__ “CÚT , tao nói chúng mày cút ” __ Cuối cùng Duy Hùng mất kiểm soát mà hét lên .

Đến lúc này nó cũng chẳng định cố đâm ăn xoi làm gì . Hôm nay như vậy là đủ rồi , nó cũng chẳng muốn ở lại mà rước thêm phiền phức vào thân vì nó đã có đủ loại rắc rối lớn nhỏ bao quanh rồi vốn không cần thêm nữa , nên nó ra hiệu cho Quân rồi hai đứa chuẩn êm luôn , nó nghĩ nên đợi Duy Hùng tỉnh rượu thì hơn .

Khi ra khỏi trung cư thì màn đêm đã buông xuống cả thành phố tràn ngập trong ánh đèn , sau khi cả hai ngồi lên xe rồi thì Quân cho xe chạy về phía nhà của nó . Trên đường đi Quân cứ nhìn nó qua gương rồi bất gặp ánh mắt nó thì lại quay đi , cho đến lần thứ mấy chục nào đó nó không chịu nổi mới nên tiếng :

__ “Anh có gì muốn hỏi thì cứ hỏi , đừng có cái kiểu như thế , khó chịu lắm” .

Quân ngập ngừng một chút rồi mới lên tiếng :

__ “Em có nghĩ anh ta là hung thủ không ? ” .

Sau khi Quân nói xong câu đó mắt nó cứ gọi là trợn ngược lên nhìn anh ta . Có như vậy mà khó hỏi vậy sao ? làm nó còn tưởng chuyện gì kinh dị lắm chứ , đúng là tầm phào . Chính vì vậy nó không thêm trả lời mà quay mặt ra cửa sổ ngắm cảnh đêm . Ấy vậy mà có ai đó vẫn làm như có tình không hiểu mà nói tiếp .

__ “Trực giác của anh mách bảo anh ta là hung thủ ... ” .

__ “Thứ chúng ta cần là bằng chứng chứ không phải mấy cái trực giác vớ vẩn đó , chúng ta làm việc dựa theo chứng cứ chứ không phải là trực giác ” __ Nó cắt lời Quân và buồn bực nói .

Quân cũng im lặng lái xe đưa nó về nhà , sau khi chào tạm biệt Quân nó tính mở cổng vào nhà thì đằng sau nó lại vang lên giọng nói đầy giễu cợt .

__ “Đây là chuyện gấp sao ? ” .

Nó quay người lại nhờ ánh đèn đường nó có thể nhìn rõ khuôn mặt của hắn dần rõ nét hơn . Mày nó khẽ cau lại , tại sao tên chết tiệt này lại đến đây chứ ? Bây giờ nó cũng chả có tâm trạng đâu mà choảng nhau gì hết nên cũng không tính bắt chuyện với hắn , quyết định bỏ hắn và tính bước vào nhà luôn . Nhưng chuyện đời đâu có giản đơn đến vậy tay nó vừa mới chạm vào công thì tay hắn túm lấy tay nó kéo mạnh lại làm nó tí nữa thì do đường luôn cơ . Nó tức giận trừng mắt lên nhìn hắn ai ngờ bất gặp ánh mắt đầy lửa giận của hắn làm nó không khỏi giật mình , tự hỏi ai có thể làm cho tăng băng trở lên nực lửa thế này .

__ “Chưa nói xong , đi đâu chứ ” .

Hắn mở miệng nói tay vẫn còn siết chặt cánh tay nó như sợ nó chạy mất vậy đó .

__ “Nói gì chứ ? Muốn choảng nhau thì để mai cũng đâu có muộn chứ bây giờ tôi mệt với lại không có tâm trạng đòi co với anh đâu ” .

__ “Chết tiệt ” __ Nói xong câu này hắn kéo mạnh tay nó , nó theo quán tính ngã nhào về phía hắn . Sau đó hắn cúi xuống ép môi hắn vào môi nó , nụ hôn đầu không ngọt ngào chẳng lãng mạn lại xảy ra trong tình huống kì cục như vậy . Nó bây giờ cứ gọi là đơ ra luôn , mắt mở to đầy kinh ngạc mà nhìn khuôn mặt của hắn phóng đại trước mắt mình , tim nó đập thình thịch như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực vậy . Một cảm giác như điện giật chạy đến từng tế bào trên cơ thể nó .

Chương 28: Xác Người Không Tim (Phần Bốn)

Môi nó bắt đầu truyền đến cảm giác có sự tồn tại của môi hần trên đó , nó nhận lại được ý thức đầy mạnh hần ra mặt đó lên không biết do ngại hay do tức giận nữa mà quát lên rằng :

_ “ Ông điên gì vậy hả ? ” .

Hần cũng tức giận mà nói :

_ “ Chắc vậy đó ” .

Nói xong hần quay người bỏ đi luôn để lại nó đứng đó tức xì khói . Không phải người nên tức giận là nó sao ? Ấy vậy mà hần lại quát vào mặt nó như nó vừa làm gì đáng nên tội vậy đó . Nó tin chắc tên này trên đường đến đụng trúng cái gì rồi nên mới có những hành động điên khùng như vậy .

Mặt nó lúc này nóng ran không biết là do tức giận hay bị gì nữa , tim cũng đập loạn lên cứ như nó vừa chạy vài km vậy . Hình ảnh hần hôn nó lại tiếp tục xuất hiện trong đầu nó , nó có thể cảm nhận được môi hần mềm mại mà lạnh băng , cảm giác quả thực là không tẻ , nó khẽ gõ vào đầu mình một cái , tự nói với mình :

_ “ Mày nghĩ liên thiên gì vậy chứ ? Quên đi , quên hết đi coi như không may bị chó cắn vậy ” .

Sau đó nó mở cửa bước vào nhà , trong bếp có tiếng người nói chắc mọi người đang ăn rồi , bây giờ nó mới cảm thấy bụng nó cũng đang đói meo , kêu gào được lấp đầy . Vậy là không chờ gì nữa quăng tập tài liệu ở sô pha và lao ngay vào bếp . Trong đó chỉ có mẹ nó cùng Minh Vũ đang ngồi ăn , nhìn thấy nó bước vào nhưng dường như cũng chẳng làm họ mấy bận tâm , nó cũng chẳng quan tâm đến chuyện đó mà ngồi ngay xuống ghế kéo phần ăn còn lại trên bàn chắc là để phần nó về phía mình và bắt đầu ngấu nghiến ăn . Nhìn dáng ăn chẳng có tí thực nữ nào thì cuối cùng nhóc Vũ cũng không nhận được mà lên tiếng trêu chọc :

_ “ Nhìn chị bây giờ ai không biết lại tưởng đũa chét đói đó ” .

Nó không thèm ngẩng đầu cũng như để ý lời nhóc Vũ nói . trai mặt rồi mà , nó đã phát hiện từ lâu là khả năng chịu đựng của nó vô cùng to lớn khi mà liên tục bị nhóc Vũ đá kích mà cũng không còn cảm giác nữa , giống như dân mất cảm giác vậy . Trước kia nó tức lắm nhưng bây giờ thì cũng cảm thấy chả có gì , không biết là do nhóc Vũ nương tay hay do nó trai mặt nữa .

_ “ Hôm nay con lại trốn học hả ? ” _ Mẹ nó nãy giờ im lặng giờ tự nhiên lại mở miệng giáo huấn nó .

_ “ Con ... cũng đâu có đi ... chơi ... đâu ... con là vì đất nước nhân dân đó ... chứ ” _ Nó một mồm thức ăn mà đáp lại mẹ nó .

_ “ Nuốt xong rồi mới nói chứ . ” _ Nhóc Vũ bên cạnh nhắc nhở , sau đó đứng dậy đi về phía phòng khách , ngay sau đó lại quay lại với tập tài liệu trên tay .

_ “ Sao nhóc biết chị để tài liệu ngoài đó vậy ? ” _ Nó ngạc nhiên hỏi

_ “ Ai biết được ra thấy thì tò mò xem luôn thôi ” _ Nhóc Vũ vừa nói vừa quay trở lại bàn .

_ “ Đừng có mà mang công việc lên bàn ăn ” _ Mẹ nó nói .

Nhưng nó và nhóc Vũ chẳng mấy để ý , nói thẳng ra là chẳng thèm quan tâm trực tiếp bơ mẹ nó luôn . Làm mẹ nó ở bên cạnh cứ gọi là lửa giận nghi ngút .

Nhóc Vũ thì chăm chú xem tài liệu còn nó thì nhanh chóng ngốn xong phần thức ăn của mình . Sau đó hỏi nhóc Vũ :

_ “ Sao hả ? ” .

_ “ Không có ý kiến gì ? ” _ Nhóc Vũ hỏi hột trả lời rồi ném tập tài liệu về phía nó còn cậu thì bỏ lên phòng trước khi đi còn để lại một câu làm nó tức sôi máu luôn :

_ “ Chuyện ai người đó tự làm , chị cũng không phải loại thiếu năng gì , tự thân suy nghĩ đi ” .

Nó nhăn nhó ôm tập tài liệu lên phòng , tính là sẽ xem lại một chút nhưng nhìn tới nhìn lui cũng chẳng ra thêm được cái gì đã thế hình ảnh hần hôn nó cứ chập chờn trước mắt nữa chứ . Nên nó quyết định quăng tập tài liệu lên giường và đi tắm cho thoải mái hơn đã .

Sau khi tắm xong nó lấy máy sấy khô phần tóc trên đầu còn bên dưới thì kệ cho tự khô . Cầm tập tài liệu đi về phía ban công . Cửa vừa mở ra một cơn gió nhẹ thổi đến , một cảm giác vô cùng dễ chịu lan tỏa khắp cơ thể . Nó đứng trước ban công tay cầm tài liệu nhưng không có mở ra . Đầu nó bắt đầu sắp xếp lại mọi thứ .

Duy Hùng tuy hiện đang là nghi phạm số một nhưng quả thật nó cho rằng không phải tên Duy Hùng làm vì khi tiếp xúc với anh ta , anh ta rất thân thiện đối với vụ án ngoài ánh mắt căm thù khi nhắc tới nạn nhân thì không hề có một tia sợ hãi nào . Là hán đóng kịch quá giỏi hay là thật sự do hán vô tội . Đột nhiên một câu nói nhẹ lướt qua trong đầu nó “ Có lẽ nạn nhân trước khi chết có quan hệ ” . Vậy phải chăng thứ nó cần tìm là tên đàn ông lên giường cùng nạn nhân trước khi chết . Nghĩ vậy nó đi vào phòng lấy điện thoại gọi cho Quân tìm hiểu xem nạn nhân nữ có quan hệ với những người đàn ông nào . Sau khi cúp máy nó nhìn vu vơ vào màn đêm đen kịt ngoài ban công hình ảnh hán hôn nó lại một lần nữa hiện lên . “ Thạch ” Tim nó đập mạnh một cái , nó giật mình , lấy tay tự cốc vào đầu mình , không phải bảo là coi như bị chó cắn rồi sao . Vậy sao bây giờ cứ nghĩ đến hoài vậy nè .

Nhưng không hiểu sao nó lại không hề có chút cảm giác tức giận khi bị hán hôn , trong lòng cũng không có cảm thấy khó chịu gì hết . Nó lại một lần nữa gõ vào đầu mình .

Nó không phải vừa làm một chuyện có lỗi với Nhi sao ? Nhỏ đã nói là nhỏ thích hán mà . Nhỏ mà biết chuyện này thì không biết sẽ thế nào nữa . Không phải Nhi chưa từng có bạn trai chỉ là nó chưa thấy Nhi lạ cùng nghiêm túc như vậy thôi . Có lẽ lần này khác hoàn toàn với mấy lần trước . Lòng nó đột nhiên nặng trĩu , cảm giác khó chịu vô cùng và nó càng cảm thấy khó chịu hơn khi không biết cảm giác khó chịu đó từ đâu mà có .

Đầu nó đang suy nghĩ miên man thì đột nhiên điện thoại trong tay nó rung lên . Nó nhanh chóng bắt máy . Nó chưa kịp nói gì Quân ở đầu dây bên kia gấp gáp nói :

_ “ Có người báo án gần nhà em , anh đang trên đường đến nhà em , em ra cổng đi ” .

Nó nghe vậy cũng không nhiều lời lập tức ngắt điện thoại , thay một bộ quần áo đơn giản và đi nhanh xuống dưới nhà , nó vừa ra khỏi cổng xe của Quân cũng đỗ lại , nó nhanh chóng lên xe . Khi xe chạy đi hán mới từ góc khuất bước ra nhìn theo chiếc xe , thật ra hán quay lại tính giải thích với nó ai ngờ hán lại thấy cảnh nó lên xe ô tô của một người con trai khác . Hán rất tức giận , bực mình vô cớ , trong lòng tự rủa thầm mình là một thằng ngu , mắc mớ gì phải quay lại đây chứ . Hán ôm một cục tức mà quay người bỏ đi .

Khi nó đến hiện trường thì nơi đây đã được đăng giải phân cách , có một vài người đang đứng lấy khẩu cung và rất nhiều người tò mò mà vây xung quanh xem . Nó và Quân chen vào trong , sau khi xuất trình thẻ cảnh sát mấy người cảnh sát mới cho nó và Quân vào . Thi thể nạn nhân chưa hề bị đụng vào . Nạn nhân nằm ngửa , ánh mắt cũng lộ vẻ kinh hoàng trên người cũng có rất nhiều vết rạch giống của nạn nhân Trương Mỹ Linh chỉ là hán còn bị rạch thâm hơn cả nạn nhân nữ kia nhưng trái tim không hề có dấu hiệu của sự lấy đi . Thứ đầu tiên xuất hiện trong đầu nó là hai vụ án này có khả năng liên quan đến nhau vì cách thức gây án của hung thủ rất giống nhau

Nó và Quân đợi chú Hùng là pháp y của cục đến . Quân thì đi ra xem mấy cảnh sát lấy lời khai , còn nó đeo găng tay chuyên dụng vào , chờ khi chú Hùng đến thì sẽ cùng vào xem xét thi thể nạn nhân .

Sau một hồi quan sát , không có gì đặc biệt chú Hùng nói cần đem thi thể nạn nhân về cục thì mới xác định được cái chết của nạn nhân . Nó chỉ nhẹ gật đầu sau đó đi quan sát xung quanh .

Nó mượn một chiếc đèn pin của một chú cảnh sát ở đó và đi ra ngoài phía dải phân cách , theo ánh đèn pin nó có thể thấy những vết kéo trên cát như là có người dùng chân để xóa đi dấu chân vậy . Nó đi theo vết dấu đó thì mất dấu khi ngay gần đó là một vùng vò , nó tiếp tục đi vào trong vùng cỏ đó . Xung quanh nó bao trùm bởi bóng tối .

Nó soi đèn pin xung quanh quan sát một lượt khi thất vọng tính quay về thì chân nó vướng phải một cái gì đó trên mặt cỏ . Nó cúi xuống nhìn thì ra là một chiếc cúc băng thun tình hình nhìn rất đẹp , nhìn là biết đồ từ hàng hiệu . Nó cầm cúc bỏ vào túi và quay lại hiện trường .

_ “ Sao rồi ? ” _ Nó đi đến gần phía Quân và hỏi .

Quân đáp lại nó bằng một cái lắc đầu và một bộ mặt chán chường . Không thu hoạch được gì nó và Quân đành quay trở về cục . Và nó tất nhiên cũng xác định luôn rằng nó sẽ có một đêm mất ngủ đây nếu có chắc cũng chỉ có thể chợp mắt một chút mà thôi .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Xác Người Không Tim (Phần Năm)

Nó quay trở lại cục cảnh sát , quyết định đi pha một cốc cà phê cho mình cho tỉnh táo . Khi quay lại thì đã thấy bố nó , Quân , chú Hùng , anh Minh và anh Văn ngồi đó . Nó đi đến đặt cốc cà phê sang bên cạnh , đưa tay với tập tài liệu khám nghiệm tử thi trong đó viết :Nạn nhân chết vào khoảng từ 5 giờ chiều . Nạn nhân chết do mất quá nhiều máu , gân tay gân chân đều đứt , trên người có nhiều vết chém Nó nhíu mày , sau đó cầm tập tài liệu thứ hai có thông tin của nạn nhân . Nguyễn Văn Nam , tuổi 27 , nghề nghiệp nhà văn . Và nó đặc biệt chú ý đến dòng chữ : “ Có quan hệ với nạn nhân Trương Mỹ Linh . Nhưng hiện không rõ quan hệ ” . Nó đặt tập tài liệu xuống quan sát mọi người tất cả đều đang chăm chú nhìn tài liệu chỉ trừ ba nó đang ngồi một cách cực kì thư thái không có vẻ gì là đang suy nghĩ cả .

_ “Ba , cho chút ý kiến đi ” _ Nó nói, nó nói xong ánh mắt mọi người đều nhìn về phía ba nó .

Ba nó lấy lại vẻ mặt nghiêm túc , đứng dậy mở máy tính . Trên máy chiếu hiện ra hình ảnh vài người . Và ba nó bắt đầu nói :

_ “ Hiện giờ chúng ta có hai nghi phạm lớn cho cả hai vụ án ,thứ nhất nghi phạm số một Duy Hùng _ Bạn trai cũ của nạn nhân nữ . Thứ hai Dương Hồng Ngọc _ Bạn gái cũ của nạn nhân nam . Ngoài ra ta không thể không nghi vấn những người có liên quan . Nhưng trước hết ta phải thẩm tra hai nghi phạm trên đã . Họ có lẽ cũng đã được mời đến . Bẵng con đi thẩm vấn Duy Hùng . Tôi sẽ là người thẩm vấn Hồng Ngọc những người còn lại thì thẩm vấn những nghi can còn lại . ” _ Sau khi ba nó dứt lời ai đó đều rời ghế và triển khai công việc .

Nó bước vào căn phòng . Trong đó có một chiếc bóng đèn rọi thẳng vào vị trí của Duy Hùng và một chiếc đèn bàn chưa bật , trên bàn còn có một ly nước .

Nó ngồi xuống đặt tập tài liệu lên bàn cùng một máy ghi âm đã mở sẵn . Nó quan sát Duy Hùng một lát sau đó bắt đầu đặt câu hỏi với anh ta

_ “ Bốn giờ sáng ngày ** tháng ** năm **** anh ở đâu và làm gì ai có thể làm chứng . ” .

_ “ Tôi cảm thấy buồn bực nên đến bar uống vài ly rượu , mấy em chân dài ở đó có thể làm chứng ” _ Duy Hùng nói trong giọng nói còn lộ rõ vẻ đùa cợt , nhưng nó cũng chẳng làm nó bận tâm tiếp tục hỏi .

_ “ Vậy khoảng năm giờ chiều hôm nay anh làm gì và ở đâu ” .

_ “ Lúc đó hình như tôi vẫn còn đang chụp ảnh thiên nhiên ở ngoại ô , tôi đi một mình nên không có người làm chứng . ” .

_ “ Vậy anh có biết người Nguyễn Văn Nam không ? ” _ Nó hỏi và vươn tay bật chiếc đèn bàn lên .

Duy Hùng bị ánh sáng rọi thẳng vào mắt thì liền nhắm mắt nhưng cũng không có nói gì nó chỉ mở miệng trả lời câu hỏi của nó .

_ “ Có , vì anh ta nên Mỹ Linh mới chia tay với tôi ” _ Duy Hùng hỏi hột trả lời .

Nó nheo mắt lại nhìn Duy Hùng , khi anh ta trả lời không có gì ngoài về hỏi hột , điều đó làm nghi ngờ . Khi nhắc đến Trương Mỹ Linh thì có thể thấy rõ vẻ thù hận trong đôi mắt anh ta tại sao khi nhắc đến Nguyễn Văn Nam thì anh ta lại chẳng có biểu hiện gì ngoài về hỏi hột .

_ “ Anh có vẻ không ghét anh ta nhỉ ? ” _ Nó đặt một câu hỏi sau đó chờ phản ứng của Duy Hùng .

_ “ Sao tôi phải ghét anh ta chứ ? Nếu không có anh ta thì cô ta cũng sẽ có người đàn ông khác mà thôi . Vậy thì lí do gì khiến tôi ghét anh ta , tôi chỉ thấy thương hại anh ta thôi . Nói không chừng sau này tôi và anh ta còn có thể làm bạn . ” .

Nó nheo mắt lại tìm về đối trá trong ánh mắt anh ta nhưng chẳng thấy gì cả . Vậy thật sự anh ta chưa biết chết rồi sao ? hay là do anh ta diễn quá tốt . _ “ Nguyễn Văn Nam khoảng năm giờ chiều nay đã tử nạn . ” _ Nó nói

Ánh mắt Duy Hùng giãn ra tỏ vẻ kinh ngạc . Anh ta đứng bật dậy kinh ngạc thốt lên :

_ “ Chết rồi sao ? ” .

Biểu hiện của Duy Hùng làm nó thấy lạ . Đúng là nếu không biết thì cũng kinh ngạc thật đấy nhưng có cần làm đến mức này không chứ . Duy Hùng dường như cũng thấy mình hành động hơi thái quá nên lấy lại bình tĩnh mà ngồi xuống , nhưng nó có thể thấy khuôn mặt Duy Hùng đã tái đi . Sau đó nó hỏi gì thì anh ta trả lời đó , nó không tìm điều gì đáng ngờ của anh ta ngoài việc từ lúc anh ta nghe tin nạn nhân nam chết thì khuôn mặt tái đi . Cả người rất bồn chồn nó có hỏi vì sao anh ta lại như vậy anh ta cũng chỉ bảo là : “ Tôi có bệnh đau đại tràng ”

.

Sau hai tiếng không lấy được thông tin gì nó đành bước ra khỏi phòng lấy khẩu cung , tính qua xem mấy người kia có khá khảm gì không thì điện thoại nó rung lên . Nó mở ra thì ra là số của hắn , nó nhớ rõ chứ , số hắn đẹp vậy mà . Nó nhìn giờ ở chiếc đồng đeo tay : một giờ hai mươi bảy phút . Lòng mày nó liền xô lại muộn thế này hắn gọi cho nó làm gì chứ . Dù vậy nó vẫn bắc máy :

_ “ Có chuyện gì vậy hả ? ” _ giọng nó không được tự nhiên khi hình ảnh hắn hôn nó lại một lần nữa trôi dạt trong tâm trí .

_ “ À hà , giọng nói như vậy là sao chứ , khó chịu khi bị tôi phá đám chuyện gì đó à ” _ Giọng hắn nè nè giống như một gã say xỉn vậy .

Đừng bảo với nó là hắn đang say nha . Nó không có hứng thú đi đôi co với một kẻ say xỉn , nên đang tính cúp máy thì giọng nói đầu bên kia lại vang lên một lần nữa :

_ “ Tại sao cô lại như vậy chứ ? ... Tôi ghét cô mà ... phải không ? Vậy ... tại sao cô cứ xuất hiện trong tâm trí tôi rồi giẫy vò nó vậy ... Phiên ... phiên làm đó ... biết không ? ... ” _ Hắn đang nói thì tự nhiên không nghe thấy gì nữa , chỉ nghe một tiếng “cốp” ở bên kia thôi , nó đoán chắc tên này say xỉn nên làm rơi điện thoại đây mà .

Nó nhú mày thì bên kia lại vang lên tiếng con trai , nhưng không phải tiếng của hắn .

_ “ Ai ở bên đầu giường thì đến đón anh Thiên được không vậy ? anh ấy say lắm rồi ” .

_ “ Ở đâu ? ” _ Nó lưỡng lự một lát rồi cũng hỏi địa chỉ .

Sau khi nghe được địa chỉ nó tắt máy nhấn một cái tin cho ba nó và ra ngoài bắt taxi đi đến bar . Khi đến nó bảo taxi đợi một lát đi vào bar , tiếng nhạc làm nó hơi nhũn mày lại , nó phải chen giữa biển người để đến chỗ quầy bar nơi hắn đang say bí tỉ nằm gục ở đó , bên cạnh còn có mấy em chân dài đang ve vãn xung quanh , máu nóng nó bốc lên đến tận đỉnh đầu thăm nguyên rủa hắn , ở đây vui chơi lạc thú còn gọi nó đến làm gì ? Chọc tức nhau à ? đang tính quay người bỏ đi thì bỗng nghe hắn hét lên :

_ “ Cút , cút hết tôi thật phiền phức ” .

Nhưng một tên say thì chẳng có thể làm gì hơn là hét xong và chịu trận cả . Lúc này nó mới nguôi ngoai một chút , quyết định quay lại giúp hắn coi như là tích chút công đức .

Nó đi về phía hắn , một tay gạt mấy cô à đang dính như sam vào người hắn ra , một tay ôm lấy cánh tay hắn . Mấy bà chị kia bị nó đẩy ra , lại nhìn hành động của nó lập tức nóng máu lập tức bùng lên .

_ “ Mày làm gì vậy hả ? ” _ Một bà chị trong số đó hét lên .

Nó không nhiều lời làm gì cho phí lời cả , mấy bà chị này đảm bảo chẳng phải đám con gái nhà lành gì nên lập tức rút thẻ cảnh sát ra giơ trước mặt mấy bà chị kia . Quả nhiên là có hiệu quả , mấy bà liền chuồn êm .

Nó cố gắng kéo hắn đứng dậy , bỗng dung hắn ôm chầm lấy nó trong miệng cứ lẩm bẩm mãi như tụng kinh một câu một câu :

_ “ Tôi điên rồi ... tôi điên rồi ... ” .

Nó cũng bực mình gắt lên :

_ “ Ừ anh điên rồi ” .

Giọng nó rất lớn nhưng bị tiếng nhạc át đi lên cũng không có gây sự chú ý . Nó khó nhọc đưa hắn từng bước rời khỏi bar , khi ra ngoài tài xế ngỡ ý không muốn trở , nó phải năn nỉ dúi lăm cộng thêm lấy được ví hắn . Bên trong không ít tiền nha , tên này cũng giàu có nhưng đó không phải là vấn đề hiện giờ . Thứ mà nó cần là lấy một khoản tiền gấp ba lần bình thường đưa cho taxi ông ta mới chịu giúp nó . Khi đưa được hắn lên xe rồi , nó đang định lên theo thì đôi mắt nó lướt qua hai bóng người nam nữ đang giằng co nhau , nó cũng sẽ chẳng quan tâm nếu như người đó không phải là Duy Hùng . Nó neho mắt lại , Duy Hùng làm gì ở đây khi mới vừa rời khỏi cục công an chứ .

Nó đi lại về phía đó , Duy Hùng thấy nó liền thôi giằng co mà neho mắt lại nhìn nó , khó chịu nói :

_ “ Cô theo dõi tôi đấy à ” .

Nó không nói gì chỉ nhìn cô gái bên cạnh Duy Hùng , khá là xinh xắn và còn có phần giống hắn . Đặc biệt là đôi mắt nó cứ như là của Duy Hùng luôn vậy . Cô gái đó cũng đưa mắt nhìn nó .

_ “ Em gái anh à ? ” _ Nó hỏi Duy Hùng .

_ “ Anh , đây là ? ” _ Cô gái cũng quay ra hỏi Duy Hùng .

_ “ Cảnh sát ” _ Duy Hùng ngắn gọn trả lời .

Nếu nó nhìn không nhầm thì cô gái kia tự nhiên mất tự nhiên khi nghe hai từ “ cảnh sát ” thốt ra từ miệng Duy Hùng . Sau đó Duy Hùng coi nó như người không tồn tại trực tiếp bỏ nó mà kéo em gái mình lên một cái taxi gần đó và đi mất

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Xác Người Không Tim (Phần Sáu)

Nó cũng không có đuổi theo làm gì vì nó bây giờ còn nguyên một cục nợ bên mình nữa kia mà . Nó quay lại taxi và vào trong xe , sau đó quay ra hỏi hắn :

_ “ Nhà anh ở đâu vậy hả ? ” .

Hắn im lặng chẳng thèm trả lời nó làm nó nóng máu chỉ muốn đạp hắn xuống xe rồi tự mình đi về luôn cơ . Nhưng nó đã không làm thế . Đang không biết làm sao thì bác tài xế taxi lại còn giục :

_ “Cháu đi đâu đây hả ?” .

_ “Bác đợi cháu chút ạ” _ Nó hạ giọng để nói sau đó thì lục trong túi hắn và cuối cùng cũng tìm thấy điện thoại nó mở danh bạ ra tính tìm số bố mẹ hắn nhưng tìm tới tìm lui đều không thấy số bố mẹ hắn . Nó chán nản bấm đại một số . Đầu dây bên kia lập tức bắt máy , nó chưa kịp nói gì đầu bên kia đã tuôn ra một tràng :

_ “Thằng cò hó kia , mày đi đâu mà hôm nay tao mới thẳng đến nhập học mà mày tí hús đi đâu vậy hả ? gọi điện cũng không thèm nghe là sao hả... ?” .

_ “Nín , tôi không phải là Thiên” _ Nó hét lên cắt đứt những lời lẽ nhài của tên kia .

_ “Ờ ... không phải Thiên hả ? Vậy là ai vậy , sao cô cầm máy Thiên” .

_ “Tôi là ai anh không cần biết , quan trọng bây giờ tên Thiên đang say anh đến đón anh ta đi” .

_ “Không tôi không đến đâu , tôi gửi địa chỉ cho cô nhá” _ Tên ở đầu giây bên kia nói sau đó cúp máy luôn , nó gọi lại thế nào cũng không bắt máy nó bực mình nói :

_ “Đúng là mấy tên khủng mới có thể chơi được với nhau mà” .

_ “Thế cháu đi đâu đây ?” _ Bác tài xế nhìn nó lại còn nở nụ cười kiêu như : “Thanh niên bây giờ đúng là đều hồng hết mà” .

Tất nhiên đối với một người trái mặt như nó thì chỉ có vậy thì chẳng làm gì được nó rồi . Nó đọc địa chỉ từ tin nhắn mà bạn hắn gửi tới cho bác tài xế . Cả quãng đường hắn cứ ngủ như một cái xác chết ý , chắc giờ nó mang hắn ném ra biển chắc hắn cũng chẳng biết đâu .

Sau khi bác tài xế đến cái địa chỉ nhà hắn thì cho nó và hắn xuống đường luôn chứ chẳng hề có ý giúp đỡ nó mang cái tảng thịt này vào nhà . Nhìn theo làn khói để lại chiếc taxi mà thầm chửi rủa vài câu trong lòng . Nó bây giờ phải gọi là tình huống quá nhỏ , hắn cứ ngả vào người nó như không có xương làm nó chỉ muốn quăng hắn qua một bên thôi , nhưng nó cũng không làm vậy . Nó lết từng chút một vác theo hắn bước đến cổng nhà hắn . Và cổng nhà hắn phải có mặt mã mới vào nổi , nó đứng trong tình huống dở khóc dở tức giận , liệu hỏi một tên say xin này có trả lời nổi không ? Nó cho hắn ngồi dựa vào cổng , sau đó rút điện thoại ra nhấn số gọi cho Minh Vũ , bên kia vừa bắt máy nó đã nói luôn :

_ “Minh Vũ gửi cho chị chương trình mã hóa khóa bảo vệ đi” _ Nó muốn nhóc Vũ gửi cho nó chương trình đó để nó phá khóa nhà hắn , hắn cũng đừng có trách nó nha .

_ “Chị tính chôm chia gì nhà người ta à” _ Nhóc Vũ giờ giọng trên đùa .

_ “Ờ nếu được món hời chị chia cho chú mày một nửa chịu không ?” _ Nó cũng rất ăn ý mà đáp lại .

_ “Ok” _ Nói xong nhóc Vũ cũng cúp máy luôn .

Và mười phút sau nó nhận được chương trình , quả nhiên thằng nhóc đó là một thiên tài mà , hiệu suất làm việc quả nhiên rất chuyên nghiệp . Nó cắm chiếc điện thoại bởi một giây cầm lấy từ balo ra , dây cắm giống như những chiếc dây bình thường nhưng đầu dây không cắm điện thoại lại là một đầu mút bằng cao su , đầu đó nó kết nối trực tiếp với ổ khóa . Nó chỉ nhấn vài cái là cái ổ khóa mặt mã đó lập tức trở thành một đồng sắt vụn bỏ đi , đối với nó nẩy thứ như này chỉ là đồ trẻ con thực ra mấy ổ khóa kiểu như có chia hay kiểu cổ xưa may ra còn lằng nhằng hơn và làm khó nó , chứ mấy thứ công nghệ này quả thực không thể làm khó nó được . Nói cũng may là hôm nay nó còn mang theo đồ nghề .

Sau khi mở được cổng nó kéo hắn đứng dậy , cả người ngủ như chết dựa vào nó không khác gì nó vác theo quả núi cả . Lê từng bước vào nhà còn mấy lần nó loạng choạng suýt té nữa cơ . Mở cửa đưa hắn vào nhà lần mò lấy cái điện thoại để chiếu sáng để nhìn thấy công tắc điện mà bật , sau khi đèn sáng nó liền quăng hắn lên chiếc sofa gần đó . Cảm giác thật thoải mái khi trút được cả mấy chục kí thịt kí thịt trên xuống làm cho tinh thần nó có phần thoải mái hơn . Nó nhìn xung quanh , đồ đạc nội thất tuy không quá xa hoa nhưng cũng chẳng phải đồ rẻ , nhìn là có thể biết . Căn nhà hắn bày trí nội thất khá là phong cách , nó thật sự nghi ngờ đây không phải do hắn bày trí mà là một người khác . Nó đang ngắm nghía chăm chú xung quanh thì lại vang lên một tiếng “ọe” vô cùng “vui tai” vang lên , nó quay lại nhìn thì thấy hắn đang ới ra . Nó nhăn mặt thật muốn đạp hắn một cái quá cơ , đã không uống được lại còn nốc cho đầy rượu vào . Nó thật chả biết làm sao , nó cũng chưa có gặp tình huống này bao giờ . Bảo nó dọn cho hắn sao ? Không đời nào .

Đang bực mình không biết làm sao thì có tiếng người bước vào là hai người một nam , một nữ cả hai đều đứng tuổi , họ nhìn nó như sinh vật lạ vậy , sau đó nhìn qua hắn , bọn liền hoảng hốt thốt lên hai chữ :

_ “Cậu chủ” _ Sau đó chạy lại xem hắn .

Người đàn ông cuống quýt đỡ hắn vào phòng còn người phụ nữ thì cuống quýt tìm đồ cho hắn thay . Sau khi người phụ nữ mang đồ cùng một ly trà gừng vào phòng cho người đàn ông thì đi ra , lúc này mới quay lại hỏi nó :

_ “Cháu là ai ? cháu quen cậu chủ như thế nào ?” .

_ “Bạn cùng lớp ” _ Nó trả lời .

_ “Sao cậu chủ lại say vậy ? ”.

_ “Cháu không có biết ” .

Người phụ nữ kia cứ một điều cậu chủ hai điều cậu chủ làm nó thật là nhức ta mà . Nó cứ nghĩ hần là một tên con nhà cũng thuộc dạng trung lưu thôi cơ , ai ngờ lại giàu đến vậy . Đúng là đòi nhiều điều bất ngờ mà . Một lát sau người đàn ông hét hoảng chạy ra , mặt đã tái mét lại , đôi mắt lộ rõ sự lo sợ , tay chân luống cuống chạy đến chỗ người phụ nữ , giọng có chút nghẹn ngào mà nói :

_ “Thằng Trung ... nó ... nó ... gặp tai nạn xe cộ ... nó đang cấp cứu ở bệnh viện ... họ ... họ nói nguy kịch lắm ...” .

Người phụ nữ nghe tin , cả người như chết lặng ánh mắt lộ vẻ đau đớn . Cả người run lên gần như là muốn ngã quỵ xuống người đàn ông phải đỡ lại , nước mắt từ đôi mắt của người phụ nữ trào trôn trong mắt rồi rơi xuống một cách không kiểm soát nổi . người phụ nữ lắp bắp nói

_ “Chúng ta ... phải ... phải đến đó ... đó thôi ... con ...con ... nó chắc đang rất cần mình ” .

Nói xong người phụ nữ kéo tay người đàn ông đi nhưng bỗng khựng lại , thốt lên :

_ “Nhưng ...nhưng còn cậu chủ ” .

Nó thấy tình cảnh đó mà nó cũng không phải là một kẻ máu lạnh vô tình , nhìn cảnh đó nó thật không đành nó tin chắc rằng người hai người này đang rất muốn đến bên con mình . Vì họ lo sợ họ sẽ mất đi thứ quan trọng mãi mãi . Nói hiểu ... Vì nó đã từng trải qua . Cảm giác đó rất tồi tệ !

_ “Đi đi , đi đến bên con bác đi , anh ấy chắc đang rất cần hai người . Còn tên kia cứ để cháu lo cho ” _ Nó khẽ nói .

_ “Cảm ơn cháu nhiều lắm ” _ Người phụ nữ cầm lấy tay nó cảm ơn rồi vội vàng rời đi cùng chồng của mình .

Nó cũng là một người chơi đẹp đã hứa thì không bùng , nên đi vào phòng hần ngó thử xem hần chết chưa . Bên trong phòng hần khá rộng , không nhiều đồ đạc lắm , hần đang nằm trên một chiếc giường từ đệm cho tới chân . gối đều là sự kết hợp giữa hai màu xám và đen . Trên người hần mặc một bộ quần áo ở nhà khá là thoải mái , ngủ ngon lành trên giường , lông mày hơi nhíu lại . Nó cứ vô thức tiến lại gần , không ngờ lúc ngủ hần lại đẹp trai tới vậy , nó ngồi bên giường đưa tay chạm vào khuôn mặt hần , một cảm giác nóng ấm , mềm mại truyền đến . Hần quả nhiên là tên công tử bột mà , hần không những sở hữu một làn da trắng sáng mà còn mịn màng nữa chứ , thật chỉ muốn véo cho vài cái mà . Nó bỗng giật mình với suy nghĩ vừa rồi của mình . Nó công nhận nó không phải không thích giai đẹp nhưng với tên này thì sao có thể chứ , nó lập tức rút tay về đi đến bàn học của hần ngồi lên ghế và bỏ điện thoại ra xem . Bây giờ cũng đã là ba giờ sáng , nó quyết định vào xem mấy bản ghi âm lời khai của mấy người có liên quan đến vụ án mà Quân vừa gửi cho nó .

Nó mở một đoạn ghi âm , là đoạn hội thoại giữa ba nó và Dương Hồng Ngọc _ Bạn gái cũ của nạn nhân nam . Nó đặc biệt chú ý câu nói của cô ta : “ thời gian vốn là một gánh nặng , nó có thể đè chết hi vọng của một con người , anh biết đó . ” , “ Tôi nói rồi tôi không cảm thấy mệt mỏi chỉ thấy tuyệt vọng thôi , trong cái xã hội này người lừa ta , ta lừa người . Nói chung tất cả đều là dối trá ” .

Đoạn ghi âm kết thúc nó để điện thoại lên bàn , hàng lông mày nhíu lại , sắp xếp một vài chi tiết lại với nhau . Một lát sau thì nó mệt quá ngủ gục trên bàn luôn .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Xác Người Không Tim (Phần Bảy)

Ánh nắng sớm tràn qua khe cửa sổ chiếu vào khuôn mặt hần , làm thức giấc . Hần nhíu mày từ từ mở mắt ra cảm nhận đầu mình đau kinh khủng , nhìn trần thì biết ngay đây là phòng mình , tự đặt câu hỏi hôm qua hần về nhà kiểu gì ? hần chỉ nhớ hần sau khi nhìn nó đi với một người con trai thì trong lòng cảm thấy khó chịu và tức giận vô cùng nên đã đến bar chỉ tính uống vài ly thôi ai ngờ lại uống cho say khướt luôn , còn những chuyện sau đó hần không tài nào nhớ nổi . nghiêng đầu qua một bên thì thấy ngay hình ảnh nó ngủ gục trên bàn học hần . Hần không tin vào mắt mình luôn , chắc là do đầu hần đang choáng váng lên nhìn lầm thôi , nhắm mắt lại lúc này hần không hề biết tại sao tìm hần nhảy lên một nhịp , tự đẩy lòng hần trào dâng một niềm xúc động , dù nghĩ đó chỉ là ảo giác nhưng hần vẫn hi vọng đó là sự thật _ Sự thật rằng nó đang ở đây .

Hần mở mắt ra vẫn thấy nó vẫn ở đó rõ nét và chân thật , hần liền bật dậy trên môi vô thức nở một nụ cười , quên luôn cả cơn choáng váng đầu , đi nhẹ về phía nó , nhìn khuôn mặt say ngủ của nó không cưỡng lại được nhẹ đưa tay chạm vào mặt nó , hai ngón tay di chuyển đến đôi môi mềm mại của nó bỗng hình ảnh về nụ hôn giữa hần và nó lướt qua đầu hần , như có dòng điện chạy qua người hần lập tức thu tay về , hần bắt đầu suy nghĩ về những điều khác lạ của bản thân , đúng đạo này hần tự thấy hần có gì đó rất lạ , trước đây hần đâu có như vậy chứ . Là vì nó sao ? Hần nhẹ lắc đầu , đầu hần đau lắm không muốn nghĩ đến chuyện phiền nhiễu như vậy nữa , nhìn đồng hồ đã là tám giờ hơn , nhìn nó vẫn còn ngủ say như vậy hần không nỡ đánh thức

nó dậy , mà nhìn tư thế nó ngủ như vậy cũng không đành lòng . Nên hấn cúi người xuống nhẹ bế nó đặt nó vào giường của mình , đắp chăn cho nó và kéo rèm chắn ánh nắng chiếu vào .

Hấn đi xuống dưới nhà cảm thấy lạ tại vì vẫn chưa thấy vợ chồng ông Trương đâu cả , mọi hôm giờ này hai người họ phải đến rồi chứ . Nhưng cậu cũng không có gọi điện hỏi vì hấn biết hai người họ chỉ khi nào thật sự có chuyện khẩn cấp mới không có đến thế này thôi . Hấn tự làm cho mình một ly trà giải rượu sau khi đầu óc thoải mái hơn thì hấn quay trở lại phòng của mình , nó vẫn còn say ngủ , hấn đi lại gần nhìn khuôn mặt thanh tú của nó , hấn bắt giác mỉm cười rồi nụ cười ấy đột nhiên tắt ánh mắt hiện lên vẻ khó chịu khi mà hình ảnh nó lên xe cùng một người con trai đến qua lướt qua trong đầu hấn , một cảm giác khó chịu trào lên đến tận cổ , tim hấn khẽ nhói một cái , nhưng rất nhẹ , rất nhẹ , nhẹ đến mức hấn không hề để ý đến cái nhói trong tim đó.

Đúng lúc này nó dần mở mắt ra , hấn có chút dật mình , nó mở mắt ra bốn mắt nhìn nhau , hình ảnh nó và hấn hôn nhau lại một lần nữa hiện lên trong đầu cả hai người , mặt hai người không hên mà cùng cảm thấy nóng lên , không khí xung quanh bắt đầu có chút không tự nhiên , cả hai cứ im lặng mà nhìn nhau .

Hấn hắng giọng phá vỡ bầu không khí im lặng cùng ngưng ngưng này , điện thoại của nó cũng không hên mà cùng lúc cũng rung lên , nó chân tay luống cuống bắc máy :

_ “ Alo ” .

_ “ Em đang ở đâu anh qua đón chúng ta cùng đến hiện trường ” _ Quân ở đầu dây bên kia nói .

Nó đọc địa chỉ cho Quân sau đó tính quay qua nói hấn là nó đi thì thấy mặt hấn đen thui , lửa giận nghi ngút . Nó nghếch ra , nhớ nó đâu có chọc tức gì hấn đâu chứ .

_ “ Tôi phải đi rồi , ờm ... hôm qua có hai người nào đến chắc là người làm nhà anh , nhưng hình như con trai họ tai nạn nên họ đi rồi ” _ nó nói .

_ “ Ừm ” _ Hấn chỉ ậm ừ trong cổ , nhìn hấn cứ như phải kìm nén lại vậy , nhìn chồng vô cùng mắc cười cơ .

_ “ Vậy tôi đi nhá ” _ Nó hỏi xong mới thấy mình ngu , mắc mớ gì nó phải xin phép hấn chứ , hấn cũng đâu có phải là bố nó đâu .

Thế là nó tự nhiên đi xuống giường đi về phía cửa thì hấn tự nhiên lại kéo tay nó lại mà hỏi :

_ “ Là ai vậy ? ” .

Mặt nó nghệt ra lần nữa , hấn hỏi cái quái gì vậy ? tự nhiên ai vậy thì ai biết là ai chứ ? Nhìn mặt nó như vậy hấn tự nhiên lại tức giận mà quát lên :

_ “ Không có gì cô lượn nhanh đi ” .

Nói xong hấn cũng bỏ ra ngoài để lại cho nó một cục tức to đùng , nó thật muốn giết hấn mà , đảm bảo bây giờ trong tay nó mà có súng là nó bắn cho người hấn nở hoa luôn ấy chứ . Nó bực bội cầm balo đi xuống dưới cổng , cái cổng không khóa vì hôm qua nó phá hỏng cánh cổng rồi còn đâu . Chờ tầm năm phút thì Quân cũng lái xe đến , nó nhanh chóng lên xe và rời đi , hấn đứng từ lầu hai nhìn xuống qua cửa kính , trên tay quyển sách bị bóp đến nhăn nheo từ bao giờ , hấn cảm thấy khó chịu , khó chịu khi nó đi cùng một người con trai , khó chịu cực kì .

Nó và Quân đi đến tòa nhà của Trương Mỹ Linh , sau khi cất xe nó và Quân đi đến căn hộ của cô ta . Trước khi vào theo đúng tác phong nghề nghiệp nó và Quân đeo găng tay vào rồi mới bước vào . Mọi thứ vẫn như vậy . Trên sàn nhà vẫn còn vạch kẻ vị trí thi thể nạn nhân , ở đó là một vũng máu đã khô kết lại nhìn vô cùng đáng sợ , Quân đi xuống nhà bếp , còn nó quan sát trong phòng khách . Mọi thứ đều gọn gàng , không giống như có giằng co . Nó cúi người thấp hơn quan sát từng chút một , nhưng dường như nó cũng chẳng thấy được dấu hiệu gì hết đang định đứng dậy thì nó thấy một vật gì đó trong gầm ghế sofa . Nó cúi gập người xuống vươn tay lấy vật đó lên quan sát . Là một sợi dây chuyền , nhìn trông rất đẹp , mặt trước làm có đính một viên đá quý hay kim cương gì đó nó cũng không rành lắm , mặt sau của mặt dây chuyền có khắc hai chữ H & L . Nó cẩn thận bỏ thứ đó vào một cái túi sau đó lại bước vào phòng của nạn nhân .

Bên trong đồ đạc xem ra lộn xộn hơn bên ngoài phòng khách nhiều , nó quan sát xung quanh và bắt đầu tìm kiếm từ những ngăn tủ , từng ngăn một . Nhưng không hề tìm thấy gì cả . Trong phòng quá ngột ngạt lên nó mở cửa sổ ra , cùng theo đà đó một tờ giấy được kẹp bên trong khe của bay ra theo gió bay xuống tầng , thấy vậy nó không kịp suy nghĩ liền phóng ngay ra thang máy ấn tầng một và lao nhanh ra ngoài . Chạy ra khoảng tờ giấy rơi , nó nhanh chóng nhìn thấy tờ giấy đó mắc ở trên một chậu cây cảnh , nó cầm bức thư lên . Mặt nó trước khi nhìn vào bức thư thì đột nhiên thấy bóng dáng , hình như là em gái của Trương Hùng nhưng nó không chắc nữa vì lúc đó chỉ là một cái nhìn lướt qua , hơn nữa lại ở khoảng cách rất xa tận đường bên kia , nên nó cũng không có để ý lắm .

Nó mở tờ giấy ra , bên trong là những hàng chữ mảnh mai , đôi chỗ còn nhòe có lẽ là do nước mắt : *Duy Hùng sao anh có thể đối xử với em như vậy ? Em đã có liên lạc với anh nhưng anh chẳng thèm nhận bất cứ cuộc gọi nào của em , anh còn tránh mặt em nữa . Tại sao vậy anh ? Anh tệ lắm đó anh có biết không ? Sao anh lại độc ác với em như vậy chứ ? Anh không còn yêu em nữa sao ? Em cũng mệt mỏi lắm vì vậy đừng tránh mặt em nữa hãy liên lạc cho em , hãy đối mặt với em , hãy cho em một lời giải thích , rồi kết thúc chuyện này đi . Vì em đã quá mệt rồi .*

Nó nhíu mày lại khi đọc xong lá thư này , nếu là thư này là thật thì Duy Hùng đang nói dối , không phải Trương Mỹ Linh rời bỏ hấn mà là ngược lại . Đầu mới là sự thật đây ? Đang mải mê suy nghĩ thì tiếng của Quân vang lên đằng sau :

_ “ Có chuyện gì vậy sao lại ra đây ? ” .

_ “ Chúng ta đến nhà Duy Hùng ” _ Nó không có trả lời câu hỏi của Quân , nói đến nhà Duy Hùng rồi đi nhanh về bãi đậu xe , để lại cho Quân một dấu hỏi chấm to đùng .

Quân và nó đứng trước cửa nhà Duy Hùng bấm chuông , nhưng ra mở cửa không phải Duy Hùng mà là em gái của hắn , cô nàng tóc tai có chút rối , trên người còn diện luôn bộ quần áo ngủ , chắc là vừa mới dậy . Vậy là nó đã nhìn nhầm , chắc vậy .

_ “ Anh Hùng không có nhà đâu ” _ Cô gái đó ngáp một cái thật dài rồi nói .

_ “ Vậy tôi có thể hỏi cô vài điều chứ ? ” _ Nó khẽ mỉm cười và hỏi .

_ “ Cô là ai ? ” _ Cô gái đó nhìn nó đầy nghi ngờ .

_ “ Chúng ta vừa mới gặp nhau hôm qua cô quên rồi sao ? Tôi là cảnh sát , tiếp nhận vụ án của Trương Mỹ Linh ” .

Hôm nay thì cô gái này nghe thông tin này vô cùng bình thản khác xa với biểu cảm hôm qua của cô ta , làm nó thật sự thất vọng . Hôm qua cô ta đã rất hốt hoảng , nó chắc chắn là vậy .

Cô ta mời nó và Quân vào nhà , sau đó đi vào bếp bưng ra ba cốc nước đặt lên bàn mỉm cười tao nhã rồi nói :

_ “ Các người muốn biết gì ở tôi thì cứ hỏi đi ” .

_ “ Cô là em gái của Duy Hùng ” _ Nó cũng không khách sáo đặt câu hỏi , Quân ở bên cạnh lập tức phối hợp mang điện thoại ra ghi âm .

_ “ Đúng ” .

_ “ Cô có biết gì về quan hệ giữa anh cô và nạn nhân Trương Mỹ Linh không ? ” .

_ “ Có , tôi gặp khá thường xuyên ấy chứ , chị ta là bạn gái cũ của anh tôi mà , tình cảm của họ vốn rất tốt , chỉ là chị ta phản bội anh tôi nên họ chia tay . ” .

_ “ Sao cô biết Trương Mỹ Linh phản bội anh cô ? ” .

_ “ Anh tôi nói , hơn nữa anh tôi có một thời gian xuống dốc tinh thần vì chị ta , suốt ngày chìm đắm trong men rượu , khi say cứ lảm bảm một câu : tại sao em lại đối xử với tôi như vậy ? Đó , không phải quá rõ ràng rồi sao ? ” .

_ “ Vậy còn cô , cô quen như thế nào với Trương Mỹ Linh ? ” _ Nó đặt câu hỏi và quan sát nét mặt của cô ta , nó rất muốn từ cô ta tìm được điều gì đó .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Xác Người Không Tim (Phần Tám)

Nó cứ nghĩ sẽ thu nhận được điều gì từ trên khuôn mặt đó , ai ngờ nó chỉ nhận được một vẻ thản nhiên . Em gái Duy Hùng bình thản trả lời nó từng câu hỏi , vô cùng suôn sẻ , cứ như là được chuẩn bị trước vậy . Ngay cả khi nó hỏi về quá khứ cô ta cũng không cần suy nghĩ mà ngay lập tức trả lời nó mà không tốn chút thời gian nào .

_ “ Câu hỏi cuối cùng đây ,... vậy cô có liên quan cái chết của nạn nhân nữ hay không ? ” _ Nó nhìn thẳng vào mắt nạn nhân sau đó hỏi .

Nó vừa đặt câu hỏi cả em gái Duy Hùng lẫn Quân đều đồng loạt nhìn nó , mỗi người mang một ánh mắt khác nhau . Em gái Duy Hùng mắt hơi nheo lại , lông mày xô nhẹ vào nhau sau đó giãn ra khẽ mỉm cười , một nụ cười có phần mỉa mai lại có phần có phần trêu đùa nó :

_ “ Không phải cô đang nghi ngờ tôi đấy chứ ? Vậy để tôi nói cho cô biết , tôi chẳng liên quan đến cái chết của bất cứ ai cả . Nếu đó là câu hỏi cuối cùng rồi thì mời hai người ra khỏi đây . ” _ Nói xong cô ta đi nhanh về phía cửa , mở ra ý muốn đuổi nó và Quân .

Nó và Quân cũng không có nán lại . Suốt quãng đường từ nhà Duy Hùng đi xuống chỗ để xe nó cứ như người mất hồn vậy , còn suýt vấp té mấy lần may mà Quân đều đỡ được . Hết thì nó đều như con robot trả lời không cảm xúc : “ Không sao ” .

Ngay khi ngồi vào trong xe rồi nó vẫn như người mất hồn không có nói gì. Vì thế Quân cũng không cho xe chạy mà đợi nó chấm dứt ra khỏi dòng suy nghĩ đã. Đợi hơn nửa tiếng cuối cùng nó cũng bảo quay về cục.

Trên đường trở về cục cảnh sát, nó có gọi vài cuộc điện thoại tìm hiểu về một số người. Nó và Quân vừa bước vào cục đã nghe thấy tiếng khóc thảm thương thậm chí còn có thể nói là gào thét, lẫn trong giọng gào thét đó là sự đau khổ, là sự tuyệt vọng làm cho ai nghe cũng cảm thấy nhói lòng. Nó và Quân tò mò đi vào sau một hồi tìm hiểu thông tin thì biết đó là bố mẹ của Trương Mỹ Linh họ mới công tác trở về. Họ đi làm tình nguyện ở một nước bên Châu Phi nên mấy ngày qua không ai liên lạc được với họ cả.

Người phụ nữ dựa vào vai chồng mình. Lúc này còn gào khóc nhưng bây giờ chỉ lặng lẽ rơi nước mắt trong tuyệt vọng. Đứa con mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày hồi làm sao khi mất đi không đau cho được. Có lẽ việc tàn nhất nhất, đáng sợ nhất đối với một người mẹ có lẽ là nhìn thấy con mình chết. Cả cơ thể người phụ nữ run lên từng đợt, nước mắt cứ lặng lẽ rơi trên khuôn mặt đầy bi thương của người phụ nữ, người đàn ông thì trên gương mặt ẩn hiện một nỗi đau nhưng ông không rơi một giọt nước mắt nào chỉ thấy viên mắt đỏ lên, khuôn mặt nhăn nhúm lại vì đau khổ, ánh mắt thì đầy tuyệt vọng.

Nó lặng lẽ nhìn hai người họ, trong lòng nơi mềm yếu nào đó khẽ nhói lên cảm thương cho gia đình bọn họ. Nó lặng lẽ cụp mắt đi về phía phòng họp, đi đến trước bàn phân tích vẫn còn lấy từ trong tập tài liệu ra một chiếc ảnh của em Duy Hùng gắn lên.

Nó bắt đầu phân tích: Đầu tiên là Duy Hùng thứ nó cần biết bây giờ là ai mới là người phản bội tình cảm của nhau. Đó là điểm mấu chốt. Tiếp theo là bạn gái của nạn nhân nam, cô ta có vẻ là một người sâu sắc, đa cảm không giống người có hình thức gây ấn tượng biến thái đó. Tiếp theo là em gái Duy Hùng cô ta làm nó có chút khả nghi nhưng cô ta giết người vì lý do gì? vì anh mình sao? Xem ra tình cảm anh em họ không tốt đến vậy. Càng nghĩ càng rối, xem ra trong vụ án này nó vẫn bỏ sót một ai đó, một điều gì đó.

Cầm mọi tài liệu của vụ án kéo về gần phía mình và bắt đầu xem xét lại từng chi tiết, đang chăm chú xem một tài liệu thì điện thoại trên bàn nó bỗng rung lên, nó có chút giật mình rồi cầm lên xem thì thấy một số lạ. Nó ấn nút nghe và chờ bên kia lên tiếng nhưng đợi vài phút cũng không thấy họ nói gì nó đành lên tiếng trước:

“Ai vậy?”.

Khi nó nói câu đó xong thì đầu dây bên kia cũng cúp máy chỉ để lại vài tiếng "tút tut" làm nó cau điện người lên luôn. Thế quái nào bây giờ còn mấy tên rảnh rỗi không có việc gì làm thế này chứ? Vừa đặt điện thoại xuống bàn, chuẩn bị cầm tài liệu lên thì điện thoại nó một lần nữa rung lên. Nó bực mình cầm điện thoại lên, lại là số khi nãy, ấn nút nghe và quát lên:

“Có gì thì nói, không thì...” Nó chưa kịp nói hết câu thì đáp lại nó lại là những tiếng "tút tut", bên kia lại một lần nữa ngắt máy, mặt nó đen lại, đã không tìm ra manh mối nào lại bị trêu tức nên hiện giờ nó chỉ muốn đánh người mà thôi. Nó mà biết tên kia là ai thì hẳn đừng mong còn cái răng nào mà ăn cơm.

Đang điện thoại thì điện thoại nó lại một lần nữa rung lên, nhưng không phải là cuộc gọi mà là một tin nhắn với nội dung: "*Đến nhà Trương Mỹ Linh, ngay*". Nó nhíu mày lại, tin nhắn này là có ý gì đây. Sau một giây suy nghĩ nó quăng tập tài liệu xuống chụp lấy balo trên bàn chạy nhanh ra ngoài túm lấy Quân, kéo nhanh về phía chiếc xe đang đậu ngoài cục làm cho anh không kịp hiểu cái gì hết. Nó bảo Quân nhanh lái xe đến nhà Trương Mỹ Linh, Quân dù không hiểu gì nhưng cũng nhanh chóng khởi động xe làm theo lời nó. Khi đến nơi, xe chưa kịp dừng hẳn, nó đã mở cửa nhảy ra rồi chạy nhanh vào thang máy, thang máy vừa mở thì nó lao ngay vào, nó còn va phải một người thanh niên hẳn ta đội mũ nên nó không có nhìn rõ mặt nên nó mới không mấy để ý, cậu ta vừa đi ra nó đã nhấn thang máy đến tầng nhà của Trương Mỹ Linh rồi, may mà Quân chạy theo kịp vào. Lên đến nhà của nạn nhân, nó chạy vào trong thì đồ đạc bị quăng tung tóe khắp nơi, vậy đã có người động vào hiện trường, nó lao ngay ra ngoài cửa sổ nhìn xuống dưới, dù khoảng cách khá xa nhưng mắt nó vốn rất tốt nó nhìn thấy người thanh niên lúc nãy bị nó đụng vào, hẳn cũng nhìn thấy nó, hai ánh mắt giao nhau trong chớp lát hẳn lập tức chạy còn nó thì lập tức lao nhanh xuống tầng.

Đội thang máy không được nó lao luôn ra thang bộ chạy xuống tầng, cậu ta vừa chạy sang đường, bắt chấp xe cộ nó lao sang đường để lại những tiếng mắng chửi, Quân cũng bám sát đằng sau. Nó chạy về phía hẻm, hẳn lại cấm đầu chạy, Quân thì cứ vừa chạy vừa hô đứng lại còn nó thì chẳng còn dư sức mà hô nữa chỉ biết liều mạng đuổi theo tên kia, khi chạy qua một chỗ bán ô, nó không do dự vớ ngay một cái ô dừng lại lấy tư thế ném mạnh chân tên kia, tên kia đang căng chân chạy gấp lực mạnh về phía ô tên kia lập tức vấp té xuống cứ phải gọi là hôn đất nhiệt tình luôn, đang chạy nhanh vậy mà. Quân liền lập tức lao đến bẻ tay hắn ra sau, chuyên nghiệp mà công tay hắn lại, nó đi đến, chống hai tay xuống đầu gối thờ hồng hồng, cảm tưởng như tìm muốn bắn ra ngoài luôn vậy và tất nhiên Quân và tên kia cũng không hơn gì nó. Mọi người dân theo tính tò mò thì xúm lại xem.

“Các... người... người là ai?” Tên kia dù mệt nhưng vẫn đặt một câu hỏi hết hòi một câu rất chi là nai tơ.

Nó nghe xong câu hắn hỏi chỉ muốn đáp cho thẳng cha này một chận thôi, thế quái nào lại có cái thằng đầu có tóc mà không có óc này tồn tại được nhỉ, chẳng nhẽ người bình thường cảm công số tám đi chơi. Nếu không phải vậy thì chỉ có thể là tên đó đang giả nai, nhưng cách giả nai quá ngu mà thôi.

“Tôi là cảnh sát”.

Nó nói đồng thời lấy ra thẻ cảnh sát của mình. Mọi người xung quanh kéo lại xem càng đông, tên kia mặt từ đỏ bừng trở nên tái mét, miệng lắp bắp nói:

“Tôi đã... đã mắc... mắc... tội gì... mà... mà đòi bắt tôi”.

“Gi thì về đồn rồi biết”.

Nó nói rồi ra hiệu cho Quân kéo hắn đi, nó cũng không có hứng thú đứng trước mặt bàn dân thiên hạ để họ xem kịch thế này.

Kéo hấn về đồn , mọi người nhìn nó . Nhưng thấy mặt nó không có vẻ lưu manh như mọi ngày , hơn nữa mọi người ai cũng bận tối mắt tối mũi với công việc của mình nên cũng chẳng hề bận tâm lắm .

Nó và Quân kéo hấn vào phòng lấy khẩu cung . Nó cho hấn ngồi xuống ghế bệt chiếc đèn trên bàn , Quân thì ngồi ghế đối diện hấn còn nó thì lấy lại bộ dạng lưu manh ngồi luôn lên bàn , nhìn hấn chăm chú còn tên kia thì cứ tránh ánh mắt của nó .

_ “Sao anh lại đột nhập vào ngôi nhà đó ? ” _ Nó hỏi

_ “Đột nhập gì cơ ? tôi không hiểu cô đang nói gì cả ” .

_ “Anh không đột nhập thế tại sao tôi đuổi anh lại chạy ” .

_ “Tôi ... Tôi tưởng chủ nợ thuê người đòi tiền ” .

Nó nheo mắt lại , lừa đưa trẻ lên ba sao ? Liệu có thằng chủ nợ nào đi thuê đứa xã hội đen như vậy không ? mặt nó thì búng ra sữa còn mặt tên Quân thì thư sinh chẳng có tí tính sát thương với người khác gì cả nào .

_ " Anh nói xem , anh nợ ai nào ? Tôi sẽ cho người đi tìm hiểu . Nếu không phải thì anh coi như khép vào tôi không hợp tác đó và anh nên nhớ đó là hiện trường một vụ án giết người , anh nên suy nghĩ cho kĩ " _ Nó nói , đi ra ngoài và trở lại với ba lon nước . Nó mở còng cho anh ta và đưa cho anh ta một lon nước . Anh ta vừa cầm vào nó đã lấy lại đưa cho Quân và nói :

_ " Mang đi đối chứng với dấu vân tay trên lon với dấu vân tay tìm được ở đồ đạc nhà nạn nhân . " _ Nó nói và đưa cho Quân , thực chất chẳng có dấu vân tay gì hết chỉ là nó bịa đại ra thôi . Nhưng Quân vẫn rất ấn ý mà hiểu được , cầm lon nước đi ra ngoài , vừa chạm tay vào cửa hấn đã vội lên tiếng :

_ " Tôi nói , tôi chỉ vào đó để ăn trộm thôi , tôi không có liên quan gì với vụ án trong đó hết " .

Nó và Quân đưa mắt nhìn nhau , sau đó quay trở lại vị trí hỏi hấn thêm vài câu nhưng vẫn là câu trả lời đó , hấn và đó để ăn trộm . Nó và Quân để hấn trong phòng giam và đi ra ngoài .

_ " Em tin không ? " _ Quân hỏi .

_ " Ngu gì mà tin " _ Nó nói , sau đó bỏ đi , nó còn một thắc mắc người gọi cho nó là ai , đáng nghi thật nhưng chắc không phải hung thủ vì ngu gì tự nhiên lại lộ mặt ra , vậy rồi cuộc người đó là ai .

Đang suy nghĩ điện thoại trong túi nó sáng lên , lại là số đó ...

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Xác Người Không Tim (Phần Chín)

Lông mày nó khẽ chau lại , người này là ai liệu có liên quan gì đến vụ án hay không ? Sao người này cứ liên tục làm phiền nó vậy ? đót cuộc là có ý đồ gì ? Suy nghĩ một lúc nó nhấn nút nghe đầu bên kia được kết nối nhưng lại im lặng như mấy lần gọi trước , nó vốn không phải là một con người có kiên nhẫn nên nó lên tiếng trước :

_ “Ai vậy ? ” _ Lần này sau khi nó lên tiếng thì đầu dây bên kia không hề tắt máy mà nó vang lên tiếng đàn piano , tiếng đàn ấy nghe nhàng , sâu lắng mà buồn da diết . Nó im lặng nghe bản nhạc , nó có thể nghe thấy cả tiếng sóng biển dữ dội quất vào đá ngầm . bản nhạc kết thúc thì điện thoại cũng bị ngắt .

Nó nhú chặt mày lại , điện thoại lại rung lên , nó không nhìn mà ấn nút nghe và nói :

_ “Rốt cuộc là ai vậy ? Có ý đồ gì chứ ? ” .

_ “Tôi đây chứ ai vào đây nữa , tôi thì có ý đồ gì , đang chán tính khao bà ăn thôi ” _ Giọng bên kia có phần hơi bức xúc nói .

Nghe giọng thì nó biết hóa ra đó là hấn .

_ “Sao tự nhiên ông tốt quá vậy ? ” _ Nó mở giọng trêu chọc hấn .

_ “Tôi vừa bị điện giật nên chấp mạch được chưa ? Vậy có đi không hả ?” _ Hấn nói với cái giọng rất chi là cáu kỉnh .

Nó suy nghĩ một lúc rồi cũng đồng ý , sau khi đọc địa chỉ quán nó hay đến ăn thì nó cũng ra bắt một cái xe ôm đến điểm hẹn . Nó đến nơi đã thấy hấn đứng lù lù trước cửa quán mặt thì nhăn nhó khó chịu . Nó trả tiền xe rồi đi đến trước mặt hấn , không quên chọc hấn một câu :

_ “ Sao , mời tôi cảm thấy tiếc tiền à mà mặt đen như bao công tái thế vậy . như vậy tôi nuốt sao trôi ” .

_ “ Còn bà , sáng đi xe hơi , bây giờ lại phải đi xe ôm vậy ? Bị đá rồi hả ? ” _ Hấn cũng nhìn nó mà mỉa mai ngược lại .

Mặt nó ngu ra trong vài giây và bắt đầu hiểu vấn đề thì ra hấn hiểu lầm nó đây mà .

_ “ Ông bị điện giật đầu hồng luôn rồi hả ? Tôi đây còn chưa có tình đầu , lấy gì mà đá ” _ Nó nói .

_ “ Tin lời con gái là một thằng ngu ” _ Hấn vênh mặt lại đáp trả nó .

_ “ Mẹ anh là đàn ông chắc ? ” _ Nó cũng không phải dạng vừa mà đáp lại luôn .

Hấn đang không cãi lại được , đúng lúc này thì có một hai người phụ nữ đứng tuổi đi qua , nhìn hai đứa nó rồi cười nói với nhau :

_ “ Mấy đứa thanh niên yêu nhau bây giờ nhìn cãi nhau cũng hay cơ ” .

Mặt nó và hấn không hên mà cùng nóng lên , hấn không nói gì còn nó thì khác , nó là ai chứ , là chị hai nổi tiếng lưu manh ở trường đó . Nó nói to theo hai người kia :

_ “ Nhìn thế này thôi nhưng cháu là mẹ thằng này đây ” .

Hai người phụ nữ đó ngoài lại nhìn trên môi còn nở một nụ cười gượng gạo sau đó bỏ đi thẳng .

Nó tự nhiên thấy lạnh lạnh nhìn sang bên cạnh thấy hấn đang nhìn nó với ánh mắt khủng bố nó cười hi hi , sau đó kéo hấn vào quán . Trong khi hấn còn đang khủng bố nó với ánh mắt thì nó đã cầm menu từ tay chị phục vụ gọi đủ thứ hết , trong khi đợi nó gọi món không biết chị phục vụ liếc nhìn trộm hấn đến mấy lần liền , tất nhiên điều đó làm sao qua nổi mắt nó được . Sau khi chị phục vụ đi lấy đồ ăn thức uống mà nó đã gọi nó quay ra nở nụ cười tỏa nắng với hấn , lông mày hấn khẽ nhíu lại , đôi mắt tỏ vẻ nghi ngờ nhìn nó .

_ “ Gì nữa đây ? ” _ Hấn hỏi .

_ “ Hình như chị kia cảm nắng ông rồi đó , nếu ông thấy ngại thì để tôi xin số giúp cho coi như trả công ông mời tôi ăn châu này . ” _ Nó nói , sau đó lại còn nháy mắt với hấn một cái làm hấn lạnh hết cả sống lưng .

_ “ Cho tôi xin , tôi không có thích lái máy bay bà già ” _ Hấn khó chịu đáp lại nó .

_ “ Nhưng tôi thấy chị ấy là hàng cực phẩm mà , ông nhìn xem ngực chị ấy ... ” _ Nó còn chưa nói hết câu đã cảm nhận được tia lửa phóng ra từ mắt hấn nên thức thối mà ngậm miệng lại ngay . Vì dù sao còn phải giữ hấn lại để trả tiền nữa chứ nó lấy đâu ra tiền mà trả cho một đồng nó vừa gọi chứ , nên nó nghĩ lúc này không nên chọc giận hấn là tốt hơn .

Chị kia mang đồ ra sau khi nói : " cảm ơn " nó cầm cúi vào ăn , hấn cũng tự lấy cho mình một ly kem sô cô la trong số đó . Hấn vừa đưa thìa kem vào mồm thì nhận ngay một cái nháy mắt từ chị nhân viên làm tí nữa thì phun thìa kem trong mồm ra ngoài , tất nhiên nó cũng nhìn thấy và đang ngồi cười to ngay bên cạnh chọc tức hấn vừa xúc kem ăn ngon lành . Trong lòng hấn bức bối mà không có chỗ xả làm hấn khó chịu lắm , hấn khó chịu là vậy mà nó cứ ngồi bên cạnh ăn ngon lành làm cho hấn lại càng khó chịu . Bàn tính trẻ con trong con người hấn trời dậy , hấn muốn nó không thoải mái và bắt đầu làm mấy trò cực kì ngớ ngẩn đó là giành đồ ăn với nó . Vậy là ở góc quán nơi hai đứa ngồi xảy ra một hiện tượng khiến người ta cũng phải chú ý , hai đứa nó giành nhau ăn rồi cãi nhau chỉ chốc chốc .

Đến cuối cùng chỉ còn một cái bánh ngọt trên bàn cả hai không ai chịu nhường ai cả , lúc này nó mỉm cười nói :

_ “ Phong độ đàn ông ” .

Hấn cũng tặng nó một nụ cười sáng lạn mà đáp lại :

_ “ Đó là cái gì , có ăn được không ? tôi nghĩ trong tình huống này nên quẳng nó đi là vừa , nên lấp đầy cái bụng mình đã , tôi nghĩ cô nên buông tay , bữa này tôi trả tiền mà ” .

_ “ Anh chắc là anh trả châu này ? ” _ Nó vẫn không buông tay khỏi đĩa bánh mà hỏi hấn .

_ “ Đương nhiên ” _ Chỉ chờ hấn nói có vậy , nó liền lập tức buông đĩa bánh và hô to :

_ “ Chị phục vụ cho em thêm cái bánh ạ ” .

Nó cũng không có đại gì mà tranh giành với hấn trong khi vẫn có thể gọi thêm cả . Còn hấn sau khi giành được cái bánh về mình cũng chẳng muốn ăn , hấn đâu có thích đồ ngọt lắm đâu là do muốn chọc tức nó thôi , nên đẩy đĩa bánh về phía nó sau đó đi về phía quầy thanh toán tiền , nó cũng không có ngại gì cầm lấy đĩa bánh đó về phía mình mà xử lí nốt .

Sau khi ăn xong , nó đứng dậy tính đợi hân quay lại rồi về nhưng xuyên qua tấm kính của quán nó nhìn thấy Duy Hùng đang giằng co cùng một người phụ nữ bên kia đường gần một con hẻm . Không chút chần chừ nó đi về phía đó , khi đi lại gần nhờ một cái cây to che khuất đi nó nên hai người kia không hề nhận ra sự có mặt của nó , nó có thể nghe thấy hai người họ đang cãi vã :

_ “ Nói đi là em có phải không ? là em đã làm có phải không ? ” _ Duy Hùng lớn tiếng với người phụ nữ đó .

_ “ Anh bị điên gì vậy tôi đã bảo là tôi không biết gì hết , anh có cần thiết đứng đây la hét cho mọi người nghe không hả ? ” _ Người con gái kia cũng tức giận mà nói .

_ “ Vậy em cho tôi một lời giải thích hợp lý đi chứ ? Tại sao cái này lại ở nhà của Linh , nó không phải của em sao ? Rốt cuộc thì em gặp cô ta có việc gì ? ” _ Duy Hùng nói sau đó giờ vật gì đó ra nó không dám nhìn vì nó sợ Duy Hùng phát hiện ra nó nên vẫn chỉ đứng im lặng mà lắng nghe .

_ “ Không liên quan đến anh ” _ Nói xong người con gái kia tính bỏ đi , thì Duy Hùng kéo mạnh tay lại , có chút dùng sức làm cô ta ngã xuống , cô ta đưa mắt nhìn lên duy Hùng với ánh mắt tức giận lúc này Duy Hùng mới bốt giận dữ giọng có phần nhẹ nhàng hơn .

_ “ Anh xin lỗi . nhưng ... ” .

_ “ Được anh muốn biết đến vậy thì tôi cho anh biết , tôi đưa anh đến một nơi rồi anh sẽ biết tất cả ” .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Xác Người Không Tim (Phần Mười)

Cô ta và Duy Hùng lên xe và đi mất nó cũng nhanh chóng bắt một chiếc taxi và theo sau . Người phụ nữ đó lái xe đưa Duy Hùng ra ngoại ô , vì nơi này khá vắng vẻ nó sợ bị phát hiện nên bảo tài xế đi chậm lại và cách một khoảng cách khá xa . Khi đi đến một rừng cây nó thấy hai người họ xuống xe và đi vào đó , nó muốn nhanh chóng trả tiền taxi để đi theo nhưng đôi không như mơ , số tiền nó mang theo không có đủ , mà đi xa đến vậy cơ mà , người tài xế nhìn nó với ánh mắt đầy nghi ngờ , nó đang không biết làm sao , Duy Hùng và cô gái kia thì đã vào rừng không nhanh nó sẽ bị mất dấu mất . Nó đành đưa thẻ cảnh sát ra cho người kia và ái ngại nói :

_ “ Đến cục cảnh sát lấy tiền nhé , bác thông cảm cháu sẽ mất dấu họ mất ” _ Nói xong chưa để người kia đồng ý nó đã xuống xe chạy vào rừng . Xung quanh nó toàn là cây và cây chẳng biết hai người kia đã đi hướng nào nữa . Nó đi theo một con đường mòn nhưng chẳng thấy gì cả , cũng không có dấu hiệu gì về hai người đó nên nó quay trở lại chỗ cũ , quan sát thật kỹ mọi thứ xung quanh , đôi mắt nó dừng lại ở một ngọn cây non bị gãy , nó lập tức đi theo , quả nhiên ở đó có rất nhiều cây bị gãy đổ theo một đường thẳng nó đi nhanh theo những dấu tích đó , chân nó vừa bước nhanh được vài bước thì “ ĐOÀNG ” , một âm thanh xé toạc không gian yên tĩnh , làm tim nó nhảy lên một nhịp , sau đó nhanh chóng chạy về phía có tiếng sùng .

Khi nó đến nơi nó thấy Duy Hùng bất tỉnh nằm trên một vũng máu , cô gái kia đã biến mất , nó chạy đến gần Duy Hùng kiểm tra mạch , may thay nó vẫn đập nhưng rất yếu , nó liền rút điện thoại ra thì phát hiện không có tí sóng nào hết , trong lòng thầm nguyện rủa cái nơi khi ho cò gây chết tiệt này . Nó lại gần xem vết thương của Duy Hùng , đó là vết đạn bắn vào bụng , nếu không nhanh được cấp cứu thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng mất . Nó cởi áo khoác ngoài buộc vào vết thương ở bụng của Duy Hùng cố gắng cầm máu lại . Đang tính cách nhắc Duy Hùng lên vai để đưa anh ta ra ngoài thì đột nhiên có tiếng động , nó liền nhẹ nhàng đặt Duy Hùng xuống , tinh thần cảnh giác được nâng lên .

_ “ Băng , em ở đâu vậy ? ” _ Nó dần thả lỏng vì đó là tiếng của Quân , nó vội hét lên :

_ “ Em ở đây ” .

Thực ra , khi người lái xe đến cục cảnh sát lấy tiền , anh ta đã gặp Quân qua lời kể của người tài xế , Quân biết nó vào khu rừng này nên đến đây có gì có thể hỗ trợ nhau .

Nó có thể nghe thấy tiếng bước chân dồn dập về phía nó vậy là không chỉ có một mình Quân mà có nhiều người khác nữa vậy là tốt quá rồi . Khi Quân cùng những người kia chạy đến nhìn thấy cảnh tượng , không hề thắc mắc hay hỏi gì lập tức theo lệnh nó đưa Duy Hùng đi cấp cứu , vì đã có Quân đi theo mấy người kia nên nó cùng hai người khác ở lại xem xét hiện trường . Nó đang quan sát vị trí nơi Duy Hùng nằm thì một trong hai người cảnh sát ở lại cùng nó nói to :

_ “ Băng , lại đây xem này ” .

Nó nhanh chóng đi đến thì thấy cô gái đi cùng Duy Hùng nằm trên đất trên tay còn cầm một khẩu súng . Nó nhận gắng tay từ một người cảnh sát và cầm súng lên xem xét rồi thả vào túi đựng chứng cứ . Sau đó cúi xuống quan sát người con gái . Cô ta vẫn thờ đều đặn , chỉ như đang ngủ thôi chính tỏ không sao hết ? Vì vậy nó không cần vội vàng gì , nó đợi đến lúc người ở cục cảnh sát đến phong tỏa hiện trường , rồi mới cùng hai người cảnh sát kia đưa cô gái đó vào viện để kiểm tra .

Sau khi đưa cô ta đến viện nó tìm đến nơi Duy Hùng đang được cấp cứu , ở đó có em gái hấn mặt mày tái mét đang ngồi trên băng ghế , nhưng tuyệt nhiên không hề rơi một giọt nước mắt nào cả , cứ ngồi đó như một con búp bê vô hồn vậy . Nó hiểu cảm giác đó , cái cảm giác muốn khóc cũng không thể , cảm giác đó rất tẻ nhạt . Còn khó chịu hơn là gào khóc lên nữa .

_ “Đã xảy ra chuyện gì vậy ? ” _ Quân tiến về phía nó hỏi .

_ “Em thấy Duy Hùng đang co với một cô gái nên đi theo họ , nhưng bị mất dấu , khi tìm lại được họ thì đã thấy vậy rồi . ” _ Nó trả lời ngắn gọn câu hỏi của Quân .

_ “Anh ta sao rồi ? ” _ Nó hỏi .

_ “Xem ra tình hình không được khả thi lắm , cơ hội sống rất mong manh , chỉ sợ không qua khỏi . ” _ Quân mệt mỏi trả lời câu hỏi của nó .

Quả thật , cậu trải qua không ít vụ án nhưng cậu chưa thấy vụ án nào bế tắc như vậy . Mọi thứ như bị xáo trộn hết cả lên , không biết là bắt đầu từ đâu nữa .

Nó và Quân đứng ngoài phòng cấp cứu của Duy Hùng một lát thì có người báo là cô gái kia đã tỉnh , nên nó để Quân ở lại đó còn nó thì đi đến phòng bệnh của cô ta . Khi mở cửa bước vào nó thấy cô ta có vẻ rất bình tĩnh khác hẳn với suy nghĩ của nó . Nó đi đến gần cô ta ngược nhìn nó với ánh mắt trong veo , cứ như một đôi mắt của một đứa trẻ mới chào đời chưa hề trải nghiệm gì cuộc sống này vậy . Nó cũng không trốn tránh ánh mắt đó mà nhìn thẳng vào , được một lúc thì cô ta cụp mi xuống , trên đôi mi như còn vương một nỗi buồn khó nói . Nó ngồi xuống đặt máy quay và nói :

_ “Tôi có thể hỏi cô vài câu chứ ? ” .

_ “Tôi sẽ kể hết ” _ Cô gái đó nói , giọng nói nhẹ nhàng như một cơn gió mùa thu vậy .

Nó cũng im lặng , chờ cô gái kia mở miệng nói .

_ “Tôi quen Duy Hùng từ năm tôi lên chín , trong tiềm thức của tôi thì Duy Hùng là người đàn ông duy nhất , là người mà tôi yêu say đắm . Nhưng tôi chẳng bao giờ dám nói ra , bao năm tháng qua tôi chỉ ở bên Duy Hùng với tư cách như một cô em gái , tôi nghĩ như vậy đã là quá đủ với tôi . Nhưng ... Khi Anh ấy nói anh ấy có bạn gái tôi phát hiện ra , tôi muốn hơn thế tôi muốn trở thành người phụ nữ của anh ấy , muốn anh ấy yêu tôi , muốn anh ấy chỉ là của riêng tôi . Tôi biết là đã quá muộn nhưng vẫn ngu ngốc lao vào như con thiêu thân cố gắng để anh ấy chú ý đến tôi nhưng mọi chuyện tôi làm đều là vô ích , anh ấy chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái . Anh ấy lạnh nhạt với tôi nhưng lại cực kì quan tâm đến cô ta , từ yêu tôi sinh hận . Nên tôi đến nhà cô ta muốn cô ta rời xa anh ấy nhưng lại phát hiện cô ta quan hệ với người đàn ông khác . Lúc đó tôi dường như mất hết lí trí , tôi đợi người đàn ông đó về tôi cầm gậy đánh ngất cô ta và ... ” _ Đến lúc này nó nhận thấy bàn tay cô gái đó siết chặt vào tấm đệm , nước mắt cứ đảo quanh viền mắt một cách đầy tuyệt vọng .

_ “Tôi đã chém cô ta , tôi đã chém không biết bao nhiêu nhát nữa , rồi một ý tưởng đáng sợ xuất hiện trong đầu tôi , tôi muốn moi tim cô ta , tôi muốn biết trái tim cô ta rốt cuộc là như thế nào mà lại có thể làm ra những chuyện như thế . Và ... Tôi đã làm ” _ Nói đến đây đôi mắt cô gái đó khẽ nhắm lại hai giọt nước mắt trào ra trượt nhanh trên má , môi cô gái đó bỗng nhiên nở nụ cười thanh thản .

_ “Vậy còn nạn nhân Nguyễn Văn Nam cũng là do cô giết sao ? ” _ Nó hỏi .

Cô ta lại gật đầu , nhưng không có nói gì thêm . Nên nó lại hỏi tiếp :

_ “Vậy Duy Hùng ? ” .

_ “Là do tôi bắn ” _ Cô ta nói nhưng nó có thể thấy đôi mắt cô gái đó càng nắm chặt ga giường hơn , bỗng nhiên hình ảnh ánh mắt trong sáng lúc cô gái đó nhìn nó hiện lên trong đầu nó làm nó không hề muốn tin cô gái này chính là hung thủ giết người chút nào .

_ “Cô là người đã bắn Duy Hùng vậy tại sao cô lại bị ngất trong rừng không phải lúc đó cô nên chạy trốn sao ? Hay ... có người thứ ba ở đó ” _ Nó hỏi .

Nó có thể thấy đôi mắt cô gái đó giãn ra , đôi đồng tử đảo quanh trốn tránh ánh mắt của nó , sau đó mới từ tốn nói :

_ “Tôi bị vấp té , nên ngất thôi ”

Tất nhiên nó không hề tin cái lí do đó , cô gái đó tính lừa trẻ lên ba sao mà lại nói như vậy ? Rõ ràng cô gái đó còn đang giấu diếm một điều gì đó . Nó khẽ thờ dài sau đó đưa tay tắt máy quay , nó nghĩ hôm nay như vậy là đủ rồi .

_ “Cô Nghỉ ngơi đi ” .

Trước khi nó chạm vào nắm tay cửa nó có nghe tiếng cô gái đó khẽ hỏi :

_ “Duy Hùng , anh ấy sao rồi ? ” .

Nó quay lại nhìn cô gái đó với ánh mắt khó hiểu , nhưng rồi cũng trả lời :

_ “Đang cấp cứu , cơ hội sống thấp ” .

_ “Vậy là tốt rồi” _ Cô gái đó khẽ mỉm cười nói , đôi mắt đờm buồn nhìn ra ngoài cửa sổ , tim nó khẽ nhói lên khi thấy hình ảnh đó vì trước đây nó thường xuyên thấy bóng dáng này , bóng dáng của một người nó nợ rất nhiều .

Nó bước ra khỏi phòng , nó biết không được làm việc theo cảm tính nhưng nó không muốn tin cô gái đó là hung thủ chút nào hết . Có lẽ là vì đôi mắt của cô gái đó , hay là còn do một lí do nào khác , nó cũng không biết nữa . Nó chỉ biết nó không muốn tin , nói đúng hơn là nó không hề tin . Đi ra khỏi bệnh viện , nó lấy điện thoại gọi cho nhóc Vũ . Sau đó bắt taxi quay trở lại cục cảnh sát . Đến nơi nhóc Vũ đã đứng ở cổng , nó chạy đến cười hết sức sáng lạng với nhóc Vũ , thẳng nhóc đó hiểu ý lờm nó một cái rồi mới đi ra giả tiền taxi . Sau khi quay lại còn không quên mĩa mai nó một câu :

_ “Đã không có tiền còn bày đặt làm sang ” .

Nói xong nhóc thông thả đi vào cục cảnh sát , nó cũng lon ton chạy theo đằng sau . Thực chất nó chẳng có cảm giác gì khi bị nhóc Vũ mĩa mai như vậy có lẽ là cũng chai mặt quá rồi . Nó và nhóc Vũ đi vào chào hỏi mọi người trong cục một chút rồi đi về phía bàn làm việc của nó . Nó đưa điện thoại cho nhóc Vũ xem . Nhóc Vũ xem một chút rồi quay trở lại máy tính , sau một hồi tìm hiểu nhóc đưa ra kết luận :

_ “Là số không đăng kí , không tìm được thông tin người dùng ” .

_ “Em thử nói xem , hần có phải là hung thủ không ? ” _ Nó lên tiếng hỏi , trước kia khi gặp vụ án khó không tìm ra mấu chốt nó cũng thường hỏi nhóc Vũ , cậu có một cái đầu rất nhạy bén nên đôi khi cậu nhóc đó có thể nhìn ra những điểm mấu chốt mà nó không tài nào nhận ra .

_ “Không phải” _ Nhóc Vũ không cần suy nghĩ nói ngay .

_ “Tại sao ? ” _ Nó hỏi nhóc Vũ .

_ “Đầu chị bị hỏng luôn rồi hả ? Nếu người đó là hung thủ thì cần gì lộ mặt chứ , tại vì chị đâu có sờ được gáy người ta đâu , nếu là hung thủ thì tự nhiên thò mặt ra cho chị điều tra chắc . Nhưng người này không tránh khỏi liên can đến vụ án , có lẽ người đó đang cố gửi một thông điệp gì đó cho chị , hoặc đang cố làm cho hướng điều tr của chị bị lệch đi . ” .

Nhóc Vũ nói nó mới hiểu ra , có lẽ nó đã quá để tâm vào những thứ chẳng liên can gì , đó là sai lầm của nó . Nhưng hiện giờ lại có người nhận tội , sao cứ ngày một loạn lên thế này . Cô gái kia bị ngắt trong rừng sau khi bắn Duy Hùng với cái lí do cực kì ngớ ngẩn là bị ngã , lại có kẻ gọi điện phiền nhiễu nó , xem ra nó còn bỏ sót nhiều thứ lắm . Có lẽ nó nên vứt bỏ mọi thứ mà hiện giờ nó có mà bắt lại từ đầu , từ cái chết của Trương Mỹ Linh . Vậy thì nó cần biết nhiều hơn về nạn nhân , mà ai là người có thể giúp nó hiểu về Trương Mỹ Linh chứ ? tất nhiên là ba mẹ cô ta rồi làm gì có ai hiểu rõ con cái hơn cha mẹ chứ .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Xác Người Không Tim (Phần Mười Một)

Nó cũng với một chú cảnh sát nữa tên là Mạnh đến nhà cha mẹ nạn nhân , đó là một ngôi biệt thự màu trắng xinh đẹp với một khuôn viên bao quanh , cây cối trong khuôn viên được cắt tỉa rất cẩn thận , điều đó đủ biết chủ nhân căn biệt thự này chăm chút cho ngôi nhà của họ ra sao . Sau khi ăn ba hồi chuông một người giúp việc ra mở cổng mời nó và chú Mạnh vào . Khi vào trong nhà nó thấy không khí tang thương tràn ngập , một bầu không khí thật ngột ngạt làm người ta không thấy thoải mái . Bên cửa sổ phòng khách người phụ nữ đứng tuổi hốc hác , tiêu tụy đến đáng thương đang đứng bên cửa sổ đưa đôi mắt đỏ hoe lệ nhìn ra khoảng không ngoài vườn một cách vô hồn , điều đó làm tim nó khẽ nhói lên.

_ “Xin lỗi để mọi người chờ lâu rồi , mời ngồi ” .

Bố của nạn nhân đi từ trên tầng xuống nhìn ông cũng có vẻ tiêu tụy , đầu đường như còn bạc trắng nhiều hơn so với lần gặp trước của nó .

Ông ấy đi đến bên cạnh vợ mình đỡ bà ấy ngồi lên ghế sofa đối diện nó .

_ “Tôi muốn hỏi một chút về Trương Mỹ Linh , con gái của ông bà có được hay không ? ” _ Nó lên tiếng , nhưng có phần ái ngại vì nó biết khi nói lên cái tên đó trong căn nhà này là một điều độc ác đến nhường nào .

Đôi đồng tử của bà Trương co lại khi nghe thấy tên đứa con gái đã chết của mình , vẻ mặt co rúm lại vì đau khổ , nước mắt cứ lã lã tuôn rơi . Ai nhìn vào cũng cảm thấy ái ngại mà không nỡ hỏi tiếp . Nhưng nó thì không nó vẫn tiếp tục hỏi :

_ “Hai người có biết gì về những mối quan hệ của cô ấy không ? Quan hệ tình cảm chẳng hạn ” _ Nó hỏi .

_ “Tình tình con bé khá tự lập nên đã sớm dọn ra ngoài ở nên tôi cũng không biết gì nhiều về những mối quan hệ đó với lại con bé sống rất khép kín hầu

như chẳng bao giờ tâm sự hay nói gì với chúng tôi về cuộc sống của nó cả” _ Ông Trương lên tiếng .

_ “ Ông có biết ai trong số hai người này không ? ” _ Nó nói sau đó đưa ra một tấm ảnh của Duy Hùng và Nguyễn Văn Nam .

Ông Trương cầm hai bức ảnh lên neho mắt lại nhìn , sau đó thì lắc đầu tỏ ý không biết . Khi ông bỏ tấm ảnh xuống bàn thì đột nhiên bà Trương chỉ vào tấm ảnh của Duy Hùng và nói :

_ “ Tôi từng gặp cậu ta ở nhà của Linh ” .

Ngẫm nghĩ một lát bà nói tiếp :

_ “ Khi tôi đến thì thấy cậu ta tức giận bỏ ra khỏi nhà của con bé , còn con bé thì cứ khóc tôi hỏi tại sao thì chỉ lắc đầu không nói nên tôi cũng chẳng hỏi gì thêm , vì có hỏi con bé cũng chẳng nói gì ” .

_ “ Vậy bà hãy nói cho tôi biết một chút về nạn nhân đi ? Tính cách chẳng hạn ” _ Nó hỏi tiếp .

_ “ Con bé từ nhỏ đã rất tự lập , có lẽ là một phần do chúng tôi bận công việc không quan tâm được tới nó . Nhưng nó chưa từng oán trách chúng tôi một lời . Con bé học rất giỏi , lại ngoan lắm , luôn biết nghĩ cho người khác . .. ” _ Nói đến đây bà khóc nghẹn lên .

Tuy là nó cũng cảm thấy thật tàn nhẫn nếu cứ tiếp tục hỏi mà khơi lại những kí ức đầy , nhưng nó vẫn phải lạnh lùng mà quăng những cảm xúc đó vào xọt rác mà nói :

_ “ Hãy kể tiếp đi ” .

Bà Trương cố kiềm chế lại cảm xúc của mình lại và dường như lúc này bà nhớ ra điều gì đó :

_ “ Con bé là đứa rất chuẩn mực , nếu có uống rượu cũng không bao giờ quá đà , nhưng lần đó nó uống say đến không biết trời trăng gì nữa , trong cơn mê sảng con bé hình như có nhắc đến cái tên “ Trường ” thì phải , con bé có nói gì đó , có vẻ là oán trách , con bé cứ nói mê man làm tôi nghe cũng không rõ . ” .

_ “ Bà thử cố gắng nhớ lại xem ” .

Nhưng nó cũng chỉ nhận lại được một cái lắc đầu .

Sau đó nó có hỏi thêm vài câu sau đó ra về , trên đường về chú Mạnh có thở dài và nói với nó :

_ “ Cháu làm thế là độc ác lắm đó ” .

_ “ Làm nghề này vốn dĩ phải luyện cho mình thành một kẻ máu lạnh vô tình rồi . Giống như khi chú làm nội gián vậy . Lúc đầu làm thân với họ cuối cùng thì lại tự mình đâm cho họ một nhát từ sau lưng . Không máu lạnh vô tình thì liệu chú có thể xuống tay hay không ? ” _ Nó nở một nụ cười mỉa mai mà hỏi ngược lại chú Mạnh .

Chú Mạnh quay ra nhìn nó rồi thở dài bất đắc dĩ . Đôi khi cảnh sát còn lạnh lùng hơn cả một tên sát thủ nữa và còn tàn nhẫn hơn cả những tên tội phạm .

Sau khi trở về cục nó có cho người tìm hiểu về người đàn ông tên “ Trường ” kia , còn nó thì quay trở lại viện . Vừa vào khuôn viên bệnh viện nó đã thấy Quân đang ngồi trên ghế đá mặt mày mệt mỏi . Nó đi đến và hỏi :

_ “ Duy Hùng sao rồi ? ” .

_ “ Chưa có gì là chắc chắn cả , dù viên đạn đã được lấy ra nhưng vẫn dễ nghèo lắm ” _ Quân trả lời nó .

_ “ Thấy bảo cô gái kia nhận tội rồi à ” _ Quân hỏi khi thấy nó cứ im lặng , không nói gì cả .

Nó khẽ gật đầu , sau đó đi vào bệnh viện nó muốn đến thăm cô gái đó . Mở cửa phòng bệnh bước vào thấy cô ấy đang ngồi cầm ta nghe vào nghe nhạc , đôi mắt đượm buồn nhìn ra ngoài cửa sổ . Nó đi đến gần , đưa tay chạm vào vai cô ta , giật mình chiếc điện thoại trên tay cô ta rơi xuống , đầu cầm chiếc tai nghe tuột khỏi điện thoại , từ điện thoại phát ra một bản nhạc piano , nó càng bất ngờ vì đó là bản nhạc mà nó đã nghe được từ lần cái người bí ẩn đó cho nó nghe . Nó đã thấy bản nhạc đó rất lạ , nó đã tìm bản nhạc đó không hề có phát tán ở bất cứ đâu .

_ “ Cô , sao lại có bản nhạc này ? ” _ Nói vội hỏi .

Cô ta nhìn nó khó hiểu rồi nói :

_ “ Tôi thu âm được của một người đánh đàn tại một quán cà phê ” .

_ “ Là quán nào vậy ? ” _ Nói hỏi gấp .

_ “ Khoảng lặng ” .

Nó vội copy lại bản nhạc đó từ máy của cô gái đó , sau đó bắt xe đến quán cà phê mà cô gái đã nói cho nó biết .

Đó cũng là một quán cà phê hết sức bình thường không hề có gì đặc biệt cả nếu không muốn nói là tầm thường . Nó bước vào trong quán bên trong chỉ có vài người khách và họ chỉ đi một mình có lẽ họ chỉ đến đây để có phút thư giãn trong sự tĩnh lặng mà thôi . Nó đi vào quán , nó ngay lập tức nhìn thấy một cây đàn piano màu trắng , nó chọn một chỗ ngồi gần cây đàn đó . Một nam phục vụ liền đi đến chuyên nghiệp hỏi nó :

_ “Em muốn dùng gì ? ” .

_ “Cho em nước cam , à mà anh có biết người chơi bản nhạc này không ? ” _ Nói xong nó bật đoạn nhạc mà nó đã copy từ máy của cô gái kia lên .

_ “À đó là một bản nhạc của một vị khách , mỗi lần anh ta đến đều chơi bài đó nhưng tôi không biết tên anh ta . Chúng tôi có hỏi nhưng anh ta chỉ cười mà không nói gì . ” .

_ “Vậy sao ? cảm ơn ” .

Người phục vụ đi khỏi và trở lại với ly nước cam mà nó đã gọi . Nó vừa uống nước cam vừa quan sát mọi người xung quanh , nó có thể nhìn ra họ đều là người chi thức cả . đang mãi ngắm mọi thứ xung quanh thì đột nhiên có một giọng nói khẽ vào tai nó làm nó giật mình :

_ “Cô quả nhiên không phụ sự mong đợi của tôi ” .

Nó quay người lại thì thấy một người con trai nhìn trông rất trẻ chắc chỉ hơn nó đôi ba tuổi thôi và đặc biệt anh ta cực kì đẹp trai luôn , cậu ta nhìn nó mỉm cười một cách quái dị và cũng rất tự nhiên cậu ta ngồi xuống một cái ghế đối diện nó . Một nữ phục vụ đi đến chưa cần hỏi cậu ta đã nói luôn :

_ “Cà phê , không đường , không sữa ” .

Sau khi cà phê được bung ra , nó mới từ tốn hỏi :

_ “Anh là người đã gọi cho tôi ? ” .

_ “Tôi không nghĩ cô lại khi gặp tôi lại hỏi những câu hỏi vô nghĩa vậy đâu ” _ Anh ta nhấp một ngụm cà phê rồi từ tốn nói .

Nó thấy anh ta nói cũng đúng nên cũng chẳng phản bác gì , nhưng nó cảm thấy cậu ta có cái gì đó rất xảo quyệt và cũng rất nguy hiểm .

_ “Anh có liên quan gì đến vụ án vậy ? ” .

_ “Hồi thăng như vậy xem ra cô cũng giống con cóc quá nhỉ ” _ Anh ta mở miệng là mỉa mai nó .

_ “Vậy anh muốn gì ? ” _ Nó nhú mày khó chịu hỏi .

_ “Lại một câu hỏi ngu , xem ra tôi đã quá đánh giá cao cô rồi ” _ Anh ta từ nãy đến giờ không hề trả lời bất kì câu hỏi nào của nó mà cứ ngồi đó đánh giá nó qua từng câu nói mà nó nói ra , hơn nữa những lời nói đó rất khó nghe , rất dễ gây ức chế .

_ “Được , vậy anh có gì muốn nói thì nói đi ” _ Nó đang cảm thấy rất là ức chế , chỉ muốn đấm cho cậu ta một đấm thôi .

_ “Tôi chả muốn nói gì cả ” _ Cậu ta nói và còn trưng ra cái bộ mặt nhon nhon làm nó chỉ muốn cho một đấm vào mặt cậu ta ngay và luôn thôi .

_ “Tôi có thể bắt anh về đồn cảnh sát để tra hỏi đó ” _ Nó bực bội nói .

_ “Lí do gì chứ ? ” _ Hắn nhếch khóe miệng lên về thách thức nó .

Nó tựa người ra sau ghế , nhú mày nhìn hắn sau đó nở một nụ cười và lấy lại bộ dạng lưu manh nói nửa thật nửa đùa với hắn :

_ “Bắt anh tôi đâu thiếu lí do , để tôi cho anh biết tôi không chỉ là một cảnh sát còn là một lưu manh chính hiệu đó . ” .

_ “Tôi đang giành chỉ bằng cứ để tôi chơi với cô vậy ” _ Hắn ta cũng không phải dạng vừa mà thành thạo nói với nó .

Nó nhú mày quan sát anh ta , từng chút một , soi xét từng cử chỉ nét mặt anh ta , anh ta cũng chẳng hề tránh ánh mắt của nó mà cứ thành thạo ngồi nhâm nhi li cà phê của mình . Cuối cùng môi nó cũng nâng lên một cách đắc thắng . Anh ta thấy biểu hiện của nó liền khó hiểu hỏi :

_ “Cô cười gì chứ ? ” .

_ “Thì anh cũng có những câu hỏi mang tính chất “ ngu ” nhỉ ? ... Xem ra anh chẳng biết gì cả và cũng chẳng liên quan gì , tôi đến đây phí thời gian rồi . ” .

Chương 36: Xác Người Không Tim (Phần Mười Hai)

Sau khi nói xong câu đó nó cũng bỏ đi , nó mới vừa bỏ đi ra đến cổng thì có một bàn tay kéo tay nó lại , nó reo thầm nhưng khi quay lại thì :

_ “ Cô bé em chưa có giả tiền nước , anh chàng ngồi kia không có giả cho em , anh ta nói anh ta không có quen gì em ” .

Nó hiện giờ đang rất muốn chửi bậy vài câu cho đỡ tức , không ngờ đòi nó lại gặp cái tình huống củ chuối kiểu này . Hùng hồn bước đi rồi bị giữ lại vì chưa có trả tiền nước , đúng là nhục , nhục không thể tả được . Nó rút tiền đưa cho anh nhân viên phục vụ sau đó mang một cục tức bỏ đi .

Về đến cục cảnh sát nó gặp ngay bộ mặt như đưa đám của Quân , anh ta cứ nhìn vào cái điện thoại một cách đầy đau khổ , nhìn khuôn mặt nhăn nhó mà đến tội dù nó đang ngửi ngửi lửa giận nhưng tính tò mò tự dừng lại trở dậy , vậy là nó kéo một cái ghế đến bàn làm việc của Quân sau đó bày ra bộ mặt vô cùng nhiều chuyện mà hỏi :

_ “ Sao vậy ? táo bón hả ? ” .

_ “ Như vậy còn sướng hơn tình trạng của anh lúc này ” _ Quân nhăn nhó nhìn nó mà nói . Như vậy nó càng tò mò liền hỏi tiếp luôn lại còn kèm theo cái bộ mặt quan tâm nửa trăm phần trăm là giả tạo .

_ “ Rốt cuộc thì làm sao ? hay là ăn bậy ăn bạ đến mức táo tháo rượt rồi ? ” .

_ “ Mấy hôm trước anh đánh cờ tướng với bạn gái , cô ấy nói mã của cô ấy có ba mạng , anh nhin . Cô ấy nói tượng của cô ấy có thể qua sông , anh nhin . Xe của cô ấy có thể chuyển hướng để đá xe anh , anh cũng nhin luôn cho êm chuyện . Nhưng cô ấy dùng sĩ của anh xử lý tượng của anh , còn nói là gián điệp do cô ấy bồi dưỡng , bỏ con thằng nào nhin được nữa ? Anh nói , thôi em tự chơi một mình đi . Thế là cô ấy giận anh từ hôm đấy , mấy hôm nay bữa bộn công việc anh không có thời gian gọi dỗ cô ấy . Vậy là vừa rồi cô ấy gọi rồi nổi giận ùng ùng nói là chia tay đi . Giờ anh phải làm sao ? ” .

Sau khi nghe Quân giải trình xong , nó tự cảm thấy sao mình lại đi phí mấy phút đi ra hỏi chuyện tầm xàm vậy chứ ? Thật là muốn đập cho tên trước mặt một phát mà , đúng là chỉ chuốc thêm bực bội vào người . Đã bực còn bực thêm . Nó đứng lên mặt lạnh tính bỏ đi thì Quân cảm áo nó kéo kéo lại , mắt ầng ậc nước nhìn nó , nếu máo nói :

_ “ Giờ em nói anh phải làm sao ? Em thông minh lắm mà giúp anh đi , anh không có muốn quay lại kiếp F.A đâu . ” .

_ “ Anh tông đầu vào tường bảo cô ấy anh hấp hối sắp chết rồi , nếu cô ta đến thì diễn luôn còn nếu cô ta không đến chứng tỏ không yêu anh , quay ra đá luôn cho rồi ” _ Nó lấy đại một cái lí do cho yên thân sau đó thì bỏ đi .

Nó vào phòng họp cầm lên tập tài liệu của cô gái đã nhận tội . Tên Nguyễn Minh Hằng , tuổi 23 , đang là sinh viên trường y và một vài thông tin nó coi là không đáng giá . Nó nhìn chăm chú vào cái địa chỉ nhà của cô gái đó một lát thì vỗ cái balo kéo Quân ra xe .

Quân mặt mày hậm hực lái xe đến nhà cô gái đó . Nó cũng chẳng thèm để ý đến Quân mà dựa người vào ghế tìm một tư thế thoải mái cho mình sau đó sắp xếp lại mọi thứ . Thứ nhất vụ án này là vì tình hay là vì một lí do nào khác , đầu tiên là cái chết của Trương Mỹ Linh , sau là cái chết của người con trai được coi là bạn trai hiện thời của Trương Mỹ Linh , sau lại là Duy Hùng tuy không chết nhưng cũng mất nửa cái mạng , mọi việc đều xoay quanh những người có liên quan tình cảm với nhau . Cô gái tên Hằng kia nhận tội nhưng nó cứ thấy có cái gì đó không đúng , tại sao cô ta lại ngất ở trong rừng sau khi bắn Duy Hùng , từ điều đó có thể khẳng định tồn tại người thứ tư trong rừng trừ nó , Duy Hùng và cô gái tên Hằng kia ra , lúc đó có người tồn tại ở đó thì người đó chắc chắn không thoát khỏi liên can .

Dòng suy nghĩ của nó bị ngắt lại khi xe dừng lại trước một căn nhà . Nó và Quân xuống xe đi đến trước cổng nhà Quân đưa tay ấn chuông nó thì quan sát căn nhà là một căn nhà hai tầng , không lớn lắm nhưng cũng không phải là nhỏ , có sân vườn tuy không rộng nhưng được chăm sóc rất kĩ lưỡng .

Nhanh chóng có người ra mở cửa , là một cô gái ngồi xe lăn . Quân nhanh chóng “ khoe ” thể cảnh sát của mình để có thể được lọt vào trong nhà một cách thuận lợi . Khi vào trong nhà rồi cô gái đi vào trong và quay ra với hai li nước lọc trên một chiếc khay . Đặt hai ly nước xuống bàn và ái ngại nói :

_ “ Hai người thông cảm nhà chỉ còn nước lọc ” .

_ “ Không sao , tôi đến đây là vì chị ...au sao lại nhéo anh ? ” _ Quân chưa kịp nói hết câu đã nhận được cái nhéo từ nó , Quân nhìn nó bằng ánh mắt tức giận , nó chỉ cười trừ đáp lại sau đó quay về phía cô gái kia mà hỏi :

_ “ Cô biết Duy Hùng chứ ? ” .

Cô gái kia nhìn nó sau đó thì gật đầu .

_ “ Quen biết như thế nào ? ” _ Nó hỏi tiếp .

_ “ Tôi quen Duy Hùng từ năm tôi 4 tuổi , có cả chị tôi nữa . Ba chúng tôi lớn lên cùng nhau , anh Duy Hùng trước là hàng xóm của chúng tôi ” .

_ “Vậy cô biết cô gái tên Trương Mỹ Linh chứ ? ”.

_ “Biết , tôi quen chị ấy hai năm trước vào khoảng cuối tháng bảy của năm đó tôi gặp chị ấy , anh Hùng giới thiệu chị ta là bạn gái của anh ấy ” _ Cô gái đó bình thản nói , trong lời nói không hề xen cảm xúc vào.

_ “Cô biết gì về cô gái này ? ”.

_ “Tôi không tiếp xúc nhiều với cô ta nên không dám nhận xét gì cả , mới lại số lần tôi gặp cô ấy đếm trên đầu ngón tay làm sao biết tính cách của cô ta chứ . Chắc vấn đề này mấy người nên hỏi chị gái tôi , chị tôi tiếp xúc với cô ta có vẻ nhiều , nhưng đáng tiếc chị tôi không có nhà . ”.

Quân đang định mở miệng nói : “Chị gái cô đang bị chúng tôi bắt giữ vì là nghi phạm về cái chết của Trương Mỹ Linh ” thì gặp ngay ánh mắt cảnh cáo từ nó nên biết điều ngậm miệng ngồi một bên không nói gì thêm .

_ “Tình cảm chị em cô tốt chứ ? ” _ Tự nhiên nó đặt hỏi một câu hỏi rất liên quan làm Quân cứ gọi là trợn mắt lên nhìn nó còn cô gái kia thì nhìn nó với ánh mắt kì lạ nhưng vẫn từ tốn trả lời .

_ “Nói thẳng tình cảm chị em tôi từ nhỏ đã không được tốt lắm chuyện này cũng chẳng phải chuyện bí mật gì , ai quen biết chúng tôi đều biết chuyện đó hết . ”.

_ “Tại sao tình cảm giữa hai người lại không tốt .” _ Nó hỏi tiếp , ánh mắt thì quan sát xung quanh ngôi nhà , quả thật tình cảm chị em họ có vẻ không được tốt , họ có rất nhiều ảnh chụp nhưng không có bức nào chụp chung hai chị em được trung cả , những bức ảnh chỉ là hai người chụp riêng rẽ và đặc biệt hơn phong cách chụp của những bức ảnh khá là giống nhau .

Nhìn thấy nó để ý mấy bức ảnh , cô gái kia nói :

_ “Đó là những bức ảnh anh Hùng chụp cho hai chị em tôi . Còn về phần tình cảm hai chị em tôi từ nhỏ vốn đã không tốt , có thể là chị luôn xuất sắc hơn tôi nên tôi không cách nào gần gũi chị được , chị ấy cũng chẳng bao giờ tỏ ra thân thiện với tôi . ”.

_ “Tôi có thể tham quan ngôi nhà một chút chứ ” _ Nó hỏi .

Sau khi nhận được cái gật đầu từ chủ nhà nó trao cho Quân một ánh mắt cảnh cáo ý nói anh khôn hồn thì ngậm miệng lại đừng có nói lung tung sau đó nó mới đứng dậy đi xem xung quanh căn nhà , cô gái kia cũng có vẻ rất thoải mái không hề đi theo nó mà để mặc nó đi lại trong căn nhà . Nó đi đến một căn phòng , đẩy cửa vào nó mới biết là phòng sách bên trong có hai cái kệ sách lớn , còn có một cái bàn cạnh cửa sổ . Nó đến gần kệ sách để xem xét hầu như đều là sách thể loại về kinh tế là nhiều , còn có thêm vài cuốn tiểu thuyết và một số thể loại khác . nó đặt trên kệ sách và di chuyển theo từng bước đi , mắt nó cũng dõi theo cử động của tay nó trên giá sách và nó dừng lại tại một quyển album ảnh .

Nó lấy ra xem , bên trong có rất nhiều ảnh , chủ yếu là ảnh gia đình và hai chị em . Hai chị em họ chụp rất nhiều ảnh lúc bé cô em gái lúc này cũng chưa có ngồi xe lăn . Hai người họ lúc còn bé có rất nhiều ảnh chụp chung , nhìn hai cô bé trong bức ảnh đều cười rất hạnh phúc trong đầu nó lại vang lên câu nói của cô gái lúc này : “Tình cảm chị em chúng tôi từ nhỏ vốn đã không tốt ” . Không tốt mà có nhiều ảnh chụp chung vậy sao ? Xem ra cô gái kia đang nói dối thì phải . Nó cảm thấy cô gái này đang che giấu điều gì đó thì phải , cô ta ngồi xe lăn nhưng cách để chân của cô ta không giống một đôi chân tàn phế nhìn vẫn còn lực , vậy tại sao lại ngồi xe lăn ?

Nó và Quân rời đi sau khi đã lấy được khẩu cung của cô gái kia , nhưng nó không nhắc đến chị cô ta nhận tội giết người chỉ nói rằng Duy Hùng bị đâm đang rất nguy kịch nằm trong bệnh viện tính mạng không có gì là bảo đảm , cô gái đó lúc đó tỏ ra sững sốt , còn làm rơi chiếc thủy tinh trên tay , trong mắt còn mờ hồ xuất hiện nước mắt .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Xác Người Không Tim (Phần Mười Ba)

Nhìn thấy nó trầm tư , Quân đột nhiên lên tiếng :

_ “Sao em lại nói dối cô gái đó ? ”.

_ “Anh không thấy cô ta biểu hiện rất lạ sao ? ” _ Nó nhìn cảnh vật bên ngoài một cách vô định và thờ ơ trả lời .

_ “Lạ ? Lạ chỗ nào chứ ? ” _ Quân tỏ ra ngạc nhiên .

_ “Anh thử kể một câu chuyện thời đại học của anh xem nào ”.

_ “Sao tự nhiên lại kể chuyện đó ? ” _ Quân tò mò liếc nó một cái rồi hỏi .

_ “Thì anh cứ kể đi , chuyện đại loại như anh gặp ai đó vậy , ví dụ như được thằng bạn giới thiệu bạn gái chẳng hạn ” .

_ “Ồ xem nào đúng rồi lúc đó cái thằng bạn cùng phòng anh giới thiệu bạn gái nó với anh , sau đó bọn nó còn kéo anh đi ăn , trong bàn ăn anh không thể nuốt nổi , chết tiệt chúng nó cứ bón mớm cho nhau nhìn trông nó cứ tòm tòm ... hừm nói chung là lòng khó chịu ” _ Anh nói mặt nhăn nhó vì nghĩ lại một quá khứ không vui .

_ “Thời gian ? ” _ Nó hỏi .

_ “Tết trung thu ” _ Quân không do dự trả lời ngay , chính tỏ anh nhớ rất rõ về đoạn hồi ức này .

_ “Vậy sao anh không nhắc đến thời gian trong câu chuyện ? ” .

_ “Anh cũng không biết , chắc trong lòng ức chế muốn bộc lộ cảm xúc không quan tâm đến thời gian .”

_ “Đúng vậy bộc lộ cảm xúc là nhu cầu của mỗi con người , khi chúng ta hồi tưởng lại kí ức thứ chúng ta nói ra đầu tiên luôn luôn không phải là thời gian mà là cảm xúc của mình về việc đó , thậm chí là những chi tiết chính của câu chuyện mà chúng ta kể ” _ Nó nói .

_ “Thì sao chứ ? tự nhiên em lại nhắc tới chuyện này ” _ Quân vẫn không hiểu ý nó muốn nói gì nữa .

_ “Lời khai của cô gái lúc này ” _ Nó nhắc nhở .

Quân lập tức hồi tưởng lại , đúng cô gái đó nói đến thời gian trước , trước mỗi câu hỏi của nó đều trả lời rất ngắn gọn một cách hoàn hảo , đi vào ý chính không hề dông dài .

_ “Điều đó chứng tỏ điều gì ? ” _ Quân hỏi .

_ “Anh không thấy lạ sao ? Chúng ta là cảnh sát đến hỏi về Duy Hùng và Trương Mỹ Linh nhưng cô ta không có một câu thắc mắc , mà cũng chẳng hỏi chúng ta đến đặt những câu hỏi đó với mục đích gì , những câu trả lời ngắn gọn đi vào trọng tâm chính , cô gái đó lại còn đưa thời gian gặp Trương Mỹ Linh rất chuẩn xác , có thể thấy rõ cô ta khi trả lời câu hỏi của chúng ta không phải là nhớ lại mà đang đọc lại những gì cô ta chuẩn bị , điều đó làm em cảm thấy cô ta sớm đã chuẩn bị tinh thần gặp chúng ta , hơn nữa cũng sớm biết chuyện về Duy Hùng và Trương Mỹ Linh chẳng qua là gia nạn thôi ” .

Lời nó nói làm Quân tỉnh ngộ ra nhiều , quả thật năng lực quan sát của nó còn vượt xa những người đã học chuyên ngành như cậu

Cả đoạn đường trở về cục cảnh sát nó đều im lặng , nhắm mắt nghỉ ngơi Quân cũng không làm phiền nó gì thêm . Nhưng khi Quân gần đến cục cảnh sát rồi nó đột nhiên mở mắt như chợt nhớ ra điều gì , sau đó quay sang nói với Quân :

_ “Quay xe đến viện đi ” .

.....

Quân sau khi đưa nó đến viện thì nó nói Quân quay về trước , Quân tuy thắc mắc nhưng không hỏi gì thêm . Nó đi vào bệnh viện đến phòng người con gái đã nhận tội giết người – Nguyễn Minh Hằng .

Sau khi gật đầu chào hỏi mấy người cảnh sát ở ngoài cửa phòng nó đẩy cửa vào trong . Nó thấy cô gái đó đang đứng trước cửa sổ phóng tầm mắt ra xa , thân mình mặc bộ quần áo bệnh nhân , nhìn cô như vậy nó lại nhớ đến một người con gái có lẽ vì vậy nên nó vẫn luôn có một niềm tin rằng cô gái đó không phải là một kẻ sát nhân , nó có thể nhìn ra trong đôi mắt cô gái đó chỉ tồn tại sự trong sáng , một người có đôi mắt như vậy liệu có thể ra tay sát hại người một cách dã man đến vậy không ? Không , nó quyết không tin . Nó nhất định vén lên bức màn bí ẩn này .

Nó đi vào phòng ngồi xuống cái ghế cạnh giường một cách nhàn nhã . Minh Hằng vẫn không hề có phản ứng gì , chứng tỏ không phát hiện nó đang ở trong phòng , cô ta như đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình , rồi bỗng nhiên cô ta thở dài rồi nở một nụ cười gượng gạo , ánh mắt hiện lên sự bất lực . Nó chăm chú quan sát không bỏ qua bất cứ biểu cảm nào của cô ta . Đến khi cô ta quay người lại mới có chút giật mình vì sự có mặt của nó .

Cô ta nhìn nó sau đó đến đến giường ngồi đối diện với nó , từ tốn hỏi :

_ “Cô đến đây có gì cần hỏi thêm sao ? ” .

_ “Quan hệ chị em có thể nào ? ” _ Nó cũng không đảo trước đón sau mà trực tiếp hỏi luôn .

Bảo Ngọc trên mặt hiện rõ sự nghi hoặc , nếu nó nhìn không nhầm sau khi nó đặt câu hỏi còn thấy đôi đồng tử mắt cô ta khẽ đảo một vòng .

_ “Tại sao cô tự nhiên lại hỏi vậy ? ” _ Minh Hằng không trả lời mà hỏi ngược lại nó .

_ “Cô cứ trả lời đi ” .

_ “Tôi và em tôi tình cảm rất tốt , chỉ là nửa năm trước con bé bị tai nạn giao thông từ đó có vẻ sống khép kín hơn , nhưng điều đó cũng không mấy ảnh

hướng đến tình cảm chị em của tôi” .

Môi nó khẽ nhếch lên , một nụ cười nhẹ , lời khai thật sự khác nhau , vậy ai là kẻ nói dối đây ? Nó tiếp tục hỏi :

_ “Tại sao em cô bị tai nạn ? ” .

_ “Tại sao cô cứ hỏi về em tôi vậy ? Nó đâu cần thiết chứ ” _ Nó có thể nhận ra trong lời nói đã có chen cảm xúc mạnh dù cô ta đã cố gắng kìm chế .

_ “Cô nên trả lời tôi, tôi cần tìm hiểu về mọi thứ của cô ” _ Nó lấy đại một lí do .

_ “Nó ... Nó cứu anh Duy Hùng khỏi một vụ tai nạn ô tô ” _ Cô ta nói .

Nó đứng dậy hướng cửa mà đi tới khi nó chạm vào cửa thì cô ta lên tiếng hỏi nó :

_ “Cô đến đây chỉ hỏi vậy sao ? Cô không muốn hỏi gì thêm à ? ” .

_ “Không cần , tôi đã có được thứ tôi muốn ” .

Nói xong nó còn tặng cho cô gái Minh Hằng đó một nụ cười nhẹ sau đó mở cửa bước ra ngoài .

Nó đi đến phòng bệnh của Duy Hùng , anh ta vẫn còn phải nằm ở phòng cách li nên nó chỉ có thể đứng ở bên ngoài cửa kính quan sát , nó nhìn vào khuôn mặt anh ta rất lâu , sau đó mở miệng đặt một câu hỏi cho chính mình :

_ “Rốt cuộc trong trái tim anh chứa hình bóng của ai ? ” .

.....

Khi nó rời khỏi bệnh viện đường phố đã lên đèn nên nó gọi một chiếc taxi để chở về nhà . Nó bước vào nhà là hình ảnh một nhà ba người đang ăn cơm , nhóc Vũ ngồi chuyên tâm ăn còn ba má nó đang nói về chuyến du lịch nào đó . Họ hoàn toàn phớt lờ sự có mặt của nó , nhưng nó cũng chẳng sao , quen rồi .

Nó cũng đi về phía bàn ăn và ngồi xuống chưa kịp đặt móng dính ghế đã nghe thấy giọng của nhóc Vũ lạnh nhạt nói :

_ “Rửa tay” .

Như một thói quen nó cun cút đi rửa tay sau đó mới chờ lại bàn ăn gấp một miếng cá chiên bỏ vào mồm và hỏi :

_ “Sao hôm nay ba má về sớm vậy ” .

_ “Sao không vui à ” _ Mẹ nó cuối cùng cũng rời sự chú ý đến nó .

_ “Chả có cảm xúc gì về việc này ” _ Nó cũng không mặn không nhạt lên tiếng .

_ “Nghe nói cô gái tên Nguyễn Minh Hằng đã nhận tội sao con không lập án còn chần chờ gì nữa ? Hay con còn do dự điều gì ? ” _ Ba nó nhìn nó và hỏi .

_ “Con thấy trong vụ án này có nhiều điểm nghi vấn cần tìm hiểu thêm , ta đâu thể cứ nghe lời một phía mà không có chứng cứ gì ” .

_ “Nhưng vụ án này có hung thủ nhận tội chỉ e cấp trên sẽ thúc giục và ra chỉ thị xuống , cha con không phải thần thánh không có chống đỡ được lâu đâu ” _ Ba nó vừa nói vừa múc cho mình một bát canh .

_ “Cho con một tuần nữa ” _ Nó nhìn ba nó và dứt khoát nói .

Ba nó do dự một lát nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý cho nó thêm thời gian , nó hài lòng và tiếp tục cầm cúi ăn tiếp . Nhóc Vũ yên lặng ăn nên giải quyết xong bữa tối nhanh nhất , nhóc chẳng thèm nói gì , ngông nghênh đi nên tăng nhìn cái dáng mà phát ghét . Nó sau khi giải quyết xong bữa ăn của mình thì đi tắm , tiếp đó nằm trên giường đeo headphone vào và mở một bài nhạc nhẹ không lời .

Nó nhắm mắt cố gắng sâu kết lại những điểm nó cho là khả nghi và những điều nó chưa hiểu , đầu tiên nó thấy khả nghi là Duy Hùng anh ta dường như có điều dấu diếm , tiếp đó là thái độ khác thường của em gái Duy Hùng , nó đang nhớ lại từng chi tiết từng cử chỉ lạ thường của cô ta , còn ánh mắt trốn tránh không dám nhìn vào mắt nó của cô ta khi nó và cô ta gặp nhau lần đầu , quả thật có chút khả nghi . Tiếp đó là bạn gái cũ của nạn nhân nam , cô gái đó nói những lời rất lạ , nó có thể thấy sự chán nản trong mắt cô ta , cô ta dường như không còn trân trọng cuộc sống của chính mình nữa , một người như vậy đi giết người cũng không phải điều lạ , nhưng điều đó chưa đủ để khẳng định gì cả .

Còn về phần Minh Hằng cô gái đó nhận tội nhưng nó lại cảm thấy cô ta không thể giết người , vậy vấn đề đặt ra là tại sao cô ta lại nhận tội ? Nó biết dùng tình cảm đánh giá một người là không thực tế nhưng thật ra trong lòng nó có một phần nào đó vẫn biện minh giúp cho cô gái tên Minh Hằng đó , có lẽ tại cô gái đó giống một người mà nó nợ rất nhiều , nó muốn thông qua việc này mà giảm bớt sự áy náy trong lòng . Hơn nữa nó vẫn còn nghi vấn rằng có người thứ ba khi duy Hùng bị bắn , không tại sao Bảo Ngọc lại bị ngắt trong rừng , người đó liệu có phải hung thủ không ?

Vậy còn ai còn liên quan đây , em gái Minh Hằng – Bảo Ngọc thì sao ? cô gái đó có vẻ đang nói dối , thái độ của cô ta cũng rất lạ và thứ nó nghi ngờ hơn cả tại sao người có đôi chân bình thường lại ngồi xe lăn , nó có thể khẳng định như vậy , cách đặt chân của cô ta nếu là một người có đôi chân tàn phế tuyệt sẽ không thể dễ như vậy , vì đôi chân tàn phế vốn chỉ là một vật nặng gắn trên người , cách để chân phải dùng lực như vậy vốn không thể . Cuối cùng nó phải kể đến tên con trai chết tiết đạo này làm phiền nó , anh ta không đáng nghi nhưng nó lại chẳng thể lí giải nổi , anh ta như chỉ đang làm rối loạn hướng điều tra của nó chứ thực tế chẳng biết cái mù gì hết .

Nó đang chìm vào một dòng suy nghĩ hỗn tạp thì bị tiếng động mở cửa cắt đứt mạch suy nghĩ của nó , nhóc Vũ bước vào phòng thân nhiên coi nó không tồn tại mà đi đến trưng dụng cái laptop của nó .

Nó ngồi dậy nhìn chằm chằm nhóc Vũ , cuối cùng nhóc Vũ bị nó “ chiếu tướng ” đến khó chịu cuối cùng cũng phải mở miệng .

_ “Chị đừng nhìn em một cách đói khát như vậy , chúng ta là chị em đây” .

Nó phớt lờ câu nói châm chọc của nhóc Vũ mà nói :

_ “Nhóc nói xem một người không phạm tội lại cam tâm nhận tội thay cho người khác có thể là vì lí do gì ? ” .

_ “Nào chị bị ngâm nước hả ? ” .

Nó không thèm để ý đến lời nói châm chọc của nhóc Vũ , mà nói :

_ “ Rửa tai xin nghe ” .

Nó hỏi nhóc Vũ vì một phần thẳng nhóc có một bộ não rất có ích , đặc biệt nhạy bén , hơn nữa nhóc hầu như chẳng biết gì về vụ án việc này khiến suy nghĩ không bị rối lên .

_ “ Có hai phương án , thứ nhất là bị ép buộc con thứ hai là vì tình nghĩa . Vì không do dự nhận luôn tội giết người nên em nghĩ là về phần tình nghĩa có vẻ nặng kí hơn , vì nếu đã nhận tội giết người thì coi như tự tay phá nát cuộc đời của mình còn gì ” _ Nhóc Vũ tuy nói chuyện nhưng mắt vẫn không rời khỏi màn hình máy tính , tay thì cứ gõ liên tục .

_ “ Vậy chị phải điều tra từ đâu đây ” .

Nó vừa rút lời thì nhóc Vũ lúc này rời khỏi màn hình liếc nó một cái rồi theo thói quen cậu lại một lần nữa mở miệng châm chọc :

_ “ Em nghĩ là chị đã bỏ quên não và kinh nghiệm nghề nghiệp của chị trước đây ở đâu đó rồi , còn không chắc chị không phải chị em đâu , vì em làm gì có bà chị ngu dốt vậy chứ . Hừm ... chị làm ơn động não chút đi , não chị lâu không dùng gì sét hết rồi hả ? ” _ Ngừng một lát nhóc Vũ nói tiếp :

_ “ Đầu tiên chị gạt bỏ hết tất cả manh mối từ đầu vụ án chị có đi , bắt đầu thu thập lại dữ liệu và thông tin , đặc biệt chú ý những người có liên quan đến cái người mà đã nhận tội ấy , bây giờ chúng ta chỉ có thể xác định nếu hung thủ không phải bà cô này thì chắc chắn là người có quan hệ với người này . Sau khi có được thông tin rồi thì bắt đầu phân tích lại ” _ Nhóc Vũ nói xong thì đóng máy tính lại nhìn nó cười một cách cực kì dễ thương làm cho nó có cảm giác có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng nó làm nó khẽ dùng mình . Cuối cùng nhóc Vũ cũng mở miệng :

_ “ Đạo này hacker tấn công vào mạng của cục rất nhiều , việc này với trình độ của phòng kĩ thuật giải quyết thì còn mướt mới xong nên em đành phải ra tay , máy tính em có nhiều dữ liệu quan trọng , mà cách xử lí đám hacker này là phương pháp mới nên không thể dùng máy em thử nghiệm được nhờ bị hack ngược lại thì nguy , mà máy chị toàn dùng chơi game nên chị vì tổ quốc mà hi sinh chút nhá , nếu có bị hack ngược lại thì chịu khó chấp nhận ” .

Sau khi ngồi nghe nhóc Vũ giải trình một tràng xong mặt nó từ trắng chuyển sang đỏ vì tức giận , nhìn bóng nhóc Vũ đang thông thả rời khỏi phòng nó , nó tức giận hét lên :

_ “ Nhóc có biết chị mày một xu cũng không có , máy tính hòng chị mày phải làm sao ? Thằng mất dạy kia , ôn con... ” .

Và tất nhiên là hết là việc của nó chẳng ảnh hưởng gì đến nhóc Vũ cả cậu bơ nó luôn và bỏ về phòng mình , mặc kệ bà chị đang đầy lửa giận là nó .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Mở Bức Mà Bí Mật (Phần Một)

Sáng hôm nay nó lại chôn thêm một buổi học mà đi đến cục , vì vụ án này nó chỉ còn thời gian một tuần nên phải dốc toàn lực để phá án . Sau khi nó đến cục , theo lời nhóc Vũ nó cho điều tra lại toàn bộ thông tin những người có liên quan đến vụ án và đặc biệt lưu ý đến những người có liên quan đến Nguyễn Minh Hằng .

Tài liệu nhanh chóng liên tục bị đưa về , nó tự nhốt mình trong một cái phòng thẩm vấn , bên trong có duy nhất một cái bàn trắng , ngoài người đưa tài liệu vào thì bất kì ai cũng không được làm phiền nó và tất nhiên trong cục chẳng ai muốn làm trái ý con xếp rồi .

Nó lấy một chiếc bút và tiến về phía bàn , nó bắt đầu viết những cái tên tình nghi ra : Duy Hùng , Dương Hồng Ngọc (bạn gái cũ của nạn nhân nam) , Yến Nhi – em gái Duy Hùng , Minh Hằng , Bảo Ngọc .

Sau khi viết ra vài cái tên nó bắt đầu đi đến nghe lại từng đoạn ghi âm về khẩu cung từng người , không có gì đặc biệt cả nghe xong khẩu cung cũng chẳng thể loại bỏ được ai vì trùng hợp thay chẳng có ai có chứng cứ ngoại phạm cả . Quá là một sự trùng hợp đáng ghét mà .

Tiếp theo nó lật giở từng tập hồ sơ mà mấy người ở cục tìm hiểu , hồ sơ lần này được bổ xung thêm nên có vẻ đầy đủ hơn . Nó đang xem hồ sơ của Duy Hùng thì một cảnh sát bước vào , nó nhủu mày nhìn người cảnh sát không phải hồ sơ đã được đem vào hết rồi sao ?

Nhìn biểu cảm khó chịu của nó , người cảnh sát liền nói :

_ “ Tài liệu này là Minh Vũ bảo gửi cho em ” .

Nó nhận tài liệu dày cộp từ tay người cảnh sát trẻ , mở ra quả nhiên thẳng thóc này là thần thánh , bao nhiêu chuyện riêng tư của nhà người ta nhóc cũng lôi ra hết .

Trong tài liệu , đầu tiên là Duy Hùng không có mấy phần thông tin cơ bản , mà toàn là thông tin cảnh sát không thể tra ra . Trong đó viết : Đại học năm nhất có tỏ tình với Nguyễn Minh Hằng nhưng bị từ chối , sau đó có quen một vài người bạn gái nhưng khoảng thời gian rất ngắn , cho đến hơn hai năm trước gặp và quen Trương Mỹ Linh , thời gian quen nhau kéo dài , một năm sau khi quen đã có ý định kết hôn nhưng lại gặp chuyện , Nguyễn Bảo Ngọc (em Nguyễn Minh Hằng) đã lao ra đầu ô tô cứu Duy Hùng khỏi vụ tai nạn , sau khi cấp cứu qua khỏi con nguy hiểm , nhưng đôi chân lại mất khả năng đi lại . Nguyễn Bảo Ngọc từ chối chữa trị đôi chân ở bệnh viện , nhưng lại nấn nứ đi chữa không cho ai biết và được xác định đôi chân đã có khả năng đi lại chỉ sau năm tháng điều trị . Chuyện này không được nói ra , Bảo Ngọc đánh vào sự áy náy của Duy Hùng mà kéo anh ta về phía mình ...

Thứ hai là Dương Hồng Ngọc : Quen nạn nhân nam từ thời còn là sinh viên , nạn nhân nam vốn không có tình cảm với Dương Hồng Ngọc (theo nhận định của bạn bè) , Dương Hồng Ngọc biết điều đó nhưng vẫn yêu anh ta , không những vậy cô còn là người bao nuôi anh ta . Dương Hồng Ngọc gia cảnh bình thường ba mẹ làm công chức bình thường , nhưng lại là cô gái có tài nên đã sớm kiếm được tiền từ khi còn học đại học để cho Nguyễn Văn Nam (nạn nhân nam) có một cuộc sống khá sung túc . Nhưng sau đó năm năm , nạn nhân nam tiếp cận được Trương Mỹ Linh , một cô tiểu thư con nhà giàu nên bỏ rơi Dương Hồng Ngọc ...

Thứ ba Yến Nhi : Là một cô gái ăn chơi , không thi đại học hiện giờ chỉ ở nhà , thường xuyên lui tới quán bar và hiện đang dính đến ma túy

Tiếp đó là Minh Hằng : Là một cô gái có thành tích xuất sắc , thường xuyên đi tình nguyện chữa bệnh cho người nghèo . Quen Duy Hùng từ năm 6 tuổi , chưa từng quen bạn trai ...

Cuối cùng là em gái của Minh Hằng – bảo Ngọc : Là sinh viên năm hai của trường mỹ thuật . Là một người không mấy hòa đồng , sống khép kín (theo nhận xét của bạn cùng trường) . Khi còn bé hai chị em thân , nhưng khi lớn lên mối quan hệ chị em ngày một lạnh nhạt , lí do là vì người em có tình cảm với Duy Hùng ...

Trong tài liệu này nhóc Vũ đã cung cấp cho nó rất nhiều thứ hay ho , nó đi đến tấm bảng trắng và bắt đầu phân tích , cây viết trên tay nó liên tục di chuyển , vấn đề này nói kết vấn đề kia , cho đến khi nó viết ra hai chữ ... “ Thế thân ” đồng thời trong đầu nó cũng xuất hiện một đoạn hội thoại giữa nó và nhóc Vũ khi nó và nhóc Vũ lần đầu ngồi xem phim Hàn Quốc với nhau :

_ “ Nhóc có thấy cái phim này chẳng hợp logic tí nào đúng không ? Biết là không có kết quả còn lao đầu vào yêu đúng là ngu xuẩn mà , phí cả thời gian vàng ngọc của chị ” .

Lúc đó nhóc Vũ đã nhẹ nhàng mà nói với cái giọng người lớn hiểu chuyện :

_ “ Biết trước là cuối cùng con người cũng sẽ chết mà ta vẫn cố sống từng ngày , có ngu xuẩn thì cũng là cả thiên hạn cùng ngu ” .

.....

Sau khi nó rời khỏi căn phòng thì cũng đã là xế chiều , cả ngày tự giam mình trong đó , đến cơm cũng không có đi ăn bây giờ bụng nó đói meo , chân tay thì bủn rủn , đầu cũng hơi váng nữa , nó cảm tưởng bây giờ nó có thể ăn nguyên một con bò mất .

Lết cái thân ra khỏi cục cảnh sát có mấy người nói gì với nó nhưng nó chẳng nghe rõ nữa tai nó ù hết cả lên rồi , nó chỉ ậm ừ cho qua rồi bỏ đi .

Nó bắt taxi về nhà , lết tằm thân mệt mỏi vào nhà , mọi người trong nhà đều chưa về chỉ có cô giúp việc là đang làm bữa trong bếp , đúng là đúng lúc mà , dù đôi chân mềm nhũn nhưng nó cũng cố gắng lết vào bếp một cách nhanh nhất , mong chưa dính ghế miệng đã nói :

_ “ Cô Trương , có gì ăn được cứ mang hết ra cho cháu ” .

Cô Trương đã quen với bộ dạng đói ăn của nó nên không lấy gì làm lạ , người ở căn nhà này vốn có ai bình thường đâu .

Nhưng hôm nay cô Trương giúp việc lại một lần nữa được mở mang tầm mắt , tay cứ vô đảo thức ăn trong chảo , còn mắt thì nhìn nó như sắp lòi ra đến

noi rồi , tốc độ ăn , sức ăn ... tất cả đều kinh khủng . Nhìn trên bàn ăn số bát đĩa chống không như vừa có một con lóc lướt qua cuốn sạch đồ ăn đi vậy .

Sau khi nó đã thỏa mãn được cái dạ dày của mình , nó bắt đầu cảm thấy buồn ngủ mí mắt cứ nặng trĩu chỉ chờ sụp xuống thôi , người ta vẫn nói căng da bụng chừng da mất mà . Vậy là nó bỏ nên phòng và nằm ụp xuống cái giường thân yêu của nó khỏi phải tắm luôn , không tắm một ngày cũng đâu có chết được , bần một tí chắc cũng chẳng sao .

.....

Chuông đồng hồ báo thức của nó đúng hẹn lại kêu lên , nó lẩn mò với tay tắt báo thức sau đó mắt nhắm mắt mở đi vào nhà vệ sinh . Vệ sinh cá nhân , khoắc lên người bộ đồng phục , đầu tóc gọn gàng xong xuôi nó đi xuống tầng bộ dạng rất vui vẻ còn huyết sáo nữa làm nhóc Vũ đang chúi mũi vô quyền báo cũng phải ngược lên nhìn nó . Không chỉ nó tự giác dậy sớm mà tâm trạng nó dường như cũng rất tốt .

Nó đi về phía bàn ăn , ăn một cách từ tốn khác hẳn bộ dạng “ăn mày” của nó hôm qua .

_ “ Cô giáo gọi điện về nói con nghỉ nhiều quá rồi đấy ” _ Mẹ nó đi từ phòng ngủ ra , nhìn thấy nó nên nhắc nhở .

_ “ Thì hôm nay con đi học đầy thầy , con cũng nhớ thầy quản sinh lắm ” .

_ “ Còn vụ án ? ” _ Ba nó hỏi .

_ “ Con tự biết phải làm gì mà , con tự nhớ thời gian ba cho ” _ Nó nói đồng thời bỏ nốt miếng bánh mì cuối cùng vào miệng rồi đứng dậy đi ra ngoài cửa , hôm nay còn giờ mấy gọi một cái taxi đến đón đi học cơ làm ba má nó và nhóc Vũ cứ gọi là nhú mồm mồm nhìn , đây là biểu hiện của một người luôn miệng kêu hết tiền sao .

Nó bước vào lớp liền không biết bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía ... éo có nó , đúng là đáng lòng , xem ra nó biến mất cũng có ai quan tâm đâu . Vậy là nó tò mò đi về phía đám đông đang bu quanh , còn có cả lớp khác . Nó chẳng nghe ra bọn điên này nói gì chỉ nghe ra một mớ lời nói hỗn loạn , nó đi đến gần nó thấy hần đứng nổi bật ở giữa , khuôn mặt lạnh như tiền , nó càng tò mò mà đi tới gần hơn . Nó chen vào trong đám đông vào bên trong và nó đã thấy . Trước mặt hần là một cô gái , khách quan mà nói nhìn cũng khá dễ thương , trên tay là một hộp quà và phong bì thư màu hồng . Đầu tiên nó có thể sâu sắc cảm nhận được nó đang không vui , đang rất không vui . Vì sao ? Nó lí giải rằng mình không vui vì người như hần cũng được tỏ tình , một lí do không một chút thuyết phục vậy mà nó lại cố thuyết phục mình như vậy .

Trong lòng khó chịu , nó nhìn về phía hần bắt gặp ánh mắt hần cũng đang dừng trên người nó , lúc này không biết tại sao nó không dám nhìn vào mắt hần mà đảo mắt đi chỗ khác thì bắt gặp hình ảnh nhỏ Nhi đang đứng đối diện nó ánh mắt cũng gián trên người hần , ánh mắt nhỏ buồn , đây là lần đầu tiên nó thấy đôi mắt long lanh của nhỏ Nhi tắt ánh sáng . Nhìn nhỏ như vậy lòng nó khó chịu , tìm nó lại nhói , tức giận ... rất nhiều cảm xúc bủa vây quanh nó . Nó nhìn thấy nhỏ Nhi lách qua mọi người và bỏ đi , nó không suy nghĩ gì không thêm liếc hần một cái mà lập tức bỏ đi theo nhỏ Nhi .

Nó đi khắp nơi tìm không thấy , chỉ còn có sân thể dục là nó chưa có qua , vậy là nó nhanh chân chạy về phía sân thể dục , nó như chết đứng khi thấy nhỏ Nhi cùng một cậu con trai khác đang điên cuồng hôn nhau , nhìn khuôn mặt nghiêng của nhỏ Nhi nó có thể thấy những dòng nước mắt cứ đuổi nhau mà rơi xuống , không biết sao lúc ấy nó lại không nhúc nhích gì đứng chết lạng tại đó .

_ " Đúng là một con điếm vừa mấy hôm trước tỏ tình với anh Thiên xong , hôm nay lại ôm hôn thằng khác , mà cũng phải người ta có thêm liếc mày tới một cái đâu chứ " _ Những lời mỉa mai đó rơi vào tai nó không xót một chữ nào , nó giật mình nhìn về nơi xuất phát giọng nói đó thì thấy một đám nữ sinh trang điểm lòe loẹt đi đến nhìn nhỏ Nhi với ánh mắt khinh thường và chế giễu .

Nó nhận ra chỉ với vài ngày nó không đến mà đã có nhiều chuyện vậy sao ? Con bạn thân ngu ngốc của nó dốt cuộc đã chịu bao nhiêu uất ức rồi , nghĩ đến đó máu nóng nó xông tới não , chỉ muốn ra bẻ cổ từng đứa một mà xả giận thôi . Nhưng trong đầu nó lại hiện nên câu nói : " *Tỏ tình với anh Thiên* " . Chân nó như hóa đá không nhắc lên nổi , tìm nó khe siết lại cảm giác rất rõ ràng nó có thể cảm nhận được . Nó chỉ đứng tại chỗ nhìn nhỏ Nhi đứng trước mặt bọn con gái kia còn thằng con trai kia thì đã chạy mất hút .

Lúc này , nó ngay lập tức muốn chạy đến để bảo vệ nhỏ , nhưng không hiểu sao nó cứ đứng yên tại chỗ , có cái gì ngăn cản nó , từ nói sâu thẳm trong lòng , nơi đen tối nhất của con người , sự ích kỉ .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Mở Bức Màn Bí Mật (Phần Hai)

Một đứa con gái đi đến vỗ vỗ vào mặt nhỏ Nhi , nói với nhỏ với giọng đầy điệu khinh bỉ :

_ “ Sao nào ? Con bạn thân chí cốt của mày đi đâu rồi , mày không bám theo đuôi nó nữa à ? ” .

Nhỏ Nhi không chán chờ cho đứa con gái đó một bạt tai, trong mắt nhỏ chứa đầy lửa giận, đứa con gái kia bị tát chu chéo lên:

__ “Con chó mày dám tát tao bằng thứ tay dơ bẩn của mày à”.

Sau đó lao lên dụi tóc nhỏ Nhi, mấy đứa con gái cũng đằng sau cũng nhảy vào đánh nhỏ Nhi. Lúc này trời mới biết nó muốn đánh chết bản thân mình thế nào, chuẩn bị xông đến thì nó bắt gặp ánh mắt lạnh của Nhi nhìn về phía nó lại còn nụ cười mỉa mai của nhỏ, cả người nó cứng đờ, lạnh toát. Nhỏ im lặng mặc kệ cho mấy đứa con gái đẩy đánh, khi nó xông vào, bọn kia nhìn thấy nó đều chạy đi hết, nó im lặng không đuổi theo, ánh mắt chỉ nhìn theo lũ con gái đó, nhìn kĩ từng khuôn mặt. Rồi nó sẽ chà lại toàn bộ. Sau đó nó mới quay ra đưa tay định đỡ nhỏ Nhi, tay nó chưa kịp chạm vào thì tay nhỏ Nhi đã lạnh lùng hất ra. Sau đó nhỏ cười lạnh nhìn nó:

__ “Vốn không muốn cứu cơ mà, đừng làm bộ làm tịch, diễn cho ai xem chứ?” __ Sau đó nhỏ đứng dậy bước chân tập tễnh bỏ đi.

Câu nói của nhỏ không khác gì một thanh kiếm đâm xuyên người nó, cảm giác có lỗi, cảm giác cắn rứt cứ trào dâng một cách mãnh liệt. Thật sự bây giờ người nó muốn đánh nhất là nó, vì cái gì chứ? Vì cái gì mà làm nó bỏ mặc người bạn thân hơn mười năm – là nhỏ Nhi không lo chứ, thật khổ nạn mà.

Nó đứng đó cho đến khi hồi trống vang lên thì mới quay trở lại lớp, về lại chỗ ngồi cạnh nhỏ Nhi, nó không hề thấy nhỏ ở đó, trong lòng cảm thấy lo lắng. Đang định đứng lên đi tìm nhỏ thì thầy giáo bước vào lớp.

Nó bị gọi nên kiểm tra bài cũ môn hóa, cũng phải thôi nó đã nghỉ bao nhiêu buổi rồi còn gì. Nó nên bàng làm bài tập, tay nó cầm phấn viết mà tâm tư lại không để vào bài tập, đến khi thầy giáo tức giận nói:

__ “Rốt cuộc em có làm được không?”.

Lúc này nó mới giật mình vội vàng đáp:

__ “Em xin lỗi, em làm xong ngay đây”.

Lúc này nó cảm thấy tỉnh lên bắt đầu làm bài, sau khi làm bài xong nó đặt phấn xuống dưới bàn giáo viên và nhìn thấy giáo, nhẹ giọng hỏi:

__ “Em có thể xin ra ngoài một lát không ạ”.

Thầy giáo nhìn nó bằng ánh mắt bất lực, sau đó nói:

__ “Em đi đi, nhưng thầy nghĩ em nên chú tâm vào việc học hành hơn”.

Sau khi thầy giáo nói hết câu nó cũng vội vã bỏ ra ngoài, nó không hề biết ánh mắt hằn từ khi nó vào lớp đều rơi trên người nó. Hai thằng bạn thân chỉ cốt của hằn chỉ nhìn nhau rồi trao cho nhau một cái cười đầy ẩn ý.

Nó bỏ ra ngoài đi xung quanh tìm nhỏ Nhi, nó nghĩ nhỏ Nhi hẳn là chưa có về nhà đâu. Đầu tiên nó đến phòng y tế nhưng không thấy, nó đi khắp nơi cuối cùng khi đi qua nhà kho nó đã thấy một hình ảnh, nhỏ Nhi đang ôm hôn một người con trai nhưng không phải người hồi nãy, cả người nó như trăn động mạnh, như có cái gì đó gõ vào lòng nó, một cảm giác xót xa bao trùm lấy nó. Rốt cuộc từ bao giờ nhỏ thành ra thế này và tại sao chứ? Nó không còn giữ nổi bình tĩnh nữa xông vào trong đẩy mạnh thằng con trai đang ôm lấy nhỏ ra, rồi không kịp suy nghĩ vung tay cho nhỏ một cái tát, thằng con trai kia nhìn thấy nó thì lập tức bỏ chạy chỉ lại còn mình nó và nhỏ đang chùng mắt tức giận mà nhìn nhau.

__ “Mày sao lại như vậy chứ? Mày đâu phải loại con gái tùy tiện như vậy. Rốt cuộc mày làm sao vậy hả?” __ Nó tức giận hét lên.

__ “Mày đừng làm ra cái bộ mặt giả tạo đó nữa, mày bày ra cho ai xem chứ. Mày nghĩ mày hiểu tao sao? Tao thích thế được chưa, tao có làm gì thì có liên quan đến mày chứ, không cần giả bộ quan tâm đến tao, buồn nôn lắm”.

Nói xong nhỏ Nhi còn xô nó, nó mất thăng bằng ngã ra đằng sau, theo phản xạ nó rớt tay ra chống lấy thân thể mình, nhưng cảm giác đầu tiên của nó là cảm giác đau buốt từ đôi tay, có cái gì đó đã đâm vào tay nó, theo phản xạ nó vội rút tay ra, theo động tác của nó thì dòng máu đỏ cũng chảy ra theo từ vết thương. Nó nhíu mày nhìn xuống thì ra là có một cái đinh. Nó lấy tay không bị thương còn lại nắm chặt lấy bàn tay đang bị thương của mình, cảm giác đau rất từ lòng bàn tay không làm nó khó chịu bằng cảm giác trong lòng nó, nó đưa mắt nhìn Nhi, nó có thể thấy ánh mắt nhỏ giao động nhưnh rất nhanh lại thu hồi sao đó lạnh nhạt nhìn nó còn nói với nó những câu khó hiểu làm nó lạnh buốt cả người:

__ “Đau không? Nhưng mày đâu có đau bằng tao, tao chỉ gây cho mày một chút đau đớn đó thôi, nhưng mày lại khiến tao đau đến chết đi sống lại đó, từ nay tao với mày là người dưng, còn nếu không thì chính là kẻ thù.”

Sau đó nhỏ lạnh lùng bỏ đi. Nhỏ vừa bước ra khỏi phòng thì một dòng nước mặn chát từ khóa mắt nó chảy ra, ừ lâu lắm rồi nó không có khóc. Rốt cuộc là tại sao chứ? Nó không hiểu gì cả chỉ biết người bạn luôn bên nó cũng rời bỏ nó, xem ra bây giờ nó sẽ rất cô đơn đây. Đứng đây buống bình lau đi những giọt nước mắt sau đó thì đi ra ngoài, tay nó vẫn còn chảy máu vì vết thương khá sâu, nhưng nó lại không có ý định đi đến phòng y tế mà đi ra đằng sau trường ngồi im lặng dưới một gốc cây.

Cho đến khi tiếng trống ra chơi vang lên nó vẫn không thêm nhúc nhích, nó cố suy nghĩ đã làm sai điều gì, nhưng nghĩ mãi mà không ra, chính bản thân nó lúc này cũng bắt đầu cảm thấy tức giận. Tại sao nhỏ lại như vậy chứ, tình bạn hơn mười năm mà lại kết thúc như vậy sao, sao nhỏ không nói hết cho nó biết, nhỏ như vậy rốt cuộc là làm sao chứ. Tâm trạng nó bây giờ rất tệ. Nó nhắm đôi mắt lại mệt mỏi muốn ngủ một giấc để quên mọi chuyện.

_ “Này tay bà bị thương kia ” _ Một giọng nói hốt hoảng hét lên .

Nó mở mắt ra thì nhìn thấy hấn đã ở ngay trước mắt mình , hấn cầm lên cánh tay bị thương của nó lên . Vết thương chưa hấn là ngừng chảy máu , cộng với những vết máu đã khô kết ở xung quanh nhìn rất đáng sợ . Nhưng nó không chút để ý hất tay hấn ra , vận động mạnh làm nó cảm thấy một cảm giác đau thấu tim chuyển đến và máu lại chảy ra nhiều hơn .

_ “ Bà bị điên gì vậy , lên phòng y tế ngay ” _ Hấn tức giận hét lên .

_ “ Mặc kệ tôi , ông biến đi ” _ Nó khó chịu nói .

Hấn không nói thêm gì cúi xuống định bế nó lên thì gặp sự phản đối kịch liệt từ phía nó , hấn càng trở nên tức giận . Hai người rằng co qua lại , nhưng trong mắt những người đi qua lại như một đôi tình nhân đang đùa nghịch nhau .

Nó đột nhiên không có gắng co , người cũng cứng lại , đồng thời giật mạnh bàn tay đang trong tay hấn , đôi mắt mở to . Hấn quay lại nhìn thì thấy nhỏ Nhi đứng cách đó không xa với một nụ cười mỉa mai vô cùng , cùng sự đau khổ không giấu diếm , lông mày hấn lập tức nhíu lại .

Nó như bị người bị bắt gian tại trận không biết làm gì , một cảm giác tội lỗi xông thẳng đến đại não , nó muốn chạy lại để giải thích nhưng nhỏ đã quay người bước đi . Lúc ấy hấn mới quay lại nhìn nó , nhìn biểu hiện của nó hấn khẽ nhíu mày . Sau đó kiên quyết nói :

_ “ Tự lên phòng y tế hay để tôi đưa lên ” .

Nó im lặng đứng dậy , hấn nhíu mày đi theo , lông mày hấn chỉ giãn ra khi cùng nó đứng trước cửa phòng y tế . Đi vào trong , cô y tá nhìn thấy nó liền cười trừ chọc :

_ “ Lần này lại muốn trốn học , giả bệnh xuống đây nằm hà ? không có được đâu về lớp đi ” .

Nó không nói gì , chỉ đi đến giường chia cánh tay bị thương ra , cô y tá nhìn thấy vết thương thì hốt hoảng , vội đi lấy dụng cụ y tế . Còn hấn tự ngồi vào một cái ghế mà quan sát nó .

Nó im lặng suy nghĩ , cuối cùng quyết định để cho nhỏ một thời gian bình tĩnh lại , rồi sẽ nói chuyện sau . Nó không tin tình cảm bạn bè của nó và nhỏ sẽ tan vỡ chỉ vì bất cứ lí do nào đi chăng nữa .

Cô y tá dùng cồn thấm vào bông rồi rửa sạch những vết máu xung quanh , lông mày nó nhíu chặt lại , cảm giác xót thấm vào tận tim . Đôi tay nó mấy lần co rút lại vì đau .

Nhìn nó nhăn nhó vì đau đớn , tim hấn khẽ siết lại , cảm giác không thoải mái chút nào . Hấn có thể cảm nhận được cảm giác đó rất rõ ràng , rõ ràng đến mức bắt hấn đối diện , đối diện với tình cảm trong tim hấn .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Mở Bức Màn Bí Mật (Phần Ba)

Sau khi băng bó vết thương , nó và hấn quay trở về lớp , lúc này đã vào tiết địa . Cô giáo địa khá dễ tính nên hai bọn nó vào chót lọt . Nhìn thấy nó và hấn đi về cùng nhau , rất nhiều ánh mắt nghi ngờ rơi vào nó , nhưng ánh mắt làm nó ớn lạnh hơn cả là của nhỏ , ánh mắt đó vừa lạnh lẽo , vừa tức giận lại xen chút gì đó như chế giễu và khinh bỉ nữa .

Nó quyết định phớt lờ ánh mắt đó , hơn nữa nó còn cảm cặp ở bên cạnh nhỏ Nhi . Sau đó nói với cô giáo :

_ “ Thưa cô em muốn đổi chỗ ” .

Quả như lời đồn cô địa đặc biệt dễ tính , lại rất quý nó ví cái lần xông ra ngoài đường làm anh hùng cứu con gái của cô , con gái cô lúc ấy vẫn chỉ là một đứa bé , nên cô lập tức gật đầu đồng ý .

Nó đi về phía bàn hấn , sau nói với Dũng – bạn nam ngồi gần hấn :

_ “ Đổi chỗ cho mình được không ? ” .

Hành động của nó làm cả lớp hết sức sững sốt , ngay cả hấn . Ai không biết nó và nhỏ lúc nào cũng dính lấy nhau , đúng là không phải nó quấn nhỏ mà ngược lại , nhưng nó chưa bao giờ phản đối chuyện này . Vậy mà hôm nay mối quan hệ giữa hai người lại căng như vậy khiến ai cũng cảm thấy tò mò .

Dùng tất nhiên là đồng ý rồi , trong lớp này ai cũng mến nó , dù tính cách của nó có hơi lưu manh , nhưng lại rất tốt bụng .

Nhỏ Nhi nhìn nó ngồi xuống cạnh hần mà trong lòng tràn ngập tức giận , nó tất nhiên là nhìn thấy điều đó . Nó chính là chuyển đến đây để chọc tức nhỏ , coi như trả thù cái vụ nhỏ làm nó bị thương , nhưng nó không biết rằng cách nghĩ đơn giản đó đã làm nó và nhỏ này càng xa , mối quan hệ của hai người này càng bế tắc hơn .

.....

Kết thúc buổi học nó là người ra khỏi lớp đầu tiên và không như mọi ngày , hôm nay nó chen chúc trong đám đông vội vàng đi xuống , hần cũng nhanh chóng đuổi theo nó , sau đó đi song song cùng nó dưới sân trường . Nhìn thấy hần cứ bám theo mình cuối cùng nó cũng không nhịn nổi , dừng lại và mà tức giận nói :

_ “ Ông theo tôi làm gì ? ” .

_ “ Chiều nay rảnh không ? ” _ Hần hỏi .

_ “ Không ” _ Nó dứt khoát trả lời , quả thật nó không có rảnh thật , nó phải lo cho vụ án nữa .

_ “ Bận gì ? ” _ Hần nhún mày nhìn nó hỏi .

Nó đang tính nói : “ Không việc gì tới ông ” . Thì có tiếng gọi ngọt ngào đằng sau vang lên :

_ “ Chị ” .

Nó không thể nào nhầm lẫn được đó là giọng của nhóc Vũ , cái tên quỷ nhỏ này sao hôm nay lại dùng cái giọng nói đó mà gọi nó chứ làm nó sợ hết hồn . Nó từ từ quay người lại nhìn nhóc Vũ đang đi về phía mình , trên người mặc một bộ thể thao trắng , làm nhóc vô cùng sáng chói thu hút hết ánh mắt nhìn của bao nhiêu người .

_ “ Nhóc đến làm gì ? ” _ Nó nghi ngờ hỏi .

_ “ Chị làm em tổn thương đó , người ta qua mời chị ăn cơm mà ” .

Nó nhìn nhóc Vũ như quái vậy vậy , mỗi lần nhóc dùng cái giọng điệu này là nó có thể chắc chắn nó không thể sống yên ổn với lại làm gì có cái chuyện tốt như vậy chứ .

_ “ Anh Thiên có muốn đi ăn chung không ? ” _ Nhóc còn quay ra lịch sự mời hần nữa chứ .

_ “ Chị làm sai cái gì à ? ” _ Nó hỏi .

Nghe câu nói của nó khuôn mặt dễ thương của nhóc liền thay đổi còn nhanh hơn cả lật sách nữa , khuôn mặt lạnh te , nhìn chăm chăm vào cái tay bị băng bó đến trắng toát của nó . Nó hiểu ra rồi thì ra thằng nhóc tức giận vì chuyện đó , vậy tại sao nhóc biết chứ ? khỏi cần hỏi cũng biết chắc chắn tên nào đó trong lớp đã hót lẻo với thằng nhóc này , tốt nhất đừng để nó tìm ra đó là người nào , nó mà tìm ra nó sẽ bẻ gãy cổ tên đấy mất .

_ “ Không sao , chỉ là bất cẩn thôi ” _ Nó nói còn dơ cánh tay không bị thương xoa nhẹ lên đám tóc mềm mại của nhóc .

_ “ Chị cẩn thận một chút sẽ chết à , sao lúc nào cũng vậy hả ? ” _ Nhóc Vũ đã không còn nói với cái giọng sến súa đó nữa mà thay vào đó là giọng của một đứa trẻ non nớt đang tức giận .

_ “ Sao nhóc cứ như ông cụ non vậy ? cần nhằn cầu nhau mãi , như vậy không tốt đâu ” _ Nó nói xong còn đưa tay bẹo má thằng nhóc một cái nhưng thằng nhóc lại lạnh lùng hất tay nó ra và bỏ đi thẳng .

Nhìn theo bóng của thằng nhóc nó biết nhóc đã nổi giận thật rồi , nó khẽ thở dài . Quay sang hần hỏi :

_ “ Muốn đi ăn cùng không ? ” _ Nó hỏi hần , vì nó biết nếu lúc này mà để bản thân mình một mình với nhóc Vũ là không hề sáng suốt tí nào , vậy thôi đành lôi hần ra làm tấm bia chắn đạn tạm thời vậy . Nó cũng chẳng biết tấm bia này có đủ dày để tránh cho nó khỏi cơn bùng nổ của nhóc Vũ không nữa .

.....

Nó , nhóc Vũ và hần đến một quán cơm gần trường , vẫn như bình thường nó để cho nhóc Vũ chọn món , nhưng lần này thằng nhóc đó còn lịch sử thảo luận cùng hần xem nên ăn gì , hoàn toàn phớt lờ nó , coi nó như không tồn tại . Nó cũng không nói gì , chỉ rút điện thoại ra nhắn đi một cái tin nhắn có nội dung như sau : “ Nói với em gái Lê Minh Hằng rằng chị mình là thủ phạm , kể toàn bộ với cô ta , kể cả em gái của Duy Hùng , bạn gái của nạn nhân nam . Hãy tìm cách nói với họ tự nhiên nhất , đừng làm gì ngu ngốc ” .

Sau khi rời mắt khỏi tin nhắn trên bàn đã đầy ắp những thức ăn ... nó không thích . Nó liền bắn đôi mắt lửa giận sang nhóc Vũ và nói :

_ “ Nhóc biết chị không thích chúng mà , toàn món chị không thích là sao hả ? Giận chị cũng làm ơn đừng hạnh hạ cái kiểu đánh vào miệng ăn thế này

chứ ” _ Gì chứ đánh vào miệng ăn của nó là đâu có được .

_ “ Nhiều lời ăn đi ” _ Nhóc Vũ lạnh lùng nói và bắt đầu cầm đũa lên ăn .

_ “ Chị là chị em đó ” _ Nó tức giận mà quát lên , đã bắt đầu có những ánh mắt hướng về bàn ba người của tụi nó .

Hắn từ nãy ngoài lúc bàn luận về ăn gì hôm nay với nhóc Vũ thì chẳng nói gì cả . Hắn cảm thấy mình như là người dư thừa ở đây vậy , cảm giác bị coi là không khí rất ư là khó chịu . Nhưng biết làm thế nào chứ , hắn chỉ có thể nở một nụ cười khổ . Xem ra địch thủ của hắn không ai khác lại chính là một thằng nhóc này đây . Chỉ cần thằng nhóc không thông qua thì coi như hạnh phúc nửa đời sau của hắn không cánh mà bay rồi .

Hắn thì im lặng ngồi ăn , hai chị em nhà họ Trịnh thì cứ tới một câu chị một câu , cãi nhau mỗi lúc một to , nói chính xác hơn thì nhóc Vũ thì điềm điềm thậm chí lạnh nhạt mà nói lại , còn nó thì nói mỗi lúc một to , gây không ít sự chú ý xung quanh . Hắn cũng thấy ngại chứ , da mặt hắn đâu có được như hai chị em nhà họ Trịnh đâu . Vì vậy đành lên tiếng , nhưng chưa kịp mở miệng nó đã đập bàn tức giận đứng đùng bỏ đi .

Khi hắn đã đi ra khỏi quán rồi , hắn tính đi theo thì nhóc Vũ lên tiếng :

_ “ Anh thích chị ấy hả ? ” .

Hắn đưa mắt nhìn nhóc Vũ , sau đó nhẹ nói :

_ “ Khi không thấy trong lòng khó chịu , lại cứ nghĩ đến . Luôn muốn nhìn thấy . Khi tiếp xúc thì đôi lúc trái tim sẽ loạn nhịp , muốn gần gũi hơn . Khi thấy cô ấy tiếp xúc với người khác giờ thì liền cảm thấy khó chịu đôi khi là tức giận , vậy có được gọi là yêu không ? . ” _ Hắn thẳng thắn nói ra những cảm xúc gần đây hắn có , đối với hắn thì đây là những cảm xúc mới mẻ đối với hắn . Một người IQ cao đầu nhất thiết EQ cũng cao , nên chuyện hắn mù mờ về mặt tình cảm cũng chẳng có gì là lạ . Chỉ là hắn lại đi hỏi lời khuyên của một đứa trẻ bảy tuổi về chuyện tình cảm nói ra cũng thấy mắc cười .

_ “ Chị tôi bề ngoài tuy không phải loại xinh đẹp như Tây Thi nhưng cũng thuộc loại ưa nhìn , không chán mắt . Có bộ não cũng không được coi là vô dụng , tạm dùng được . Nhưng đôi khi suy nghĩ mọi thứ đơn giản , không chịu sử dụng bộ não của mình , hơn nữa ... ” _ Nói đến đây nhóc dừng lại , đưa mắt nhìn hắn .

_ “ Hơn nữa cái gì ? ” _ Hắn khó hiểu hỏi .

_ “ Chị ấy tuy chưa chính thức trở thành công an nhưng chị ấy đang làm việc ở cục cảnh sát đó ” _ Thực sự nhóc không muốn nó làm việc ở cục cảnh sát chút nào , rất nguy hiểm như hai năm về trước vậy , nhóc không muốn nhìn thấy nó đau lòng thêm một lần nào nữa . Cứ cho là nhóc bị ồi lợi dụng người này kéo chị mình quay lại đi , như vậy có sao . Chỉ cần nó luôn vui vẻ là được .

Khi nói xong câu đó , nhóc nhìn thẳng vào khuôn mặt hắn một cách không dấu điểm . Nhóc đã nói ra như vậy rồi thì nhóc cần câu trả lời .

Nhưng biểu hiện của hắn đầu tiên là đầy kinh ngạc , biểu hiện này nằm trong dự đoán của nhóc nhưng sau đó như hắn chìm trong hồi ức nào đó điều này không nằm trong dự đoán . Cuối cùng vẫn là không nhin nổi lên tiếng :

_ “ Không phải anh nên cho tôi một câu trả lời thỏa đáng hay sao ? ” .

_ “ Nhóc muốn tôi kéo chị cậu lại ? ” _ Hắn hỏi .

Nhóc Vũ khá bất ngờ nhóc không nghĩ mình lại để cho hắn nhìn thấu tâm can một cách dễ dàng đến vậy . Vì trước nay vốn cậu che dấu cảm xúc rất tốt . Nhưng cậu vẫn im lặng đợi hắn lên tiếng nói tiếp .

_ “ Nếu một ngày chị cậu nhảy lầu tôi tuyệt đối sẽ không ngăn cản ” _ Hắn nói ánh mắt còn nhìn ra phía ngoài đường , môi cũng khẽ nhếch lên thành một nụ cười .

Lông mày của nhóc Vũ đã xô lại , nhưng nhóc vẫn im lặng không lên tiếng .

_ “ Nghe có vẻ ngu ngốc nhưng tôi tôn trọng quyết định của chị cậu , tôi sẽ ủng hộ cô ấy , tôi sẽ không ngăn cản cô ấy chỉ là Tôi sẽ cùng nhảy . ” _ Đúng hắn đã xác định , người con gái này vì cô hắn có thể cùng sống hoặc cùng chết .

Nhóc Vũ nở nụ cười thỏa mãn , như vậy là đủ , không cần những lời hứa sáo rỗng , thứ nhóc muốn nhìn thấy là hành động , nhóc sẽ quan sát hắn . Chỉ một giọt nước mắt của chị cậu rơi vì hắn cậu sẽ xử gọn hắn .

.....

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Mở Bức Màn Bí Mật (Phần Bốn)

Nó sau khi trở về cục thì bản thân cũng chỉ tìm cái bánh mì, ăn cho qua loa thôi, vậy mà vừa ăn vừa cảm thấy tức đến nỗi phải mắc nghẹn, nấc cục liên tục, phải uống đến cả nửa chai nước mới hết.

Sau khi nó giải quyết xong cái bữa trưa không mấy vui vẻ đó nó đi đến viện, nhưng lần này nó không đi đến chỗ cô gái đã nhận tội đó mà đi đến phòng bệnh của Duy Hùng. Anh ta đã được đưa vào phòng hồi sức nhưng có tỉnh hay không lại là cả một vấn đề khác. Cách một lớp kính nó thấy em gái Duy Hùng đang ngủ gục bên cạnh giường anh ta. Nhưng tay vẫn nắm chặt lấy tay của Duy Hùng, không buông. Nó nhíu mày, em gái có cần thiết đến vậy không?

Sau khi nó quay người còn nhìn thấy bạn gái của nạn nhân nam – Dương Hồng Ngọc đã đứng cạnh nó từ lúc nào làm nó có chút dật mình, cô ta đưa mắt vào trong nhìn chăm chăm vào hai thân ảnh đang ở trong đó đôi môi còn khẽ nhếch lên một cách khinh bỉ rồi thốt lên:

“Thật ghê tởm, thật bẩn thỉu cũng thật đáng thương làm sao”.

Nó nhíu mày trước câu nói của cô ta, sau đó lên tiếng:

“Nói chuyện chút được chứ?”.

“Cảnh sát nói dân đen như chúng tôi có thể làm gì ngoài chấp hành chứ” _ Nói xong cô ta liền bước đi trước.

Nó cũng nhanh chóng đi theo, đến một cái ghế đá của bệnh viện nơi ít người qua lại cô ta mới ngồi xuống, nó cũng ngồi xuống bên cạnh sau đó thẳng thắn hỏi:

“Những lời lúc nãy là có ý gì? Không phải...” _ Nó cũng lờ mờ đoán ra được nhưng không có chắc chắn.

“Cô bé cảnh sát cô đoán không sai đâu Em gái Duy Hùng lại đi yêu chính anh trai mình, cái thứ tình yêu ghê tởm đó đương nhiên là phải chôn chặt trong tim không nói cho ai biết, nhưng mà tình cảm mà, lí trí sao thắng nổi con tim, hơn nữa người mình yêu ở cùng một nhà sao kìm được những hành động thái quá. Nên tất nhiên Duy Hùng cuối cùng cũng phát hiện ra, anh ta cũng đâu phải đồ ngốc. Ồi ... thứ tình yêu bé nhỏ đó bị Duy Hùng chỉ trích một cách rất, rất quá đáng nha. Tình yêu mà mình nuôi dưỡng từ bé bị chính người mình yêu chà đạp lên, tàn nhẫn nói đó là thứ tình yêu bẩn thỉu, lại không thể phản bác được gì, cũng chẳng thể đường đường chính chính dành đến người mình yêu. Cô gái bé bỏng đó còn có thể làm gì ngoài chạy chốn chứ, cô ta lúc đầu là dùng rượu nhưng rượu vẫn không làm đủ tê liệt trái tim cô ta, cơn đau trong tim quặn thắt vẫn dày vò cô ta, điều này chắc chẳng mấy ai hiểu nổi. Cô bé ngốc đó bắt đầu tìm đến thứ kích thích mạnh hơn, có thể là gì nào ... thuốc phiện đó”.

Nó nghi ngờ nhìn cô gái tên Dương Hồng Ngọc trước mặt, không phải nó kinh ngạc về câu chuyện mà nó đang thắc mắc tại sao cô ta có thể kể như câu chuyện đó chính là của mình vậy chứ.

Như nhìn thấu tâm tư của nó, cô ta khẽ nở nụ cười không chút giấu diếm mà giải thích:

“Tôi và cô ta cũng có thể coi là quen biết, tôi gặp cô ta ở bar và tôi là người cùng hút thuốc với cô ta, trong những lần phê thuốc hay say xỉn cô ta nói ra rất nhiều thứ, không nên nói.”.

.....

Sau khi nói chuyện với Dương Hồng Ngọc xong nó bắt taxi đến nhà của đến nhà cô gái đã nhận tội, sau đó ấn chuông cửa. Một lát sau có người ra mở cửa nhưng không phải cô gái ngồi xe lăn nữa mà là một người đàn ông trung tuổi khuôn mặt tiêu tụy hốc hác, trong mắt còn hiện rõ sự mệt mỏi. Người đàn ông đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn nó, nó liền dơ ra cái thẻ cảnh sát. Nhìn thấy tấm thẻ mặt ông liền trầm xuống tránh sang một bên để cho nó vào nhà.

Căn nhà chẳng có gì thay đổi so với lần trước nó đến, nếu có thay đổi thì cũng chỉ là bầu không khí có chút ảm đạm mà thôi.

Người đàn ông đó đi vào bếp một lúc bưng ra một ấm trà, đi về phía nó và ngồi xuống rót trà tỏ ý mời nó.

“Cô Bảo Ngọc không có nhà sao?” _ Nó lên tiếng hỏi,

“Con bé đi tiếp nhận điều trị cho đôi chân” _ Người đàn ông đó trả lời.

Nhìn qua khuôn mặt nó có thể đoán chắc người đàn ông này là ba của Minh Hằng và Bảo Ngọc.

Nó không nói gì, cầm lên tách trà nhấp một ngụm nhỏ, sau đó đột nhiên người đàn ông đó lên tiếng, giọng nói dường như mệt mỏi, có phần bất lực.

“Có phải các người điều tra sai cái gì rồi không? Con bé từ trước tới nay tính tình lương thiện sao có thể ra tay giết người chứ”.

“Vậy bác nghĩ ai là hung thủ?” _ Nó đặt tách trà xuống nhìn thẳng vào mặt người đàn ông mà đó hỏi.

Ông ta rõ ràng tránh ánh mắt nó, đôi mắt liền nhìn ra hướng khác sau đó nói:

“Tôi... tôi làm sao biết được”.

_ “Ông không biết hay có tình không biết ” _ Nó hỏi tiếp vẫn nhìn chăm chăm vào người đàn ông đó .

_ “Cô cảnh sát cô hay thật , tôi làm sao mà ... ” _ Người đàn ông cuối cùng cũng tức giận mà to tiếng với nó , nhưng nó lại bình thản ngắt lời :

_ “VẬY chắc hẳn con gái Minh Hằng của ông là hung thủ rồi ” .

Nó vừa kết thúc câu nói liền nhận được phản ứng rất mạnh từ phía người đàn ông hét lên :

_ “Nó tuyệt đối không phải ” .

Sau đó ông bình tĩnh lại , mặt vui vào đôi bàn tay , đáng điệu đầy đau khổ đầy bất lực , sau đó hạ giọng van xin nó :

_ “Cô hãy rời khỏi đây đi ” .

_ “Nhìn theo bệnh án của cả hai nạn nhân bên phía cảnh sát sẽ khép tội giết người có chủ ý , có kế hoạch . Ra tay lại quá tàn độc , nếu nhẹ cũng tù chung thân hoặc cũng ở trong tù gần như hết đời , nặng thì tử hình ” _ Sau khi nói những lời này nó liền rời đi .

Thực ra vụ án này hung thủ làm rất sạch sẽ , nó chỉ có thể suy đoán từ những thứ vụn vặt , ngay cả suy đoán ra rồi lại không có chứng cứ , nên đành phải chơi trò tâm lý vậy . Nếu đã là người làm ắt sẽ có sơ hở .

.....

Sau khi rời khỏi ngôi nhà đó , nó bắt một chiếc xe ôm để về nhà vì trời cũng bắt đầu tối rồi , tính bắt taxi cho sang choảnh cơ , nhưng vấn đề là sò đến túi thấy tiền chả còn bao nhiêu bây giờ mà còn sang choảnh thì có mà cả tuần nó uống nước lọc qua ngày mất . Đứa nào dám nói tiền không quan trọng chứ , toàn là dối trá lừa đảo .

Nó về nhà thì cũng chỉ thấy mỗi nhóc Vũ đang ngồi đọc sách ở sô pha , đang tính bỏ nhào đến treu chọc nhóc như mọi ngày thì nhớ ra chuyện trưa nay , thế là nó liền làm mặt lạnh đi lên phòng , nhóc vũ cũng vô cùng hợp tác chung ra cái bộ mặt đéch thềm quan tâm ra .

Nó trở về phòng , mở máy tính lên , sau hơn chục phút tác chiến cuối cùng nó cũng hack được vào cái hồ sơ của trường . Tìm tới tìm lui cuối cùng nó cũng tìm ra mấy con nhỏ hôm nay động đến nhỏ Nhi , nó ghi nhớ toàn bộ thông tin lại , rồi đóng máy tính mở face ra , cũng lâu nó không lên rồi không biết có gì mới không nữa . Vừa vào nó đã thấy một cái thông báo “Nhi đã hủy kết bạn ” . Nó nhú mày nhìn , nhất định nhỏ phải làm đến mức này sao , nó khề thờ dài lân chuột xem bảng tin cũng chả có gì mới toàn mấy cái status của mấy bọn sừu nhi và mấy bức ảnh do camera 360 tải trợ đề câu like . Nhìn thấy trả có gì lên nó cũng off luôn .

Sau khi tắm xong nó nằm trên giường suy nghĩ về những thu hoạch hôm nay của nó . Nếu trước kia nói em gái của Duy Hùng không có lí do để giết người thì bây giờ chính đã tìm ra được lí do rồi , hơy nữa cái lí do này rất chi là thỏa đáng hay sao . Vớ cái điện thoại tính bật lên xem mấy giờ thì thấy chả biết mấy hết pin sập nguồn từ bao giờ . Nó ngồi dậy cầm củ sạc đầu giường cắm vào điện thoại để sạc và mở nguồn . Sau khi vừa mở nguồn nó phát hiện điện thoại của nó bị khủng bố , mười bảy cuộc gọi nhờ vả ba cái tin nhắn , đều là của hấn , tin nhắn một : “ Bà làm gì mà không nghe máy vậy ? ” , tin nhắn hai : “ Bà đang làm gì vậy ? ” , tin nhắn ba : “ Gọi lại cho tôi trước khi tôi phải xông đến nhà bà ” , nó xem thời gian gửi tin nhắn thứ ba phát hiện mới nhắn cách đây bảy phút vậy là nó liền ấn nút gọi cho hấn , chứ không khéo hấn xông qua đây thật quá .

Nó vừa nhấn nút gọi bên kia lập tức bắt máy cứ như bên đó ngồi canh chỉ chờ nó gọi thôi vậy đó .

_ “Làm gì mà tôi gọi không nghe ? ” _ Vừa bắt máy hấn đã hặc sách hỏi .

_ “Hẹn hò với anh đẹp giai , bắt máy sợ ảnh hiểu nhầm ” _ Nó nói .

_ “Thằng nào ? ” _ Hấn lạnh giọng hỏi .

_ “Hỏi làm cái gì ? ” .

_ “Tôi gọi người đưa nó vào trại tâm thần , để lâu bị nặng thì chết ” .

Nghe đến đây nó liền giật máy luôn , hấn gọi đến cũng dứt khoát tắt máy không nghe . Sau khi chuyển chế độ rung thành chế độ im lặng nó mò xuống tầng tìm cái gì nấp cái dạ dày đã , bữa trưa gặm mỗi cái bánh mì bây giờ cảm giác như trong dạ dày trống rỗng chẳng có gì .

Xuống đến dưới nhà nó đã thấy nhóc Vũ ngồi trước cái bàn đầy áp thức ăn đang rất tập trung mà ăn , nó khề nhần mặt cái thằng nhóc chết tiệt này , bữa ăn cũng không có gọi nó một tiếng là sao chứ . Đã vậy thì nó cũng chẳng cần nề nang gì hết , đi đến bàn ăn ngồi xuống cầm bát lên cứ thấy nhóc vũ hướng đũa đến cái gì là đôi đũa nó lại tự động bay đến cuối cùng đến lần thứ n rồi nhóc Vũ cũng khó chịu nói :

_ “Chị còn có thể ấu trĩ hơn nữa được không ? ” .

_ “Chị làm sao chứ ? ” _ Nó giả ngu .

Đúng lúc này điện thoại trong túi nhóc Vũ kêu lên , nhóc quảng cho chị một ánh mắt lạnh sau đó bắc mày , sau đó chẳng biết sao lại đưa điện thoại cho nó , nhưng nó cũng cứ nhận lấy mà nghe . Vừa áp vào tai nó đã muốn quăng cái điện thoại đi cho rồi , híc bên kia nói to như muốn lũng mắng nhĩ của nó

luôn vậy đó .

_ “ Em làm cái gì mà bây giờ mới bắt máy hả ? ” .

_ “ Máy em để trên phòng để chế độ im lặng , có việc gì sao ? ” _ Khỏi cần hỏi cái giọng kiêu này còn ai ngoài Quân nữa , anh tìm nó gấp như vậy trong lòng nó lại có một dự cảm chẳng lành .

_ “ Em gái Duy Hùng mất tích rồi ” .

.....

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Mở Bức Màm Bí Mật (Phần Năm)

Nó vừa xuống nhà được vài phút thì đã thấy Quân lái xe đến , nó không nói gì nhảy lên xe luôn chiếc xe phóng vụt đi . Trên xe nó hỏi Quân :

_ “ Chuyện thế nào chứ , sáng nay em còn gặp cô ta ở bệnh viện cơ mà bây giờ mất tích là ý gì chứ ? ” .

_ “ Bà giúp việc làm theo giờ của Duy Hùng đến nhà dọn dẹp thấy nhà cửa có chút lộn xộn , trên bàn còn một bức thư tuyệt mệnh . ”

Nó nhú mày lại , vậy rất có thể em gái Duy Hùng đang gặp nguy hiểm . Nó và Quân vừa lái xe đến căn hộ nhà Duy Hùng thì đã thấy cảnh sát phong tỏa ở đó , một người cảnh sát đang lấy khẩu cung của bà giúp việc và mấy người ở những căn hộ bên cạnh . Nó đeo băng tay vào , gật đầu với mấy người cảnh sát và đi vào . Cũng may Quân nhanh trí không cho bất cứ ai động vào hiện trường .

Bên trong căn nhà cũng không bừa bộn lắm chỉ thấy có một cái bình bị vỡ , vài thứ trang trí nhà cũng bị vạt tung tóe , trên bàn là một bức thư , nó và Quân liền lại gần cầm bức thư lên :

“ Ba mẹ , con không còn mặt mũi nào gặp hai người nữa . Con bất hiếu , lại để khi cha mẹ chở về thấy cảnh con gái chết , con trai nằm đó chưa tỉnh , con biết đó sẽ là cú sốc lớn đối với cha mẹ . Nhưng xin cha mẹ hãy hiểu cho con , sống trên thế gian này chính là sự giãy vò , đau đớn đối với con , con không thể nào chịu thêm được nữa , con rất mệt mỏi . Ba mẹ à ! xin hãy tha lỗi cho đứa con bất hiếu này , xin cha mẹ biết rằng cái chết chính là sự giải thoát tốt nhất cho con . Ba mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe . ”

Anh hùng em biết sự tồn tại của em trong mắt anh làm anh khó chịu , em biết , em biết chứ nhưng bao năm qua em không cách nào có thể rời xa anh được , dù em có cố gắng đến đâu , em vẫn là không thể buông bỏ anh , em biết thứ tình cảm của em sẽ chẳng ai có thể chấp nhận . Chính vì vậy em không muốn thế gian này đàm tiếu sau lưng anh , hãy để mình em chịu đựng là được rồi . Cuộc sống em vô cùng tuyệt vọng rồi , xem ra chỉ có cái chết mới có thể giải thoát cho em và cũng là tốt nhất cho hai ta . Tạm biệt anh – anh trai của em ” .

Nó cầm bức thư nhét vào một cái túi vật chứng và bắt đầu xem xét xung quanh . Nhưng lại không có thêm bất cứ phát hiện nào cả , vẫn như những lần trước sạch sẽ lưu loát . Nó đi đến phòng được người giúp việc cho biết là của em gái Duy Hùng , nó và Quân chia nhau ra xem xét một lượt . Sau một lúc Quân quay ra nói :

_ “ Em lại đây xem đi , anh tìm được thứ này ” .

Nó lập tức quay người đi đến chỗ Quân , trên tay Quân là một cuốn sổ bìa màu trắng , nó nhận cuốn sổ đó và bắt đầu lật giở , thì ra đó là một cuốn nhật kí được viết kể từ khi cô gái đó mười ba tuổi .

Ngày....tháng...năm ...

Hôm nay nay mình phát hiện ra tình cảm mình dành cho anh Hùng khác với tình cảm của một người em gái đối với một người con trai , hình như đó là yêu . Mình phải làm saoMình cảm thấy khó chịu khi có bất kì người con gái nào đến gần anh ấy .

Ngày...tháng ...năm ...

Anh ấy dẫn một người con gái về nhà , mình không chịu được nên đã nói mình yêu anh ấy và anh ấy nói đó là thứ tình cảm giả , bảo mình hãy tránh xa anh ấy ra . Trái tim mình đau lắm .

Chuỗi ngày sau đó chỉ miêu tả tâm trạng đau đớn của em gái Duy Hùng mà không có nói gì thêm cho đến :

Ngày tháng....năm

Mình đã thử hút thuốc phiện , quả thực như người đó nói , mình không còn cảm thấy đau nữa , vậy là ít nhất mình đã có cách để thờ trong chốc lát , để quên đi hình bóng anh ấy trong giây lát...vậy cứ để mình sa đọa với cuộc đời mình đi .

Đó chính là trang nhật kí cuối cùng của em gái Duy Hùng , sau đó không có viết gì thêm .

Nhìn thấy nó trầm tư Quân lên tiếng hỏi :

_ “ Em có phát hiện gì à ? ”.

Nó không nói gì chỉ khẽ lắc đầu và bỏ cuốn nhật kí vào túi vật chứng , rồi cùng Quân quay trở lại cục . Xem ra đêm nay mọi người lại phải thức trắng đêm rồi . Về đến cục trước khi xuống xe nó có nói :

_ “ Anh hãy bên nhà của Bảo Ngọc xem cô ta có nhà không ”.

Sau đó nó quay trở lại cục rồi tự giam mình vào một cái phòng thăm vấn còn trống với một đồng tài liệu và vật chứng thu được . Nó đã nghĩ không cần vội , nhưng xem ra không vội không được rồi vì nó sợ mình chỉ chậm một chút e rằng em gái Duy Hùng tính mạng cũng chẳng còn .

Nó giờ bức thư tuyệt mệnh của em gái Duy Hùng ra đọc lại một lượt , sau đó còn đem bức thư so sánh với cuốn nhật kí , quả thật rất giống nhau không có một chút điểm khác biệt . Đột nhiên lòng mày nó xô lại nhìn chăm chăm vào cuốn nhật kí và bức thư , tất cả dấu mũ ở trong lá thư đều có móc lồi kéo dài ra còn trong cuốn nhật kí thì không . Quả nhiên thói quen thì khó có thể thay đổi , nó vội vứt quyển nhật kí qua một bên lục tìm bức thư mà nó đã tìm được ở nhà của Trương Mỹ Linh quả nhiên tất cả dấu mũ cũng đều hơi móc lên và kéo dài về phần đuôi .

Nó lại lục tìm tất cả các chữ kí ở các bản lời khai và nó đã tìm thấy thứ nó cần tìm , cùng lúc đó điện thoại nó rung lên , nó vừa bắt máy thì Quân đã nói :

_ “ Cô gái đó có nhà ” .

_ “ Đợi ở đó em đến ngay , đừng rời khỏi đó ” .

Nó nói xong chạy ra ngoài tóm lấy một vị cảnh sát để đưa nó đến nhà cô gái Bảo Ngọc đó .

Xuống xe nó đã thấy ngay Quân đang đứng ở cổng , nó đi qua quân đến bên chuồng cửa nhà ấn vài lần , một lúc sau lập tức có người chạy ra mở cổng , là bố của cô gái Minh Hằng và Bảo Ngọc . Ông ta nhìn thấy nó thì thoáng giật mình , sau đó cố tỏ ra không có chuyện gì mà hỏi :

_ “ Không phải vừa có cậu cảnh sát đã đến rồi sao ? ”.

_ “ Con gái ông – Bảo Ngọc đâu rồi ” _ Nó không trả lời câu hỏi của người đàn ông đó mà hỏi ngược lại .

_ “ Con bé tất nhiên ở trong nhà , lúc này cậu cảnh sát kia đã xác nhận rồi ” _ Ông ta nhiu mày nói , và chỉ về phía Quân .

_ “ Tôi cần gặp cô ấy ” .

Nói xong không cần sự đồng ý , nó đã đi vòng qua người đàn ông và xông thẳng vào nhà , quả thật gấp lắm rồi , nhanh chút nào thì thêm tia hi vọng cứu được một mạng người , sao không gấp cho được .

Nó xông vào phòng của cô gái Bảo Ngọc đó , đã khóa trái cửa , nó không cần suy nghĩ gì lập tức rút súng bắn phá khóa , Quân và người đàn ông kí nghe tiếng súng hoảng hốt chạy vào , thấy hành động của nó cả Quân và người đàn ông đều cả kinh , sau đó cùng xông vào phòng theo nó , nhưng phòng trống trơn , từ cửa sổ tầng hai quay về phía sau nhà có một sợi dây . Nó nhiu mày nhìn xuống , cao như vậy còn chuồn được xem ra chân cô ta đã thực sự khỏi từ lâu .

Nó quay người lại nhìn người đàn ông , chờ đợi xem phản hồi của ông ta , nhưng ông ta không hề có phản ứng gì chỉ câm lặng nhìn chiếc xe lăn còn ở góc phòng . Cuối cùng nó phải lên tiếng trước .

_ “ Ông biết rõ hơn ai hết Minh Hằng không phải là hung thủ đúng không ? Không lẽ ông đứng nhìn cuộc đời của con mình bị phá hủy , Cô ấy là một cô gái quá thiện lương , quá trong sáng và trên hết đó là con gái ông , không lẽ ông cứ đứng nhìn con mình lựa chọn sai lầm không thể quay đầu lại hay sao ? ”.

Im lặng một lát , người đàn ông đó lại nhìn nó bằng một ánh mắt bất lực sau đó nặng nề nói :

_ “ Cô đang nói gì vậy chứ ? Tôi không có hiểu gì hết ” .

Nó bắt đầu cảm thấy tức giận , khó lắm nó mới kìm chế lại được , nó lạnh giọng lên án :

_ “ Ông là một người cha tồi tệ , ông định nhìn thấy con gái ông bị xử tử ông mới vui lòng sao ? Ông muốn nhìn thấy con gái ông phải nhận trách nhiệm về một việc cô ấy không hề làm hay sao ? Ông có nhìn thấy đôi mắt tuyệt vọng mấy ngày qua của con gái ông không ? Sao ông có thể ích kỉ như vậy” .

Nó nói mỗi ngày một cao giọng hơn , người đàn ông đó cuối cùng cũng không chịu nổi mà hét lên :

_ “ Nhưng Bảo Ngọc cũng là con gái tôi mà ” .

Nói xong câu này những giọt nước mắt đau khổ từ trong hốc mắt ông cứ đua nhau chảy ra , khuôn mặt nhăn nhúm lại vì đau đớn . Đứa nào cũng là con bảo ông phải làm sao đây ? ông đã gây ra nghiệp chướng gì thế này !

Lúc này nó mới dịu giọng đi đến trước mặt người đàn ông và nói :

_ “ Ông có biết Bảo Ngọc hiện giờ đang ở đâu không ? Chúng tôi sẽ đưa cô ấy về ” .

Người đàn ông đó chỉ khẽ lắc đầu , người ông cứ run lên có thể là do kìm chế con xúc động cũng có thể là do quá sợ hãi .

.....

Sau đó nó với Quân cũng nhanh chóng rời đi vì biết ở lại chỉ làm phí thời gian mà thôi . Trên đường lái xe về cục Quân vẫn là không thể kìm chế được mà lên tiếng hỏi :

_ “ Làm sao em” .

Nhưng chưa hết câu nó đã ngăn cản :

_ “ Em sẽ nói cho anh biết sau , bây giờ làm ơn để em tập chung ” .

Nó lên tiếng ngăn cản Quân tay còn múa liên tục trên bàn phím máy tính đặt trên đùi . Cũng đồng thời gửi liên lạc nói nhóc Vũ vận dụng mọi khả năng , thâm nhập vào mọi camera tìm kiếm tung tích của Bảo Ngọc . Khi về cục nó đến phòng tạm giam . Bước vào phòng nó thấy Minh Hằng đang yên lặng ngồi đó , đôi mắt nhắm lại ngồi tựa vào ghế .

Nó bước đến ngồi đối diện với Minh Hằng sau đó hỏi :

_ “ Em cô bị tình nghi là bắt cóc Yến Nhi – em gái của Duy Hùng ” .

Minh Hằng nghe nó nói lập tức mở to mắt , sau đó nhìn nó chăm chăm , nhưng vẫn yên lặng mà chẳng nói gì .

_ “ Cô có thể cung cấp cho chúng tôi thông tin gì không ? ” _ Nó lên tiếng hỏi tiếp nhưng nó vẫn chỉ nhận được sự im lặng từ phía Minh Hằng . Vậy lên nó tiếp tục nói :

_ “ Cô là một bác sĩ , chẳng nhẽ thấy chết không cứu sao ? Dù sao cũng đến nước này rồi . ” .

Cô gái Minh Hằng vẫn chỉ im lặng không nói gì , nhưng nó biết nó đã làm được bây giờ chắc hẳn nội tâm của cô ta đang đấu tranh rất kịch liệt , nó chỉ cần chờ đợi cô ta mở miệng mà thôi .

Một bầu không khí im lặng bao trùm cả căn phòng , nó cũng không nói gì chỉ im lặng nhìn chăm chú vào Minh Hằng , còn cô ta thì ngồi đó bất động , đôi bàn tay nắm chặt lại , dường như móng tay còn đâm xuyên qua da thịt của lòng bàn tay . Cô ta cứ cúi mặt xuống không dám nhìn lên , cố gắng chôn tránh ánh mắt từ nó Nhưng đến cuối cùng cô gái Minh Hằng đó cũng lên tiếng , giọng nói nhẹ mà bất lực vô cùng :

_ “ Ngày hôm đó , tôi chỉ thấy Bảo Ngọc ... em ấy đi ra từ khu trung cư cô gái tên Mỹ Linh đó ... bộ dạng nó rất hoảng hốt . Nhưng tôi không mấy quan tâm nhưng hôm sau nhận được tin cô gái đó đã chết ... nên ...”

_ “ Đó không phải điều tôi muốn hỏi , tôi cần là một địa điểm cô ta có thể đến trong lúc này . ” _ Nó lên tiếng cắt đứt lời nói của Minh Hằng .

Nhưng thứ nó nhận được chỉ là một cái lắc đầu , nhưng đột nhiên cô ta ngẩng mặt lên về mặt do dự muốn nói . Nó thấy vậy liền truy hỏi ngay :

_ “ Bất cứ thứ gì mà cô có thể nghĩ ra ” .

.....

Sau khi nghe được địa điểm đó từ lời nói của Minh Hằng nó liền lập tức cùng một số người ở cục cảnh sát đến đó , đó là một biệt thự cũ kĩ được xây

theo kiến trúc châu Âu nhưng xem ra cũng lâu rồi không có người ở , nó cùng Quân và hai người cảnh sát nữa lặng lẽ đột nhập vào trong căn nhà , để tránh làm kinh động đến Bảo Ngọc bên trong . Bên trong căn nhà đầy bụi bặm , chỉ có ánh sáng mờ mờ của ánh trăng bên ngoài rọi vào . Bốn người cầm súng trong tay , mỗi bước chân vô cùng nhẹ nhàng . đi từng căn phòng một nhưng không có dấu hiệu gì là có người ở đây .

Nữ cũng không biết mình vào căn phòng thứ mấy của căn biệt thự rộng lớn này rồi nữa , căn phòng này vừa mới đến gần nó nhận ngay thấy sự khác biệt , mùi thoang thoang , nó lập tức nhận ra đó là mùi nền thơm , nó lập tức giơ tay ra dấu , ba người đằng sau lập tức dừng bước , sau đó hiểu ý càng nhẹ nhàng hơn tiến vào , nhưng khi vào thì chỉ thấy một chiếc ghế bên trên còn sợi dây trói và ngọn nến cháy sắp hết trên chiếc bàn cạnh đó .

_ “Chết tiệt ” _ Nó tức giận quát , lấy chân đạp đổ cái ghế xem ra nó vẫn chậm một bước .

Sau đó nó lập tức lấy bộ đàm thông báo :

_ “Nghỉ phạm đã chạy thoát , phong tỏa mọi con đường tìm cho ra nghỉ phạm ” _ Nó biết không chừng cô ta đã rời khỏi đây từ lâu nhưng nó vẫn cho phong tỏa , nó cần làm mọi việc một cách cẩn thận .

Sau đó nó ra khỏi biệt thự quay trở lại xe cảnh sát , ngồi trong xe nó không nói cho xe chạy mà chỉ im lặng . Cô gái Bảo Ngọc đó lại không giết con tin ngay , lại vất vả mang con tin đến một nơi khác . Chắc chắn cô ta không thể biết nó đã tìm ra cô ta được . vậy chỉ còn một lí do duy nhất , cô ta muốn giết người ở một nơi đặc biệt nào đó . Nghĩ đến vậy nó liền gọi điện về cục , nói cần nói chuyện với Minh Hằng :

_ “Tôi muốn hỏi xem , đối với em gái cô nơi nào cô ta coi là rất đặc biệt ? ” .

Im lặng trong giây lát thì bên kia lên tiếng :

_ “Tôi cũng không ...” _ Minh Hằng mới nói đến đó nó đã ngắt lời .

_ “Đừng nhanh chóng như vậy nói là không biết , hãy suy nghĩ thử xem ” .

Đầu dây bên kia bắt đầu rơi vào im lặng , nó cũng im lặng không lên tiếng . Một lát sau thì một giọng nói bắt lực vang lên :

_ “Tôi thật sự không nghĩ ... ” .

Nói đến đây bỗng dưng cô gái Minh Hằng đó lại im bật , nó thấy sự khác thường liền lên tiếng :

_ “Cô nghĩ ra gì rồi ? ” .

_ “Tôi không chắc nhưng ... chắc là nó rồi” .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Mở Bức Màn Bí Mật (Phần Sáu)

Nó cùng cảnh sát lập tức xuất phát đến nơi Minh Hằng đã nói đến , đó là công viên X . Công viên này nó chưa có từng nghe qua bao giờ , mấy người cảnh sát cũng giương như không biết về nó . Tra một lúc thì ra đó là một công viên được xây dựng rất lâu đời , lại ở ngoại thành nên cũng đã sớm đi vào quên lãng .

Khi nó và mọi người vào công viên , nói là công viên nhưng nơi này đã sớm rơi vào quên lãng nên cây cỏ mọc lên khá rậm tuy vẫn còn đường đi nhưng cây cối đã mọc lên , lẫn vào gần như hết các lối đi . Chính vì nơi này rậm rạp nên việc quan sát cũng khó , nó và vài người cảnh sát chia nhau ra tìm , nó biết bây giờ nhiều người tìm thì sẽ tốt hơn nhưng Bảo Ngọc cô ta đang điên loạn như vậy không chừng vừa phát hiện ra có người là cô ta sẽ làm hại đến con tin ngay , nó không dám mạo hiểm vì đó dù sao cũng là một mạng người .

Nó một mình đi về một phía , trong đêm tối thứ duy nhất chiếu sáng là ánh trăng mờ nhạt , những bóng cây trải dài xuống lối mòn nó đi . Nó cất súng vào đai đeo ở hông rồi bước chân cũng gấp hơn , ánh mắt cố gắng nhìn xuyên qua đêm tối để tìm kiếm . Nhưng cây cối ở đây quá rậm rạp nên tương đối hạn chế tầm nhìn của nó . Nó nhủ mấy sau đó quyết định trèo lên một cái cây . Nó chọn một cái cây cổ thụ , khá là cao sau đó trèo lên . Cố gắng tìm vị trí thuận tiện nhất trên cây sau đó thì ngồi quan sát xung quanh , đôi mắt nó neho lại nhìn xuyên qua màn đêm tối , nhưng nó nhìn thấy chỉ là những bóng cây màu đen lơ mờ , đang tính bỏ cuộc thì nó thấy một điểm sáng , rất nhỏ , nhưng trong đêm tối mênh mông này thì nó lại cực kì nổi bật . Neho mắt xác định hướng của điểm sáng đó sau đó tụt xuống cây . Lấy bộ đàm thông báo hướng cho mọi người .

Tiếp đó nó không đi theo lối mòn có sẵn mà sông vào đám cây rậm mà đi , như vậy thì sẽ nhanh hơn nhiều . Nhưng cũng thật trả vui về gì , nó phải công nhận một hiện thực rõ ràng nó đang làm việc thiện vậy mà ông trời cũng chẳng giúp nó , ông trời ghét nó vậy sao chứ . Minh chứng trong cái đám cây chết tiệt này không biết là bao nhiêu loại cây có gai và nó cũng chẳng biết bản thân bị cứa vào da thịt bao nhiêu lần nữa . Thậm chí cái mặt tiền của nó

cũng lãnh vài vết . Nhưng đâm lao đành theo lao chứ sao giờ .

Sau khi băng qua đám rậm rạp chét tệt đó nó bắt đầu tiếp tục quan sát , đúng là lúc này nó nhìn thấy vị trí điểm sáng nhưng chỉ một điểm sáng giữa đêm tối mênh mang thế này thì xác định hướng đã là một việc khó khăn rồi nói chi là đến vị trí chính xác . Nên nó đành lại phải quay lại dùng tiếp chiêu đó , tìm một cái cây và trèo lên . Nhưng đời quả chẳng như mơ , Điểm sáng đó lại đột nhiên mất hút trong đêm tối . Nó trong lòng không biết vắng tực bao nhiêu câu sau đó tụt xuống . thôi thì đành tìm vậy .

Bước chân nó càng cố gắng nhẹ nhàng hơn vì nó biết nó đang rất gần rồi . Tại nó cũng nhanh chóng vênh lên cố gắng không bỏ sót bất kì âm thanh nào và trời cuối cùng cũng không có phụ lòng nó . Một tiếng thét lên điên loạn như xé toạc cả không gian yên tĩnh của đêm tối :

_ “ CÔ KHÔNG XỨNG ” .

Nó nhanh chân rảo bước về phía có tiếng nói . Và cuối cùng nó đã thấy , nó đứng núp trong bụi rậm mà quan sát . Nhờ ánh trăng nó tuy không nhìn thấy mặt nhưng có thể nhìn thấy rõ hai rặng người và cử động của họ . Một người con gái đứng đó , cả người đang rung lên vì cười một cách điên loạn , một người thì nằm bất lực dưới đất . Nhưng nó khẳng định người dưới đất chưa chết thông qua lồng ngực thở một cách mệt nhọc và những cử động yếu ớt . Chắc hẳn người đứng là Bảo Ngọc còn người nằm dưới đất không ai khác chính là Yên Nhi- Em gái của Duy Hùng .

_ “ Cô có biết không đây là nơi mà tôi lần đầu gặp anh Hùng , ngay lần đầu tôi đã thích anh ấy rồi ... ” _ Bảo ngọc nói với giọng nhẹ nhàng nhưng đột nhiên lại đổi giọng gào rú lên như một mụ điên .

_ “ Mày có biết thứ tình cảm mày dành cho anh Hùng dơ bẩn đến thế nào không ? Hả ” _ Cùng với chữ " Hả " là một cái đập mà Bảo Ngọc dành cho Yên Nhi , vậy mà cô gái Yên Nhi đo chẳng làm gì hơn mà co mình húng chịu .

_ “ Của cô thì... sao ? Không phải... cô cũng giống... tôi sao ? Cô nói xem... cô là gì của anh ấy chứ ? ... Người anh ấy từ nhỏ sống chết không quên... , sống chết yêu... là chị cô kia... , Minh Hằng... đó . Tất cả phụ nữ đối với anh ấy... chỉ là thể xác mà thôi... , bao gồm cả cô đó ... ” _ Người con gái dưới đất thều thào nói , giọng nói rất mệt mỏi , có chút yếu ớt .

_ “ Cảm miệng ” _ Bảo Ngọc rít lên đồng thời dơ dao lên tính đâm xuống thì phản ứng của nó rất nhanh , lao từ trong bụi rậm ra , ôm lấy người Bảo Ngọc lăn vài vòng ra xa , sau đó hai người ở dưới đất giằng co tất nhiên cô gái như Bảo Ngọc thì làm sao có thể thắng người học võ như nó chứ , nó nhanh chóng không chể đợc cô ta dù cũng hơi vất vả .

Lúc này mấy vị cảnh sát cũng từ đâu xông ra , nó nhẩn mặt nhìn họ sau đó bực tức nói :

_ “ Mấy người mù hướng à mà lâu vậy ? ” .

Quân và mấy vị cảnh sát đó nhìn nó ái ngại sau đó đi về phía Bảo Ngọc còng tay cô ta lại . Trên mặt cô ta một chút sợ hãi cũng không có , chỉ có sự bình tĩnh đến lạ thường . Khi bị bắt rồi cô ta chỉ im lặng , ngay cả mở miệng cũng không , chống cự thì lại càng không . Nó đi đến phía Yên Nhi kiểm tra cô ta một chút , xem ra cũng ổn chỉ là mạch đập hơi yếu . Chắc hẳn Bảo Ngọc cho Yên Nhi uống cái gì đó khiến người cô ta không còn một chút sức lực nào cả .

Sau đó mọi người nhanh chóng gọi xe cấp cứu đưa con tin vào viện , xe cảnh sát cũng đến đưa Bảo Ngọc về đồn . Nó ngồi trên xe , trong xe chỉ có Quân và nó . Nó không bảo vệ cục mà bảo Quân lái xe đến một địa chỉ , khi đến đó rồi nó đưa laptop cho Quân , dặn dò anh ta vài câu , đặc biệt nói “ Dù có truyền gì cũng phải ở yên trong xe ” . Sau đó thì nó xuống xe nhìn chiếc xe đi cách xa căn nhà một chút thì nó mới tiến bước về phía căn nhà .

Đó là một căn nhà hai tầng . Nó đột nhập vào nhà bằng cửa ở ban công . Căn nhà tối om , nhưng nó cũng không vội bật đèn mà cứ đi trong bóng tối , đi khắp các phòng . Mở căn phòng thứ nhất là một căn phòng đọc sách .

Nó bật đèn để bàn ở một chiếc bàn , trên bàn con đặt một chiếc laptop , sau đó quan sát mọi thứ xung quanh . Nó sẽ như bao căn phòng đọc sách khác nếu như trên tường không có hình ảnh của Trương Mỹ Linh bị rách nát , không những vậy còn có những hình thù của những con búp bê vô cùng ghê rợn được trưng bày khắp nơi . Các con búp bê đó hầu như đều giống nhau , đều là một con búp bê nam hai mắt bị khoét rỗng từ hốc mắt trống không đó có một dòng máu đỏ chảy xuống . Và phần bụng bị một con dao đâm xuyên qua .

Quan sát xong căn phòng này nó đến ,ột căn phòng khác , đến một phòng được xem là phòng ngủ . Thì cạnh giường có một chiếc nôi của em bé , bên trong chiếc nôi lại là một con búp bê chỉ khác là con này chỉ như bao con búp bê bình thường khác . Trong phòng còn rất nhiều đồ chơi trẻ con . Căn phòng tiếp theo nó định vào thì phát hiện căn phòng này bị khóa . Nó không do dự , quay người liền lấy một cái ghế gỗ ở phòng khác đập xuống phá khóa .

Mở cách cửa liền vang lên một tiếng “ két ” dài vang vọng , có lẽ cánh cửa này rất ít khi được mở ra . Nó bước vào căn phòng cảm giác đầu tiên chính là tìm nó muốn bắn ra ngoài luôn vậy , cảm giác buồn nôn trào lên . Cả cơ thể nó không kim được mà khê rùng mình . Trong phòng được thấp lên bởi một thứ ánh sáng mờ ảo , ghê rợn .

Đập vào mắt nó là một thi thể của một bé trai ở trong lòng kính được ngâm trong loại nước gì đó , chắc loại nước đó ngăn không cho thi thể phân hủy . Và càng đáng sợ hơn nữa đứa bé đó , trong hốc mắt trống không , làn da của đứa bé thì trắng bệch , dưới bụng thấy rõ một lỗ thủng do vật gì đó từng đâm xuyên qua , trên người còn ẩn hiện vô số vết thương . Nhìn hình dáng có vẻ thằng bé là một đứa trẻ tầm ba , bốn tuổi .

Trên một chiếc bàn nó còn thấy một vật gì đó có lẽ là hình chữ nhật được phủ lên bằng vải đen , nó bước từng bước cẩn thận , đến gần tay có chút hơi run kéo tấm khăn đen ấy ra . Khi nhìn thấy vậy bên trong dù nó đã biết trước đó là cái gì nhưng nó cũng không ngăn nổi bản thân rùng mình . Một quả tim của con người , quả tim này cũng được ngâm trong thứ nước như đứa trẻ kia . Trong căn phòng còn dán vô số ảnh của đứa trẻ trong lòng kính . Đầu

là một bộ dạng , cười rất tươi . Trong lòng nó không khỏi cảm thấy se thắt lại , có chút chua xót .

Sau khi xem xong mọi thứ nó rời khỏi căn phòng và quay lại ngồi tại phòng khách . Nó không bật điện căn phòng mà cứ ngồi trên chiếc ghế sofa một cách im lặng chờ đợi chủ nhân của căn nhà này chờ về .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Bí Mật Sau Bức Màn Được vén Mở

Trong đêm tối nó cứ im lặng ngồi đó để đầu óc trống rỗng một lát , vài hôm nay nó hơi ép cái đầu mình quá mức rồi . Trong đêm tối yên lặng chỉ có duy nhất tiếng chạy của kim đồng hồ là vang lên .

Nó không biết nó đợi bao lâu rồi nữa chắc khoảng hơn hai tiếng rồi , Nhưng chủ nhân của căn nhà này vẫn chưa có về , nó chẳng biết phải làm gì ngoài ngồi đợi . Cuối cùng cửa của căn nhà cũng mở ra . Có một bóng người phụ nữ xuất hiện .

Nó nheo mắt lại nhìn sau đó nó nhìn thấy thân ảnh người phụ nữ ấy đi về phía công tắc đèn và bật lên . Mắt nó khẽ nhú chặt lại khi gặp ánh sáng đột ngột . Còn người phụ nữ quay mặt lại thì liền kinh hoàng đánh rơi luôn đồng hồ chơi trên tay xuống nền nhà . Cô ta cứ kinh hoàng mà đứng đó , một đôi mắt có chút hoảng loạn , lại có chút ngạc nhiên , sau đó ánh mắt ấy lại bình lặng trở lại , ánh mắt chế giễu , ánh mắt chán chường mà nó thường thấy ở cô ta , thậm chí cô ta còn khẽ nở nụ cười . Cúi người xuống nhặt vài món đồ chơi lên rồi bình thản mà đi về phía nó . Lại còn ngồi xuống đối diện với nó , không hề trốn tránh ánh mắt của nó . Sau đó còn nở nụ cười nói :

_ “ Cô bé cảnh sát không biết vào nhà người khác không được sự cho phép là xâm nhập bất hợp pháp sao ? ” .

_ “ Cô đã diễn kịch rất tốt ... Dương Hồng Ngọc ” _ Nó bình thản lên tiếng , nó cũng không vội , vệt quay rồi còn sợ chạy được nữa sao .

_ “ Cô nói gì vậy ? Tôi thật sự không hiểu . Nếu không có việc gì mong cô rời khỏi đây , tôi rất mệt ” _ Cô ta vẫn thản nhiên như không mà nói .

_ “ Đưa trẻ trong lòng kính là ... con cô sao ? ” _ Nó do dự một chút nhưng cuối cùng cũng lên tiếng hỏi .

Nó vừa dứt lời , khuôn mặt của Hồng Ngọc liền thay đổi , cô ta như trở thành một người diễn vậy đôi mắt dần dại đi , cô ta lao vào nó như một con dã thú nổi điên . Nó nhanh chóng nhảy tránh sang một bên , cô ta lại quay người tiếp tục lao vào nó . Nó không còn cách nào đành đánh gục cô ta sau đó còng tay cô ta lại . Dù như vậy cô ta vẫn không ngừng dấy dựa cố gắng thoát ra , giống như một con thú bị thương mà nổi điên vậy .

Ép người cô ta xuống ghế sofa , sau đó nó quát lên :

_ “ Cô mau bình tĩnh lại cho tôi , cô nổi điên gì cơ chứ ? ” .

_ “ Im đi , tại sao mày lại xuất hiện và xía vào chuyện của tao chứ ” _ Hồng Ngọc cũng hét lên với nó .

_ “ Vì tôi là cảnh sát ” _ Lần này giọng nó mới dịu đi một chút mà đáp trả đồng thời cố gắng kìm chặt cơ thể đang cố dấy dựa của cô ta .

Nhưng sau khi nghe nó nói thì cô ta bỗng nhiên không còn dấy dựa nữa mà trầm lặng xuống sau đó thì cười lên điên dại , cô ta dang tay ra khỏi sự kìm hãm của nó , cười đến nỗi cả người phải dựa vào thành sofa . Nó đứng dậy nhú mày nhìn cô ta , người đàn bà này khi lên cơn cũng thật đáng sợ mà .

Khi cô ta ngừng cười thì cũng là lúc những giọt nước mắt từ khóe mắt từ từ từ chảy xuống , dù trên môi vẫn là ý cười giễu cợt nhưng trong mắt lại tràn ngập thứ gọi là nước mắt .

_ “ Cái thế giới này có đáng để bảo vệ nữa không ? Các người là cảnh sát , vậy được hãy đi bắt tất cả lũ người xấu về đây đi . Các người có thể làm được không chứ ? ” _ Cô ta nhìn nó chằm chằm rồi lạnh nhạt lên tiếng chất vấn .

_ “ Đúng là cảnh sát chúng tôi không thể một lúc bắt hết lũ người xấu nhưng chỉ cần chúng tôi còn tồn tại một ngày thì chúng tôi chính là một ngày tiếp tục công việc của mình mà không ngừng nghỉ ” _ Nó từ tốn trả lời .

Khi nghe câu hỏi này tim nó khẽ xiết lại , tại vì nó từng được hỏi một câu hỏi tương tự và khi ấy nó đã chẳng thể trả lời . Và khi ấy nó đã nghĩ câu nói đó là đúng .

_ “ Cô có thể cho tôi biết những gì đã xảy ra không ? ” _ Nó ngồi xuống sau đó từ tốn hỏi .

_ “ Tại sao tôi phải nói với cô chứ ? ” _ Cô ta lạnh nhạt lên tiếng .

_ “ Vì tôi đã cố gắng nhiều như vậy rồi ” _ Nó cười nhẹ sau đó lên tiếng .

Cô ta im lặng nhìn nó một lát , nó không thể nào đoán được cô ta đang nghĩ gì nữa , khuôn mặt không biểu cảm đến cả đôi mắt cũng phẳng lặng như mặt hồ nước mùa thu .

Cô ta dựa mình ra sau ghế đôi mắt nhìn một cách vô định ra ngoài cửa sổ như đang nhìn về quá khứ của mình , hạnh phúc có ... đau đến tê tâm liệt phế cũng có . Cô ta bắt đầu kể :

_ “ Tôi gặp anh ta từ thời đại học , khoảng giữa năm thứ nhất tôi đã quen biết anh ta . Sau đó anh ta theo đuổi tôi . Tôi mặc cho bạn bè khuyên tôi nên tránh xa anh ta rằng anh ta là một tên sở khanh , nói rằng anh ta không yêu tôi thật lòng . Nhưng tôi vẫn như một con thiêu thân lao vào biển lửa mặc dù biết kết cục sẽ chẳng tốt lành gì , biết rằng cuối cùng bản thân mình sẽ bị tổn thương .

Tôi và anh ta bắt đầu quen nhau khi tôi học cuối năm đầu của đại học , khoảng thời gian đầu anh ta rất tốt với tôi , dần dà sau đó anh ta muốn tôi chuyển về sống cùng nhau . Sau một thời gian nữa thì mọi chi phí sinh hoạt cũng như ăn ở , đều là do tôi đi làm thêm mà cung ứng cho anh ta . Vậy mà tôi vẫn sống chết mà cố chấp mặc cho bạn bè nói tôi ngu ngốc . Thậm chí tôi còn biết số tiền tôi vất vả ra ngoài làm việc đều bị anh ta mạng đi bao gói nhưng tôi vẫn mất nhấm nhấm mờ cho qua . Tôi luôn nói với bản thân rằng tôi yêu thì tôi có thể bỏ qua tất cả .

Nhưng sang năm thứ ba anh ta còn tệ hơn nữa , anh ta bắt đầu mỗi lần say sưa hay có chuyện gì không vui đều về chửi lên đầu tôi . Vậy mà cô biết không ? ... Tôi vẫn cố gắng chịu đựng như một con dằm . Tôi đã nghĩ nếu thiếu tên khốn đó tôi không thể sống nổi . Tôi làm mọi việc hẩn muốn chỉ muốn hẩn bỏ thí cho tôi chút tình thương .

Ấy vậy mà tên khốn nạn đó sau khi gặp Trương Mỹ Linh thì lại lập tức đã văng tôi không một chút thương tình thậm chí tôi đã quỳ xuống van xin nhưng hẩn vẫn lạnh lùng bỏ đi . Khi hẩn bỏ đi rồi tôi mới biết mình đã mạng thai được hơn một tháng rồi . Nói sao nhỉ , lúc ấy tôi đã rất vui . Tôi đã định đến tìm hẩn nhưng lại thôi vì tôi nghĩ hẩn ta quen Trương Mỹ Linh kia cũng chỉ là vì tiền , một ngày nào đó hai người họ cũng sẽ chia tay nhau , Tôi đã nghĩ lúc họ chia tay nhau tôi sẵn sàng bỏ qua tất cả để hẩn trở lại với mẹ con tôi .

Nhưng một tháng , hai tháng , nửa năm cuối cùng hẩn cũng bước vào căn phòng trọ nơi chúng tôi đang sống lúc đó có trời mới biết tôi đã vui đến nhường nào , nhưng tên khốn nạn đó lại đến để ép tôi đi phá cái thai mặc dù hẩn biết tôi đi phá thai khi mà đã mạng thai lâu như vậy là nguy hiểm , dù hẩn biết con hẩn đã thành hình , đã có một trái tim vậy mà hẩn vẫn lạnh lùng ép tôi đi phá thai . Hẩn vứt một cọc tiền vào người tôi rồi nói tôi hãy đi giải quyết hậu quả đi .

Lúc đó tôi nhất quyết không chịu và bỏ đi , tôi tính sống lặng lẽ để sinh con và đợi hẩn hồi tâm chuyển ý , thậm chí tôi đã từng nghĩ khi hẩn nhìn thấy đứa nhỏ hẩn nhất định sẽ quay trở về bên mẹ con tôi .

Nhưng đời quả không như mơ và cũng thật quá nhiều chuyện buồn cười . Tên súc vật ấy khi nhìn thấy thằng bé chẳng biểu lộ cảm xúc gì hơn thế nữa tôi phát hiện hẩn ta đối xử với người con gái tên Mỹ Linh kia rất ân cần rất chu đáo , một chút lợi dụng cô ta cũng không có , hẩn thật sự yêu cô ta ngay cả khi cô ta chỉ coi hẩn như một thể xác . Tên súc vật đó thật sự biết yêu . Và lúc đó tôi cũng nhận ra một điều rằng đau buồn chẳng thể giết chết được một người con người chẳng ai chết vì đau buồn cả hơn nữa tôi phát hiện không có hẩn tôi vẫn có thể tồn tại trên thế gian này .

Chính vì vậy tôi bắt đầu tự giết chết đi nhưng hi vọng trong thời gian qua tôi đã ấp ủ chỉ muốn sống một cuộc đời bình lặng bên đứa con của mình . Nhưng sao trời lại quá tàn nhẫn ” .

Nói đến đây nước mắt cô ta lại cứ chảy ra không thể kìm chế được , đồng tử cũng co rút kì đau đớn cả người cô ta run lên khi nghĩ lại cảnh ngộ lúc đó . Nó biết đã sắp đến đoạn mấu chốt rồi , đã đến thứ khiến cô ta làm ra tất cả những chuyện này , một quá khứ bị chôn vùi , một quá khứ đầy đau thương .

Im lặng một lát cô ta lại bắt đầu kể :

_ “ Ngày hôm đó tôi nhận được tin từ người trông trẻ mà tôi đã thuê rằng con tôi bị mất tích , lúc đó tôi rất hoảng chạy về nhà , vừa mới đến nhà tôi nhận được điện thoại từ bộ bắt cóc , chúng đòi tiền chuộc , nhưng tôi lấy đâu ra số tiền lớn như vậy chứ ?

Vậy là tôi không còn cách nào khác đành đến tìm hẩn , tôi đến nhà hẩn , tôi còn nhớ rất rõ điệu bộ chán ghét của hẩn khi nhìn thấy tôi cứ như nhìn thấy một thứ giặc rười bênh dịch nào vậy . Tôi nói với hẩn mọi chuyện , nhưng hẩn lại lạnh lùng mà nói với tôi rằng “ Con là cô cố chấp sinh ra , cô tự chịu trách nhiệm đi ” . Sau đó hẩn định bỏ vào trong nhà thì tôi đã quỳ xuống cầu xin hẩn , van xin hẩn cứu lấy con trai tôi .

Nhưng hẩn lại nhận được một cuộc điện thoại của Trương Mỹ Linh mà mặc kệ sống chết của con mình mà đi tìm a đàn bà kia . Lúc đó tôi rất rối chạy khắp nơi đi vay tiền nhưng ngay cả khi đến thời điểm bọn bắt cóc ra hẹn tôi vẫn không thể gom đủ tiền , tôi đành liều mình đến đó với số tiền tôi vừa có thể vay . Nhưng không hiểu sao ... tôi ... tôi ... khi tôi ... tôi đến đó thứ tôi nhìn thấy lại là xác của con trai tôi . Nó nằm trên vũng máu ... máu nhiều lắm ... loang ... loang nô khắp sàn nhà ... hóc ... hóc ... mắt ... mắt trống không . Một con dao đâm xuyên qua bụng , trên người thằng bé không biết bao nhiêu là vết thương . Tôi đã rất đau ... đau ... rất đau ... ” _ Nói đến đây thì cô ta không thể nói nữa thay vào đó là những tiếng nấc nghẹn trong đau đớn , những giọt nước mắt cứ theo khóe mắt mà trượt dài .

Cả người cô ta co quắt lại vì đau khổ , nhưng trên môi cô ta lại ẩn hiện một nụ cười , nó nhìn thấy nụ cười ấy thì nó cảm thấy như có một luồng điện chạy dọc sống lưng , như có ai bóp nghẹt tim nó vậy . Nhìn nụ cười đó còn đáng sợ hơn cả những giọt nước mắt kia .

Thì ra là vậy , bây giờ thì nên trách ai ? Có trách thì có thể trách cô ta có mắt như mù đi yêu một thằng sở khanh , cảm thù cũng không bằng để rồi để hẩn trả đũa lấy mình mà thôi . Cuối cùng cũng vì một chữ yêu mà sinh hận . Cũng chẳng biết sao chữ yêu và hận sao lại không viết giống nhau luôn đi . Tội nghiệp nhất vẫn là đứa trẻ , bản thân không được hưởng tình yêu thương của người bố đã dành lại còn bị chính bố ruột của mình coi như một cục nợ .

Đòi thật lắm chuyện bi hài .

Về đến cục , theo thủ tục nó lấy lời khai của Hồng Ngọc .

Năm đó khi mất đi đưa con Hồng Ngọc đã phải điều trị trong bệnh viện tâm thần một thời gian , sau khi bệnh tình ổn định cô ta quen với một ông chủ lớn tuổi vô cùng giàu có , ông ta biết hoàn cảnh cũng như ý định của Hồng Ngọc không những không tức giận mà sau khi chết lại để lại một phần sản nghiệp cho cô .

Sau đó cô bắt đầu lên kế hoạch trả thù , cô bắt đầu tìm hiểu những mối quan hệ của Trương Mỹ Linh . Biết được cô gái này trước kia có yêu sâu đậm một người đàn ông tên Vũ Văn Trường . Nhưng anh ta đã chết để cứu Trương Mỹ Linh ra khỏi một tai nạn ô tô . Từ đó cô ta có quan hệ với bất cứ người đàn ông nào thì người đàn ông đó đều có một cái gì đó giống người đàn ông tên Trường kia . Không những vậy Hồng Ngọc còn tiếp cận được với em gái Duy Hùng là Yến Nhi sau vài lần uống rượu cô bé Yến Nhi này vô tình nói ra những điều không nên nói với Hồng Ngọc cô ta từ đó biết được rất nhiều chuyện , dần dà cô ta còn dụ Yến Nhi dùng thuốc phiện để cô ta chờ thành một con nghiện .

Từ đó Yến Nhi luôn coi cô ta là chỗ dựa tinh thần của mình , Hồng Ngọc từ trên người Yến Nhi biết không ít thứ bao gồm cả việc liên quan đến hai chị em Minh Hằng và Bảo Ngọc . Cô ta lập tức tìm hiểu hai người này , biết được Bảo Ngọc sau vụ tai nạn không những chân có vấn đề mà cô ta cũng bị chữa trị tâm lý trong một thời gian, sau đó bắt đầu tìm cách tiếp cận Bảo Ngọc , Lại như vô tình mà nói ra những câu làm kích động đến Bảo Ngọc .

Và cái gì cần đến cũng sẽ đến . Hôm đó Bảo Ngọc khi nghe được Trương Mỹ Linh đang lợi dụng Duy Hùng , cô ta liền tức giận xông đến nhà Trương Mỹ Linh cãi lĩ . Đến nơi lại còn thấy cô ta đang lên giường với Nguyễn Văn Nam . Cô ta càng tức giận dội tên đàn ông kia về liền xông vào cãi vã với Trương Mỹ Linh . Trong khi xô xát cô ta đã dùng một con dao gọt hoa quả đâm vào người Trương Mỹ Linh . Nhưng quả thật lúc đó cô ta hoảng quá mà bỏ chạy chứ Trương Mỹ Linh chưa hề chết .

Hồng Ngọc lúc này mới xuất hiện , nhìn Trương Mỹ Linh đang nhìn mình như cầu xin . Cô ta chỉ cười lạnh rồi dùng con dao găm trên người rạch vô số đường trên người Trương Mỹ Linh sau đó còn lạnh lùng đâm dao xuống lấy đi trái tim của Trương Mỹ Linh . Hồng Ngọc muốn biết trái tim người đang bà này rốt cuộc là gì mà khiến tên đàn ông chết tiệt kia bỏ rơi con cô , nếu như hân đã trân trọng trái tim này đến thế thì cô sẽ đoạt lấy trái tim này mãi mãi . Sau đó cô còn rất tỉ mỉ thu dọn lại hiện trường rồi mới rời đi .

Lúc đó Minh Hằng lại vừa hay đến đó nhưng lại chỉ thấy em mình sau đó rời đi chứ không có ở lại nên không nhìn thấy Hồng Ngọc nên mới xảy ra sự hiểu nhầm này .

Sau đó dội đến đúng ngày dỗ của con mình Hồng Ngọc lừa hẹn Nguyễn Văn Nam ra ngoài mà giết chết anh ta .

.....

Khi nó định đứng dậy bỏ ra ngoài thì Hồng Ngọc đột nhiên lên tiếng :

_ “Sao cô biết đó là tôi, tôi cứ nghĩ tôi đã thu dọn rất sạch sẽ chứ ”.

Nó ngồi xuống từ tốn nói .

_ “Đúng thật là rất sạch sẽ , tôi từ đầu đến cuối vốn chưa từng hoài nghi cô , nhưng có lẽ tôi đã có chút may mắn . Phải mất rất lâu tôi mới có thể mở nút thắt đầu tiên , khi đó tôi có rất nhiều tấm ảnh của những người liên quan , tôi đã xem qua họ một lượt và tôi đã gỡ được nút thắt đó – thể thân . Một vòng luẩn quẩn thật buồn cười . Đầu tiên Trương Mỹ Linh coi Duy Hùng và Nguyễn Văn Nam như một thể thân cho người cô ta yêu , Duy Hùng cũng coi cô ta như thể thân của chính Minh Hằng , rốt cuộc cũng chỉ là một vòng luẩn quẩn nối tiếp nhau , người lừa ta , ta lừa người mà thôi . ..”

Nó dừng một chút rồi mới nói tiếp :

_ “ Tiếp theo người mà tôi luôn nghi ngờ từ đầu trí cuối đều là Bảo Ngọc , cho đến khi tôi có được bức di thư của em gái Duy Hùng . Cô rất giỏi bắt chước nét viết của người khác , kể cả bức thư ở nhà Trương Mỹ Linh cũng vậy , quả thật rất giống , nhưng cô có biết thói quen đôi khi là một thứ chúng ta khó mà sửa được . Tôi đã nhận ra bởi dấu mũi . ” .

Khóe mắt của Hồng Ngọc lộ ra một ý cười như tán thưởng cũng như sự buông xuôi của cô ta . Từ lúc bắt đầu Hồng Ngọc vốn biết ngày này rồi cũng đến , chỉ là cô ta không nghĩ mình sẽ bị thua trên tay của một con nhóc và một lí do vớ vẩn không thể vớ vẩn hơn thế này .

Thực sự cô ta đã cảm thấy thỏa mãn rồi , cho dù bây giờ cô ta có ra sao cô ta cũng chẳng quan tâm nữa , cô ta đã trả thù được cho đứa con trai tội nghiệp của mình , cũng tuyệt không hối hận vì những việc mà mình đã làm . Con người rất vốn ích kỉ , họ chỉ cần thỏa mãn chính bản thân mà thôi .

.....

Vụ án của Hồng Ngọc được khép lại . Minh Hằng ngay sau đó được thả ra , em gái của Minh Hằng – Hồng Ngọc được đi chữa trị tâm lý , còn Hồng Ngọc cô ta không đợi phán quyết của tòa án mà đã tự phán quyết cho cuộc đời mình . Cô ta chọn cái chết , cô đã tự sát trong ngục . Thực ra ngày mà con trai cô ta chết đi cô ta đã không còn lí do gì sống trên đời này rồi . Cô ta muốn đến với con trai của mình , không muốn thằng bé phải một mình , cũng coi đó là sự trừng phạt cho chính mình vì đã không thể bảo vệ con của mình . Vụ án thật sự khép lại với cả một quá khứ u tối đặt dấu chấm hết .

Mọi người trong cục cảnh sát sau khi kết thúc vụ án này được nghỉ xả hơi một chút sau đó lại quay lại với công việc thường ngày, nó lại quay lại với trường lớp , quay lại với những việc còn dở dang mà nó chưa hoàn thành .

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Mấy phút sau Đông Phương Hạo trùm khăn tắm từ phòng tắm đi ra, vừa lau tóc ướt vừa nhìn kỹ nơi Phương Từ Huyền đang nằm giả vờ ngủ, khoe miệng mỉm cười không dễ dàng phát hiện, anh trở lại, đúng như anh mong muốn, cô vẫn thuộc về anh.

Thoải mái nằm xuống bên người cô, thấy đôi tay nắm chặt góc chăn đề phòng của cô, làm cho anh cảm thấy cô rất đáng yêu.

Suốt đêm anh không chợp mắt, khụy tay đặt dưới đầu cô vẫn canh chừng khuôn mặt tỉnh tề của cô, rất nhiều lần thiếu chút nữa không nhận được mà kích thích âu yếm.

Anh tin tưởng những ngày kế tiếp anh sẽ khiến cho cô động lòng, sẽ làm cho cô một lần nữa mở rộng cánh cửa lòng vì anh, nghĩ như vậy, mệt mỏi không dứt rồi cuộc anh cũng bình yên đi vào giấc ngủ.

"Khụ..." Trong giấc mơ nặng nề tăng hắng một cái, làm cho Phương Từ Huyền mở hai mắt ra.

Thấy căn phòng xa lạ, giường xa lạ, cô mới nhớ đến mình đã vào nhà của Đông Phương Hạo.

Một cánh tay nặng nề vắt ngang đang đè ép ngực cô, không trách được trong giấc mơ cô cảm thấy hít thở không thông, cô dùng sức nâng muốn dời đi cánh tay của Đông Phương Hạo.

Thế nhưng anh lại rất thoải mái áp sát cô, ôm lấy cả người cô kìm vào lòng thật chặt, mặt của anh dán chặt mặt cô, hô hấp lướt qua mặt cô, cảm giác tê tê dại dại làm cho cô nhận không được đẩy mặt của anh ra.

Mặt của anh vừa mới dời đi, chân dài của anh liền khoác lên trên người cô, cô bắt đắ dĩ lại dùng lực đi dọn chân anh, nhưng cánh tay của anh lại dính trên người cô.

Cô dở khóc dở cười, bỏ qua sự phản kháng, nhưng không biết người đang nằm bên cạnh nhất thời nở một nụ cười giảo hoạt.

Lăn qua lộn lại ngủ không yên, Phương Từ Huyền quay mặt sang, dưới ánh đèn lò mờ cô nhìn thấy ở tủ đầu giường đặt ngay gần một khung hình, cô gái với nụ cười rực rỡ bên trong hình là cô thời còn học sinh, không ngờ anh còn giữ hình của cô, đáy lòng cảm động không có lý do, từng chút từng chút xông lên đầu, chợt cô nhìn thấy ngoài hình của cô còn có hình của anh được cắt dán bên cạnh tấm hình của cô, mặt anh đang nghiêm túc 'Đứng' ở bên cạnh cô, tất nhiên là hai người là chụp chung, ~~đồng~~ ~~l~~ ~~q~~ ~~đ~~

Cô không nhận được cười nhưng lại sợ làm anh tỉnh giấc.

Cô tin tưởng tình cảm của anh đối với cô sao? Quay đầu lại nhìn gò má của anh, trong lòng Phương Từ Huyền tràn đầy cảm giác chưa biết.

Bị Đông Phương Hạo ôm dày vò cả đêm, sáng sớm cô nắm lấy gối đầu nặng nề nện vào mặt anh, nhắm mắt báo thù anh cả đêm dẫn vật cô.

Đông Phương Hạo tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn cô, giống như cô ở trước mặt anh có bộ dạng rất khó tin, trong nháy mắt nhìn anh rất hiếm lộ ra bộ mặt này, hồn nhiên vô hại như vậy, so với bình thường tính tình bá đạo ngang ngược của anh, giờ phút này anh càng giống như một đứa bé.

Lần đầu mở mắt ra nhìn thấy Phương Từ Huyền, Đông Phương Hạo có một chút kinh ngạc, cho đến khi nhớ lại anh đã cùng cô ở chung một chỗ, anh chợt cảm thấy vui mừng.

"Làm gì mà đánh anh? Thật là đau..." Thanh âm của anh có chút khàn khàn, tràn đầy từ tính.

"Anh có biết tướng ngủ của mình rất xấu hay không? Là do anh ban tặng, buổi tối tôi ngủ không ngon." Giọng nói Phương Từ Huyền tràn đầy trách cứ.

"Vậy thì ngủ nữa đi." Lực cánh tay mạnh mẽ của anh ôm cô vào trong ngực.

"Không cần, tôi không ngủ." Với tư thế mập mờ như thế này, mặt Phương Từ Huyền đỏ lên, tránh thoát ngực của anh, vội vã muốn xuống giường.

"Em là đang xấu hổ sao? Mặt đỏ rần rần." Đông Phương Hạo ngồi dậy, nắm hai vai tỉnh tề quan sát cô, chợt lại đặt bàn tay vào trán cô, "Có phải bị cảm lạnh rồi hay không?"

"Tôi không sao, rời giường đi." Phương Từ Huyền được anh dịu dàng che chở không biết phải làm sao, vội lật người xuống giường.

Sau khi ăn sáng xong, Đông Phương Hạo ngồi trên sofa trong phòng khách cùng cổ đông tập đoàn chat webcam tham gia hội nghị, mà Phương Tử Huyền thì lại ở một bên đọc sách nhằm chán cho qua thời gian.

Vô ý thức chuyển dời tầm mắt từ trang sách đến gò má của anh, nhìn anh làm việc cẩn thận tỉ mỉ, đáng vẻ nghiêm túc chuyên chú, cô rất muốn biết anh trải qua bảy năm như thế nào.

Dựa vào gia thế cùng vẻ ngoài xuất sắc, tin tưởng anh nhất định có không ít những người ái mộ, chỉ là tại sao anh lại lấy điều kiện uy hiếp để lựa chọn mình là đối tượng kết hôn, điểm này làm cho cô vẫn nghĩ không ra. ㄟ_ㄟ☆L☆q_ㄟ

Cô cũng không phải mỹ nhân tuyệt sắc cũng không có chỗ gì hơn người, ngay cả Tô San người rất chân thành theo đuổi cũng đẹp hơn, thời thượng hơn cô nhiều, cô cảm thấy anh đang làm trò đùa với mình, không biết có phải là ý muốn chiếm hữu của đàn ông hay không.

Từ đầu đến cuối Phương Tử Huyền luôn nghĩ nếu như không muốn giữ lại đạo quán, cô cũng không thể đồng ý gả cho Đông Phương Hạo, mà bây giờ từng ngày từng ngày trôi qua, thủy chung đến một ngày gả cho anh, đây là lựa chọn mê mang nhất trong cuộc đời của cô, cô không biết lựa chọn này đúng hay sai, chỉ là hiện tại cô không có đường để rút lui, bởi vì anh đã công khai chuyện cưới hỏi, ngay cả ngày tháng cũng chọn xong.

Đang lúc cô chìm vào muôn vàn suy nghĩ, một giọng nói không nhịn được cất cao...

"Cô không cần đến đây, tôi không cần lời xin lỗi của cô, làm ơn tránh xa tôi ra là tốt rồi!" Đông Phương Hạo cầm điện thoại di động, không khách khí nói về phía đầu bên kia.

Phương Tử Huyền ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

"Coi như bây giờ cô có ở nhà tôi, tôi cũng sẽ không để ý đến cô, cô nói cái gì? Nói rõ ràng mọi chuyện? Giữa chúng ta còn chuyện gì để mà nói!"

Phương Tử Huyền vểnh tai, quàng lấy ánh mắt hoài nghi, sẽ không phải là bạn gái cũ của anh tìm tới cửa chứ?

"Đừng khó lóc sườn sườn, cũng đừng lấy ba mẹ ra dọa tôi, bởi vì cô làm tôi rất thất vọng! Cô tốt nhất nên lập tức trở về nước Mỹ đi...Được, tôi liền cho cô mười phút, nói rõ ràng rồi lập tức rời đi." Đông Phương Hạo đứng dậy nhấn phím mở cánh cửa tự động.

Tô San rất nhanh đi vào, liếc thấy Phương Tử Huyền một bên, cô ta đi thẳng đến trước mắt Đông Phương Hạo, nắm tay Đông Phương Hạo, "Hạo ca ca, tại sao lại dữ như vậy với em, anh chưa bao giờ hung dữ với em như vậy." Tô San dùng dáng vẻ mềm mại đáng yêu nhìn Đông Phương Hạo.

"Không cần giả bộ đáng thương, cô không phải nói muốn xin lỗi Tử Huyền sao? Trở lại chuyện chính, nói tóm tắt thôi." Giọng của Đông Phương Hạo rất là lạnh lùng.

"Em không muốn! Rõ ràng em thích anh, tại sao anh lại vội vã trở về nước để chọn cô ấy? Còn ngay ở trước mặt nhiều người như thế tuyên bố quan hệ của hai người, em không muốn hai người kết hôn, cô dâu của anh rõ ràng là em!" Tô San giống như một đứa trẻ quẫn anh đây đưa không ngớt.

"Tôi chỉ xem cô như là em gái, giữa chúng ta chỉ có tình cảm anh em không có quan hệ tình yêu nam nữ, điểm này cô nên rõ ràng."

"Nhưng anh đối với em so với những cô gái khác là bất đồng, mặc kệ lúc đi học hay sau khi tốt nghiệp, mặt kệ người nào đến gần anh...anh cũng đặt em lên vị trí thứ nhất, tại sao khi anh trở về nước có cô ấy, anh lại từ từ lạnh nhạt với em? Anh không biết em rất thích anh sao?"

"Nếu như tôi quan tâm chăm sóc cô lại làm cho cô hiểu lầm, chính ở nơi này tôi nói xin lỗi cô, nhưng tình cảm tôi đối với cô không phải yêu, cô hiểu không? Hiện tại không có gì để nói, tin tưởng cô cũng sẽ tìm được một người đàn ông yêu thương mình, nếu như không có việc gì, hôm nay chúng ta nên dừng ở đây thôi."

"Đừng!" Đôi tay Tô San vòng qua ôm thật chặt Đông Phương Hạo, "Nhiều năm như vậy trong lòng anh cũng chỉ có mình cô ấy, cảm tưởng hình của cô ấy như trên bảo, còn trăm phương nghìn kế từ bạn bè trong nước hỏi thăm tin tức của cô ấy, em cuối cùng cũng hiểu là tự mình đa tình, bởi vì anh chưa tình nhìn em lâu một cái, em cố gắng ăn mặc thật đẹp lấy lòng anh, tại sao anh lại không chịu cho em một chút xú tình yêu?"

Đông Phương Hạo hoàn toàn bó tay với cô ta, lo lắng Phương Tử Huyền sẽ hiểu lầm, anh dùng lực đẩy Tô San ra, "Đủ rồi! Nếu như cô không muốn về sau tôi không muốn gặp cô thì đừng làm như vậy."

"Anh là bởi vì cô ấy mà chán ghét em đúng không? Hạo ca ca, em hận anh, hận chết các người!" Tô San thương tâm dậm chân một cái, chạy ra ngoài cửa.

Phòng khách to như thế chỉ còn lại hai người, không khí cũng giống như đông lại.

Phương Tử Huyền từ lời nói lấy của Tô San bắt được bao nhiêu tin tức, những năm nay Đông Phương Hạo có lẽ đối với mình nhớ mãi không quên, chỉ là mình thủy chung bởi vì hiểu lầm cho nên không có cách nào tha thứ cho anh.

Cô vẫn không có biện pháp mở ra cánh cửa lòng của mình, thời gian bảy năm đã làm cho một số chuyển biến hóa, không phải nói quên có thể quên, càng không phải nói yêu là có thể yêu.

Hơn nữa anh đã không đứng ở lập trường của cô cân nhắc cho cô mà đã ép buộc cô cùng anh kết hôn, cô coi trọng tình bạn bè anh đã nắm điểm yếu này rất chính xác, để cho cô không có cách nào chu toàn con đường sống, đây là vui mừng mà cô không thích, cô không thích người khác uy hiếp mình,

đặt biệt dùng sự uy hiếp để lấy được tình yêu, cô ghét như vậy, hôn nhân phải vì yêu mà sống, là một chuyện rất tự nhiên phát triển, mà không phải là uy hiếp, điều kiện giao dịch, như vậy sẽ làm cho cô thờ không nổi.

Chợt phía chân trời xuất hiện một đạo tia chớp, ngay sau đó là tiếng vang như sấm, dọa cho cô giật mình, cô lấy tay che lại lỗ tai thật chặt.

"Đừng sợ." Đồng Phương Hạo đi tới ngồi xuống bên người cô, ôm cô vào trong ngực, hành động này thật sự khác biệt với Tô San, hành động dịu dàng này làm cho cô cảm thấy an lòng.

Ngoài cửa sổ sấm sét vang dội, mưa to mưa tầm tã, mà bên trong phòng hai người thật chặt tựa sát vào nhau, có vẻ rất ấm áp.

Đồng Phương Hạo nhẹ nhàng ngửi mùi thơm trên sợi tóc của cô, bất tri bất giác hơi bị say mê, mặc dù không vẫn không tha thứ việc mình uy hiếp cô gả cho anh, nhưng mà giờ phút này được ôm cô, để cho anh cảm thấy thật đáng giá.

Nhìn cô cụp xuống lông mi cùng gương mặt tinh xảo, anh khó khăn tự động kiềm chế, nhẹ nhàng ấn lên một nụ hôn trên má cô.

Cô hơi kinh hãi, ngược mắt liếc nhìn anh một cái, không thể phủ nhận khi cảm thấy đôi môi mềm mại lại lạnh như băng của anh chạm vào má, cô động lòng, nhưng trong lòng lại cố gắng kháng cự, cô hiểu rõ về anh quá ít, cô không xác định được anh có thật lòng yêu cô hay không.

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Kí Ức Quá Khứ , Nỗi Đau Hiện Tại .

Hắn sau khi ra khỏi lớp hắn không về nhà mà bắt taxi đến một tòa nhà , nói đúng hơn là một căn biệt thự ở vùng ngoại ô . Hắn đứng nhìn căn biệt thự bằng ánh mắt đầy vẻ chán ghét không dấu diếm , đây là nơi cả đời này nếu có thể hắn nguyện không bao giờ bước chân vào đây .

Căn biệt thự xây theo lối kiến trúc phương tây . Bao gồm một tòa nhà chính và rất nhiều căn biệt thự xung quanh . Hắn bước vào một cách miễn cưỡng . Hắn vừa đặt chân vào thì đã có một vị quản gia cung kính chào hỏi và lộ rõ vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt :

_ “ Ông ta đâu ” _ Hắn hỏi thẳng .

_ “ Lão gia ở sân bắn ” _ Câu trả lời hết sức ngắn gọn đi vào trọng tâm của câu hỏi .

Hắn cũng không có hỏi gì thêm mà đi thẳng đến sân bắn . Sân bắn là một nơi bãi cỏ bằng phẳng , khá là rộng . Được cây cối bao xung quanh . Hắn mới đến gần sân bóng đã nghe thấy tiếng súng nổ nên một cách nhanh chóng có nhịp chứ không hề loạn . Hắn đi tới gần , cả sân bắn rộng là vậy mà chỉ có duy nhất một người đàn ông độ sáu mươi tuổi đứng đó cầm súng nhắm vào bia mà nhà từng đợt đạn . Tuy ông tuổi đã cao nhưng xem ra thần thái vẫn còn minh mẫn và cơ thể cũng không có biểu hiện gì của tuổi già hết .

Người đàn ông bắn hết đạn trong súng quay người lại thì bắt gặp hắn đôi mắt khẽ nheo lại sau đó đuôi mắt lập tức xuất hiện ý cười rất rõ . Ông ta đi về phía hắn đồng thời chỉ về phía bộ bàn ghế đá không xa ý nói hắn hãy đến đó ngồi . Hắn cũng không phản đối đến đó ngồi và nhận chén trà mà ông ta đưa cho .

_ “ Cháu sao hôm nay lại rảnh rỗi đến thăm người ông nội này vậy ? .”

_ “ Tôi có việc muốn nhờ ông ” _ Hắn nói thẳng .

_ “ Đây là thái độ của người đi nhờ vả sao ? ” _ Ông cười hiền nhìn hắn .

_ “ Tôi nói một lượt được hay không thì ông cho tôi một câu trả lời ” _ Hắn không vòng vo nhiều mà nói huych toẹt ra luôn .

_ “ Tôi muốn làm ở cục cảnh sát , ông sắp xếp được mà , đúng không ? ” .

Ông nhìn hắn đầy dò xét , sau đó lên tiếng hỏi :

_ “ Tại sao ... ” _ Ông chưa kịp nói hết câu hắn đã lạnh nhạt mở miệng mà cắt ngang lời ông ta .

_ “ Đó là việc của tôi . Chẳng nhẽ việc dễ thế mà ông cũng không lo nổi sao ? ” .

Ông dẫn đo một lúc sau đó cũng gạt đầu đồng ý , dù sao đây cũng chẳng phải việc gì khó khăn lắm , không phải trong cục cảnh sát không có người nhỏ tuổi , đó là quan niệm xưa rồi , bây giờ chỉ cần có năng lực là được chỉ là danh phận không có thôi . Ông do dự vì thấy có chút tò mò tại sao đột nhiên đứa cháu trai của ông đang đầu lại muốn vào cục cảnh sát . Nhưng nếu hắn đã không muốn nói thì ông cũng không truy vấn đến cùng làm gì , hơn nữa ông chưa dám nghĩ sẽ có ngày hắn đến nhờ vả ông , quả thực làm ông rất vui , đối với đứa cháu này quả thực ông chỉ muốn làm sao cho tất cả những gì hắn muốn , đáp ứng mọi yêu cầu của hắn . Có lẽ là do quá khứ , ông đã có việc làm mà đến ngày cả chính bản thân ông cũng chẳng thể nào chấp nhận

nỗi. Ông thực sự nợ đứa cháu trai này rất nhiều, nợ một gia đình, nợ tình yêu thương, nợ một tuổi thơ, nợ một lời xin lỗi... Nợ nhiều đến mức ông sợ đến khi ông nhắm mắt ông cũng chưa chắc trả hết được.

Hắn nhìn thấy cái gập đầu từ ông ta thì lập tức đứng dậy, quả thực hắn không muốn ở lại nơi này một giây phút nào nữa, nếu như hắn không muốn gần nó hơn một chút, không yên tâm về nó thì đánh chết hắn cũng không muốn bước chân đến nơi này, ngay cả việc hít thở không khí ở đây cũng làm hắn không muốn chứ đừng nói đối diện với người này.

Đúng bao năm qua hắn nhu nhược, hắn không cách nào khiến bản thân thôi dấn dẫm đến nơi này. Hắn vẫn tự luôn cho mình một cái cớ nào đó để biện minh cho mình nhưng quả thực tất cả chỉ là để che dấu đi sự hèn yếu của hắn mà thôi. Hắn thật sự hận họ cũng rất hận chính mình.

Hắn vừa đứng dậy đi vài bước đằng sau đã vọng đến tiếng nói, trong giọng nói còn lộ rõ vẻ mong chờ không che dấu.

“Ở lại đây ăn cơm với ông rồi hẵng đi đằng nào cũng đến rồi”.

“Tôi sợ bản thân nuốt không trôi”_ Bỏ lại một câu rồi hắn bỏ đi luôn.

Bỏ lại đằng sau một đôi mắt đầy đau khổ dõi theo hắn.

Bước chân hắn cũng bước nhanh hơn, chỉ muốn nhanh một chút mà ra khỏi nơi đây. Nhưng khi bước qua khoảng sân trước căn nhà chính hắn bước chậm lại, tâm trí thất thần mà đứng đó. Ngay ở khoảng sân này mười hai năm về trước mẹ hắn từng quỳ ở đây đến phát bệnh mà chết, mẹ hắn đã ngừng thở từ buổi sáng hôm ấy. Hắn nhìn thấy mẹ mình gục xuống gào khóc muốn chạy lại chỗ mẹ nhưng bọn họ lại ngăn cản hắn. Họ cũng phớt lờ luôn mẹ cậu, đến tận sáng hôm sau có một người mới phát hiện mẹ hắn đã chết. Hắn còn nhớ như in hình ảnh ngày ấy, mẹ hắn được tuyết trắng gần như vùi lấp hoàn toàn. Hắn đã lao đến dùng đôi tay của một đứa bé mà cố gắng phủi hết tuyết trên đầu ngón tay, hắn còn nhớ cảm giác ấy, tìm hắn đập nhanh đến mức đau đớn, cả người không ngừng run lên vì sợ hãi, đôi tay đã sớm mất cảm giác do chạm vào tuyết lạnh đến tê cóng.

Nhớ lại hình ảnh đó như có cái gì đó găm thẳng vào tim hắn xé toạc vết thương bao nay của hắn, làm cho hắn ngay cả việc hít thở cũng khó khăn. Hắn vội bước đi như chạy trốn tất cả những hình ảnh đó, những hình ảnh đã ám ảnh hắn không biết bao lâu nay.

Hắn bước ra khỏi tòa biệt thự gọi một chiếc taxi và trở về. Trên đường đi bao kí ức được hắn chôn chặt trong tim cứ thế mà ùa về như đê vỡ, bao hình ảnh đã thuộc về kí ức cứ không ngừng xuất hiện trong đầu hắn mà hắn không cách nào xua tan được. Hắn cảm thấy đến thở cũng làm hắn cảm thấy đau đớn.

Đưa mắt ra ngoài cố phân tán sự chú ý nhưng cảnh vật bên ngoài không đủ để xua tan đi bóng ma quá khứ trong tâm trí hắn. Nếu như không có ngày ấy hắn sẽ không bị đánh mất đi tuổi thơ, sẽ có mẹ, dù không có một gia đình hoàn chỉnh cũng chẳng sao. Ít ra hắn sẽ có mẹ, có người mà hắn trân trọng yêu quý, có người luôn yêu thương hắn.

Hắn cứ như vậy bị con ma quá khứ dẫn lối vào vùng bùn đau khổ trong quá khứ mà không cách nào vùng thoát khỏi. Hắn đến nhà lấy tiền giả cho người tài xế rồi vội chạy vào căn nhà của hắn, như một con nghiện ma túy lên cơn vật thuốc hắn vớ vội chai rượu trong tủ kính, vội vàng mở nắp rồi tu một ngụm lớn, chỉ khi hắn cảm nhận được vị cay xè của rượu nơi đầu lưỡi hắn mới cảm thấy dễ thở một chút. Rồi hắn đi về phía sofa quảng mình xuống rồi không ngừng uống rượu, để mặc những hình ảnh của quá khứ ùa về dày vò bản thân.

Hắn vẫn luôn như vậy, luôn cam nín tự liếm láp vết thương của mình không chịu cùng ai chia sẻ, và bản thân hắn cũng chẳng biết chia sẻ cùng ai nữa. Khi còn là một cậu bé mỗi lúc cảm thấy đau đớn không chịu được hắn sẽ đi gây sự đánh nhau rồi để mặc cho người ta đánh đến sứt đầu mẻ trán, không thì cũng tự ngâm mình trong nước lạnh đến mức da thịt tê nên không còn cảm giác, rồi lại cảm lạnh đến mấy ngày, nhưng những điều đó cũng không làm cho vết thương lòng của hắn lành lại được mà chỉ như một con dao sắc bén từ từ từng chút một xé toạc vết thương ra, khiến vết thương càng ăn sâu mà thôi.

Khi lớn lên rồi, mỗi lần có cái gì đó làm gọi lại quá khứ trước kia của hắn, đôi khi chỉ đơn giản hình ảnh một người mẹ đưa cho đứa con ly kem rồi cười dịu dàng xoa đầu nó cũng khiến tim hắn đau như muốn nổ tung, khiến hắn thất thần mất cả ngày. Rồi cách duy nhất là hắn uống rượu, dùng rượu làm tê đi vết thương lòng, để có thể rửa trôi đi những hình ảnh trong quá khứ, hắn dần biến chính mình thành một kẻ nghiện rượu. Để ngày mai tỉnh dậy đầu hắn sẽ đau, để phân tán sự chú ý của chính mình. Nỗi đau này, những năm tháng qua hắn đều tự mình trải qua mà chưa từng san sẻ cùng ai kể cả hai đứa bạn thân hay bất kì người nào khác, hắn chỉ cất dấu riêng cho mình, tất cả.....

Hắn không biết bản thân mình đã uống bao nhiêu rượu nữa, chỉ biết cứ hết hắn lại lấy chai khác, uống đến mức đến bụng cũng cảm thấy khó chịu, đầu óc quay cuồng. Cuối cùng cái bóng ma quá khứ đã chịu để hắn yên. Bụng rỗng uống nhiều rượu đến vậy làm hắn cảm thấy rất khó chịu, một cảm giác cuộn cuộn từ bụng lên cổ khiến hắn phải lết vội vào nhà vệ sinh mà nôn thốc trong đó. Khi nôn xong hắn cảm thấy khá hơn một chút, nhưng cả người rã rời hơi men cũng dần ngấm. Hắn gắng bám vịn đi đến bồn rửa bát nước lên mặt mình rồi lại nhìn thấy mình trong gương hắn nở nụ cười mỉa mai, thâm hại thật. Bao lâu rồi hắn không nhìn thấy mình thâm hại đến thế.

Mở cửa nhà tắm bước ra ngoài, nhưng vừa đi ra ngoài hắn đã cảm thấy một cơn chóng mặt dữ dội ập đến khiến hắn loạng choạng ngã nhào xuống, đầu hắn đập vào tường đau điếng, hắn còn cảm nhận từ chỗ vừa bị đập có thứ gì đó cháy ra. Hắn đổ nhào trên sàn nhà lạnh ngắt, hắn mệt quá bây giờ chỉ muốn chết phứt cho xong. Ý nghĩ đó vừa lướt qua đầu thì hình ảnh của nó liền hiện lên, trong trái tim lạnh lẽo của hắn như có một dòng nước âm chảy qua.

Trong đầu bắt đầu hiện lên hình ảnh của nó, bây giờ tự dưng hắn thấy nhớ nó, nhớ cái kiểu ương ngạnh của nó, nhớ khuôn mặt nó và cả giọng nói đó nữa. Hắn lục tay vào túi quần, bây giờ hắn rất nhớ nó chỉ cần nghe thấy giọng của nó thôi cũng được, bây giờ hắn khao khát muốn nghe giọng nó hơn bao giờ hết. Kéo chiếc điện thoại ra khỏi túi quần đến mấy lần mới được, nằm dưới sàn nhà hắn nhìn lên màn hình điện thoại trong tay, vết thương ở đầu càng làm hắn chóng mặt hơn, đến mức nhìn xung quanh hắn cũng cảm thấy khó. Cố gắng mãi hắn mới tìm được số nó, liền bấm nút gọi. Chỉ sau ba

tiếng tút nó đã bắt máy với giọng nói quen thuộc :

_ “Tôi không rảnh đâu” .

Nghe nó nói vậy hấn vội nói :

_ “Đừng tắt máy” .

_ “Vậy có việc gì ?” .

_ “Nói gì đi , gì cũng được” .

Nghe hấn nói vậy nó như muốn nổi khùng , quát tháo :

_ “Ông rảnh thì tôi cũng không rảnh , chơi nhau à” .

Đang tính cúp máy nhưng nó đã nhạy bén cảm nhận được tâm trạng qua cách nói chuyện của hấn , cả giọng nói nữa . Có cái gì đó rất lạ , nó bèn dịu giọng một chút rồi hỏi :

_ “Ông bị mắc cái chứng gì vậy ?” .

_ “Say rượurượu , ngã ...ngã té đầu rồi” _ Hấn cười nhẹ rồi nói .

Nghe vậy nó liền xa xăm mặt , trong lòng bỗng thấy khó chịu muốn đánh hấn . Chưa kịp suy nghĩ nó đã hỏi :

_ " Anh đang ở đâu ? " .

Nhưng đầu dây bên kia đã chẳng còn tiếng nói gì nữa , hấn chính thức lịm đi . Không nhận được hồi âm gì từ hấn nó bỗng cảm thấy trong lòng trống rỗng , cảm giác lo lắng bao trùm . Nó vội lục lấy tiền trong cặp và xông ra bên ngoài .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Nó vội vã chạy xuống tầng , nhóc Vũ thấy nó vội vàng liền tò mò hỏi :

_ “Sắp đến giờ cơm rồi chị còn đi đâu nữa ?” .

_ “Chị có chút việc cứ ăn trước đi” _ Vừa nói nó vừa đi dép và chạy thẳng ra ngoài , bắt vội một chiếc taxi .

Cũng may giờ cao điểm đã qua nên cũng không có ách tắc đường gì hết . Nó đi một mạch đến nhà hấn , nó đi vào phát hiện cả cửa cổng lẫn cửa nhà đều không có khóa . Nó liền đi vào trong nhà , trong nhà chỉ có thứ ánh sáng mờ mờ của ánh trăng khuyết nhưng cũng không làm nó đủ nhìn thấy xung quanh . Nó lần mò một hồi cuối cùng cũng nhìn thấy công tắc điện . Bật lên nhìn cảnh vật xung quanh mọi thứ đều bình thường ngoại trừ trên khu vực bàn ghế có vài vỏ chai rượu lăn lóc đủ biết hấn uống nhiều như thế nào .

Nhìn thấy vậy nó vội đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm hấn , trong lòng ít nhiều cũng có chút khẩn trương . Nó giật mình khi nhìn thấy hấn nằm trên sàn nhà cạnh nhà tắm , trên trán còn vết thương còn chưa ngừng chảy máu . Đôi lông mày nhíu chặt lại . Nhìn thấy cảnh tượng này tim nó như bị ai bóp chặt lại , tay chân chờn chờn luống cuống vội đỡ hấn dậy . Nhưng sức nó dù sao cũng là sức nữ nhi khó mà kéo một thân hình to lớn của một thằng con trai đã bất động như thế này .

Nó phải mất khá nhiều thời gian để kéo hấn dậy chứ đừng nói là đưa hấn vào trong . Để hấn dựa vào người mình rồi bước đi từng bước . Đến cửa một căn phòng mà trước mấy người làm nhà hấn đưa hấn vào nó lấy chân đạp cửa làm nó mất thăng bằng mà chuẩn bị ngã nhào xuống , nó theo phản xạ giờ tay chống về phía mình bị nghiêng người . liền đạp chúng vào tường đau điếng nhưng bù lại không có bị ngã .

Nó đỡ hấn vào và đẩy hấn lên giường sau đó thì ngồi xuống thờ hồn hén . Sau đó cũng vội bước vào nhà tắm lấy khăn bông cùng chậu nước và đi lấy hộp sơ cứu , lục lọi một hồi cuối cùng cũng thấy . Nó nhẹ nhàng lau đi những vết máu loang xung quanh , sau đó tỉ mỉ xử lý vết thương .

Sau khi xử lý xong hết , nó cứ ngây người nhìn hấn , cũng giật mình phát hiện ra tại sao nó lại có thái độ và cách hành xử chẳng cần suy nghĩ thế này chứ . Nó biết nó đã từng như thế này , người nó làm nó lo lắng như vậy đúng là không nhiều nhưng cũng không phải là ít . Nó phát hiện một phần nào đó trong nó đã bắt đầu dung hòa hấn . Nó có chút giật mình khi phát hiện ra chuyện này .

Vội đưa ánh mắt đi nơi khác , cũng vội chạy ra ngoài phòng . Đứng ngoài cửa mà tìm nó vẫn cứ còn đập như muốn nhảy luôn ra khỏi lồng ngực vậy .

Sau khi tìm ổn định lại nhưng bụng thì chẳng ổn định tí nào , bụng nó bắt đầu kêu gào cần được lấp đầy . Không cần nghĩ ngợi nhiều nó mò ngay xuống nhà bếp , mở tủ lạnh nó liền méo mặt toàn đồ ăn tươi sống . Một chút đồ ăn sẵn cũng không còn , treu nhau chắc nó đâu có biết nấu cơm đâu . Nhưng bụng nó cứ kêu gào thì biết làm sao giờ , nó chắc chẳng thể nào chông chờ vào tên nằm ngủ như chết trên kia được . Đóng tủ lạnh lại lục lọi một hồi liền tìm được chỗ để mì gói , thôi thì ăn tạm giải quyết con đói bây giờ đã .

Cho mì vào tô và đổ nước sôi vào là xong cái này nó cũng biết làm . Vừa úp một chiếc đĩa lên cái tô thì điện thoại trong túi nó rung lên , nó rút ra và nói :

__ “ Gì vậy ? ” .

__ “ Chị định bao giờ về , tính qua đêm bên ngoài chắc ” __ Một giọng trẻ con non nớt còn chưa vỡ giọng vang lên ở đầu dây bên kia .

Nó nhú mồm , nó đi có chút à có cần ăn nói khó nghe thế không ? Bỏ điện thoại ra trước mặt nhìn vào màn hình nó tự thấy giật mình đã gần mười hai giờ rồi sao ? Nó không nghĩ mình đây đưa ở đây lâu đến vậy , hèn gì nó đói đến thế . Đưa điện thoại lại gần tai khẽ nói :

__ “ Ồ ... chị ... chị ... à chị ngủ nhà nhỏ Nhi em không cần lo ” __ Nó lắp bắp nửa ngày cuối cùng cũng tìm được một lí do .

Nhóc Vũ ở đầu dây bên kia thầm khinh thường chị mình , coi cậu là trẻ lên ba chắc . Cái lí do đó mà cũng mang ra nói được , lại còn ăn nói lấp ba lấp bắp . Dùng mồm mà nghĩ cũng có thể nghĩ ra điều mờ ám trong đó . Nhưng cậu cũng không có bóc mẽ chị mình , mà giả vờ nói vài lời sau đó cúp máy . Cậu cũng không lo lắm , chuyện nó không ngủ ở nhà cũng không phải là ít , chỉ hơi lảng nhãng với ba mẹ thôi , vì dù có để tính đến đâu cũng là ba mẹ mà , không có cái lí do hợp lí là không có ổn . Nên cậu liền làm một việc tốt mò qua phòng bố mẹ nó bịa cho nó một cái lí do . Dù sao trong nhà này cậu cũng rất được tin nhiệm , lời nói cũng có trọng lượng .

Về phần nó sau khi giải quyết xong bát mì tôm thì mò lên phòng xem hán đã chết chưa , vừa bước vào đã bắt gặp bộ mặt nhăn nhúm như cái giẻ của hán , tuy mắt vẫn nhắm nhưng khuôn mặt hán biểu lộ như khó chịu lắm . Nó liền đến gần hơn liền thấy mặt hán đỏ lên phùng phùng , nó vội lấy tay áp lên trán hán , nó có chút giật mình đầu hán nóng ran . Tình huống này làm tay chân nó luống cuống cũng chẳng biết xử lí thế nào , nó đã bao giờ chăm sóc người ốm đâu chứ .

Nó lấy tay lay lay hán vài cái thì thấy hán chẳng ừ hử gì , tình trạng của hán thì cứ mê man . Nó liền chạy xuống nhà lục tìm thuốc hạ sốt . Nó tìm tới tìm lui vẫn là không có thấy , mà giờ này lấy đâu ra còn hiệu thuốc nào mở cửa nữa chứ . Thôi thì dùng cách dân gian hạ nhiệt cho hán vậy . Lao đến tủ lạnh lấy đá ra cầm một chiếc khăn mặt bọc vào , sau đó lấy từ trong tủ ra một quả chanh cắt lấy vài lát rồi chạy trở lại phòng hán .

Đây đều là kiến thức phổ thông lên vốn không thể làm khó gì nó cả . Chạy trở lại , bóp miệng hán ra nhét một lát chanh vào trong . Hán liền nhăn nhúm mồm lại , nhưng nó mặc kệ sau đó cầm khăn đặt lên trán hán . Thình thoảng lại đôi chỗ . Sau một hồi vật lộn , thấy hán đã có chút thuyên giảm , nó liền mừng quýnh lên . Chạy vào nhà tắm quăng cái khăn bọc đá đi lấy một cái khăn khác đem đắp nước lạnh , rồi đắp lên trán hán .

Lúc này lo quá nó không thấy gì , bây giờ ổn một chút nó liền cảm thấy con buồn ngủ đánh tới . Nó thì mai sẽ bắt hán trả công cho hán xứng đáng , đâu có chuyện nó làm không công cho nhà hán chứ .

Sau đó nó cũng mê nam ngủ bên cạnh giường hán .

.....

Buổi sáng những tia nắng lọt qua cửa sổ chiếu vào căn phòng làm hán nhú mồm tỉnh giấc . Đầu hán thật sự rất đau , lại cảm nhận có gì đó trên trán lên đưa tay lên sờ thì phát hiện có một chiếc khăn , trong đầu liền thấy thắc mắc , liếc mắt qua bên trái lại thấy ngay khuôn mặt nghiêng của nó , làm hán bất giác mỉm cười , trong lòng cũng thấy ấm áp lạ thường . Cũng có chút thắc mắc tại sao nó lại ở đây , hôm qua rốt cuộc hán uống rượu say lại làm loạn đến đâu nữa , chẳng lẽ nó đã ở đây chăm sóc hán cả đêm hay sao ?

Hán đưa tay gạt đi những sợi tóc vương trên mặt nó , quả thực nó cũng xinh đẹp đó chứ hèn gì nó thấy lấm tìn đồn về nó như vậy . Bất giác môi hán nhếch lên thành một nụ cười , sau đó giờ tay búng vào trán nó một cái thật mạnh .

Nó thấy đau liền giật mình tỉnh giấc , tuy còn ngái ngủ nhưng cũng không quên quát lên :

__ “ Đứa nào dám làm phiền bà ” .

Sau đó trừng mắt nhìn về phía hán , đối với con giận bưng bưng của nó thì hán lại thản nhiên nở nụ cười :

__ “ Cô có biết mình đang xâm nhập gia cư bất hợp pháp không đó ” .

Nó liền mở trừng mắt lớn nhìn nó , chỉ hận không thể cho một quả đấm giữ mặt hán cho bõ tức . Đây là biểu hiện “ quan cầu rút ván ” mà các cụ đã nói đây sao . Sau đó nghiêng răng nói :

__ “ Anh ... rất tốt ” __ Sau đó đứng dậy định bỏ về . Quả nhiên hán chẳng phải là thứ tốt lành gì , làm ơn mắc oán mà . Biết vậy hôm qua nó bỏ mặc hán cho xong , tự dung lại rước phiền phức vào người làm gì không biết .

Nhưng nó vừa mới quay người đi đã bị hán kéo lại , sau đó còn nở nụ cười với nó nữa :

_ " Sao nóng tính vậy , tôi chỉ đùa thôi mà . Tôi mời cô ăn sáng coi như trả công " .

_ " Một bữa sáng coi như xong à , thế thì lời cho anh quá " _ Nó cao giọng nói với hấn , trong giọng vẫn nghe ra sự bức tức trong đó .

_ " Được vậy cứ ăn sáng đã , tôi đói lắm rồi . " _ Đối với sự tức giận của nó , hấn vẫn chỉ mỉm cười mà nói nhẹ với nó .

Nhìn biểu hiện của nó thì tự nhiên nó thấy lạnh toát cả sống lưng , hấn có ngày cũng trung ra cái bản mặt như này với nó sao . Sao nó cứ cảm thấy trong này có âm mưu gì đó , không thì trận sốt hôm qua vẫn còn dư âm làm đầu hấn hong luôn rồi .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Vụ Án Mới

_ “ Anh làm cái gì mà lâu quá vậy , tôi đói chết rồi này ” _ Nó cầm điều khiển tivi liên tục chuyển kênh mà gào gọi hấn trong bếp .

Không phải nó ác mà kêu người ốm phục vụ nó đâu , kêu ra ngoài ăn hấn kêu không thích cứ đòi xuống bếp , vậy thì nó cũng chiều thôi , miễn nó không phải người làm là được .

_ “ Ra rồi đây ” _ Hấn vừa nói vừa chui từ trong bếp ra trên tay là khay đồ ăn sáng to bự chẳng bên trên xếp bốn cái đĩa và hai cốc sữa . Nhìn qua thì quả thật là rất là ngon mắt . Nhưng không biết mùi vị thế nào .

Khi ra đến ngoài Hấn liền nhú mày trước cái dáng ngồi cực kì khó coi của nó . Nó nhận thấy ánh mắt từ đó liền cười hi hi rồi thu lại đôi chân đang gác trên bàn , ngồi ngay ngắn trở lại .

Hấn vừa để khay đồ ăn xuống bàn , nó đã quăng ngay cái điều khiển trong tay , cầm ngay đôi đũa gấp một miếng thức ăn bỏ vào miệng . Quả nhiên là rất vừa ăn :

_ “ Anh nấu ngon gần bằng thằng nhóc nhà tôi rồi đó ” .

Hấn không nói gì cũng tự lấy cho mình . Nó đang uống sữa thì trên tivi nói :

_ “ Sáng hôm nay một người đi dạo đã bắt gặp một xác chết gần bìa rừng ... ” _ Nó liền để cốc sữa xuống , nhú mày nhìn lên tivi .

Cũng vừa hay điện thoại nó reo , là Quân gọi . Vừa nhấn nút nghe Quân đã nói luôn :

_ “ Em ... ” _ Nhưng Quân còn chưa có nói hết câu thì đã bị nó ngắt lời

_ “ Em xem rồi , em sẽ đến thẳng đó , anh nhấn địa chỉ qua cho em ” .

Nói xong nó dập điện thoại uống nốt cốc sữa nhìn đồ ăn trên bàn một cách tiếc rẻ . Quả thật là nó không có phúc mà , tối qua ăn mì , sáng nay cũng chẳng được ăn một bữa sáng trọn vẹn . Hấn im lặng này giờ bây giờ mới lên tiếng :

_ “ Bà phải đi đâu à , cần tôi lấy xe chở bà đi không ? ” _ Hấn tất nhiên thừa biết là nó đi đâu chứ , nhưng hấn vẫn giả vờ như không .

_ “ À không cần tôi bắt taxi là được rồi ” .

Nói xong nó đứng lên đi ra ngoài nhưng vừa mới ra đến cửa nó đã quay trở lại trước mặt hấn , giơ tay ra trước mặt hấn và nói một cách cực kì tự nhiên :

_ “ Tiền xe hôm qua và bây giờ , tôi không có ý định tự bỏ tiền túi ra đâu ” .

Mặt hấn đơ ra vài giây sau đó cũng đi lấy tiền đưa cho nó thật , nó cũng chẳng thèm khách khí mà giật lấy . Sau đó vội bỏ ra ngoài bắt một chiếc taxi đến hiện trường . Hiện trường đã bị phong tỏa , có khá nhiều người dân đến xem náo nhiệt , cũng rất ồn ào , sôi nổi bình luận , đúng là tạt xấu mà con người khó bỏ . Từ xa nó đã đang thấy Quân đang hỏi khẩu cung một người , bên cạnh người đó còn có một con chó . Nó đi lại gần gần đầu với Quân sau đó chui qua dải ngăn cách , nó nhú mày khi vào trong , một mùi xác chết phân hủy xộc lên mũi nó , nó cố gắng áp chế chút đồ ăn sáng lúc này nó ăn xuống sau đó đi vào gần cái xác . Lốp đất phủ bên trên đã được mọi người xử lí . Bên dưới có thể nhìn ngay ra là xác người phụ nữ .

Cái xác này không những bị phân hủy mà còn bị chặt ra làm nhiều khúc , nhìn hình ảnh đó có thể làm ám ảnh một số người yếu bóng vía . Thi thể này bị cắt ra đến nỗi khó mà nhận dạng nổi , bùn đất dính vào khiến cái xác càng kinh khủng hơn . Nó đi xung quanh cái xác và bắt đầu quan sát .

Hố dành để chôn cái xác không phải là sâu , rất nông dường như là chỉ đắp đất lên thôi , đây chắc chắn không phải hiện trường gây án , mà chỉ là nơi xử lý hậu trường . Ngoài điều đó ra nó chẳng thể nhìn ra một cái gì khác nên ra hiệu cho người khám nghiệm tử thi bắt đầu công việc .

Nó đi đến chỗ Quân và hỏi :

_ “ Có thu hoạch gì rồi ” .

_ “ Cũng không có gì chỉ là lấy khẩu cung của người đàn ông kia , ông ta nói mình dắt chó đi dạo buổi sáng , bản thân thì đứng vận động nên để con chó tự do một lúc sau con chó lại cắn về một cánh tay người , hoảng quá nên gọi cảnh sát luôn . cũng chỉ là một người xui xẻo ” .

Nghe xong nó cùng Quân quay trở về sở cảnh sát . Kiểu này lại phải cúp học rồi , nó vừa mới quay lại học được vài buổi thôi mà . Muốn làm học sinh ngoan cũng khó .

.....

Nó hiện giờ đang ngồi trong một căn phòng giam để ngủ , thật sự không phải nó lười biếng mà bây giờ còn chưa xác định được gì thì nó lấy gì mà phân tích . Thôi thì cứ đánh một giấc đã rồi tính sau . Hôm qua quả thật nó không được ngủ mấy .

Nó ngủ một mạch đến trưa thì cuối cùng cũng có người gõ cửa phòng giam để đánh thức nó dậy . Chú Hùng đẩy cửa bước vào trong tay là cả một tập tài liệu dày cùi mà quăng về phía nó . Nó mới tỉnh dậy , ngao ngán nhìn tập tài liệu rồi lại nhìn sang vị bác sĩ pháp y .

_ “ Đừng làm bộ mặt đó mà nhìn ta , trong khi cháu ngủ ta phải làm việc đó ” .

Nó cũng chẳng thèm trả lời , đầu óc có chút mụ mẫm chưa tỉnh táo hẳn nên nó đi vào nhà vệ sinh rửa mặt . Sau đó quay trở lại ngồi xuống nhìn chăm chăm vào chú hùng - vị bác sĩ pháp y của cục cảnh sát . Nhận được ánh mắt của nó ông đương nhiên hiểu , làm việc cùng nó nhiều lần rồi mà . Than thở trong lòng vài tiếng rồi bắt đầu nói :

_ “ Danh tính nạn nhân chưa thể xác định , phải đợi kết quả giám định AND đã , độ tuổi khoảng từ hai mươi đến hai bảy , nạn nhân chết có thể do bị ngạt thở . Trên những mảnh vụn của thi thể xuất hiện nhiều vết hành hung , máu tụ rất nhiều , có thể thấy trước khi nạn nhân chết có một thời gian dài bị hành hạ . Các vết cắt cơ thể có thể được tạo ra từ một con dao cùn , vì nhìn những vết cắt có thể dùng một từ băm để miêu tả , cách cắt không dứt khoát bị chặt xuống nhiều lần . Trên cơ thể nạn nhân qua vài lần thí nghiệm có thể xác nhận có chứa thuốc ngủ . ” _ Chú Hùng nói một tràng sau đó dùng ánh mắt cảm hờn mà nhìn nó , ông phải ngồi ít nhất hơn nửa tiếng để làm ra cái tài liệu này thế nào nó chẳng thèm động bất ông tự diễn thuyết lại cho nó nghe . Không bực sao được . Biết thế ông chẳng làm nữa cho xong khám nghiệm xong trước tiếp qua đây nói là được rồi .

Nó nghe xong , không thèm để ý đến ánh mắt giết người đang chiếu về nó mà đi về phía bảng trắng sau đó còn kèm một câu cộc lốc :

_ “ Ra ngoài ” .

Đã quen với thái độ không có lớn nhỏ này của nó rồi nên chú Hùng cũng biết điều mà chuồn luôn . Nhớ lần đầu nó có thái độ kiểu này mắng nó là đứa trẻ mất dạy , nó liền làm cho một tràng lí lẽ thì thôi rồi ... cùn khỏi nói , từ đó ông liền lập tức biết điều không có phản nản gì nữa , không khéo người gặp họa lại là chính mình .

Nó đi về phía bảng trắng , nó bắt đầu nghĩ . Thân thể nạn nhân có nhiều vết hành hạ trước lúc chết có thể thấy nạn nhân bị bắt giữ hoặc bị khống chế không phải ngày một ngày hai . Cơ thể bị chặt chém , bị hành hạ đến cỡ này chỉ có thể nói hung thủ : một là rất thù hận nạn nhân , hai là tên hung thủ là một tên điên , một tên biến thái . Nhưng cái nó không hiểu cho nạn nhân uống thuốc ngủ rồi mới giết nạn nhân sao ? Đây lại là điều mâu thuẫn với hai điều nó vừa phân tích trên . Nếu đã là cảm hận , biến thái , đã làm ra những hành hạ xác thịt như vậy lý nào hung thủ lúc giết nạn nhân lại nhẹ nhàng đến vậy . Điều này quả nhiên không hợp logic tạo nào .

Suy nghĩ một hồi cũng không có đáp án . Nó ném cái bút qua một bên , đi lên phòng ba nó xin cốc nước đã rồi tính sau .

Nó vẫn như mọi lần đẩy cửa vào mà chẳng cần gõ cửa gì . Vào trong căn phòng nó phát hiện bố nó không có trong này , máy tính vẫn bật lên chắc chỉ ra ngoài làm gì đó xong vào ngay thôi . Đi về phía bàn nước , nhưng chưa bước đến nơi thì điện thoại trên bàn làm việc của ba nó reo lên , nó rất tự nhiên cầm máy điện thoại lên , trên màn hình điện thoại là một số lạ không có tên , nó chạm nhẹ vào màn hình để nghe máy :

_ “ Alo ” _ Nhưng không có tiếng trả lời , lập tức nó nghe thấy tiếng tút tút ở đầu bên kia .

Buông điện thoại xuống nhìn chăm chăm một cách nghi hoặc , khi nó còn đang suy nghĩ thì cửa được đẩy ra đồng thời ba nó lên tiếng :

_ “ con đang làm cái gì với cái điện thoại của ba vậy ” _ Tuy giọng nói bình thường nhưng ba nó đã sai bước đến giật cái điện thoại ra khỏi tay nó .

Nó lấy vẻ mặt trầm trầm quay ra nhìn ba nó , cất giọng lạnh lùng :

_ “ Vừa rồi có một phụ nữ gọi cho ba nói những lời làm con không hiểu ” .

Ba nó chăm chú nhìn nó , như muốn nhìn thấu nó vậy , nó thấy hơi ớn , nên dẹp ngay bộ mặt nghiêm trọng đó đi mà cười hi hi lấy lòng ba nó , quả nhiên nó vẫn không thể qua mặt ba nó :

_ “ Đùa một chút thôi mà sao ba căng quá vậy ” .

Ba nó lấy tay búng trán nó , sau đó nói :

_ “Không có việc gì à mà chạy qua đây ” _ Sau đó đi về phía bàn làm việc .

Nó xoa xoa chỗ chán bị ba nó búng , sau đó thản nhiên nói :

_ “Vâng quả thực con đang chẳng có việc gì để làm cả ” .

Đúng lúc đó máy bàn của ba nó reo lên , ba nó cầm lên nghe . Sau một lúc cũng chẳng thấy ba nó nói gì chỉ im lặng nghe , sau đó thì cúp máy . Cúp máy xong cũng chẳng thèm nhìn nó lấy một cái cúi xuống chăm chú nhìn vào máy tính rồi nói :

_ “Vậy giờ xuống dưới đi có việc làm rồi đó ” .

Nghe vậy nó liền rời phòng ba , thì ra là lại có người báo án . Nó khẽ nhăn mặt nhủ mày , thời buổi bây giờ đúng là loạn hết lên cả rồi . Bộ bây giờ giết người thịnh hành đến vậy sao ?

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Manh Mối Trong Bóng Tối (Phần 1)

Nó đến hiện trường vụ án , tại đây lại là một khu rừng . Cảnh sát địa phương đã cho phong tỏa . Cách đó không xa có vài người đứng cùng cảnh sát , nó với Quân liền tiến lại gần gần đầu coi như chào hỏi với mấy người cảnh sát địa phương sau đó bước qua dải phân cách . Bên trong là một người phụ nữ treo cổ , trên người qua lớp áo rách tả tơi có thể thấy vô số những vết thương , màu ban đầu của bộ quần áo trên người nạn nhân đã không còn nhận ra , máu loang lổ khắp người nạn nhân đã khô . Chỉ duy nhất trên mặt nạn nhân là không hề có vết thương .

Nó neho mắt lại nhìn , nhận ra trên áo nạn nhân có dính gì đó nên đeo găng tay lại rồi tiến lại gần . Càng đến gần mùi xác chết để lâu ngày cùng mùi máu tanh càng nồng nặc bao trùm lấy nó . Nó cố gắng ép mình hít vào ít nhất có thể . Đến gần nó nhận ra thứ dính trên áo đó không phải ở áo mà chính xác ở tất cả miệng vết thương đều có , nó lấy tay lấy ra , dù thứ trên tay đã chuyển sang màu đen nhưng nó có thể chắc chắn đó là muối .

Độc ác thật , hành hạ người ta đến mức này lại còn dùng muối xát lên vết thương , cái đau đó sẽ đau đến tận cốt tủy lại không làm sao cho con người ta ngất đi được , chỉ có thể từ từ mà cảm nhận mà thôi . Quả thật đúng là sống không bằng chết .

Nó lùi lại phía sau để chú Hùng vừa đến vào khám nghiệm qua và đưa xác về cục cảnh sát .

Nó cũng thể thấy đây không phải hiện trường đầu gây án , vì ngoài những vết máu khô dưới chân thì không có dấu vết gì khác cả , chắc là khi máu ở những vết thương của nạn nhân chưa khô chảy xuống . Nó quay người đi về phía mấy người cảnh sát lấy bản khẩu cung của người phát hiện xác trên tay một anh cảnh sát trẻ .

Trong bản khẩu cung có viết : “Mấy người chúng tôi là sinh viên vào rừng để nghiên cứu lấy tư liệu làm bài tốt nghiệp , khi chúng tôi dừng lại nghỉ ngơi thì bất gặp cái xác . ”

Sau khi không còn việc gì ở hiện trường nó và Quân quay trở về cục cảnh sát , đi vào trong thì thấy mọi người bu quanh bảng tin , chắc lại có tin gì đó hot rồi , nó tiện tay lôi một người ra . Người bị lôi ra là một nam sinh viên thực tập , đang tính quay ra cho tên lôi cậu ra một trận vì dù sao cậu mất bao công sức mới có thể chen vào mà . Nhưng quanh ra thấy nó ý định đó liền bị cậu quăng ra tận bắc cực . Nó là ai chứ , là người không nên đắc tội ở đây . Nhớ khi cậu mới vào đây thực tập , thấy em cũng xinh tươi ra nói vài câu trêu chọc hôm sau cậu liền lĩnh đủ hậu quả . Đến mạng nhà cậu cũng bị đánh sập , nick đủ loại bị hack , máy tính hiển thị liên tục bị virus xâm nhập , phần mềm bên trong lẫn tài liệu bị xóa sổ hết . Hôm sau liền được vài lời hỏi thăm ân cần của nó về vụ đó . Không nó làm thì thành nào vào đây nữa .

_ “Truyện gì vậy ? ” _ Nó hỏi :

_ “À có hai vị không rõ lại lịch mới được điều chuyển về đây , chắc là con ông cháu cha ấy mà . Xem chừng chúng ta cũng nên dè chừng ” .

_ “Tôi không phải con ông cháu cha chắc ” _ Thấy anh chàng này nói vậy nó liền lên tiếng phản đối ngay và phô ra cái bộ mặt lưu manh hết sức .

Anh chàng sinh viên kia tất nhiên cũng biết điều nên ra sức mà gật , nó "hừm" một tiếng rồi bỏ đi , mấy chuyện thế này nó chẳng hỏi đầu mà quan tâm hết . Vẫn cứ là yên thân thì hơn .

Nó quay chờ lại chỗ ngồi của mình , trên bàn đã có vài tập tài liệu về cái thi thể bị chẻ khúc kia . Nó liền lật ra xem :

Bên trong đó có một số thông tin cơ bản : Nạn nhân tên Hà Diệp Thanh , năm nay 24 tuổi , làm nhân viên văn phòng tại công ty X . Là trẻ mồ côi lớn lên trong cô nhi viện . Còn độc thân chưa kết hôn nhưng đã có quan hệ tình cảm với Phạm Đăng Hải . tính cách được mọi người nhận xét là ôn hòa không có thù hằn sâu sắc với ai . .

Nó lấy tập tài liệu thứ hai ra xem bên trong là thông tin về bạn bè thân thích , người tình nghi .

Xem qua một lượt cũng chẳng có tra ra cái gì hết . Hiện giờ đang thẩm vấn người có liên quan đến nạn nhân . Nó liền đến đó , nhưng không vào trong mà chỉ vào phòng giám sát mà quan sát .

_ “Tôi đã không nhìn thấy cô ấy độ khoảng hơn hai tuần , cũng chẳng thể liên lạc được . Nhưng tôi chỉ nghĩ là do cô ấy đau lòng khi phải chia tay bạn trai nên đi đâu đó cho khuây khỏa thôi ” _ Một người con gái được biết là bạn của nạn nhân nói .

_ “Vậy cô có thấy điều gì bất thường hay ai đó đáng nghi không ? ” _ chú cảnh sát tên Tùng hỏi .

_ “Cô ấy vốn tính tình khá ôn hòa và trầm lặng , vốn chẳng kết thù với ai đến mức bị mất mạng cả . Còn trước đó chỉ thấy cô ấy đau lòng vì chia tay bạn trai , chứ không ... À cô ấy vào thời gian đó có kể cho tôi về một người mà cô ấy mới quen . ” .

_ “Cô biết gì về người đó ” .

_ “Tôi không biết gì về anh ta , chỉ biết cô ấy và anh ta quen nhau trong một chuyến du lịch , chứ cô ấy cũng không kể gì thêm .” _ Người con gái vừa lắc đầu vừa nói .

Một người tính tình ôn hòa không gây thù chuốc oán , hoặc bản thân đắc tội với ai cũng không biết thì chẳng nhẽ có một kẻ điên đi xách dao đòi mạng cô ta . Nó không còn chú tâm vào câu chuyện phía trong nữa mà tự theo đuổi suy nghĩ của riêng mình . Những thứ nó có bây giờ quả thật quá ít không đủ để nó nghĩ ra điều gì cả .

Nó lấy tay rút điện thoại ra xem giờ thoáng giật mình đã là gần hai giờ chiều , thế nào nó cảm thấy đói thế , làm chuyện xảy ra làm nó cũng chẳng còn để ý đến thời gian nữa rồi , hai thì thế được phát hiện trong cùng một ngày . Không phải đêm nay nó lại phải ở lại tầng ca đó chứ .

Nó tự tiện ra ngoài một cửa hàng gần đây mua về một phần cơm hộp rồi vừa ăn vừa xem lại tài liệu .

Có ba người có vẻ là được liệt vào danh sách bị tình nghi hiện giờ : Người đầu tiên tên Nguyễn Thu Liên là đồng nghiệp cùng công ty , trong công ty có xảy ra khá nhiều xích mích trong công việc , nhưng chẳng thể vì vậy mà có thể giết người được . Người thứ hai tên Liễu Gia Như là người gốc Hoa , là vợ của xếp công ty nạn nhân làm , trong tài liệu có ghi rõ ông xếp trong công ty này có ý định bất chính với nạn nhân , nhưng nạn nhân không hề có ý . Dù vậy thì chuyện đời mà dù đúng dù sai thì kẻ yếu vẫn là người chịu thiệt đó đã là quy định bất thành văn rồi . Người thứ ba Đỗ Văn Dũng là người được nạn nhân tố cáo có hành vi quấy rối .

Những người trên lí do của họ không đến mức hành hạ nạn nhân đến mức độ như vậy . Nghi ngờ một chút nó quăng hộp cơm còn ăn dở vào thùng rác , đứng dậy quyết định đi đến nơi nạn nhân sống xem có tìm được gì hay không . Chữ " há miệng chờ sung " không phải phong cách của nó .

Đi ra ngoài thấy quân đang ngồi gặm bánh mì đi qua liền tóm lấy lõi ra ngoài , tiện tay cầm luôn hộp sữa bên cạnh . Quân đầy một mồm bánh mì mà la oai oái :

_ “Anh sẽ kiện nhóc , đây là giờ nghỉ trưa , anh không có đồng ý làm tăng ca ” .

Nó chẳng thèm đáp lại trực tiếp ngồi vào trong ô tô , tiện tay cầm ống hút vào và ngồi uống sữa . Quân nhăn nhó chui vào xe , ngoan ngoãn làm tài xế cho nó . Cậu thấy từ khi nó xuất hiện tương lai cậu liền mờ mịt không thấy một điểm sáng nào cả . tuy chức vụ cậu hiện giờ cũng chẳng ra sao nhưng cũng đâu có đến nổi thành đầy tớ cho nó thế này . Nói thật trên đời này cậu sợ nó hơn cả mẹ cậu nữa , không biết kiếp trước cậu có nợ nần gì nó không nữa , mà bây giờ nó cứ bám riết cậu không tan .

Lái xe đến nơi nạn nhân Hà Diệp Thanh sống , đó là một nhà trọ ba tầng cũ kĩ , Quân xuống xe liền đi tìm chỗ bà chủ hỏi thăm một chút , còn nó thì đi xung quanh quan sát . Nơi này dành cho người có thu nhập không thấp cũng chẳng cao , cũng chẳng thể gọi là trung bình , có thể nói chỉ hơn thấp một chút .

Rất nhanh sau đó Quân quay lại với chùm chìa khóa trong tay , anh vừa đi lên tầng vừa nói :

_ “Anh hỏi thăm rồi , cô gái này trước sống ở phòng ngoài cùng tầng ba , sống có một mình thôi à , thỉnh thoảng cũng có vài cô bạn đến ở vài hôm , tính cách ôn hòa với mọi người xung quanh ” _ Vừa nói Quân vừa đưa tay mở cửa .

Ấn tượng đầu tiên với nó với căn phòng là rất gọn gàng , gọn gàng đến mức khó chịu , tất cả mọi thứ đều được sắp xếp một cách gọn gàng thái quá . Trong phòng cũng không có nhiều đồ , nó và Quân đeo găng tay vào và bắt đầu xem xét một lượt . Nó đầu tiên đi đến bàn làm việc xem xét , trên đó có một cái máy tính cây , nó tiện tay khởi động máy rồi bắt đầu xem xét các ngăn kéo , bên trong ngoài mấy cái hóa đơn tiền điện nước ra cũng chẳng có gì khác .

Xem xét một lượt cũng chẳng tìm ra được gì trong đồng giấy tờ nên nó bắt đầu chuyển dời sự chú ý đến cái máy tính . Máy tính cũng không có nhiều file lắm , chủ yếu là tài liệu công ty , file chứa ảnh và một vài bài hát . Nó chán nản kích tiếp vào một file không được đặt tên , trên màn hình liền hiển thị đôi mắt khẩu , nó liền cười nhẹ ngồi thẳng dậy , cái này đúng là trò chơi trẻ con đối với nó . Sau một hồi múa máy trên bàn phím file đã được mở ra bên trong có một video duy nhất nó kích vào xem , màn hình hiển thị tốt đen như mực , rồi có một vài tia sáng yếu ớt nó liền nhận ra đó là một căn phòng .

Nhưng những tia sáng đó không đủ làm nó nhìn rõ những gì bên trong căn phòng cả . Rồi đột nhiên có tiếng bước chân , rồi tiếng rên rỉ trong đau đớn . Sau đó nó nhạy bén cảm nhận được có một đoạn video đã bị cắt đi mất . Bên trong chỉ là một căn phòng tối cùng những tiếng roi vun vút cùng tiếng kêu la thảm thiết của nạn nhân .

Nghe thấy tiếng động , Quân liền chạy vào xem , cả video dài hơn mười hai phút , trong mười hai phút đó không gì khác ngoài tiếng kêu gào thảm thiết cùng tiếng roi . Lòng mày nó nhúu ngày càng chặt , vài giây cuối cùng có một giọng nói đã được qua xử lí cắt lên thều thào :

_ " Đến bắt tao đi " .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Mạnh Mỗi Trong Bóng Tối (Phần Hai)

Nghe xong câu nói cuối cùng nó với Quân cùng trao cho nhau một ánh mắt . Tên hung thủ này hoặc quá ngông cuồng hoặc quá ngu ngốc , sau khi giết người lại còn ngang nhiên quay lại nhà nạn nhân gửi đến video này . Đây là đang thách thức cảnh sát sao . Nó gửi video về cho nhóc Vũ xem có tìm được ra gì đó không sau đó xem xét lại một hồi . Biết chắc máy tính không còn gì đặc biệt nó bắt đầu rời đến kệ sách nhỏ gần đó , Quân thì đi vào nhà bếp .

Kệ sách cũng được sắp xếp rất gọn gàng , nó nhìn qua một lượt quá nửa là mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình suýt soát , cùng với đó là vài quyển sách chuyên ngành . Nhưng đôi mắt nó lại đặc biệt chú ý đến một quyển sách đã bị bong bìa nằm độc lập dày cỡ khoảng gần một gang . Nó cầm cuốn sách lên liền nhúu mày quyển sách rất nhẹ , không nặng như nó tưởng , nó liền mở quyển sách ra bên trong bị khoét thành một cái lỗ vuông vắn . bên trong cái ô đó có một cái hộp , mở ra thì thấy một chiếc chìa khóa .

Nó cẩn thận cầm chìa khóa lên xem xét , đó là một cái chìa khóa nhỏ được mạ vàng , nhìn kĩ có thể đoán đó là chìa khóa của một quyển sổ . Có chìa khóa ắt phải có sổ , nó liền tìm kiếm nhưng không thấy có bất kì cuốn sách nào cần chìa cả , nó không chỉ tìm ở kệ sách từng góc ngách nó đều nhìn qua nhưng vẫn không thấy tấm hơi cuốn sổ cần chìa khóa đâu cả . Chẳng nhẽ nó nhầm , nó liền bỏ chìa khóa đó vào túi vật chứng và vào trong bếp xem quân đã tìm được gì .

Vào bên trong một mùi khó chịu xộc vào mũi nó , nó thấy Quân đang bịt mũi tìm kiếm xung quanh . Quan sát một lượt nó phát hiện mùi đó xuất phát từ miếng thịt thái dở còn trên thớt . Nó liền nhúu mày , bên trong còn có rổ rau đã bị héo quắt lại , một con cá rán còn trên chảo cũng bốc mùi . Nó có thể tưởng tượng ra nạn nhân đang nấu ăn , vậy tại sao đang nấu ăn lại bỏ dở . Chắc chắn sẽ chẳng vì một người không liên quan mà bỏ đi như vậy . Hơn nữa theo như cách sắp xếp của căn nhà có thể thấy nạn nhân là một người cẩn thận quá mức không lí nào lại để nhà bếp như vậy mà bỏ ra ngoài chắc hẳn lúc ra ngoài là nạn nhân quá vội . Sau khi nó và Quân xem xét một lượt cũng không phát hiện gì thêm nên đành bỏ về , một đoạn video mà hung thủ cố tình để lại và một cái chìa khóa không biết ở của nó ở nơi đâu liệu có giúp được gì cho nó không ?

Quay trở lại cục cảnh sát nó đưa chiếc chìa khóa đựng trong túi vật chứng cho một anh cảnh sát để giám định xem có thể phát hiện gì không ? Còn video thì phải đợi nhóc Vũ đến đây đã vậy . Trở về bàn của nó đã thấy ba tập tài liệu mới trên bàn . Nó thờ dãi xem ra quả thật hôm nay nó cần làm tăng ca rồi .

Lật tập tài liệu đầu tiên là kết quả khám nghiệm tử thi của người treo cổ trong rừng : Tên Nguyễn Linh Lan , tuổi 26 , là trẻ mồ côi . Làm công nhân của công ty dệt may Y . Đã lập gia đình , có con hai tuổi . Được người nhà báo mất tích từ ba tuần trước .Nguyên nhân tử vong do mất máu nhiều , trên người có rất nhiều vết thương nông sâu tất cả đều được sát muối . Khám nghiệm cho thấy nạn nhân đang mang thai

Nó khẽ thờ dãi cả hai vụ án liên tiếp xảy ra , mạnh mỗi lại không có nhiều . Nhưng nó cảm thấy dường như hai vụ án này có liên quan đến nhau . Vì thứ nhất thời gian mất tích cũng như tử vong rất gần nhau , cùng một độ tuổi , cùng là trẻ mồ côi lớn lên trong cô nhi viện . Thật quá nhiều điểm giống nhau nếu nói đó chỉ là trùng hợp thì cũng khiến ngày ta nghi ngờ . Nhưng dù nó nghĩ là vậy nhưng lại chẳng có bằng chứng xác thực nào cho thấy hai vụ án này có mối liên hệ cả .

Nó đang đắm chìm trong suy nghĩ thì có một bàn tay không do dự thẳng tay đập vào đầu nó một cái làm nó đau điếng . cau mày quay qua thủ phạm thì bắt gặp vẻ mặt của nhóc Vũ bình thản như không thể bình thản hơn cứ như thẳng nhóc chỉ vừa đập vào con ruồi thôi vậy . Nó tức cũng chả biết làm gì , cũng không thể xả ra . Làm khuôn mặt nó cứ co rúm lại như bị tảo bón vậy .

Nhóc Vũ ngồi xuống một cái ghế rồi để chiếc máy tính xách tay lấy từ trong cặp của nhóc lên bàn , sau đó nhóc vừa gõ không ngừng lên bàn phím vừa mở miệng nói cho tôi nghe :

_ “ Tên này làm khá sạch sẽ , video bị cắt vài đoạn giọng nói của hắn cũng được xử lí rất gọn , không có khả năng phục hồi . Nhưng ... ”

_ “ Nhóc đánh hơi được gì đúng không ? ” _ Nhóc Vũ chưa kịp nói nó đã chặn họng hỏi .

Nhóc Vũ trừng mắt nhìn nó cảnh cáo sau đó mới nói:

_ “Chị là chó à mà cứ đốp lời em thế . Em Có thể nghe ra tiếng sóng biển , qua sử lí video ” .

Nhóc Vũ dùng nói rồi nó vẫn cứ chớp chớp nhìn mãi , khiến cậu bé phát bực mà quát :

_ “Chị nhìn em như vậy làm gì ? ” .

_ “Hết rồi , không có gì thêm ?” .

_ “Ừm, hết rồi ” .

Mặt nó méo xệch đi khi nghe nhóc Vũ kết luận như vậy .

_ “ Có nhiều đó sao điều tra ” .

_ “ Thế chị nghĩ tên hung thủ sẽ nói ra địa chỉ rồi nói hãy đến bắt tôi đi à ” _ Nhóc Vũ ném cho nó một ánh mắt khinh thường .

_ " Ừ hần có nói thế thật mà " _ Nó vừa nói xong thì một ánh mắt chứa sát khí của nhóc Vũ bắn đến làm nó lập tức biết điều mà ngậm miệng lại .

Nó im lặng tại tự thấy mình sai rồi , cũng phải tên hung thủ dám để lại video thì có thể để lại manh mối gì lớn lao trong đó chứ .

Nhìn mặt nó ỉu xiu nhóc vũ liền cho nó một gợi ý :

_ “ Mang một người sống đi khắp nơi không để người ta phát hiện , khó à nha . ” .

Như có một bóng điện được thắp trong đầu nó , đúng như vậy a . Vậy chỉ cần tìm những bờ biển trong và xung quanh thành phố này là được rồi . Tìm được hiện trường xảy ra vụ án lo gì không tìm được dấu vết .

Nghĩ vậy nó liền thông báo với ba nó cho mọi người họp lại . Khi tất cả mọi người đã có mặt nó lôi một tấm bản đồ ra treo lên tấm bảng trắng sau đó nói :

_ “ Mọi người hãy cho người đi tìm những bờ biển trong và xung quanh thành phố , mục tiêu cần tìm là một căn nhà gần bờ biển bị bít kín , ít người qua lại . ” _ Sau đó nó tiện tay lấy bút khoanh hai vùng bờ biển gần nơi phát hiện thì thể nhất và nói tiếp :

_ “ Đặc biệt lưu ý đến hai nơi này . ” .

Sau khi đã trình bày xong phần của mình nó về vị trí . Bố nó lúc này mới lên tiếng :

_ “ Về hai vụ án mạng này có ai có ý kiến nào không ? ” .

_ “ Những người được phái theo theo dõi những người tình nghi đều không có phát hiện gì đáng kể cả ” _ Một người trong số cảnh sát đó nói .

Sau đó mỗi người đều đưa ra quan điểm của mình . Còn nó thì không còn để tâm ở họ nữa mà cứ nhìn chăm chú vào hai cái ảnh có hai thi thể . Họ cùng là cô nhi , có khi nào họ cùng lớn lên trong một cô nhi viện và cũng biết nhau hay không ? Nghĩ đến đó nó đưa tay cầm điện thoại nhấn cho nhóc Vũ một cái tin , chờ nhóc đó trả lời hơn mười phút sau đã có tin nhắn phản hồi , chỉ duy nhất vòn vẹn hai chữ : Tình Thương .

Mây nó khẽ nhíu lại vậy là hai đứa trẻ này lớn lên cùng một cô nhi viện . chắc không có chuyện trùng hợp đến vậy chứ ? Liệu có hay không hai vụ án này có liên hệ với nhau , vì dù sao cách tra tấn nạn nhân ở hai cái xác đều có hơi hướng giống nhau . Nhưng đó chỉ là suy đoán , chưa hề có chứng cứ xác thực .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Điều Kỳ Lạ Ở Cô Nhi Viện

Khi buổi họp kết thúc nó một mình ra trạm xe bus bắt chuyến xe bus đi theo lộ trình của cô nhi viện “Tình Thương” . Nó đã tìm hiểu qua về cô nhi viện đó , nó được xây dựng cách đây hơn năm mươi năm , trong năm mươi năm đó do hai người Nguyễn Thị Huệ và hiện giờ là do ông Nguyễn Văn Hòa làm giám đốc . Đó là một cô nhi viện nhỏ không có gì nổi trội , chỉ là gần hai mươi năm về trước có lời đồn cô nhi viện này bị ma ám dẫn đến có một số đứa trẻ bị phát điên . Cô nhi viện này có ma ám hay không thì chẳng ai chứng thực một cách chắc chắn cả chỉ có chuyện những đứa trẻ bị điên là có thật . Thậm chí còn có những đứa trẻ tự sát .

Xuống điểm bus nó còn phải đi bộ vào trong một con đường nhỏ một đoạn , xung quanh đây tuy vẫn là trong thành phố nhưng lại rất thưa nhà lên nhìn từ đường lớn nhìn vào cũng có thể thấy cô nhi viện đó . Cô nhi viện đó là một căn biệt thự cũ kĩ ba tầng , tường đã phủ rêu mốc , đôi chỗ đã xuất hiện vết nứt , khuôn viên không được chăm chút nên rất xáo xơ , đến cả cái cửa cổng cũng đã han gỉ hết .

Nó bước vào trong có mấy đứa trẻ đang nô đùa ngoài sân , mấy đứa trẻ nhìn thấy sự có mặt của nó thì cứ tròn mắt nhìn nó không giấu nổi vẻ kinh ngạc . cũng phải lâu rồi chúng không hề thấy sự xuất hiện của người lạ bên ngoài bao giờ , họ dường như đã lãng quên nơi này , chỉ thỉnh thoảng có những đứa trẻ bị bỏ rơi được đưa đến .

Nó thấy vậy liền bước tới gần hơn , bọn trẻ tròn mắt nhìn nó rồi lại có chút sợ sệt lùi lại . Nó thấy vậy vội nở nụ cười với bọn trẻ , nhưng chẳng hiểu sao chúng lại chạy vào trong hết , nụ cười trên môi nó cứng lại rồi méo xệch đi , bộ nhìn nó giống quỷ lắm sao .

Nhưng sự chú ý của nó lại rơi trên người một cậu nhóc tầm tám chín tuổi . cậu bé đang ngồi dưới một gốc cây gần đó , cứ nhìn nó chăm chăm , nhưng không phải ánh mắt ngạc nhiên , tò mò hay sợ sệt mà là một cái nhìn rà soát , có phần cảnh giác , rồi lại dừng dừng . Nó đi lại gần gốc cây đó thẳng nhóc đã thôi nhìn nó mà quay lại đọc cuốn truyện trong tay . Nó ngồi xổm xuống bên cạnh thằng bé rồi hỏi :

_ “ Em không sợ chị à ? ” .

_ “ chị cũng đâu có ăn thịt tôi đâu ” .

Câu trả lời của thằng nhóc làm nó nhoeén miệng cười . Nó thích những đứa trẻ thế này .

_ “ Em tên gì ? ” .

_ “ Lâm ” _ thằng bé trả lời nó nhưng vẫn dán mắt vào cuốn truyện tranh trong tay .

_ “ Em bao nhiêu tuổi rồi ? ” .

_ “ Mười ba ” .

Câu trả lời của thằng nhóc làm nó nghi ngờ , thằng nhóc thực sự có một thân hình nhỏ con hơn độ tuổi của nó rất nhiều . Như cảm nhận được sự nghi ngờ của nó thằng nhóc nói tiếp :

_ “ Tôi nói thật ” .

_ “ Ừ , chị biết rồi ” .

Rồi nó định đưa tay xoa đầu thằng nhóc , thằng nhóc liền né tránh , bàn tay nó khựng lại giữa không trung , khi nó định thu tay về thì một giọng nói vang lên sau nó :

_ “ Cháu là ai ? ” .

Nó đứng dậy quay người lại thì thấy một người đàn ông đứng tuổi , nhìn mặt ông rất phúc hậu , trên môi còn nở nụ cười hiền , ánh mắt cười nhìn nó .

_ “ À cháu đến hỏi chút chuyện ” .

_ “ Vậy thì vào trong đã , vào trong rồi nói ha ” .

Nói xong ông quay người đi trước , nó cũng đi theo ông . Khi nó bước đi còn ngoảnh lại nơi gốc cây nhưng thằng bé đã chẳng còn ở đó nữa .

Ông dẫn nó vào một căn phòng , có lẽ là phòng tiếp khách . Bên trong căn phòng đồ đạc cũng đã cũ kĩ , ông dẫn nó đến ngồi ở một cái bàn gỗ và bận rộn pha trà . Nó quan sát xung quanh , căn phòng cũng không có nhiều đồ rườm rà , một bộ bàn ghế , một tủ hồ sơ , một chiếc tủ đựng gì đó , treo vài bức tranh và một chiếc đồng hồ cổ . Cả căn phòng chỉ có vậy .

Vừa pha trà ông vừa nói :

_ “ Bọn trẻ nó chạy vào bảo ta là có người đến , chúng thấy lạ cũng phải lâu rồi không có người tới đây nữa , cháu đừng trách thái độ của bọn nhỏ . Ta là giám đốc của cái cô nhi viện này nói giám đốc cho oai thôi chứ cháu thấy đây chỗ này vốn chẳng cần một giám đốc ở đây chỉ thiếu cha , thiếu mẹ thôi ” _ Ông nói rồi khẽ cười , những vết nhăn ở đuôi mắt và khuôn mặt xô lại , nhìn ông hiền lắm , cũng giống một người vui tính , nó cũng khẽ cười đáp lại .

_ “ Thế cháu đến đây có việc gì à ? ” Vừa nói ông vừa đưa tách trà về phía nó .

_ “ Cháu là cảnh sát... ” _ Vừa nói nó vừa đưa tay đỡ lấy chén trà , nhưng nó còn chưa nói hết câu chén trà trên tay ông cụ rung lên rồi đổ vào tay ông , chiếc chén rơi xuống vỡ tan tành . Nó kinh ngạc nhìn ông .

Ông thì vội cúi xuống nhặt những mảnh vỡ và cho vào thùng rác rồi cười cười bảo nó :

_ “ Già cả rồi , chân tay cũng vụng về cháu thông cảm ” .

_ “ ông có sao không ạ ? ” _ Cả chén trà nóng đổ lên tay làm làn da rám nắng hơi nhăn cũng đỏ ửng lên một mảng .

_ “ Không sao , không sao . cháu tự phục vụ nhé ông đi lấy thuốc bôi một chút là ổn thôi ” .

Nói rồi ông đứng dậy đi về phía chiếc tủ mở ra lấy từ trong đó ra một tuýt thuốc mỡ rồi tự bôi cho mình , nó thì tự rót cho mình một chén trà mới để trước mặt , mặc dù nó không có khát .

Khi ông quay lại ông nhìn nó một cách tò mò rồi hỏi :

_ “ cháu đến cô nhi viện này hỏi về cái gì ? ” .

_ “ Dạ ông còn nhớ hai cái tên Nguyễn Linh Lan và Hà Diệp Thanh chứ ? ” .

Ông đang thổi chén trà trong tay thì hơi khựng lại một chút , rồi trán ông nhăn lại ra vẻ suy nghĩ dừ lăm rồi ông lắc đầu bất lực :

_ “ Già cả rồi , trí nhớ cũng kém ” .

_ “ Đó là hai đứa trẻ lớn lên ở cô nhi viện này ” .

_ “ Thế à , vậy thì ta cũng chẳng nhớ nổi , cô nhi viện này đã nuôi dạy rất nhiều đứa trẻ mà , mà sao cháu lại hỏi về họ . ” .

_ “ Họ chết rồi ” .

_ “ Cái gì ? ” _ Ông ngạc nhiên thốt lên nhìn nó đăm đăm , trên mặt không giấu vẻ kinh ngạc .

_ “ Họ bị mưu sát , cháu đến đây tìm chút tư liệu , ông có thể cho cháu xem hồ sơ của họ không ? ” .

_ “ Được , tất nhiên là được để ta tìm xem sao . ” .

Nói xong ông đi về ra khỏi phòng khoảng rất lâu sau cũng chưa thấy quay lại , nó uống có hai chén nước mà cũng tự cảm thấy buồn vệ sinh . Vì vậy nó liền đi ra khỏi phòng , may thay nó lại gặp hai cậu nhóc đang chơi với nhau liền chạy lại hỏi , hai thằng nhóc sau hồi tròn mắt nhìn nó cũng chỉ cho nó . Nó liền đi đến nơi thằng nhóc chỉ ở sau toà nhà , đi ra đằng sau nó phát hiện ở đây còn một dãy nhà cấp bốn và cách đó không xa có nhà vệ sinh . Nó vào đó giải quyết , sau đó khoan khoái đi ra cảm thấy cực kì dễ chịu . Khi đi qua căn nhà cấp bốn , nó phát hiện có tiếng động trong đó , nó liền tò mò tới gần , cách cửa sổ rung lên âm âm rồi bật tung ra .

Nó nhìn thấy bên trong thì liền giật mình một con người à không đúng hơn là một bà lão đầu tóc rối tung rũ rượi , áo bị rách tả tơi , mặt thì nhem nhuốc , đôi mắt điên dại với nhiều tia máu nhìn trừng trừng vào nó , rồi đột nhiên rú lên :

_ “ Quỷ ... Có quỷ Có một con quỷ ... không ma ... có quỷ Hahaha ... ” _ Bà ta không ngừng hét lên và đưa tay về phía nó .

Nó đang định tiến về phía bà ta thì một cánh tay nắm lấy tay nó ngăn nó lại , nó quay người thì ra là ông Hòa – Giám đốc của cô nhi viện người mà nó nói chuyện khi nãy .

Mặt ông khẽ cau lại khi nhìn về phía căn nhà đó , sau đó nói với nó :

_ “ Đó là vợ ông , bà ta bị điên , cháu đừng bận tâm ” _ Nói xong cũng có ý kéo nó đi , nó cũng không phản đối gì .

Quay trở về căn phòng ban nãy ông lấy ra cho nó hai tập hồ sơ cũ kĩ nó đưa tay nhận lấy và nói :

_ “ Cháu có thể đem hai tập hồ sơ này đi có được không ? ” .

_ “ Tất nhiên là có thể rồi ” .

_ “ Vậy cháu xin phép ” .

Nó nói xong đứng dậy ra về , ông tiễn nó ra ngoài cửa phòng rồi quay trở lại , nó đi về phía cổng thì bỗng có một hòn sỏi ném về phía nó . Nó nhìn về phía hòn sỏi được ném ra thì ở cạnh gốc cây là Lâm , cậu bé nó gặp ở dưới gốc cây ban nãy . Nó hơi cau mày lại , thằng bé ném về phía nó một hòn sỏi nữa rồi quay người bỏ đi . Nó suy nghĩ một chút rồi quyết định đi theo .

Thằng nhóc dẫn nó đi sâu vào bên trong khuôn viên , ở đây không hề có cây cảnh chỉ có những cây cổ thụ lâu năm và càng vào trong cỏ càng mọc lên um tùm .

Thằng nhóc dừng lại gần một cái hồ nước , thì ra trong này cũng có một cái hồ . À Không nhìn kĩ thì nó có những vết tích cũ của một cái bể bơi . mặt trời đã dần xuống núi cả hồ nước được nhuộm một thứ màu cam chói mắt .

_ “ Chắc chị nghe về lời đồn có ma ở đây rồi chứ ? ” _ Thằng bé hỏi .

Sau đó không đợi nó lên tiếng đã nói tiếp :

_ “Ở đây theo người ta nói từng có một đứa bé bị ma ám đến phát điên mà nhảy xuống .”

_ “Sao em kể với chị chuyện này ? ” _ Nó nhú mày hỏi thẳng nhóc .

_ “Ở trên đỉnh tòa nhà kia cũng có hai đứa nhảy xuống , ở gốc cây nơi tôi ngồi cũng từng có một đứa treo cổ . Mấy căn nhà cấp bốn phát hiện hai đứa trẻ tự đâm nhau , trong căn phòng tôi ở cũng có một đứa tự treo cổ , trong phòng vệ sinh phát hiện một đứa cắt cổ tay . Trong phòng tắm phát hiện một đứa tự đâm chết mình , tất cả đều được kết luận là tự sát .”

Nghe thẳng nhóc kể nó thấy như có một con gió lạnh lẽo chạy dọc sống lưng nó , không phải vì nó sợ mà là nó cảm thấy thực sự nơi này có vấn đề .

_ “Em muốn nói với chị điều gì ? ” _ Nó nhú mày nhìn thẳng nhóc , một thẳng nhóc có thể chơi dưới gốc cây có người tự sát , ngủ trong căn phòng có người chết , thậm chí tự mò đến nơi có người tự sát , kể về cái chết của từng người như nó là người chứng kiến năm đó vậy lại bằng cái giọng thản nhiên như vậy , trong khi nó mới là một đứa trẻ mười ba tuổi . Thằng nhóc này không phải quá kì lạ hay sao .

Nghe nó nói thẳng nhóc thôi không nhìn hồ nước mà quay lại nhìn nó với ánh mắt chăm chú rồi nói :

_ “Tất cả chuyện này em nghe từ người đàn bà điên vừa nãy chị đã gặp ” .

Nó nhú mày , nó bắt đầu phát hiện điều không ổn , tại sao lại có nhiều đứa bé tự sát như vậy . Ma ám sao hay là do điều gì khác , chỉ sợ ma đâu không thấy lại do người ám . Đôi khi có những con người còn đáng sợ hơn ma quỷ .

_ “Chị là cảnh sát mà , em muốn chị điều tra lại những vụ án năm đó ” .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Mảnh Ghép Mới

Trên đường quay trở về cục cảnh sát nó cứ nghĩ mãi về lời đề nghị của một thẳng nhóc , điều tra lại vụ án gần hai chục năm về trước mà không có lí do gì sao , dù mấy câu chuyện đó có thật sự vô lí nhưng muốn điều tra lại cần có chứng cứ mới , hơn nữa lại chỉ là một lời đề nghị của một đứa trẻ mười ba tuổi . Nhưng sao nó cứ cảm thấy canh cánh trong lòng thế này .

Nó ngồi ghế cuối của xe bus mà khẽ thở dài , nhìn ra bên ngoài thành phố đã lên đèn , mặt trời cũng đã lặn chỉ còn vài tia sáng yếu ớt nơi chân trời còn lóe lên . Nó ngồi dựa vào ghế nhắm mắt lại thì điện thoại của nó reo lên :

_ “Alo”

_ “em đang ở đâu vậy ? ” _ Quân ở đầu bên kia lên tiếng .

_ “Trên xe bus ” .

_ “Vậy em sớm về đây đi chúng ta cùng đến nhà nạn nhân thứ hai ”.

_ “Ra trạm xe bus gần cục cảnh sát đón em đi ” _ Nói xong nó cũng tắt máy rồi đứng dậy đi đến phía cửa chuẩn bị ấn chuông để xuống xe ở điểm .

Nó đứng đợi không lâu thì Quân đến đón . Khi đến nhà nạn nhân , là khu ở tập thể . Nó đi đến và ấn chuông cửa , một người đàn ông khuôn mặt hốc hác ra mở cửa , trên người còn thoang thoảng mùi rượu . Anh ta nhìn nó và Quân bằng ánh mắt dò xét và cất tiếng hỏi :

_ “Mấy người là ai ? Đến đây làm gì chứ ? ” .

_ “Chúng tôi là cảnh sát ” _ Vừa nói Quân vừa giơ thẻ cảnh sát của mình ra .

Người đàn ông nghe vậy liền đứng tránh qua một bên để nó và Quân vào .

Quả nhiên căn nhà không có người phụ nữ chăm chút có khác , rất bừa bộn , non bia , chai rượu vung vãi khắp nơi . Những cốc mì tôm ăn liền ăn xong cũng vất bừa bãi , quần áo mặc rồi cũng vất đầy sô pha . Nó và Quân phải tự dọn cho một chỗ ngồi trên ghế sô pha .

Anh ta đi vào trong cầm ra hai cốc nước đặt lên bàn , tiện tay vất mấy lon bia rỗng trên bàn vào thùng rác , sau đó nói :

_ “Thông cảm nhà bừa bộn ” .

_ “Con trai anh đâu” _ Nó đột nhiên hỏi, nó nhớ nạn nhân này đã có con rồi.

_ “Tôi để nó bên nhà mẹ tôi rồi, có nhiều chuyện xảy ra tình thần tôi không được tốt tôi sợ không chăm sóc được cho nó.”

Anh ta cũng tự dọn cho mình một chỗ ngồi. Nó nhủ mày quan sát anh ta, xem ra tình cảm vợ chồng nhà này rất tốt nên khi người vợ gặp chuyện anh ta rất xa xút, gương mặt thì hốc hác, đôi mắt đỏ ngầu, râu ria lún nhúm cũng chưa có cạo. Xung quanh căn phòng nó còn thấy treo rất nhiều ảnh của hai vợ chồng và đứa con trai.

_ “Vợ anh mất tích khi nào?” _ Quân lên tiếng hỏi.

_ “Ba tuần trước vào thứ hai, đó là ngày thứ hai cô ấy không về nhà cũng không thể liên lạc, bạn bè của cô ấy tôi đã tìm hết, cô ấy lại không có người thân. Nên tôi đã báo cảnh sát... Không ngờ...” _ Anh ta vui mặt vào hai bàn tay, nó tin anh ta đang khóc.

_ “Vậy anh có thấy ai đó khả nghi hay vợ anh có hành động gì bất thường không?”.

Nghe câu hỏi đó anh ta im lặng cố nhớ lại nhưng cuối cùng cũng chỉ là một cái lắc đầu đầy bất lực. Việc mất đi người vợ, người anh yêu, người anh cứ nghĩ sẽ cùng anh đi hết đoạn đường đời còn lại làm anh quá đau đớn. Đến mức anh không dám đối mặt với đứa con, vì mỗi lần con khóc đòi mẹ là mỗi lần anh đau đến xé lòng, hơn hết anh càng đau lòng hơn khi đứa con chưa kịp chào đời đã chết, đứa con anh chưa từng một lần gặp mặt. Đó quả thật là một nỗi đau quá lớn,

Nó và Quân nhìn người anh ta đầy áy náy, người đàn ông đó bây giờ cứ vui mặt vào bàn tay mà khóc như một đứa trẻ, nó có cảm giác như ai đó vừa vả vào mặt mình một cái tát vậy từng cơ mặt cứ tê dần lên. Khốn khiếp thật, cái cuộc đời này quả là quá khốn nạn. Nó khẽ thở dài đi qua phía ghế sofa đối diện, kéo nhẹ tay anh ta và đặt vào anh ta một chiếc khăn tay và đưa ra một lời hứa:

_ “Tôi nhất định cho anh một câu trả lời thỏa đáng” _ Quân đưa mắt nhìn nó, anh hiểu chữ ở hoàn cảnh này bất kì lời an ủi nào đều là vô dụng hết, không những không có ích gì mà chỉ càng xoáy sâu vào vết thương lòng mà thôi. Lời hứa của nó bây giờ lại là thứ an ủi tốt hơn cả, anh tin đối với người chồng này bây giờ thứ anh ta cần sự thật, là tại sao cuộc đời anh lại thành ra thế này, tại sao vợ anh lại mất, mẹ con anh lại không còn. Anh ta cần một câu trả lời cho những gì xảy ra.

Sau đó nó xin phép kiểm tra xung quanh, quả thật đó là một người vợ đảm đang và rất chín chu mọi thứ. Ngoài phòng khách bừa bộn ra mọi thứ đều gọn gàng, Nó đẩy cửa đi vào phòng ngủ, bên trong cũng không có gì nhiều, một chiếc giường một bàn làm việc đặt máy tính và một số tài liệu, một kệ sách nhỏ phía trên, một tủ quần áo, một cái kết sắt và một bàn trang điểm. Đầu tiên nó đeo găng tay ở trong tủ vào, sau đó đi về phía bàn trang sức kiểm tra một lượt, không có gì bất thường cả nên nó đi về phía bàn làm việc, mở máy tính, trong khi chờ máy tính khởi động nó xem trên kệ sách, chỉ có một vài cuốn sách đọc thường ngày, vài quyển truyện cổ tích và một album ảnh của cả nhà.

Máy tính vừa hiển thị trên màn hình hiển thị báo có một tin nhắn, nó mở ra xem lại là một video, tay nó khẽ run nhẹ kích chuột vào xem, quả nhiên là một video nữa, vẫn vậy màn hình vẫn tối om vẫn là tiếng la hét của nạn nhân và cuối video vẫn là một câu nói đầy khiêu khích: “*Ta chưa dừng lại đâu*”. Nhìn vào địa chỉ người gửi, nhìn qua có thể thấy hai người không phải gửi mail cho nhau mới lần này, mà nhiều lần khác rồi cho thấy họ có quen biết.

Như thường lệ nó gửi video về cho nhóc vũ, sau đó gọi Quân và người đàn ông đó vào, hỏi xem địa chỉ email này là của ai. Người đàn ông đó rất nhanh có câu trả lời cho nó. Nghe được câu trả lời nó cũng dứt khoát xóa cái mail đó đi, người đàn ông đó chịu đựng nhiều đó là đã quá đủ rồi, vốn không cần xem thứ này.

Nó và quân rời căn nhà đó thì đi ngay đến địa chỉ được cung cấp, nó cũng không mấy nghi ngờ người này vì chẳng tên hung thủ nào để lại dấu vết lộ liễu sau khi gây án như vậy. Nó bấm chuông cửa, cửa nhanh chóng được mở ra. Quân giờ thì cảnh sát như thường lệ, sau khi được mời vào nhà Quân vào thẳng vấn đề:

_ “Chị biết Nguyễn Linh Lan chứ?” _ Quân hỏi

_ “Tôi biết, chúng tôi là đồng nghiệp, quan hệ vốn rất tốt”.

_ “Chị biết cô ta đã chết”.

Chị ta nhẹ gật đầu xác nhận, khuôn mặt là một vẻ ảo não.

_ “Ngày X tháng Y năm Z, chị có gửi cho nạn nhân một mail nào không?”.

Nghe câu hỏi từ Quân nó nhìn ra được chị ta cố gắng suy nghĩ một chút như cố nhớ lại, sau đó còn lấy điện thoại ra kiểm tra sau đó khẳng định nói:

_ “Không có”.

Nó và Quân trao đổi cho nhau một ánh mắt, vậy ra tên hung thủ này cũng đã khéo léo xóa đi dấu vết ở đây.

_ “Vậy vào ngày đó có ai đã ở nhà chị”.

Chị ta suy nghĩ một chút rồi như đột nhiên nhớ ra điều gì liền nói:

_ “ Hôm đó đột nhiên máy tính tôi bị sập nguồn , tôi có gọi thợ đến sửa , hình như bị nhiễm virus ” .

Nó với quân trao nhau một ánh mắt , vốn chẳng thể có chuyện trùng hợp như thế được .

_ " Chị có thể nhớ được khuôn mặt người đó chứ ? " _ Quân lên tiếng hỏi .

Chị ta lắc đầu rồi nói

_ " Anh ta vào nhà với vẻ gấp gáp đến khâu trang và mũi cũng không tháo , chắc có việc gì đó vội , à mà anh ta còn đeo cả găng tay dù lúc đó trời rất nóng tôi có hỏi thì anh ta nói là tay hơi nhỏ bị bỏng nên để lại sợ không muốn người khác nhìn thấy , còn thứ khác thì anh ta cao khoảng gần mét bảy , nặng tầm năm mươi cân " .

_ “ À còn chuyện này ... ” _ Chị ta dừng lại có vẻ ngập ngừng

_ “ chị nói đi ” _ Nó nói .

_ “ Có một lần chúng tôi liên hoan cô ấy có uống vài ly rượu , trong lúc say cô ấy nói bản thân mình gây ra một tội lỗi rất lớn rằng bản thân mình đã có lỗi với một người . cô ấy nói vốn bản thân mình rất đơ bản , cô ấy sắp bị trừng phạt . Cô ấy toàn lập đi lập lại nhiều đó , sáng hôm sau tôi có đề cập nhưng cô ấy lại nói do lúc say nói bừa ” .

_ “ Chị quen cô ấy như nào ? bao lâu rồi ? ” _

Chị ta im lặng một chút trán nhăn lại thể hiện đang cố suy nghĩ lại :

_ “ cũng lâu rồi , chúng tôi cùng được tuyển vào làm công ty may một đợt , tôi gặp cô ấy lúc đó và khi đó tôi vừa tròn mười tám tuổi chỉ là những con nhóc . Lúc đó cô ấy khác bây giờ lắm , hồ hững với mọi người , không coi mờ và tôi còn phát hiện rằng cô ấy nghiện rượu . Nhưng sau một lần cô ấy cứu tôi khỏi gã bố dượng của tôi chúng tôi bắt đầu thân nhau . Khi cô ấy quen Đăng , chồng cô ấy bây giờ đó cô ấy mới dần thay đổi mở lòng hơn . ” _ Cô gái đó kể trên mắt còn vương lại nỗi buồn , sự thương tiếc cho người bạn .

_ “ À ... Vào tuần đầu của tháng ba năm nào cô ấy cũng nghỉ phép cả tuần đi đâu đó , cô ấy không nói nên tôi không có hỏi ” _ Cô ấy đột nhiên nhớ ra và nói có vẻ gấp gáp .

Nó im lặng một lát , sau đó đứng dậy chào hỏi rồi ra về . Bây giờ cảnh vật bên ngoài đã hoàn toàn bị bóng tối nhấn chìm , mọi nhà đã lên đèn . Nó và Quân đi về với bao bộn bề trong đầu .

Nó vẫn thấy dường như câu chuyện này còn thiếu một sự kiện nào đó , một ai đó ... Những manh mối mà nó tìm được đang dẫn nó đến một nơi không đâu khác chính là cô nhi viện . Từ chuyện cả hai nạn nhân cùng từng ở đó một thời điểm , một câu chuyện ma quái của một thằng nhóc vào thời điểm đó , truyện nạn nhân thấy mặc cảm tội lỗi về chuyện khi xưa trong khi nạn nhân lớn lên trong cô nhi viện , rất có thể câu chuyện đó là xảy ra ở cô nhi viện .

Nhưng dù sao nó đã tìm ra được một mảnh ghép mới , chỉ một chút nữa thôi bức tranh đó sẽ hiện ra trước mắt nó . một chút nữa thôi .

Nó cứ chìm vào suy nghĩ mông lung đến khi vào nhà xe của cục cảnh sát rồi mà vẫn ngồi thờ người ra , Quân phải đẩy nhẹ nó một cái . Nó và Quân vừa vào trong thì một mùi thức ăn thơm lừng bất kỳ ai cũng khó lòng cưỡng lại được . Với cái bụng đói nó lập tức nhìn quanh quất chuẩn bị tư thế cường bạo mà cướp đồ ăn . Nhưng ngay ở bàn hợp có đến một đồng đồ ăn trên đó nào là pizza , gà rán , bánh bao ...

Nó đang thấy thắc mắc trong lòng thì chú Hùng bên pháp y ném về phía nó một lon nước ngọt sau đó vừa nhồm nhoàm nhai thức ăn vừa nói :

_ “ Mau lại đây , ma mới đến đây đó ” .

Nghe vậy nó trung ra bộ mặt hờ hững đến , Nó phải xem thằng ma mới này đầu cua tai nheo thế nào mà bại não đến độ này , thế này cứ bị bóc lột dài dài , càng đến gần nó càng thấy rõ , mắt nó trở ra nhìn như sắp lòi cả con ngươi ra ngoài , thằng ma mới ngu ngốc kia sao lại mang bộ mặt của hân – Hoàng Phong Thiên .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Cộng Sự Mới

Nó gần như chôn chân tại chỗ , cái quái gì thế này . Hân sao lại ở đây được , đồng nghiệp mới á . Cái này nó còn khó tin hơn là từ ngày mai trường học cho phép học sinh được nghỉ hết mùa xuân á .

Hắn cũng nhìn về phía nó , nhìn về mặt nó như vậy hắn rất chỉ là khoái chí , cảm giác thỏa mãn lan tỏa khắp người làm mồm hắn không nhịn được ngoác ra cười . Mọi người xung quanh nhìn bộ dạng của hai đứng đó mà nhìn nhau đăm đăm như vậy không nhìn ra hai đứa này có mối quan hệ đặc biệt nào đó , giả dụ như thù hay tình thì không biết . Ai mà không nhìn ra thôi thì bỏ nghiệp cảnh sát về quê cây ruộng cho rồi .

Nó vẫn đang không tin vào mắt mình thì nhóc Vũ từ đâu không biết chui ra đằng sau nó , lúc đi qua còn tiện tay huých vào hông nó làm nó đau xoắn óc còn không quên mĩa mai một câu :

_ “Chị cũng chọn chỗ mọc rễ nhì , cản đường cản lối ” .

Nó lấy lại bộ dạng bình thường đi đến nhìn hắn với ánh mắt đầy nghi ngờ và tra xét , sau một hồi nhìn trên nhìn dưới cuối cùng nó vẫn nghi ngờ mà hỏi :

_ “Anh không giết người thế chỗ đó chứ ? ” _ Quả thực dạo này cục cảnh sát này có đến mấy vụ trọng án lắm , rất bận không cần thêm việc để giải quyết đâu .

Nó vừa phát ngôn thì mọi ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía nó , hắn nói đầy mĩa mai :

_ “Cô nghĩ đây là thời nào đồ đá à hay phong kiến mà còn thể loại như vậy chứ ? ” .

Nó tự thấy mình nói ngu nên rút đầu không nói gì cầm một miếng pizza nhồm nhoàm cho vào mồm mặc kệ ánh mắt nhìn người khác :

_ “Hai đứa biết nhau thì tốt rồi , từ mai hai đứa sẽ là cộng tác của nhau , đảm nhiệm vụ án ” _ Bỏ nó đi từ cầu thang xuống bình thân nói .

Nó đang nhai một mồm toàn pizza thì nghẹn cứng ở cổ , không thể nói được gì chỉ có thể trợn mắt lên nhìn ba nó . Quân đang uống lon bia thì đột nhiên đề xuống mắt đau thương nhìn ba nó . Nó nhìn quân , nó biết mà chiến hữu bao năm nay của nó sao có thể dễ dàng rời nó đi được , quả là rất có nghĩa khí :

_ “Xếpppp ... em cảm ơn xếp , xếp quả là sáng suốt . Em bắt đầu nhìn thấy tia sáng đời em rồi ” _ Đùa Quân bao năm bắt cặp với nó , làm osin không công cho nhà nó , bị nó đề đầu cười cồ bây giờ có cơ hội ngu gì mà không chạy chứ .

Nghe Quân nói xong nó lập tức từ ánh mắt khịch lệ liền chuyển sang ánh mắt trợn ngược , cầm một tập tài liệu quăng về phía quân , nuốt mọi thứ trong mồm xuống rồi gào lên :

_ “Tôi giết thẳng phản bội như anh , tình huynh đệ bao năm chúng ta anh để đâu ” _ Sau đó thì phi về phía quân chân đạp tay đá , quân thì ngu gì mà đứng đó chuẩn cho lệ chứ . Mọi người vừa ăn vừa cười ngoác mồm ra nhìn hai người đuổi nhau . Tâm trạng có chút khởi sắc .

Hắn nhìn nó cũng khẽ cười , từ nay có thể ở cạnh nó nhiều hơn rồi . Nhóc Vũ lấy cho mình một chai nước khoáng , cậu vốn không có hứng thú với mấy đồ dầu mỡ bỏ ít hại nhiều kia . Tâm trạng cũng thấy thoải mái , thực ra chuyện chị cậu bắt cặp với hắn là một tay cậu tạo dựng , có hắn bên cạnh chị cậu , cậu yên tâm hơn nhiều . Chị cậu thông minh , tự lập không có nghĩa là không cần ai chăm sóc .

.....

Sau khi mọi người giải quyết bữa tối một cách qua loa thì ai cần về cứ về , ai cần ra ngoài làm việc thì đi , ai ở lại tăng ca thì cũng quay về chỗ của mình . Nó thì xông thẳng vào phòng bố nó . Nhìn bộ dạng nó không chút lịch sự xông vào , bố nó chau mày lại không thêm nhìn nó lên tiếng quở trách :

_ “Con như vậy ai dám rước con ” .

_ “Chung cặp là sao ? Con với tên đó chung cái gì ? Con làm với Quân quen rồi , không muốn , không muốn... ” .

Thực ra Quân cũng không hẳn là không muốn cùng nó cộng tác dù gì cũng là cộng sự từ trước . Khi nó làm nội gián cũng là anh là người giữ liên lạc , anh chứng kiến nhiều việc của nó phần nào hiểu được nó . Cũng thích cách làm việc của nó . Nhưng anh vẫn biết nặng nề là đâu . Nhóc Vũ đã ra chỉ thị anh nào dám không nghe , nói thật người không nên đắc tội nhất ở đây vẫn là nhóc Vũ , không vừa mắt là tối về kiểu gì cũng đi đốit cái máy tính .

_ “Không ý kiến ra ngoài ” _ Ba nó không muốn cùng nó nói lý , nên lập tức ra chỉ thị .

_ “Không ... ” _ Nó vẫn không chịu thua định nói tiếp

Chưa kịp nói hết câu bố nó đã lên tiếng chặn họng :

_ “Nói nữa trừ lương ” .

Nó nhìn ba nó đầy oán hận , đây là chế độ độc tài , không bình đẳng gì cả , nhân quyền con người ở đâu . Nó hậm hực đi ra ngoài , xuống bên dưới thấy hắn tâm trạng rất tốt dọn dẹp một cái bàn gần bàn của nó , chỗ đó vốn trước là của Quân . Nhìn thấy nó còn cười cười như muốn chọc tức nó . Nhìn đôi mắt cứ nhếch lên đầy ý cười cợt đó là nó chỉ muốn lao lên móc ra thôi . Đến bây giờ nó vẫn chưa thể tin con ác mộng này là thật , làm với hắn chỉ đơn giản nó cảm thấy không muốn , còn tại sao thì nó cũng chưa tìm ra được một lý do cho mình . Trước giờ trường hợp đặc cách không phải chỉ có nó và nhóc Vũ thôi sao , sao giờ hắn lại từ đâu chui lên thế này .

Hắn đột nhiên đi về phía nó gơ tay một cách hết sức lịch sự như muốn bắt tay và nói :

_ “Giúp đỡ nhau nha đồng nghiệp”.

Nó mặt mày hằm hằm nhìn hấn rồi đột nhiên như nhớ ra một chuyện mới nó cười một cách vô cùng đắc ý, cầm lấy bàn tay của hấn đang giơ ra lời xềnh xệch hấn quay trở lại văn phòng ba nó. Ba nó thấy nó vào lần nữa lần này trực tiếp coi nó là không khí mà phớt lờ:

_ “Ba này, con với anh ta không thể làm nổi công sự đâu. Con và hấn ta đều chưa đủ tuổi lái xe, mới lại ba biết mà ở cái tuổi này nhiều cái cũng bị hạn chế lắm”_ nó vô cùng đắc ý nhìn ba nó. Tất nhiên cái câu tuổi này có nhiều hạn chế là nó nói cho hoa mỹ vậy thôi, chứ xin lỗi đi với nó thì chẳng có cái hạn chế gì hết.

_ “Tôi biết lái xe”_ Hấn lập tức lên tiếng.

Mặt nó không hề biến sắc mà còn ra vẻ rất chỉ là thanh niên nghiêm túc, giọng điệu giáo dục công dân ra dạy bảo:

_ “Anh biết là một chuyện, nhưng anh vốn chưa có đủ tuổi không có bằng lái và cũng không được phép lái. Như vậy là vi phạm luật an toàn giao thông, là một chiến sĩ công an vi phạm luật còn ra thể thống gì nữa đúng không ba?”.

Hấn cứng lưỡi nhìn nó, không lời nào có thể phản bác nổi. Ba nó thì quăng cho nó một cái nhìn đầy vẻ khinh bỉ trước sự giả tạo của nó, con mình mình không biết sao, nó là người tuân thủ những quy định thì số lần có cuộc họp nho nhỏ với thầy cô ở trường với ba mẹ nó đã không nhiều như vậy rồi. Với đứa con này tốt nhất là không nên lí sự với nó, phán quyết luôn là được:

_ “Đó là việc của hai đứa, không phải hai đứa gặp chuyện gì cũng mang lên đây để giải quyết, gặp khó khăn thì phải biết tự mình khắc phục. Dân chúng đóng thuế trả lương cho mấy đứa ngồi chơi à”_ nó đã dùng đạo đức ra nói thì ba nó chiều vậy.

Nó nhìn ba nó, quả nhiên là con cáo già chính hiệu, nó vốn thấp cổ bé họng nói không lại, biết mình đuối lý. Không nói thêm một lời đi thẳng ra ngoài còn cố tình đóng mạnh cửa làm không ít người nhìn về phía nó, đặc biệt là Quân anh chàng đang soi mói nó từ đầu đến chân. Thấy bộ dạng bức dọc của nó thì anh không cách nào ngậm miệng lại được, điều đó cho thấy khiêu khích của nó đã thất bại, từ nay anh đã thoát khỏi lưu manh, thoát khỏi kiếp osin không công, anh là người của tự do.

Nó vừa ngồi vào bàn làm việc thì hấn cũng đi đến, nó quăng tất cả tài liệu liên quan đến hai vụ án mà nó phụ trách qua cho hấn coi. Sau đó coi hấn như không tồn tại, hấn cũng cực kì hợp tác không để nó vào mắt nghiêm chỉnh xem tài liệu, xem ra lúc làm việc hấn cũng chuyên nghiệp lắm. Nhưng không biết hấn từ trong đó tìm ra được những gì không nữa.

Nó thôi không để tâm đến hấn nữa mà lên mạng tìm kiếm về câu chuyện đồn thổi của cô nhi viện hơn hai mươi năm trước. Cũng không có khăn gì mấy để tìm lại một số thông tin vì vụ đó vốn rất lớn, đã từng làm tiêu đề cho nhiều tờ báo. Trong đó có một bài báo có đoạn viết thế này: Liên tiếp những đứa trẻ tự sát, chỉ bắt đầu từ đầu tháng ba, tính đến nay mới được mười ngày, đã có đến bảy đứa trẻ tự sát, có hay không chúng ta nên đóng cửa cô nhi viện đó”.

Tháng ba ... tháng ba ... “Cô ấy thường xin nghỉ một tuần đầu tháng ba”, giọng nói ấy vang vọng trong đầu nó. Những đứa trẻ tự sát vào tháng ba, cô ấy lại nghỉ một tuần vào tháng ba ... cảm giác tội lỗi, thời gian cô nhi viện là khoảng thời gian cô ta sống ở đó. Chỉ đơn thuần là một sự trùng hợp ngẫu nhiên hay lại có sự móc nối, liên kết nào đó mà nó không biết, cô ta đã biết gì về những cái chết của những đứa trẻ hai mươi năm về trước không?

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Thêm Một Mảnh Ghép

Nó đang chìm suy nghĩ thì Quân hét hải chạy lại nói:

_ “Đã tìm ra hiện trường đầu tiên của vụ án rồi”.

Nó lập tức ngừng mọi suy nghĩ, đứng dậy đi thẳng đến nhà xe. Hấn và Quân cũng theo ngay sau, Quân lái xe chở hai người đến đó. Đến nơi hiện trường là một ngôi nhà gỗ cạnh biển, nơi này cách nơi phát hiện thi thể có thể nói là không quá xa, cũng không quá gần. Nó đi qua giải phân cách để vào ngôi nhà. Trước khi vào ba người bọn nó đều đeo găng tay vào. Mở cửa vào bên trong, nó có chút nhăn mặt, bên trong khắp nơi bết bết vết máu khô, mùi tanh tươi, hôi hám của những vết máu khô bốc lên. Ruồi nhặng bay khắp phòng. Cửa sổ đều bị bịt kín, khiến mùi hôi trong này càng nồng nặng và thêm phần khó chịu, trong phòng được chiếu sáng bởi một bóng điện xem ra vừa mới được lắp đặt. Nó đi gần vào bên trong thì bỗng thấy tiếng động đằng sau, quay người lại thấy hấn xông ra bên ngoài, nó chắc lưỡi xem ra khá khâm hơn lần đầu của nó, lần đầu nó không có trụ lâu đến vậy đâu, hơn nữa còn ám ảnh cả trong lúc ăn cơm, hại nó mấy ngày không dám động vào thịt chuyển sang chế độ ăn chay.

Nó đi vào bên trong, căn phòng không có gì ngoài những vết máu đã khô kết lại và mùi tanh tươi của nó. Ở chính giữa căn phòng duy nhất có một cái

ghế gỗ và một sợi dây trên đó , cả căn phòng không còn gì khác .

Sau khi quan sát một lượt nó mới để thêm vài người khác vào , để họ kiểm tra xem có phát hiện dấu vân tay và kiểm chứng AND có trùng khớp hay không . Nó đứng giữa căn phòng , nó không đeo khẩu trang mùi máu tanh cứ vẩn vít quay cánh mũi nó . Nó nhìn xung quanh đủ có thể thấy nạn nhân đã bị hành hạ dã man đến thế nào , khắp phòng đều mà máu đôi chỗ còn có vết máu hình bàn tay kéo dài .

Nó dường như không chịu nổi cảm giác khó chịu này nên đi đến cửa sổ vì bị bít chặt nên nó dùng chân đá mạnh cho cánh cửa tung ra . Một cơn gió từ biển ùa vào mang theo vị mặn của biển phàn nàn giảm bớt mùi máu xung quanh . Lúc này hắn đã trở lại với một cái khẩu trang được đeo lên . Hắn cũng bắt đầu quan sát xung quanh .

Quả thật đây là lần đầu hắn gặp cảnh này , cái mùi máu tanh tươi , mang theo mùi xác chết lâu ngày ấy làm hắn cảm thấy thức ăn ở dạ dày cứ thi nhau dội ngược lên cổ , xem phim kinh dị quả thật cảm giác không kích thích bằng một phần thể này . Hắn đã cố chịu nhưng vẫn là không thể , vẫn chạy ra ngoài nôn toàn bộ những gì có trong bụng . Sau đó để cho an toàn hắn lấy một cái khẩu trang y tế đeo lên rồi mới trở vào . Dù cách một lớp vải nhưng hắn vẫn có thể ngửi thấy những mùi kinh khủng đó .

Hắn áp chế cảm giác muốn nôn đó mà bắt đầu quan sát xung quanh , hắn quả thực cũng không biết mình nên bắt đầu từ đâu và tìm kiếm cái gì , xem ra hắn phải học hỏi nhiều thêm một chút . Bây giờ hắn quả thật có chút phục nó rồi .

Nó quan sát mọi thứ xung quanh cố gắng không bỏ qua một chi tiết nào , dù có là người cẩn thận đến đâu thì cũng sẽ để lại dấu vết nào đó nếu một khi người đó đã làm . Muốn không muốn bị người khác phát hiện trừ khi dùng làm , vốn chẳng có bí mật nào mãi mãi , chỉ là bí mật giữ được bao lâu .

Ánh mắt nó đột nhiên dừng lại , nó nhìn không có nhầm , có cái gì đó vừa chiếu vào mắt nó , nó lại đang đứng quay lưng với cửa sổ , vì vậy không thể là ánh sáng bên ngoài được . Nó đi về phía đó đôi mắt nheo lại quan sát từng chút một , đôi mắt nó dừng lại ở một khe giữa hai tấm gỗ ghép lại , có một thứ bằng kim loại rất nhỏ , nó đi đến gần quan sát , nó không chắc nhưng hình như là một cái camera , một loại hiện đại bậc nhất đến cả cục cảnh sát còn chưa có được dùng qua loại này .

Nó nhếch miệng lên cười rồi hướng thẳng mặt vào ống kính , nhẹ nhàng nói :

_ “ Tao sẽ bắt cho bằng được thằng biến thái như mày ” _ Nó biết nếu đó quả thực là một cái camera thì tên đó nhìn chắc chắn đang quan sát chỗ này nó . Và quả thật đang có một đôi mắt nhìn vào nó , một đôi mắt đầy ý cười , môi cũng hơi nhếch lên nở một nụ cười đầy ngông cuồng . Chưa xong đâu hắn vẫn chưa thấy đủ .

Sau đó nó đưa tay gỡ chiếc camera đó xuống quăng vào túi vật chứng . Xem ra hôm nay đến đây là đủ rồi tên tội phạm ngông cuồng nó sẽ cho hắn biết tay .

Khi rời khỏi hiện trường vụ án và quay về đã là hơn mười một giờ , trong cục cảnh sát chỉ còn lại nó , hắn và vài người chưa có vợ con gì nên quyết định cư ở đây , chuyện này cũng xảy ra như cơm bữa ấy mà . Nó quăng cho nhóc Vũ cái camera nó tìm được sau đó thì an nhàn quay về vị trí của mình tìm tư thế thoải mái trên chiếc ghế để ngủ , trước khi kịp nhắm mắt nó liền thấy cái bàn mặt hắn trước mặt , hắn còn chưa mở mắt nó đã chặn họng :

_ “ Không có sách hướng dẫn công việc đâu , rảnh thì xem mấy bộ phim trinh thám đi , tí nữa một chút là ỏn , giờ thì biến đi ” _ Nó dứt khoát không muốn tên xúi quẩy này đến phá đám giấc ngủ của nó chút nào hết . Nên tìm đại một việc cho hắn làm , ai ngờ tên điên này quay về máy tính nghiêm chỉnh làm theo lời nó thật . Xem ra tên này còn ngây thơ lắm . Nhớ lại khi nó còn ngây thơ thế này cũng bị bố nó lừa phỉnh thế đấy .

Sau đó nó cũng bị cơn buồn ngủ đánh gục , đang tuổi ăn tuổi lớn mà ở đâu mà chả lăn ra ngủ được . Đang mơ màng ngon giấc thì tự nhiên nó thấy mũi không thở được , hít thở đều không thông , nó liền theo phản xạ cơ thể vô thức mở miệng ra thở nhưng như có cái kẹp , kẹp giữa hai môi nó lại không sao mà thở nổi . Chả mấy chốc nó bừng tỉnh khỏi giấc ngủ , mở mắt ra đập vào mắt nó là khuôn mặt cười cười của nhóc Vũ . Người nó như bốc hỏa gát phát tay thẳng nhóc ra , sau đó cắn nhai :

_ “ Nửa đêm nửa hôm không cho người ta ngủ mà làm cái quỷ gì vậy ? Trẻ ngoan thì nên đi ngủ sớm mới phải . ” .

Nhóc Vũ coi như lời nói của nó là gió thoảng bên tai mà ngồi xuống một cái ghế gần đó , sau đó thằng nhóc đó lại không nhìn nó là nhìn về một hướng khác , sắc mặt ngày một khó coi . Nó cũng nhử mày nhìn theo ánh mắt của nhóc Vũ . Nhìn xong nó nhìn cười đến nỗi tỉnh cả ngủ . Hắn đang rất chăm chú xem một bộ phim trinh thám kinh điển của nền điện ảnh Hollywood , vậy là từ lúc nó ngủ là ba tiếng trước hắn vẫn ngồi xem phim mà không ngủ sao ? Có cần nghiêm chỉnh tin lời nó đến vậy không ?

Nhóc Vũ cầm một cái bút ở trên bàn ném về phía đầu hắn , hắn thấy vậy mới bỏ tai nghe xuống ngoác quay lại nhìn .

_ “ Ngủ gật ” _ Đó là hai chữ mà nhóc Vũ tặng cho hắn khi hắn quay đầu lại .

Hắn nghe hai từ đó từ miệng nhóc Vũ , còn cái vẻ cười cợt trên mặt nó sao hắn cứ cảm thấy hình như mình bị chơi xỏ hay sao ý ? Nghĩ đến đây hắn như muốn bốc hỏa , quả thực hắn đã ngồi xem ba tiếng rồi , trong khi mọi người xung quanh thì đi ngủ , hắn dù có buồn ngủ đến nhức mắt vậy mà vẫn nghiêm chỉnh ngồi xem . Thế mà bây giờ biết mình bị chơi xỏ , quả thật là nuốt không trôi cục tức này . Thấy hắn như sắp lao vào bóp chết nó , nó thu lại ý cười mặt mày nghiêm túc nhìn nhóc Vũ .

_ “ Có thu hoạch gì rồi ? ” .

Khi nó đưa cái camera cho nhóc Vũ tất nhiên thứ nó muốn không phải là tìm thấy dấu vân tay , tên hung thủ này xảo quyệt như vậy sao có thể để lại dấu vết ngu xuẩn đó được . Mà đó là một chiếc camera thuộc " hàng khủng " , không phải loại bày bán vô tội vạ ở chợ được . Từ đó có thể tìm ra thứ gì đó

liên quan đến hân chẳng ?

__ “Chiếc camera đó có lẽ còn hơn tường tượng của chị một chút , chị gặp may rồi . Đó là hàng còn không có trên thị trường , mọi thứ dùng cho cái camera đó rất hoàn hảo . Nó là hàng do quân đội nghiên cứu và sản xuất . Vì vậy nơi có thể kiếm thứ như vậy chỉ có hai chỗ , trong quân đội hoặc là chợ đen ” _Nhóc Vũ nhú mồm nói ra những thông tin cậu mới lấy được . Cái camera đó khiến cậu mất gần ba tiếng mà mới chỉ tra ra có một chút thông tin , còn cấu tạo thì quả thật cậu chịu chết . Mọi thứ cậu biết không đủ để cậu hiểu được cấu tạo quý quai của nó , cậu mà biết ai là cha đẻ thật sự của cái camera đó cậu nhất định sẽ viếng thăm vài lần .

Nghe một loạt thông tin nhóc Vũ nói xong trong lòng nó không khỏi cảm khái cùng thấy gặp may rồi , hân để lại một dấu vết lớn như vậy sợ gì tra không ra . Liếc qua hân , thấy hân nhăn mặt nhú mồm vẻ nghiêm trọng lắm thì nó hất hất mặt về phía hân rồi nói :

__ “Thắc mắc cái gì ? ” .

__ “Chợ đen ” .

Nó với nhóc Vũ quăng cho hân một ánh mắt đầy vẻ bất lực , đúng là thiếu gia có khác . Xem ra còn nai tơ lắm .

__ “Nói là chợ đen là cái mĩ thôi nói chính xác hơn là một cái quán bán rượu to tổ chẳng . Ở đó tụ tập nhiều giao dịch đen , từ những hàng cấm cho đến thông tin mật , chỉ cần ra một cái giá hợp lí thì ta cũng sẽ có được thứ ta cần tùy theo mức độ ” _ Nó cố gắng chọn những từ cho hân hiểu nhanh nhất .

__ “Tồn tại một nơi như thế sao ? Sao không cho đóng cửa .” _ Hân đưa ra thắc mắc của mình .

Nó và nhóc Vũ nhìn nhau đầy chán nản , quả thực chẳng muốn giải thích nữa . Thực chất không phải chưa từng đẹp hay không đẹp mà là đẹp không xong .

__ “Anh có ngon thì đi đẹp đi ” _ Nó lười giải thích nên quăng đại cho hân một câu cho hết chuyện .

Bỗng đột nhiên nó nghe thấy tiếng gió sau tai theo phản xạ nó né người qua một bên đồng thời một quyển sách bay sượt qua tai nó cùng một giọng ngái ngủ đầy bức xúc vang lên .

__ “Mấy cái đứa này đêm hôm không ngủ thì cũng phải để cho người ta ngủ chứ ” .

__ “Chú cứ ngủ đi ” _ Nó nói tiện tay nó nhặt quyển sách đặt lên bàn .

__ “Không phải bị mấy đứa chúng bay làm cho tỉnh giấc sao ? ” .

__ “Thế à , xin lỗi chú nhá , cháu cũng ngủ đây ” _ Nó nói với cái giọng chẳng có chút lỗi lầm nào hết .

Nói xong nó quả thực lăn ra cái ghế nhắm mắt ngủ thật . Nhóc Vũ cũng cảm thấy có chút mệt mỏi nên tính quay lên phòng ba nó mà ngủ ở sô pha . Trước khi lên đó nhóc cũng để lại một câu .

__ “Anh cũng ngủ đi , mai bận đó .” .

Bây giờ đã là hơn hai giờ sáng rồi , tinh thần cậu cũng có chút uể oải bỏ vào phòng làm việc của ba mình , không bật đèn mà đồ người luôn xuống cái ghế sô pha , chắc giờ này ba cậu đã về nhà nằm trong chăn ấm đệm êm mà ôm vợ rồi . Cậu mở mắt ra nhìn về phía cửa sổ nơi ánh trăng rọi vào , mắt cậu đột nhiên dừng ở một thứ gì đó trên bàn . Nhờ ánh trăng phản chiếu cậu có thể nhìn thấy thứ đó nhờ phản quang . Một thứ gì đó phát ra ánh sáng rất đẹp .

Cậu đứng dậy và đi đến bàn làm việc , trên đó có một sợi dây chuyền có một mặt kim cương nhỏ cắt gọt hình trái tim nhìn rất tinh xảo . Ánh trăng rọi vào tạo ra một thứ ánh sáng rất đẹp .

Cậu khẽ nhếch môi cười cũng sắp sinh nhật mẹ cậu rồi nhỉ , chắc thứ này là ba mua cho mẹ . Xem ra lương của ba cũng cao lắm .

Sau đó cậu để đúng vào vị trí và quay trở lại sô pha và quyết định đánh một giấc đến sáng .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Ngõ Cụt

Sáng hôm sau nó được đánh thức bằng cách một túi đồ chơi thả vào mặt không thương tiếc . Nó cau có mở mắt ra thì đã chỉ nhìn thấy bóng lưng bố

nó đang xa dần . Thật chẳng biết thương xót con cái gì cả .

Chui vào phòng tắm của cục cảnh sát . Sau khi làm hết những việc cần làm thì chui ra lúc này mới để ý , sao từ lúc nó mở mắt không thấy hấn đâu vậy . Đang có thắc mắc thì hấn lù lù xuất hiện trước mặt nó giờ ra một túi đồ có mùi thơm ngào ngạt , đoán chắc là đồ ăn nó chộp lấy luôn không ngần ngại . Đang đói muốn chết , thật là đúng lúc .

Nó đang ăn thì đột nhiên có một giọng nói chọc ghẹo vang lên :

_ “Sao phân biệt đối xử quá vậy ? ”.

_ “Cộng sự mà ” _ Nó không thèm đáp lời mà vẫn tiếp tục ăn , còn hấn thì cười cười gãi đầu rồi lên tiếng . Quả thực lúc này nhìn hấn cứ ngổ ngáo như thằng quê mới lên tỉnh .

Chú Văn cảnh sát đó còn khề nháy mắt với hấn một cái làm nó suýt nữa thì sặc . Kinh dị quá , hai thằng đàn ông lại nháy mắt đưa tình cho nhau . Thực sự nó cũng không kì thị mấy người đồng tính đâu nhưng nhìn cách hai người này , quả thực si nhục giới đồng tính mà .

Sau khi nó giải quyết xong bữa ăn , mọi người cũng đến đông đủ và ngồi ở bàn họp . Nó đứng dậy và bắt đầu nói về những thứ nó mới phát hiện được .

_ “Chiếc camera phát hiện ở hiện trường không phải đồ có trên thị trường , vì vậy có thể kết luận hung thủ rất có tiềm lực về kinh tế , hấn rất giỏi về máy tính vì vậy hấn là một người tri thức tài giỏi về lĩnh vực này . Xét nghiệm mẫu máu ở hiện trường có AND trùng khớp với cả hai nạn nhân Hà Diệp Thanh và Nguyễn Linh Lan cho thấy hung thủ của hai vụ án này là cùng một người . Hai người này lại chẳng có liên quan gì đến nhau ngoài từng ở cùng một cơ nhi viện , cùng một thời điểm . Rất có thể chúng ta sẽ tìm được manh mối gì đó trong cái quá khứ chung này . ”.

Sau khi nó nói thì mọi người cũng báo cáo tình hình , chẳng có gì mới hết . Những người bị tình nghi đến hiện giờ được coi là không hề có vấn đề gì bất thường cả , hơn nữa , người nó vừa phác họa ra không có một tí điểm nào giống với thông tin của những người tình nghi đó .

Sau khi mọi người rời phòng họp chỉ còn lại nó , hấn và ba của nó . Nó mới lên tiếng :

_ “Còn chuyện này , cái camera đó vốn là hàng do quân đội sản xuất vì vậy ba giúp con để ý bên đó , còn bên chợ đen thì con sẽ lo . ” _ Nó phải đợi mọi người ra hết vì quả thực dò xét quân đội hay làm gì đó ở chợ đen quả thực không nên để nhiều người biết thì vẫn hơn .

Ba nó trầm ngâm một lát sau đó nói :

_ “Được cứ làm vậy đi , lát con lên phòng ba lấy tiền , vụ án này tích cực lên trên giục rồi ” _ Quả thực nó không ưa mấy thằng cha cái kiêu ngạo trên chỉ tay năm ngón một tí nào , suốt ngày ngồi mát rồi chỉ việc kí tên này nọ , chỉ đạo này kia , thúc giục vớ vẩn , mà lương lại cao hơn mấy người phải trực tiếp xông pha như tụi nó , hơn nữa không biết tình hình mà cứ giục có ngon thì tự mình điều tra thử coi .

Sau khi lấy tiền từ chỗ ba nó , nó và hấn cùng rời khỏi cục cảnh sát trên đường đi nó dừng lại ở một sạp quần áo ven đường , chọn cho mình một cái quần bò rách tả tơi và một cái áo phông có in hình đầu lâu . Chọn xong quay ra thấy hấn vẫn đứng ngây ra đó , nó liền thờ dài . Bảo sao nó không muốn làm việc với người mới cơ chứ . Nó cũng chọn cho hấn một bộ quần áo theo phong cách cái bang rách tả tơi . Một cái quần bò , một cái áo ba lỗ và một cái áo khoác bò cũng rách tả tơi nốt .

Sau khi giả tiền nó đưa hấn một bộ , hấn thì cứ trợn ngược mắt mà nhìn nó . Bảo hấn mặc cái bộ quần áo như giẻ lau thế này á . Nhìn biểu cảm của hấn nó khề cau mày , bực bội nói :

_ “Ở chợ đêm ngoài lưu manh ra thì chính là lưu manh hơn , đừng có làm mình nổi bật ” _ Lúc này hấn mới hiểu ra , vào đó không nguy tạo cho mình một cái vỏ thật thì chính là bị soi mói , không nên để bản thân quá nổi trội , khác người làm gì .

Nhận lấy bộ quần áo từ tay nó vào một nhà vệ sinh công cộng để thay đồ , sau khi mặc vào thì hấn thấy bộ đồ cũng không đến nỗi tệ hại lắm , mặc khá thoải mái . Bước ra thấy nó đứng dựa vào một gốc cây gần đó không xa , đã thay quần áo , mồm nhai nhóp nhép kẹo cao su . Quả thật nhìn không khác gì mấy đứa con gái ăn chơi đua đòi .

Trước khi đi đến chợ đen , nó nói :

_ “Đến đây không cần lịch sự , càng giống lưu manh càng tốt , chuyện gì không phải của mình thì đừng xen vào . ”.

Hấn gật đầu ra vẻ đã hiểu , nhìn thấy thế nó mới hấn mới đẩy cửa bước vào trong đó . Trong đó đang mở một bài nhạc sàn sôi động , mùi khói thuốc , mùi rượu , mùi nước hoa hòa quện vào nhau tạo nên một nơi ăn chơi trụy lạc .

Nó và hấn đi vào , dù hấn biết bản thân phải nhìn ra dáng lưu manh một chút , nhưng hấn vẫn chẳng thể nào thôi nhíu mày khi mà nó bước vào thân hình cũng đang đưa theo điệu nhạc , mấy ánh mắt không có ý tốt bắt đầu nhắm tới nó , có trời mới biết hấn muốn xách cổ nó ra khỏi đây ngay lập tức thế nào .

Nhìn thấy sắc mặt khó coi của hấn nó khề nhích người tới gần đề giọng mình sao cho nhỏ nhất rồi nói :

_ “Thả lỏng đi , anh làm bộ mặt đấy dọa ai chứ ” _ Ở đây không cần thận là bị lôi ra đánh nhau như chơi .

Sau đó nó kéo tay hấn đặt lên eo mình , nó vốn định làm thế để thôi không gặp thêm rắc rối gì nữa chứ không hề có ý nghĩ khác nhưng vừa đặt tay hấn

chạm đến eo , như có một luồng điện giật chạy qua sống lưng nó . Nó như phải bồng tính hất tay hấn ra nhưng hấn có vẻ là không muốn hợp tác , nhanh chóng vòng tay qua eo nó , rồi kéo nó áp sát vào người hấn rồi bước đi , hấn thích thế này .

Nụ cười trên môi nó cứng ngắc , cả thân hình cũng cứng lại , bảo hấn thả lỏng cuối cùng nó lại là người không thể thả lỏng , một cảm giác gì đó không hấn là không thoải mái , không hấn là ghét bỏ , là cái gì đó rất lạ .

Hấn ôm eo nó tiến lại quầy bar , ngoắc tay với người phục vụ . Anh ta đi đến nó không nói gì chỉ đặt lên bàn một tấm ảnh và đồng năm trăm nghìn . Anh ta nhìn vào ảnh không nói gì và dường như cũng không có ý định nói . Nó chửi thề trong lòng đặt lên hai tờ năm trăm nữa . Lúc này anh ta mới quay lại nhìn tấm ảnh chụp chiếc camera đó . Tiện tay cầm tiền nhét vào trong túi . Sau đó nhìn nghiêng xung quanh rồi mới thận trọng nói:

__ “Ồ đây chỉ duy nhất người này có chiếc camera đó , tôi chỉ vô tình thấy được thôi” .

Hấn với nó đưa mắt nhìn nhau , xem vẻ mặt thận trọng của anh ta đủ biết tên này là một người có thể lực không dễ động vào rồi .

Anh ta lại một lần nữa lén nhìn xung quanh sau đó thận trọng ghé sát miệng đến tai nó nói ra một cái tên . Lòng mảy nó khẽ xô lại , nó đã nghe đến cái tên này nhiều lần rồi , cái tên này với nó rất quen thuộc . Đây là một tên rất mưu mô , hơn nữa tên này đã nhả mặt mấy người ở cục cảnh sát rồi đặc biệt là nó đây , xem ra khó chơi đây .

Nó ra hiệu cho hấn rồi cùng rời đi , đi khỏi quầy bar nó thấy hấn dường như có gì đó khác lạ , nhìn lên thấy hấn đang nhìn vào một góc nào đó nó cũng đưa mắt nhìn theo . Nó nhìn xong suýt chút nữa là cắn luôn vào lưỡi của mình . Một đôi nam nữ ở trong góc tối đang quấn lấy nhau trên người phụ nữ dường như đã chẳng còn sót cái gì hết . Cái chỗ này càng ngày càng tệ , đứng lâu rồi không có ghé thăm nơi này đúng là có nhiều điều mới mẻ .

Hấn cúi xuống cũng thấy nó đang nhìn , thì dường như có một luồng khí nóng bốc lên mặt , tai cũng cảm thấy nóng . Tự động buông tay đang quấn ở eo nó ra .

Thấy biểu hiện của hấn làm nó không nhìn nổi cười , mặt hấn bây giờ đồ không khác gì là con gà chọi , ánh mắt thì lúng túng cứ đảo xung quanh mà không nhìn nó . Nó buồn cười muốn chết , trước kia nó thừa nhận là nó cũng như vậy đó , nhưng rồi dần cũng quen với cảnh này , người ta lột quần áo ra không ngại mình nhìn mặc mớ gì phải ngại chứ .

Nhìn thấy nó cứ đứng nhìn mình mà cười , hấn càng cảm thấy ngại ngại sao ấy , khẽ ho vài tiếng rồi nói :

__ “Chúng ta làm gì tiếp đây” .

__ “Bắt người” .

.....

Đúng vậy nếu tên chết tiệt kia đã biết nó rồi , thì nó khỏi cần diễn hay tốn tiền cho hấn làm gì hết . Trực tiếp tóm tên đó về tra hỏi là được rồi , muốn kiếm một lí do để giữ hấn lại quả thực chẳng có gì là khó .

Vậy là sau khi ra khỏi đó nó rút điện thoại về cục cảnh sát nhanh chóng tìm vị trí của tên kia . Rồi nó và hấn thay quần áo rồi trực tiếp đến đó .

Tên này vốn là một tên đàn anh , ra đời khá sớm , cũng vào tù không phải lần một lần hai . Rất khó bắt thóp được tên này , vì những vụ lớn tên này đều dễ dàn em đi làm , nhưng tìm một lí do giữ tên này lại không hấn là không được .

Nó và hấn đứng trước một quán karaoke , nó cảm thấy sao mà ngán ngẫm , quả nhiên mấy tên này không đến được nơi nào đẳng hoàng tử té hết . Đợi một chút liền có một cái xe xuất hiện , Quân và vài người mặc đồng phục cảnh sát bước xuống đi về phía nó . Nó căn bọn họ đến lấy một cái cơ lục soát rồi nó sẽ tiện thể tìm thêm một cái cơ để bắt tên kia về đồn cảnh sát .

Nó , hấn cùng mọi người vừa đẩy cửa bước vào thì mấy tên đứng đó đứng hình , nhìn bọn nó bằng ánh mắt đầy kinh hãi rồi có một lao người về phía thang máy , nó lập tức lao vào cùng . Vừa kịp lúc thang máy đóng lại , cửa thang máy vừa đóng nó đã cho tên kia một đạp vào bụng còn bồi thêm một cú vào hạ bộ để chắc tên này không có đường mà gượng dậy nổi nữa . Sau đó mới bấm thang máy quay xuống . Thang máy mở ra bên ngoài cũng được sự lí gọn ghẽ , vừa nhìn thấy nó Quân đã giơ lên một ngón cái để tán thưởng . Xem ra chẳng cần tìm lí do gì hết , cái quán này thật sự là có vấn đề , thế thì chỉ cần thuận nước đẩy thuyền thôi .

Nó xem camera giám sát thấy được tên đại ca nó cần tìm đang ở một phòng ở lầu hai , các phòng hiển thị trên màn hình hầu hết đều có những hình ảnh không mấy tốt đẹp . Coi như tối nay bọn nó có thu hoạch .

Quân bố trí gọi thêm người rồi bắt đầu hành động , nó sẽ xem xét xử phòng của tên đầu xỏ . Đi đến cửa phòng , nó không cần lịch sự đập thẳng cửa xông vào mấy tên đàn em trong đó lập tức tiến lên . Tên đại ca trong phòng cũng ngẩng lên nhìn , neho mắt lại nhìn nó sau đó trên môi hấn là ý cười nhàn nhạt . Xem ra tên này đã nhận ra nó rồi , phải thôi tên này với nó có không ít “ kỉ niệm ” mà .

Hấn ra hiệu cho đàn em của mình lui xuống , cũng phát tay cho mấy người phụ nữ ăn mặc thiếu vải đang bám lấy hấn ta dịch ra , rồi tựa người vào ghế , cười khà ỏ nhìn nó :

__ “Sao ? Tôi mắc tội gì nào ? ” .

__ “Tôi có nghi ngờ anh có dính líu đến buôn bán mại dâm mong anh hợp tác”_ Nó nhìn thẳng tên đó mà nói dù sao nó cũng có bằng chứng rõ ràng cũng

không sợ tên này thoát được .

_ “ Có gì đâu hiểu lầm là hiểu lầm ấy mà , tôi vốn là một công dân tốt mà , ôi .. ai đây ? lính mới hả ? chưa gặp bao giờ nha , nhìn non vậy ” _ Hấn ta đang nói thì nhìn thấy hấn , thực ra từ đầu hấn đã luôn đi cùng nó .

Nghe những lời tên kia nói hấn nhủ mày , trong lòng tự thấy khó chịu , hấn sẽ ghi nhớ ngày hôm nay và hẹn trả lại vào một ngày không xa .

_ “ Được vậy tôi cho anh cơ hội là công dân tốt và tốt nhất nên nắm bắt cơ hội này khi tôi còn lịch sự . ” _ Với mấy bọn lưu manh thế này vốn không nên dùng lời lẽ hoa mỹ , trực tiếp uy hiếp và dùng thái độ lưu manh để hành sự xem ra có hiệu quả hơn . Mấy tên như hấn đây cũng được nó dạy bảo cho vài lần , tốt xấu gì cũng kiêng nể nó . Nó vốn khác với những cảnh sát khác , tốt nhất đừng dùng thái độ lưu manh ra mà dùng với nó .

_ “ Được ” _ Tên này ra đời lâu như thế vốn chẳng phải thằng ngu cái gì có thể tránh thì tốt hơn hết là không nên dính vào , đặc biệt lần này lại là Trinh Tuyết Băng thì càng không .

Nó ném qua cho tên đó một bức ảnh chụp chiếc camera đó . Tên đó nhìn thấy sắc mặt liền có nhiều biểu cảm biến hóa , sau khi suy nghĩ một lúc dường như đang chọn lọc từ để nói thì cuối cùng cũng nói :

_ “ Chiếc camera này vốn chỉ là may mắn đàn em tôi móc nối được một lô gồm mười bảy chiếc . Chúng đều được một tên lạ mặt mua , tên đó trả giá rất cao , cũng dứt khoát , tôi không biết hấn và đặc biệt không thấy hấn hoạt động ở chợ đen . ” .

Nó nhủ mày xem ra bọn chuột này làm ăn có vẻ thịnh ngay cả hàng quân đội cũng moi ra được nhiều như thế , xem ra lần này tên này chúng không ít . Một người có thể mua đi một lô có giá trị lớn như vậy xem ra tiềm lực kinh tế của tên này quả là không nhỏ .

_ “ Trông hấn thế nào ? ” .

_ “ Không biết ” _ Hấn lắc đầu và nói .

Lông mày nó nhíu chặt lại , tên này đang lừa nó sao . Chợ đen từ bao giờ thay đổi hình thức trao đổi thế này . Nhìn thấy nét hoài nghi trên mặt nó hấn vội nói tiếp :

_ “ Tại hấn đưa ra một cái giá rất cao ngoài sức tưởng tượng của chúng tôi , tôi biết vốn không thể gặp cái giá đó lần thứ hai hơn nữa hấn ta là đồng ý giao tiền trước ” .

Sau khi lấy được số tài khoản giao dịch phi vụ camera đó nó bỏ đi , để lại cho mấy người kia thu dọn chắc cũng bị lôi ra sở cảnh sát đóng chút tiền phạt là về thôi , tên này biết điều nên nó cũng không cần làm khó gì cả . Nhưng manh mối lại tiếp tục bị đứt đoạn khiến nó cảm giác giống như nó đang đi vào ngõ cụt vậy .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Quá Khứ Bị Vùi Lấp (Phần 1)

Xem ra tên hung thủ biến thái này thật sự rất có lực , thế thì quy hoạch lại sẽ thu hẹp được đối tượng . Nó có thể chắc chắn đối tượng có dính líu đến cô nhi viện “ Tình Thương ” kia . Vậy thì nó sẽ quay lại điểm xuất phát , bắt đầu lại từ cô nhi viện tình thương .

Đang trong suy nghĩ thì điện thoại nó rung lên , là mẫu hậu nhà nó gọi , nó vừa bắc máy bên kia liền bắn liên hồi :

_ “ Giỏi à , nghỉ thì phải tự tìm lí do đi chứ , mà cũng hạn chế nghỉ học đi , không bắt đắc dĩ thì đừng có mà nghỉ , cô giáo vừa gọi điện phản ánh nghỉ nhiều đó , mẹ phải nói dối là mày ngộ độc thực phẩm đang ở viện đó . ” .

_ “ Con nghỉ có lí do chính đáng mà , nhận lương từ tiền thuế nhân dân đóng thì phải có nghĩa vụ phục vụ cho nhân dân chứ . ” _ Nó tất nhiên cũng phải tìm lí do bao biện cho mình rồi . Đầu có thể cứ để mình yếu thế .

_ “ Thôi được rồi , khỏi lí do tự biết sắp xếp và lo liệu đi , mẹ có ca mổ nên không nói nữa ” _ Sau đó mẹ nó cũng cúp máy .

Nó nhét điện thoại vào túi , đứng ngoài đường này giờ cũng thấy mỗi chân , hấn bảo chạy đi mua nước mà này giờ vẫn chưa thấy về chẳng biết mua ở tận đâu nữa . Mắt nó đảo quanh tìm hấn thì bất gặp ngay bóng dáng hấn bên đường bên kia tay xách một chiếc túi . Không biết có phải do nhìn từ xa hay do đứng dưới nắng lâu quá làm nó hoa mắt không mà nhìn hấn bây giờ đẹp trai một cách dã man luôn . Nhìn thân ảnh hấn đang tiến lại gần nó mà tim nó cứ như nhảy theo từng bước chân của hấn vậy .

Cả người hấn như có một ma lực nào đó làm nó không thể rời mắt khỏi . Cứ thế dơ ra nhìn hấn , mọi thứ xung quanh bỗng chốc trở nên nhạt nhòa chỉ có hấn là ngày càng rõ nét , cảm giác này lại quá . Nó đang cảm thấy mơ màng thì bỗng có cảm giác đau đau ở má , choàng tỉnh dậy sau cái cảm giác chết tiệt kia nó đang thấy tay hấn đang đặt trên má mà nó ra sức mà béo , nó không chút do dự đập thẳng vào chân hấn khiến hấn lập tức rời tay khỏi má nó mà

quay lại xuyết xoa chân của mình :

_ “ Ông dám cắn trộm tôi ” .

_ “ Ai bảo tôi gọi mãi mà bà không nghe , con điên ” _ Hấn nhăn nhó mà nói lại nó .

_ “ Tôi ... tôi đang suy nghĩ chứ bộ ” _ Có chết nó cũng sẽ không nhận là vì ngấm hấn mà biến bản thân thành con cóc đầu , mất mặt lắm .

_ “ Bà nghĩ gì vậy ? ” _ Vừa hỏi hấn vừa cúi xuống lấy chai nước đưa cho nó .

_ “ Không có gì , tôi với ông đến một nơi ” _ Nói xong nó kéo hấn , bắt một chiếc taxi .

Nó tính đến cục cảnh sát ở địa phương quản lí cô nhi viện tình thương , xem xét lại vài thứ . Nó sẽ bắt đầu lại , nó không tin không tóm được đuôi của tên kia .

Từ khi cùng đội với hấn nó mất một tài xế riêng là Quân nên mọi chi phí đi lại nó không chút do dự bắt hấn trả hết . Nó với hấn cùng vào trong cục cảnh sát địa phương đó , sau khi trình giấy tờ và một cuộc gọi về cho ba nó thì nó với hấn được phép vào trong phòng tư liệu . Vụ án của nhiều năm về trước lúc đó cũng không lưu trữ trong máy tính chỉ lưu trữ bằng văn bản , nên bây giờ nó đứng trước một đồng hồ lại liệu mà ngán ngẩm hết sức . Tệ hơn nữa là những tập tài liệu này chẳng được xếp theo thời gian gì cả , thế này có mà tìm đến hết ngày , thật mất thời gian hết sức .

Nó và hấn cùng chia nhau ra tìm . Không biết cả hai người cùng đến đuôi hay là sao , không biết đã động đến bao nhiêu hồ sơ rồi mà vẫn chưa tìm thấy gì cả . Nó gần như đã mất hết kiên nhẫn , nó vốn là người nóng tính lấy đầu ra nhiều kiên nhẫn chứ . Nó chán nản quăng tập tài liệu nó vừa ngo qua trên tay qua một bên . Bực bội lên tiếng :

_ “ Không tìm nữa ” .

_ “ Ừ không tìm nữa , tôi tìm thấy rồi ” _ Hấn vừa nói vừa giờ về phía nó ba tập tài liệu nhìn như đồ cổ thời xưa . Màu bên ngoài túi tài liệu lúc ban đầu cũng đã chẳng còn nhận ra nổi nữa .

Trong lòng nó thoáng một tia vui mừng chạy về phía hấn , hấn cũng phối hợp đưa tập tài liệu cho nó . Nó cầm tài liệu đi về phía cái bàn duy nhất trong phòng , bàn và ghế ở đó cũng phủ một lớp bụi dường như lâu rồi không có ai ngồi ở đây cả . Nó và hấn lấy một tờ giấy lót xuống rồi mới ngồi lên , nó cầm lên một tập tài liệu vừa mở nó ra lòng nó như ai đó vừa thả xuống một cục băng , lạnh ngắt . Trong đó có rất nhiều ảnh , toàn bộ đều là hình ảnh thương tâm của những đứa trẻ . Nó rút từng tấm một đặt lên khoảng trống trên bàn , tấm ảnh nhẹ là vậy mà sao nó thấy nặng đến thế . Từng cơ thể bé nhỏ dường như bị máu đỏ chói mắt bao phủ , từng gương mặt non nớt nhắm mắt dường như chỉ như đang say ngủ . Những đứa trẻ này đều không đáng chết , chúng không có tội gì cả .

Sau khi đặt hết những tấm ảnh xuống là vén vụn duy nhất bốn mặt giấy ghi về cái chết của mười mấy đứa trẻ , nhìn đến đây lòng mày nó khê xô lại . Mỗi một cái chết được kết luận chưa đầy mười dòng chữ , vậy ngày đó họ đã làm những gì ? Càng xem lòng mày nó càng nhũu chặt lại , càng cảm thấy khó chịu , càng cảm thấy tức giận . Giận lòng người sao quá đồi bại bạc bẽo , giận thế gian này sao quá đồi bại công . Bàn tay nó siết chặt tập tài liệu trong tay dường như muốn bóp nát tập tài liệu đó . Lúc đó bàn tay hấn nhẹ nhàng đặt lên bàn tay đang siết chặt của nó , siết nhẹ rồi lại nhẹ nhàng gỡ tay nó ra khỏi tập tài liệu . Hấn biết nó cảm thấy thế nào , vì hấn cũng cảm thấy như vậy . Đến hôm nay hấn mới thấm thía được sự bất công quá đồi bại thế này . Nếu như đây không phải chỉ là những đứa trẻ mồ côi mà là con ông cháu cha thì tập tài liệu có mỏng và sơ sài thế này không , sự việc có dễ dàng được bỏ qua như vậy không . Mười mấy mạng người không một người chịu trách nhiệm .

Nó cứ để im tay mình trong tay hấn một lát mới thu về cầm lên tập tài liệu thứ hai , tập tài liệu đó cũng rất mỏng . Trong đó viết nội dung tóm gọn như sau : Những đứa trẻ mắc bệnh tâm thần , do thần kinh không ổn định mà tự sát . Có mười năm trẻ em bị mắc tâm thần mười bốn em tự sát , chỉ còn một người sống sót .

Đó được gọi là điều tra sao ? Sự tức giận nó vừa được lắng xuống thì lại trỗi dậy như một con sóng dữ . Nó tựa mình ra sau ghế nhắm đôi mắt lại , nó cần bình tâm . Tất cả cái chết đều rất gần nhau , nhiều đứa trẻ bị tâm thần một lúc là do trùng hợp sao ? Nó mở mắt ra trong mắt đều là sự mệt mỏi đưa mắt liếc vào tập hồ sơ , nó như điện giật , trong đầu vang lên câu nói : “ *Vào tuần đầu của tháng ba cô ấy thường nghỉ phép* ” . Tất cả cái chết kia đều vào tháng ba . Lại là do trùng hợp thôi sao ? .

_ “ Một đứa trẻ năm tuổi liệu có khả năng tự làm mình thương nặng như vậy ở sau lưng không ? ” _ Hấn đột nhiên lên tiếng còn chìa ra cho nó xem bức ảnh của một bé trai có tấm lưng bị thương tích rất nặng và trong khám nghiệm có ghi là tự làm mình bị thương .

_ “ Còn nữa , đây là phòng để chặn gối , hai đứa trẻ một năm , một sáu tuổi được nói là bị điên trước đó tại sao lại chui vào trong đó lại còn kiếm ra hai con dao để đâm nhau . Và còn nữa đó là một đứa trẻ sáu tuổi chỉ cao chừng hơn một mét một chút tại sao lại có thể treo cổ ở một cành cây hơn hai mét , theo tâm lí một đứa trẻ bốn tuổi được coi là bị điên lúc tự sát sẽ để lại đôi dép của mình ngay ngắn trên hồ sơ ? ” _ Hấn vừa nói vừa đặt từng tấm ảnh ra trước mặt nó . Đúng mọi lời hấn đang thắc mắc đều đúng , Trong đầu nó lại hiện lên một giọng nói : “ *Chị là cảnh sát mà , em muốn chị điều tra lại những vụ án năm đó* ” . Đó là lời của cậu bé kì lạ mà nó đã gặp ở cô nhi viện ngày hôm đó .

_ “ Đi thôi ” _ Nó thu dọn ba tập tài liệu lại để cầm theo và nói .

Đi ra khỏi phòng tài liệu nó đi vào phòng cảnh sát trưởng ở đây , nó muốn hỏi ngày ấy ai đã phụ trách vụ án này .

_ “ Năm đó vụ án này là do tôi phụ trách , có vấn đề gì sao ? ” _ Sau khi nó đặt câu hỏi , người cảnh sát trưởng nói , đôi mắt nhìn hai tụi nó dò xét .

_ “Tôi có thể nghe kể lại hay không ? ” _ Nó hỏi .

_ “Xin lỗi thời gian lâu tôi quên rồi ” .

Nghe được lời nói đó nó và hấn lập tức nhú mồm lại , quên sao có thể quên một vụ án như vậy sao ? Nhiều mạng người như vậy , thương tâm là vậy theo lí nó phải khảm sâu vào trong đầu mới phải chứ . Quên rồi hay là đã cố tình quên đi ?

Nó đứng dậy cũng không ép hỏi làm gì , có ép hỏi cũng chỉ là mấy lời không có sự chính xác , nó vốn không cần mất thời gian để đổi lại mấy thứ như thế .

Ra khỏi cục cảnh sát , hấn lên tiếng hỏi :

_ “Bây giờ chúng ta đi đâu ? ” .

_ “Ông nói xem chúng ta nên đi đâu ” _ Hấn quay lại nhìn hấn hỏi ngược lại .

_ “Gặp người khám nghiệm tử thi năm đó ” _ Hấn không chút do dự mà lên tiếng .

Trong lòng nó có chút bất ngờ không ý nghĩ của hấn và nó giống nhau đến vậy , xem ra hấn thực không phải tên vô dụng .

Nó rút điện nhắn cho nhóc Vũ một cái tin , rất nhanh sau đó nhóc Vũ đã gửi qua cho nó đầy đủ thông tin nó cần về người đã khám nghiệm tử thi năm đó . Đó là Nguyễn Hữu Thực đã về hưu hai năm trước giờ đang an dưỡng tuổi tại một căn biệt thự ở ngoại ô .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Quá Khứ Bị Vùi Lấp (Phần 2)

Nó với hấn bắt xe đến đó cũng đã là hai giờ chiều , bữa trưa cũng không có ăn . Thôi thì làm nốt việc này rồi thì giải quyết cái bụng sau vậy .

Nó nhán chuông cửa hai lần thì nó thấy có bóng người từ trong nhà đi ra . Dáng đi chậm chạp còn phải chống gậy chắc là một người đã lớn tuổi , ông đứng sau cánh cổng không có ý định mở cổng ngay mà hỏi :

_ “Mấy người là ai ? đến đây có việc gì không ? ” _ Xem ra đây là một ông lão khó tính.

_ “Chúng cháu là cảnh sát đến hỏi chút việc liên quan đến vụ án cô nhi viện hơn hai mươi năm về trước ” _ Hấn lên tiếng nói .

_ “Ta già rồi sao mấy người không để cho ta yên , ta không biết gì hết , đi đi ” _ Ông ta có vẻ tức giận , gõ hai lần gậy xuống đất rồi có chút lớn tiếng nói với hai đứa nó , sau đó quay người bỏ vào nhà .

_ “Ông ơi đợi đã ” _ Hấn lên tiếng gọi với theo , nhưng vẫn không có dấu hiệu gì là ông ta sẽ quay lại mở cửa cho tụi nó hết .

Nó không hề do dự quăng cái cặp trên vai qua hàng rào , không mở cửa thì trèo cửa mà vào chứ sao , ở trường học nó cũng làm thế suốt . Từ trước tới nay nó vốn không mấy tốt tính mà . Hấn nhìn nó đang trèo qua cánh cổng thì cứ trở mắt mà nhìn sau đó cũng phải học theo nó mà trèo vào . Vào trong nó nhặt cái cặp lên và đi vào trong , cửa trong nhà không khóa nên nó rất tự nhiên mà mở ra , cánh cửa vừa mở hình ảnh đầu tiên xuất hiện trước mắt nó là người đàn ông đang nhắm mắt dựa mình ở ghế sofa , cả người đang run lên không ngừng . Nó liền đi đến cầm lấy bàn tay đang run rẩy ấy , cảm nhận được bàn tay nó ông ta mới giật mình mở mắt , lấy bàn tay còn lại không bị nó nắm giữ một ngón tay vào mặt nó giọng nói lắp bắp và không kiềm chế được sự run rẩy trong đó :

_ “Mấy người sao ... sao lại ... lại vào được đây , tôi ... tôi sẽ ... sẽ báo cảnh sát đó , đi ... đi ra ngay ” .

_ “Chúng cháu cũng là cảnh sát mà . ” _ Nó đặt bàn tay đang run đó xuống quay lại chiếc ghế sofa đối diện mà hấn đang ngồi , cùng ngồi xuống .

Sau đó dùng ánh mắt dò xét không che dấu mà nhìn về phía ông ta . Còn ông ta thì liên tục tránh ánh mắt của nó mà nhìn đi hướng khác .

_ “Rốt cuộc sự thật của vụ án năm đó là như nào vậy ? ” _ Nó lên tiếng hỏi .

_ “Tôi không biết gì hết , tôi cũng từng này tuổi rồi để cho tôi yên đi ” _ Ông ta đã không còn dùng giọng nói tức giận nữa mà là một giọng nói mệt mỏi , có phần van nài .

Nó đang định nói tiếp thì hấn rút vài tấm ảnh chụp thi thể của mấy đứa trẻ ra đặt lên bàn , ông ta lập tức dờ người , cả khuôn mặt rúm ró lại xô những

nếp nhằn vào nhau , trong mắt không biết bao nhiêu là sợ hãi , dẫn vật cùng đau khổ , ông ta khàn giọng nói :

_ “ Cũng đã hơn hai mươi năm rồi , vụ án cũng đã kết thúc rồi , mấy người còn muốn gì nữa ” .

_ “ Chúng tôi muốn sự thật ” _ Hấn nhìn thẳng vào đôi mắt ông ta mà nói .

_ “ Sự thật , sự thật gì chứ ? Làm ơn để tôi sống yên , tôi chỉ muốn yên ổn nốt phần đời còn lại , tại sao tôi phải nói gì chứ ... ” .

Nghe đến đây bao tức giận trong người của nó dường như nổ tung nó bực tức cao giọng nói :

_ “ Tại sao phải nói à ? Nói được cái gì sao ? Nói ra để trả lại sự thật về mười mấy mạng người , mạng của mười mấy đứa trẻ . Hai mươi năm hay lâu hơn đi chẳng nữa ông nghĩ ông sẽ giấu mãi được sao , ông muốn an dưỡng tuổi già sao . Cứ thế mà mang theo sự thật về câu chuyện đó xuống mồ theo mình à . Ông không chút áy náy , không chút hối hận sao ? Ông có chắc sau khi đầu điểm đi sự thật thì cuộc sống ông thực sự yên ổn chứ ? ” .

Nghe nó nói ông ta dường như lặng đi , cả đôi mắt cũng đã ửng đỏ lên , ông không cách nào làm bản thân ngừng run rẩy . Từng câu , từng lời nó nói như một tảng đá nặng đè lên trong lòng ông , quả thực kể từ ngày đó ông không có một ngày yên ổn . Ông luôn thấy bức bối khó chịu , bị sự cắn rứt lương tâm giày vò . Đạo gần đây những con ác mộng về hai mươi năm trước lại xuất hiện nhiều hơn trong giấc ngủ của mình hơn , khiến đi ngủ cũng là một cực hình với ông . Ông biết ông không còn đường lui cũng chẳng thể trốn tránh được nữa .

_ “ Tôi sẽ nói , nói ... nói tất cả những gì tôi biết ” _ Khi mà ông đã áp chế được sự run rẩy trong bản thân xuống ông mới lên tiếng . Nó và hấn cùng im lặng chờ đợi . chờ đợi sự thật đã bị vùi lấp nhiều năm về trước .

_ “ Năm đó tôi đã hơn bốn mươi tuổi , nếu nói là tuổi trẻ bồng bột thì thật là nực cười , dù biện bạch bao nhiêu lí do cho bản thân thì cuối cùng vẫn là sự ích kỉ , hèn nhát , tham lam của bản thân mà thôi . Có lẽ cả đời này tôi cũng không quên được , đó là vụ án lớn nhất mà tôi tham gia , có lẽ vậy . Cô nhi viện đó liên tục được báo án , đều là những đứa trẻ . Tất cả chúng đều là do tôi khám nghiệm tử thi . Những đứa trẻ đó do tự sát hay ám sát thì tôi không dám khẳng định tôi chỉ biết cơ thể chúng có rất nhiều vết thương , nhiều đến mức tôi dám chắc một đứa trẻ mà phải chịu đựng không cần làm gì hơn cũng đủ để chúng hóa điên , đều là những vết bầm tím vết rách nông sâu đều có , những vết thương nếu là do tự chúng gây ra thì đó là điều hết sức phi lí . Và ... ” _ Ông hít một hơi sâu , trong mắt bây giờ chỉ toàn là những dẫn vật và đau đớn . Cả đôi mắt đỏ ngầu cả lên , những giọt nước mắt đọng trong đó trực trào , những giọt nước mắt của sự hối hận muộn màng .

_ “ Tất cả những đứa trẻ do tôi khám nghiệm đều có chung một điểm trong cơ thể chúng đều chứa một lượng lớn chất kích thích đủ để làm cho thần kinh của những đứa trẻ này không chịu nổi mà hóa điên và tất cả chúng đều có dấu hiệu bị xâm hại tình dục ... ” .

Nó có cảm giác như ai đó vừa lấy một chậu nước đá tạt vào người nó vậy , lạnh toát . Bàn tay hấn cũng vô thức mà nắm chặt lại .

_ “ Tôi đã ... đã làm một chuyện đáng chết , khi tôi chuẩn bị đưa báo cáo khám nghiệm tử thi thì đột nhiên có người lạ mặt xuất hiện hấn đưa cho tôi một phong bì rất nhiều tiền hấn nói hấn còn có thể cho tôi hơn thế chỉ cần tôi thay đổi kết quả khám nghiệm và giữ im lặng , còn không cả gia đình tôi đều sẽ phải chết . Lúc đó tôi như bị ma nhập vậy , con quỷ tham lam dường như chiếm trọn tâm trí tôi , thật sự tôi không muốn thế , hãy ... hãy tin tôi ... tôi ... tôi đã thay đổi kết quả khám nghiệm . Tôi tự biện bạch cho mình dù sao những đứa trẻ đó cũng đã chết rồi . Tôi ... tôi đã rất hối hận Những ngày sau đó là một chuỗi ngày ám ảnh với tôi , cả ngày nom nớp lo sợ đến tối lại bị những con ác mộng giày vò , tôi như ngồi trên đồng lửa , bồn chồn sợ người phát hiện , vì dù có thay đổi kết quả khám nghiệm thì vụ án này cũng có rất nhiều điểm khả nghi . Nhưng điều khiến tôi hết sức bất ngờ là vụ án được kết thúc rất nhanh , với kết luận tự sát . Đó là tất cả những gì tôi biết ” .

Ông ta nói xong cả người tựa hấn vào sô pha trong lòng như trút được hết nặng nề , giọt nước mắt từ đôi mắt đỏ ngầu ấy cũng lặng lẽ trượt xuống . Ông đã chịu sự giày vò hơn hai mươi năm và chắc chắn cho đến cả lúc chết . Ông vốn chưa có một ngày sống yên , từng ngày từng ngày ông vốn đều nhận sự trừng phạt do những gì mình gây ra , chuyện này đã xảy ra bao nhiêu năm thì chính là dẫn vật ông ta bấy nhiêu năm . Vì chuyện này ông ta chưa có một ngày cảm thấy yên ổn , bây giờ nói ra được hết rồi thì ra lại nhẹ lòng đến thế .

Nó rơi vào trạng thái trầm tĩnh , vụ án của thể kết thúc nhẹ nhàng đến vậy chắc chắn là có sự nhúng tay của một cây đại thụ rồi , quả nhiên làm người có tiền vẫn tốt hơn cả mua mười mấy mạng người rẻ mạt đến thế . Nó khẽ cười nhạt trong lòng .

_ “ Tốt nhất đừng để ai biết ông đã nói ra chuyện này ” _ Nó vừa đứng lên vừa nói , nó đã có câu trả lời nó cần nó vốn không muốn ở lại đây thêm nữa .

Nó và hấn đi ra khỏi cổng , nó quay người nhìn lại ngôi biệt thự , đẹp đến là thế , nhưng có khi nơi đây là thứ tiền nhor bản ngày đó cũng nên , cũng có thể ngôi nhà này được xây lên từ mười mấy mạng người , ngôi nhà này cũng đắt giá đấy chứ . Mạng con người thật rẻ mạt , mạng những đứa trẻ đó thì lại càng rẻ hơn vì chúng bị chính cha mẹ mình vứt bỏ , vì chúng chỉ là những dân đen thấp cổ bé họng , là tầng lớp dưới đáy của xã hội chúng có biến mất liệu mấy ai quan tâm , mấy ai thương xót . Rồi khỏi đó nó và hấn đến một quán ăn gần đó , gọi mỗi người một suất cơm , không biết là do ở đây nấu tệ hay do tâm trạng nó không tốt thật sự nó cảm thấy thật khó nuốt trôi , cứ có cái gì đó nghẹn nghẹn ở cổ đến phát đau . Nhìn biểu hiện của nó , hấn không nói gì đặt vào bát nó vài miếng thịt trong suất cơm của mình , nó cau mày nhìn hấn thì hấn chỉ cười cười đáp :

_ “ Tôi không thích ăn bỏ đi thì lãng phí quá thôi thì bà ăn đi ” .

_ “ Ông coi tôi là cái thùng rác đấy à ” _ Nó cau có nói .

Hấn thì méo mặt nó là heo chực , tình huống như vậy thì nó nên cư xử vậy sao thật hết nói nổi . Không phải hấn không thích ăn , mà chỉ là muốn nhường cho nó , lãng mạng là thế mà bị nó hiểu thành thế này . Dù miệng nó thì nói thế nhưng vẫn rất tự nhiên gắp miếng thịt đó bỏ vào miệng , khẩu vị tự nhiên cũng được cải thiện một chút , trong lòng cũng thấy thoải mái hơn .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Quá Khứ Bị Vùi Lấp (Phần 3)

Sau khi giải quyết bữa ăn thì nó và hấn bắt xe quay lại cục cảnh sát, vừa vào trong đã là một đám ồn ào, nó thật không hiểu ở đây nữ giới là dân tộc thiểu số, nam giới ở đây chiếm đa số thế mà lúc nào ở đây cũng giống một cái chợ. Thậm chí mấy ông chủ ở đây bà tám hết sức, hàng xóm ngoại tình, vợ chồng hàng xóm cãi nhau, thậm chí cả chó nhà hàng xóm sinh được mấy con cũng mang ra mà tám chuyện được. Nhưng hôm nay tự dưng đặc biệt ảm ỉ, khiến nó có chút chú ý, đến cả mấy nữ giới hiếm hoi được coi là điếm đàng chăm chỉ cũng bỏ dở bàn làm việc của mình tụ tập lại mà xì xầm to nhỏ.

Thấy nó thì Quân đặc biệt nhiệt tình kéo nó lại nhập hội, chú Hùng pháp y nói bằng một cái giọng cực kì kích động:

__ “Siêu cấp soái c, thần đồng đã đến đây rồi” __ Thậm chí ông chủ này còn kích động đến mức đập bôm bốp vào vai nó làm nó chỉ hận không thể cho ông chủ này một đạp văng ra xa cho rồi.

__ “Có mại ra ăn được không?” __ Nó bực bội gạt móng vuốt của chú Hùng pháp y xuống.

__ “Nhưng mà thật sự rất rất đẹp trai, so với tên này còn có chút góc cạnh hơn, nam tính hơn” __ Chú Hùng vẫn không chịu bỏ cuộc lồi lồi kéo kéo nó để nói, thậm chí còn dùng hấn để khẳng định tính đúng đắn trong lời nói của mình.

Hấn nghe vậy thì lập tức nhăn mày, không phải hấn yêu bản thân mình đâu, nhưng tên kia đầu cua tai nheo thế nào mà lại dám nói là hơn hấn chứ, hấn tự thấy bản thân mình rất hoàn hảo, vốn còn chưa gặp được người hơn mình.

Nói đến mức này nó cũng muốn xem tên kia là thần thánh phương nào, nó vốn là con gái không có chê trai đẹp đâu.

Nó và hấn hai người không hẹn mà đưa ánh mắt dán vào cửa văn phòng ba nó, rất nhanh cánh cửa đó mở ra một ông chủ béo múp míp bước ra, nó và hấn cùng trở mắt nhìn, đây là soái ca? Một cảm giác bị lừa không hề nhẹ, nó quay ra sút vào mông Quân một cái, rồi trừng mắt cảnh cáo, Quân nhăn nhó vì đau, đùa chứ nó có phải con gái không vậy? Cậu cũng cảm thấy hết sức là oan uổng.

__ “Không phải người đó, người kia cơ” __ Quân mặt mày oan ức chỉ trỏ về phía văn phòng ba nó.

Nó quay người lại quả nhiên có thân ảnh của một thanh niên, đẹp quá, đó là nhận định đầu tiên của nó về tên con trai này, quả nhiên rất góc cạnh, rất nam tính còn rất có khí chất. Đây được gọi là nam thần sao? Nó đang mê mải nhìn thì đột nhiên thấy quen quen, quả thật rất quen. Đang mê mải trong suy nghĩ thì đột nhiên có một giọng nhạo báng lớn vồn chui vào tai nó:

__ “Sao thấy đẹp không?”.

Nó bùng tỉnh khỏi suy nghĩ quắc mắt nhìn tên trai đẹp kia, trai đẹp thì cũng ham thật nhưng thái độ là đây đích thềm. Đột nhiên nó nhớ ra là giọng nói này, khuôn mặt này. Đây chẳng phải tên chết tiết rãnh rồi đi phá nó ở vụ án trước sao, còn dám để nó gặp lại xem lần này nó trị tên này thế nào.

__ “Xem ra cô nhớ ra tôi rồi nhỉ? Chính thức giới thiệu chứ nhỉ, tôi tên Trần Minh Hiếu” __ Hiếu vừa nói anh ta vừa giơ tay ra trước mặt nó. Bàn ta thon dài đặc trưng của những tên công tử bột.

__ “Trịnh Băng” __ Nó không mấy thân thiện bắt tay lại. Khi bắt tay nó mới phát hiện ra ở bàn tay thon dài ấy có vết chai dấu hiệu của những người dùng súng.

Lông mày lúc này của hấn nhăn lại đảm bảo có thể kẹp chết ruồi, khó chịu quá, sao nó và tên chết tiết này lại quen nhau. Sao hấn cứ cảm thấy bất an thế này, rốt cuộc hai người này quen nhau thế nào đây?

__ “Hai người quen nhau à?” __ Quân lên tiếng hỏi, xem ra không phải mình hấn là tò mò.

__ “Không quen” __ Nó lên tiếng

__ “Có quen” __ Đồng thời Minh Hiếu cũng lên tiếng.

Hai người cùng nói một lúc nhưng nội dung lại khác nhau làm mọi người lại càng hiểu kì hơn về mối quan hệ giữa bọn họ. Còn nó thì bực mình quay ra trừng mắt với Minh Hiếu. Quen sao, nó cũng không có cái nỗi bất hạnh đó, cũng chỉ là xui xẻo ngồi với nhau một lúc thôi mà.

Còn anh ta thì quay ra cười cợt với nó, nhưng Hiếu bỗng cảm thấy một dự cảm không tốt, đảo mắt thì liền thấy hấn mặt mày đầy sát khí đang đứng bên cạnh nó, nhìn bộ dạng “chồng bị vợ cầm súng” của hấn làm Minh Hiếu nhận ra ngay một số điều. Nơi này cũng thật thú vị, xem ra những ngày tiếp theo của anh không sợ nhàm chán nữa rồi.

__ “Bây giờ trong cục cảnh sát chúng ta có đến ba soái ca , mọi người nói xem sau này cục cảnh sát chúng ta có phải là bảnh nhất trong ngành rồi không? Sẽ không ít nữ sinh chú ý đến , tôi thấy tương lai của mình bây giờ thật là sáng lạn quá đi ” __ Quân vừa nói vừa không ngấm mồm lại được vì mà cười.

__ “Không phải anh càng bị dim xuống đấy thôi sao, có gì mà vui vậy chứ? ” __ Nhìn bộ dạng vui sướng của Quân , nó nhin không nổi liền châm chọc anh ta.

__ “Quá đúng, nhỏ nhắn, lịch lãm, đáng yêu thì có nhóc Vũ. Lạnh lùng, đẹp trai, phong cách thì có Phong Thiên. Âm áp, lẳng tử, phóng khoáng thì có Minh Hiếu, thế này không phải cậu đứng cạnh họ thì chẳng phải bị người ta coi không khác gì đồng phân thôi sao? ” __ chú Hùng pháp y cũng lên tiếng cùng nó đá kích sự tự tôn của Quân.

Đến nước này thì Quân ngoan ngoãn ngậm miệng lại, vẫn cười nữa thì có mà điên. Những lời nói trên của hai người quả thật quá khốn nạn, nhưng mấy câu khốn nạn ấy câu nào cậu cũng thấy đúng mới chết chứ. Nhưng không sao cậu không được bề ngoài nhưng cậu tự thấy tâm hồn mình đủ tao nhã, thanh cao các cụ vẫn nói "tốt gỗ hơn tốt nước sơn mà". Tin rằng ở một ngày không xa tất cả con gái sẽ nhận ra điểm tốt này của cậu mà thôi, nghĩ đến đây cậu lại một lần nữa nở nụ cười vênh vênh tự đắc mà nói:

__ “Không sao, về ngoài thì cũng có ngày tàn theo thời gian, tâm hồn mới trường tồn mãi mãi , tôi tự thấy tâm hồn mình đẹp hơn bất cứ ai .”

__ “Người xem mấy bức ảnh này tâm hồn còn đẹp được sao ? ” __ Nhóc Vũ rất đúng thời điểm từ đầu chui ra lõi từ ngăn kéo bàn làm việc của Quân lôi ra mấy bức ảnh của mấy cô người mẫu chân dài ăn mặc thiếu vải. Trong mắt thằng nhóc đều là ý cười.

Nụ cười trên mặt Quân đông cứng tại chỗ, anh nhớ anh đâu có đắc tội gì với tổ tông nhỏ này đâu. Sao lại chơi anh một vở đến chút thể diện anh cố vớt vát cũng không thể giữ thế này, sau này bảo sao anh sống ngẩng cao đầu được. Mọi người xung quanh không hện mà cũng nhìn anh với ánh mắt đầy khinh bỉ, nó thì đặc biệt ưu ái tặng thêm một câu đầy tính chất mỉa mai:

__ “Quả nhiên tâm hồn rất đẹp, rất hoàn mĩ” .

Sau đó ai về bàn lấy , nó với hần cũng quay trở về chỗ của mình. Vừa ngồi xuống nó đã đứng phắt dậy sao nó với tên Minh Hiếu kia lại ngồi đối mặt nhau thế này, không phải đen đuôi đến vậy chứ sao vận đen cứ ám nó không buông thế. Không những vậy rất nhanh chóng nó nhận được một cái tin còn đáng hận hơn, tên Minh Hiếu kia được xếp chung nhóm với nó và hần. Khi nghe tin này nó cảm thấy không khác gì sét đánh giữa trời quang, nó không một chút chần chừ lao lên phòng ba nó hỏi cho ra lẽ cuối cùng nhận về cũng chỉ một câu: “Ba là xếp ba có quyền, ra ngoài?”. Nó nghe xong cũng chỉ có thể gào khóc trong lòng: "Đã đảo chế độ độc tài, không có nhân quyền".

Mọi chuyện xui xẻo cứ nhằm nó nó tông vào làm nó không cách nào tránh né hay chống đỡ được làm tâm trạng nó càng như có một đám mây đen u ám trên đầu, tính khí cũng trở nên nóng nảy, cáu gắt và khó chịu làm mọi người cứ nhìn thấy nó là vội né ngay, họ cũng không muốn mình làm vật hi sinh đâu. Tránh được nên tránh thì hơn. Chú Hùng pháp y cũng không dám ở đây tám chuyện nữa lĩnh ngay về phía lãnh thổ của mình.

Ấy vậy mà hần lại cứ bám theo nó nhằng nhẵng không buông, nó xem tài liệu hần kéo ghế ngồi xem cùng, nó đi lấy nước hần cũng tò tò theo sau, đến cả vào nhà vệ sinh hần cũng bám theo không tha. Nó từ trong nhà vệ sinh ra thì hết chịu nổi, nổi khùng với hần luôn:

__ “Rốt cuộc ông muốn gì hả ?”.

__ “Tôi rảnh thôi mà” __ Hần lấy ra một cái lí do hết sức là trêu người mà quăng cho nó.

Nó nóng máu chửi nhau với hần một trận, cục cảnh sát hằng ngày trong giờ làm việc cũng không được coi là yên tĩnh tuyệt đối nhưng cũng được xem là bình yên, nhưng bây giờ khắp nơi đều vang lên giọng nói của nó, khiến mọi người không kiềm được mà thờ dài mấy cái, quả nhiên con gái mới lớn tính khí rất thất thường. Vừa ngồi vào chỗ nhóc Vũ lại từ đầu chui ra đập lên bàn một tập tài liệu, sau đó chẳng thèm nói thêm gì thông dong bỏ đi. Nó nhìn theo cái bóng đáng nhỏ nhắn đang xa dần ấy mà cảm hèn, nó là chị hay thằng quý con kia là bố nó đây, thái độ kiêu gì vậy chứ.

Giờ tập tài liệu ra, đang tựa vào ghế cũng phải bật ngồi thẳng dậy, là thông tin của người duy nhất hóa điên không chết ở cô nhi viện “tình thương”. Thằng nhóc này quả nhiên là thần thánh, nó giờ tập tài liệu đó ra bên trong có ghi một số thông tin cơ bản như tên, tuổi, giới tính. . . . Nhưng cái nó để ý đến không phải mấy thứ đó mà là: “Hiện đang ở bệnh viện tâm thần điều trị tâm lí”. Đúng thứ nó cần là một nhân chứng sống, một người biết về quá khứ bây giờ còn có được người trực tiếp liên quan thế thì còn gì bằng chứ. Nó lập tức kéo hần chạy ra ngoài đang tính bắt một chiếc taxi thì một chiếc ô tô thể thao màu xanh dừng ngay trước mắt nó, kính đen từ từ hạ xuống hiện ra bộ mặt đáng ghét của tên Minh Hiếu kia. Anh ta ra hiệu cho tụi nó lên xe, nó cũng không cần nghĩ nhiều trực tiếp lôi hần lên xe, đến nước này có xe không đi có mà bị ngu, chỉ là nó thắc mắc tên này là vô tình đến hay biết thông tin mà đến.

Câu hỏi này của nó rất nhanh chóng được giải đáp, vì địa điểm nó đến là bệnh viện thần kinh của thành phố, mặc dù nó chưa hề nói là mình muốn đi đâu. Thông tin tên này cũng nhanh vậy sao, chắc chắn nhóc Vũ sẽ chẳng cung cấp thông tin cho anh ta đâu, vậy là do tên này tự đào ra sao? Xem ra tên này cũng không phải hạng xoàng.

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Quá Khứ Bị Vùi Lấp (Phần 4)

Tại nó sau khi dò la tin tức thì biết được số phòng của người tại nó muốn tìm, bọn nó nhanh chóng đi về phía đó, cả đoạn đường gặp không ít người điên họ phát cuồng, la hét chạy dọc hành lang. Nó nghi ngờ nếu sống ở đây lâu không điên thì bản thân cũng hóa điên mất, sống như này còn ý nghĩa sao? phải có bao nhiêu chuyện xảy ra mới khiến họ trở thành như thế này.

Nó đẩy cửa bước vào căn phòng số 112, bên trong nằm ngoài sức tưởng tượng của nó, gọn gàng thế này là nơi ở của một người tâm thần sao, phòng nó cũng không gọn đến vậy, hay do họ ở đây làm việc tốt.

Trong căn phòng bao trùm là ánh sáng chiều le lói cuối ngày, cả căn phòng được nhuộm một màu cam, khiến làm con người ta cảm thấy rất khó chịu cùng bức bối, chứ không như ánh sáng lúc bình minh. Một cô gái mặc bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình với mái tóc rối tung không có quy luật, đứng yên lặng bên chiếc cửa sổ nhìn vắn vơ ra ngoài, trong mắt đều là một sự trống rỗng.

Nó đi đến gần đưa tay chạm vào vai cô gái đó, cô ta từ từ quay lại nhìn nó, không có vẻ hoảng loạn hay điên cuồng gì như những bệnh nhân kia hết, mà đó là một sự trầm lặng, nói đúng hơn là một cái xác không hồn, sống mà không hề có cảm xúc. Nhìn vào đôi mắt trống rỗng đang chiếu vào mình tự nhiên nó cảm thấy ớn lạnh. Ánh mắt nó lập tức tránh né nhìn ra chỗ khác, đôi mắt vô tình lướt qua đôi tất của cô gái, trời nóng đến vậy cô ta vẫn đi một đôi tất, hơn nữa đôi tất này lại là hai chiếc khác nhau hoàn toàn từ màu sắc cho đến kiểu dáng. Đó có lẽ là điểm duy nhất chứng minh người con gái này bị điên loạn.

Nó kéo tay cô gái để cô ngồi xuống cái ghế trống gần đó sau đó ngồi xuống trước mặt cô, đôi tay nhẹ cầm lấy đôi tay của cô gái đó. Cô gái đó vẫn nhìn nó bằng một ánh mắt trống rỗng không có biểu hiện gì, nhìn cô gái không khác gì một con búp bê hết.

“ Quay trở lại quá khứ của bản thân một chút được không?” Nó lên tiếng hỏi khẽ, nó biết khiến một người quay lại quá khứ khiến bản mình hóa điên là một việc rất tàn nhẫn. Vì những hồi ức đẹp không đủ lớn để lấn át đi những nỗi đau trong lòng, khiến họ phát điên, khiến họ nhớ lại không khác gì đem trái tim họ một lần nữa đâm nát.

Nhưng đáp lại nó vẫn là một ánh mắt trống rỗng vô hồn, một khuôn mặt không biểu cảm. Nó dường như đã muốn bỏ cuộc, nó định tìm một bác sĩ tâm lý đến rồi tiếp tục nhưng đột nhiên lúc này giọng Minh Hiếu vang lên:

“ Một người xếp được tủ đồ của mình gọn gàng đến vậy, mọi thứ đều được kết hợp tốt như vậy lại đi nhằm đôi tất sao. Tôi không biết cô điên thật hay điên giả, nhưng tôi không tin chuyện trước kia cô không hề nhớ gì, nó phải để lại cho cô một dấu ấn rất sâu đậm chứ ” Không chỉ là giọng nói sắc lạnh, đậm sâu mà còn là một ánh nhìn đầy dò xét khiến người khác khó mà trốn tránh.

Nó tính quay qua lườm Minh Hiếu thì động tác quay đầu của nó bỗng khựng lại, nó không có nhìn nhằm đôi tất ấy lúc này đã nhìn thấy một ánh nhìn về phía Minh Hiếu thậm chí lông mày còn đã nhíu lại. Nhưng rất nhanh khuôn mặt đó lại trở về lúc nó nhìn thấy lần đầu. Nhưng nó chắc chắn nó không hề hoa mắt thị lực nó rất tốt.

“ Người năm đó là ai?” Nó lên tiếng hỏi lần nữa.

Lúc này cô gái đó bỗng giằng mạnh tay của cô ta ra khỏi tay nó, rồi chạy xô vào một góc tường trên mặt đều là sự kinh hoàng cùng sợ hãi. Cả người cô co lại ôm lấy mình co cụm lại góc tường, cả người không ngừng run lên trên mặt toàn là nước mắt. Rồi cô ta đột nhiên đập đầu mình vào tường. Lúc này hần từ đầu mới vội xông đến lôi cô ta ra khỏi tường, dùng hai tay kim cô ta lại, rồi nói to:

“ Nhấn chuông đi ” Lúc này nó mới phản ứng chạy đến cái chuông mà nhấn gọi bác sĩ tới.

Bác sĩ nhanh chóng chạy vào kim cô ta xuống và tiêm cho cô ta một mũi an thần. Lúc này cô ta nhanh chóng đi vào giấc ngủ, nó đứng đó nhìn cô gái đó. Trong đầu dội lên không biết bao nhiêu là thắc mắc, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại không muốn nói? Cô ta muốn che dấu điều gì hay còn vì một lý do nào khác? Nó thật sự nghĩ không một người bình thường tại sao lại giả điên, chắc chắn lý do không phải thích nơi này rồi, kẻ thích nơi này cũng chỉ có kẻ điên mà thôi.

“ Tình trạng cô gái này thế nào?” Nó còn đang chìm vào dòng suy tư thì bỗng nghe giọng nói của hần vang lên.

“ Bây giờ tình trạng đều khá ổn. Cô gái này là bệnh nhân tôi trực tiếp điều trị từ đầu, lúc đó tôi mới ra trường và vào đây làm, cô ta là bệnh nhân đầu tiên và là bệnh nhân khám sâu trong trí nhớ tôi nhất, khi cô ta được đưa đến đây vẫn còn là một đứa trẻ mình đầy vết thương, tâm trạng lúc nào cũng hoảng loạn, rất nhạy cảm khi có người tới gần, quả thật lúc đó tình trạng rất tệ ” Một bác sĩ ngoài bốn mươi tuổi đứng ra nói, trong tròng mắt là tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

“ Vậy chú còn nhớ khi đến đây cô ta trong lúc hoảng loạn có nói gì không?” Hần lên tiếng hỏi tiếp.

“ Không hề, cô ta lúc nào cũng im lặng nếu có nói thì cũng chỉ là những tiếng gào thét, cô ta tuyệt nhiên chưa nói gì kể cả lúc ngủ ” Vị bác sĩ đó quả quyết nói.

“ Có những ai từng đến thăm cô ấy không ?” Lúc này Minh Hiếu mới mở miệng hỏi.

“ Cô ta vốn là trẻ mồ côi ngoài viện trường viện mồ côi đến xem tình hình thì còn có ai chứ ”.

__ “Thuốc an thần bao lâu thì hết tác dụng” __ Nó hỏi đưa mắt nhìn về phía cô gái đang nằm trên giường kia, một thân ảnh mong manh ở trong bộ quần áo viện rộng thùng thình, khuôn mặt thì hốc hác, có vài sợi tóc bết lại trên má do nước mắt, nhìn vô cùng đáng thương. Đã có chuyện gì lại có thể hủy hoại nhiều con người đến thế, nó muốn xé toạc tấm màn che chết tiệt này để hỏi cho ra sự thật.

__ “Liều nhẹ chỉ tầm hơn hai tiếng thôi” .

__ “Mọi người ra ngoài đi, tôi muốn ở lại cùng cô gái này” __ Nó nói.

Bác sĩ có chút ái ngại nhưng sau đó cũng đi ra, hần và Minh Hiếu cũng chân chừ một lát rồi đi ra ngoài. Trong phòng còn lại một mình nó với cô gái kia. Nó đi về phía cửa sổ đứng lặng ở đó, đột nhiên có một câu nói vang vọng trong đầu nó : “ Cái thế giới này như bản lăm nó không đáng để chúng ta trân trọng” . Đó là câu nói của chị ấy, người đã đối xử rất tốt với nó , luôn chăm sóc nó, rất tin tưởng nó, người coi nó như em gái tâm sự với nó mọi điều và thứ nó trả lại là sự dối trá, là sự phản bội, là ép chị ấy phải chết. Nghĩ đến đây trái tim nó lạnh toát, cơ thể nó cũng run lên. Bất giác mắt nó cay xè rồi nó cảm nhận được một thứ nóng hổi đang từ trên mặt nó trượt qua má nó rồi trượt xuống cổ. Lâu lắm rồi nó mới khóc, trong lòng tự thấy trời dấy một nỗi sợ vô hình. Năm đó phải chăng nó sai rồi? Có bao nhiêu cách giải quyết vậy mà cuối cùng nó vẫn là lựa chọn cách cực đoan nhất, nó thật tội tệ.

Cứ như vậy, từng hồi ức xưa cũ bị nó chôn chặt từng mảnh ghép một ủa về, sắc như một một dao cứa từng nhát từng nhát vào trái tim nó, đau lắm. Kí ức đó chính là sự trừng phạt với nó bao năm qua, mỗi lần nhớ lại là một lần nó khó chịu, bứt rứt, đau nhói, đến ghét bản thân mình vô cùng, nhưng rồi lại tuyệt vọng để những cảm giác đan xen ấy cứa toạc vết thương chưa kịp lành sẹo trước đó, nó không biết làm gì hơn ngoài tự mình im lặng liếm láp vết thương. Nó đáng bị như vậy.

Nó không biết bản thân đứng bên cửa sổ bao lâu rồi, chỉ biết mặt trời đã lặn, ánh đèn khắp nơi được thấp sáng, chân nó cũng tê cứng. Lúc này nó mới quay người lại bất gặp ánh mắt nhìn từ người trên giường bệnh đang nhìn nó chăm chú như là hiểu kì hay đúng hơn là dò xét.

__ “Cô rốt cuộc đang che giấu cái gì vậy ” __ Nó hỏi cô gái nhưng cũng là đang hỏi chính mình. Bàn chân nó bước nhẹ về phía cô ấy, chân nó tê hết lên bước đầu còn có chút cảm giác đây không phải chân của mình.

Cô gái đó vẫn chỉ nhìn nó mà không hề có ý trả lời.

__ “Tin tôi được không?” __ Nó đi đến gần ngồi xuống cạnh mép giường , đưa tay gạt mấy sợi tóc của cô gái đó rồi nhẹ nói.

__ “Tôi đã được nghe nó, đã làm theo nó và tôi đã phải trả giá” __ Cô gái đó lúc này mới khẽ nói, giọng nói trầm thấp khàn khàn, lại như vô tình.

Đôi tay nó khựng lại giữa không gian một chút rồi mới thu về, đúng nó lấy gì để người khác phải tin nó. Nó cũng đã từng lừa gạt, phản bội lòng tin của rất nhiều người.

__ “Quá khứ cứ để nó ngủ yên, hà có gì phải đào xới mọi chuyện” __ Cô ta thấy nó im lặng mới tiếp tục nói.

__ “Cô không thấy tức giận, oan ức sao? Cô đã mất đi tuổi thơ, tuổi thanh xuân, mất đi bạn bè ...”

Nó chưa kịp nói hết câu thì cô gái đó đột nhiên hơi cao giọng ngắt lời nó.

__ “Thế thì đã sao, những đứa trẻ mồ côi thì phải đáng nhận lại như thế, vì đến ngay cả bố mẹ chúng cũng không yêu thương chúng, cũng vứt bỏ chúng, cũng không cần chúng” .

Nghe được câu này nó lại thấy chua chát và cũng thật mỉa mai, nó im lặng dường như do không còn gì để nói cũng có thể không biết phải đáp lại thế nào, nó không phải họ, nó mãi không thể hiểu được những gì họ đã trải qua, những gì họ cảm thấy và chịu đựng. Vì vậy nó càng không có quyền bình luận hay khuyên nhủ gì họ hết.

__ “Nhưng chỉ cần cô nói cho tôi biết tôi có thể giúp cô trút mối tức giận này” __ Thay vì khuyên nhủ nó thẳng thắn đưa ra một lời hứa.

Cô gái đó liền nhìn nó chăm chăm, nó có thể thấy sự dao động trong tròng mắt của cô ấy. Không phải cô ta không tức giận, không phải là không oán hận chỉ là giữ trong lòng lâu quá khiến cảm xúc cô cũng bị chai lì.

__ “Năm đó cũng đã có một người mặc quân phục nói với tôi như vậy, nhưng sau đó tôi không còn thấy ông ta nữa. Chỉ thấy những hi vọng mà tôi gửi gắm dần bị trả đũa, nhấm nát không một chút thương tiếc. Những ngày tháng sau đó còn kinh khủng hơn bao giờ hết. Đơn giản vì tôi chỉ là một đứa trẻ mồ côi, vì tôi hèn mọn mà vẫn đòi sự công bằng” __ Cô ta rời khỏi giường đi về phía cửa sổ.

__ “Tôi sẽ có hết mình” __ Nó vẫn không từ bỏ mà kiên định nói tiếp.

Cô gái đó đứng đó im lặng nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài, hôm nay trời giăng kín mây, không khí oi ả báo hiệu sắp có một trận mưa giông, những ánh chớp phía chân trời liên tục lóe lên. Ngay sau đó tiếng mưa ào ào trút xuống, bốn bề yên tĩnh giờ bao trùm toàn là tiếng mưa. Những đợt sấm nổi nhau gào thét bên ngoài cửa sổ, từng đợt sét rạch ngang bầu trời đủ khiến con người ta hoảng loạn. Nhưng cô gái bên cửa sổ kia vẫn rất bình lặng đứng qua lăng kính cửa sổ mà nhìn ra bên ngoài, thậm chí còn khẽ mỉm cười:

__ “Tôi đã từng không thích mưa bởi nó mang đến sự ẩm ướt và bẩn thỉu. Nhưng bây giờ mỗi lần mưa tôi lại thấy nhẹ lòng hơn, bớt cô đơn hơn. Khi trời mưa tôi còn cảm thấy ông trời vẫn còn xót thương những người như tôi.” __ Cô gái ấy đặt bàn tay mình lên lăng kính cửa sổ khẽ nói sau đó khẽ ngâm nga hát một bài hát mà nó chưa từng nghe.

Sau khi kết thúc giai điệu bài hát, cô ta mới quay người lại đối diện với nó, rồi đôi mắt cô dần trở nên kiên định chứ không còn vẻ hững hờ nữa.

_ “Hãy giúp tôi, tôi sẽ nói hết mọi...” _ Nhưng câu nói của cô gái chưa hết câu thì bỗng nó nghe thấy một tiếng “ĐOÀNG” xé nát cả tiếng mưa ngoài kia lẫn tiếng sấm đang vang dội, nối tiếp sau đó là một tiếng “CHOANG”. Tim nó như ngừng đập, trong lòng dội lên cảm giác kinh hoàng cùng sợ hãi. Lặng cửa sổ đằng sau cô gái vỡ tan, một màu đỏ lan ra trước ngực cô gái, lan dần ra chiếc áo bệnh nhân. Trong đôi mắt cô gái chứa đựng sự kinh hoàng, rồi là nỗi tiếc cuối cùng lại là bình thản. Trên môi cô là nụ cười rồi thân ảnh ngã xuống.

Nó vội lao người nhấn chuông ở gần đó rồi lại lao về phía thân ảnh cô gái, nó kịp nhìn xuyên qua màn mưa điên cuồng kia một bóng người ở tòa nhà sát đối diện một bóng người đang khuất dạng. Đầu óc nó dường như trống rỗng, rồi hết lên không biết phải làm sao, cô gái kia nằm dưới đất nhìn về phía nó như muốn nói điều gì đó. Nó vội ghé sát tai lại gần, giọng nói yếu ớt truyền vào tai nó:

_ “Gốc... cây... sửa...” _ Vừa nói xong cô gái đó lăn ra bất tỉnh, như đã trút hết sức tàn cuối cùng, nó hoảng loạn đặt cô ta xuống, tìm cô ta dường như ngừng đập. Nó không một giây do dự đâm liên tục vào ngực cô ta.

Rất nhanh sau đó vài bác sĩ chạy tới nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi sửng sốt vài giây sau đó liền gọi điện điều xe đưa bệnh nhân tới bệnh viện để cấp cứu. Đây vốn là bệnh viện thần kinh không thể giúp gì được. Nhờ nó cấp cứu kịp thời tìm cô gái đó đã yếu ớt đập trở lại. Đưa cô gái đó lên xe xong, nó quay người chạy về phía tòa nhà của tay bắn súng kia. Nó biết đến đó tên kia chắc chắn đã không còn ở đó nữa nhưng nó vẫn cần đến xem một chút.

Rất nhanh nó đã đứng trên sân thượng, trời vẫn mưa nặng hạt. Quần áo nó đã ướt hết, nước mưa xối mạnh vào mặt đến mức nó cảm thấy mờ mắt thôi đã là một việc rất khó, nước xối mạnh vào mắt làm nó cảm thấy đau rất. Từng đợt chớp vẫn lóe lên, từng đợt xẹt rạch ngang đầu trời như muốn xé toạc cái quá khứ bản thù, từng đợt sấm gầm gào không ngừng. Bây giờ nơi đây cũng khiến trời phẫn nộ.

Nó đi lại gần nơi vị trí nó thấy tên kia. Nơi đây đã không còn dấu tích gì, cũng phải tên kia đã bỏ đi lâu như vậy cộng thêm trời mưa nữa thì còn có thể để lại được gì. Nó bước đến đứng đúng chỗ tên kia đã đứng, đưa mắt nhìn. Quả thật đây đúng là vị trí lý tưởng để ngắm bắn vào gian phòng vừa rồi. Tên này sau khi bắn cô gái kia có thể dễ dàng ngắm bắn nó vậy mà lại không ra tay đuổi cùng giết tận, vậy là tên này chỉ có ý xử cô gái kia thôi cách hành xử như vậy chỉ có những tay sát thủ chuyên nghiệp được thuê mà thôi.

Vậy ai là người đã thuê tên này, là người muốn cô gái kia chết, im miệng mãi mãi, là tên biến thái trong quá khứ sao?

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Quá Khứ Bị Vùi Lấp (Phần 5)

Con mưa vẫn điên cuồng trút xuống chưa có dấu hiệu gì là dừng lại. Trước mắt nó từng ánh xẹt nhá lên sáng hắt cả vùng trời, từng đợt sét như muốn xé toạc bầu trời, xé toạc nơi đây. Tại sao nó càng muốn đến gần dường như mọi thứ lại càng trôi xa, nó ghét cảm giác bất lực bây giờ, ghét cảm giác bản thân vô dụng, cảm giác này làm nó căm phẫn, muốn đập phá một cái gì đó. Bàn tay nó siết chặt lại, móng tay bám sâu vào da thịt, cảm nhận nỗi đau từ tay truyền tới trong lòng nó mới cảm thấy khá hơn.

Qua màn mưa gào thét nó thấy hình ảnh những xe cảnh sát chạy dưới mưa đến trước cửa bệnh viện, nó vẫn đứng đó im lặng mà nhìn. Ánh mắt nó vẫn lặng nhìn qua màn mưa mù mịt đầu suy nghĩ về một cái gì đó. Nó chỉ cắt đứt suy nghĩ khi tự cảm thấy không còn hạt mưa nào rơi vào người nó nữa mặc dù tiếng mưa ào ào vẫn vang lên bên tai. Nó ngước mắt lên thì trên đầu nó có một cái ô, bên cạnh là hân cũng đã ướt nhẹp.

Nhìn thấy hân lúc này, một cảm giác mãnh liệt muốn lao vào ôm hân, muốn dựa dẫm vào hân bao trọn lấy nó. Khao khát là thế nhưng cuối cùng nó vẫn không làm vậy, nó cảm thấy nếu nó làm vậy thì rất ư là kì cục.

_ "Đi thôi" _ Giọng nói hân qua màn mưa lọt vào tai nó làm sao lại làm nó cảm thấy ấm áp hơn. Nó tham luyến cái cảm giác dễ chịu này.

Nó không có trả lời nhưng cũng nghe theo hân cùng hân đi xuống, sau đó vào xe một chú cảnh sát và quay trở về cục cảnh sát luôn. với bộ dạng của nó lúc này ở lại cũng không thể giúp được gì.

Vừa bước vào trong cục cảnh sát nó đã thấy cảm giác không lành, vừa đảo mắt đã thấy một thân ảnh nhỏ nhắn đang đứng dựa ở bàn làm việc của nó, nhìn nó với ánh mắt lạnh lẽo. Trong lòng nó tự hô lên một tiếng "thôi xong". Nó ngăn vịn lần cũng không có muốn chọc giận tổ tông nhỏ này. Nó gượng nở ra nụ cười méo mó mà đáp lại ánh nhìn đầy kinh dị của nhóc Vũ. Điều đó làm đôi mắt của thằng nhóc hơi nheo lại thể hiện sự chịu đựng thằng nhóc sắp đến giới hạn. Nó nhanh chóng thu lại nụ cười đi nhanh về phía thằng nhóc. Theo từng bước chân của nó từng giọt nước vương xuống sàn nhà, làm nó tự rửa thâm trong lòng, nếu biết nhóc con này còn ở đây nó tuyệt đối sẽ không xuất hiện với bộ dạng thảm hại như vậy đâu. Đến gần đưa đôi tay nhẹ xoa đầu nhóc Vũ:

_ "Ướt chút thôi mà" _ Nó cười cười khê nói.

Thằng nhóc đưa tay lên cầm lấy đôi tay đang vò đầu cậu định vứt ra thì vừa khi chạm đến lòng bàn tay của nó lập tức nó liền nhũn mảy, biểu hiện này của nó vốn chẳng thể qua nổi con mắt mà quai của tên tiểu quỷ này rồi. Thằng nhóc cầm tay nó xòe ra trước mặt nhìn những nốt móng tay bấm sâu vào da thịt làm cậu cảm thấy khó chịu lắm. Bà chị này của cậu sao lúc nào cũng làm mình bị thương như vậy chứ, hại cậu lo lắng suốt. Nhìn thấy bộ dạng này cậu khó chịu lắm, cũng lo lắng nữa nhưng có đánh chết thì cậu cũng không thể nói được lấy câu sến súa đâu. Vì vậy thay vì những lời quan tâm thì cậu lại trở thành một câu nói móc:

_ " Thật là mất mặt người khác" .

Nó không có nói gì nó biết thằng nhóc này vốn là đang lo cho nó thôi mà.

Đang không biết đối đáp với thằng nhóc này thế nào thì hần từ đâu xuất hiện dúi vào tay nó một cái túi sau đó nói:

_ " Đồ khố đó đi thay đi".

Nó nhìn hần đầy biết ơn nó cũng đang khó chịu lắm đây. Ngay lập tức chui thẳng vào phòng tắm của cục cảnh sát, chui vào trong nó lôi ra là một bộ quần jeans áo phông bình thường, nhưng khoan trong túi còn gì đó. Nó vắt bộ quần áo vào cái móc gần đó sau đó cho tay vào túi lôi ra, ôi lúc này mặt nó bỗng nóng bừng cả lên, là một bộ quần áo lót, lại còn màu đỏ, quần lót là cái loại ren chỉ có che được mỗi cái gì thì tự hiểu. Nó đơ mặt nhìn vào cái vật thể trong tay, nó cứ nghĩ mặt nó là trai lắm rồi ai ngờ khi trong hoàn cảnh thế này mà mặt vẫn cứ đỏ lên được. Nhưng mà nó phải bội phục độ mặt dày của hần có thể chui vào đó mà lôi ra được một bộ hoành tráng thế này thì là quá cặn lõi rồi.

Nhưng cứ để bộ quần áo ướt trên người cũng không ổn cho lắm, thôi thì cứ mặc còn quần áo bên ngoài mà. Nó mặc bộ quần áo vào người, có hơi rộng so với thân hình của nó, nhưng cũng không đến nỗi, vẫn là mặc được. Khi nó vừa chui ra ngoài thì thấy hần đi đến mặt hần cứ nhìn chăm chăm vào ngực nó, nhớ đến bộ đồ lót đỏ nó lại cảm thấy mặt mình nóng lên thẳng tay đập vào đầu hần một cái đồng thời quát lên:

_ " Háo sắc, biến thái" .

Hần nhăn nhó chẳng hiểu gì cả, oan ức nói :

_ " Tôi làm gì chứ" .

_ " Còn nói, ông mua đồ lót..." _ nói đến đây quả thực lời nó cứ nghẹn ở cổ mà không nói nổi nữa.

_ " Tôi bảo cô bán hàng cứ lấy đại đó" _ Cái này quả thật hần oan thật, lúc đó nói thật hần phải mua một cái mũ đội xùm xụp lên đầu rồi mới dám bước vào chỗ đồ lót phụ nữ, chẳng may gặp người quen thì mặt mũi đâu nữa. Hần thề rằng lúc đó hần còn ý định mua một nạ đeo vào cơ. Vào đấy, nhìn cái bà bán hàng cứ nhìn hần cười cười rồi hỏi đủ thứ hần thật sự muốn bỏ chạy, không phải vì nó thì hần có mặt mặt đến vậy không? Đúng là làm ơn mắc oán mà.

Đó im lặng, còn gì để nói chứ, nhìn thấy biểu hiện xấu hổ trên mặt nó hần dù vừa ăn nguyên một cục oan to nhưng cũng không nhịn nổi cười, biểu cảm này trên mặt nó quả là mới mẻ.

_ " Tôi tìm được thứ này nên tính đưa cho bà thôi" _ Hần vừa nói vừa đưa cho nó một tập tài liệu.

Nó đưa tay nhận lấy giờ ra xem, vừa lật đọc được vài dòng nó bắt đầu cảm thấy kích động. Không biết bằng cách nào đó hần đã lần mò ra được người nắm đó gây áp lực lên vụ án của cô nhi viện, quả không sai là một người tai to mặt lớn. Nhìn vào chuỗi thành tích dài đến vài trang nó không khỏi cười nhạo một cái trong lòng. Quả nhiên có tiền, có quyền vẫn luôn được coi là đúng.

Lâu như vậy ngoài trời vẫn chưa chịu ngưng mưa, bên ngoài đều là tiếng mưa, tiếng gió, tiếng gào thét của trời. Nó cầm tập tài liệu đi về phía bàn của mình, nó cần suy nghĩ một chút. Tựa người vào ghế đôi mắt nó khẽ nhắm lại, bây giờ đủ để nó sắp xếp lại rồi.

Bắt đầu từ những vụ án của hai mươi năm về trước ở cô nhi viện "tình thương", những cái chết bị phản liên tiếp xảy ra, dấu hiệu bị cưỡng hiếp có thể thấy đã có kẻ xâm phạm tình dục những đứa trẻ này rồi ép chúng phát điên. Sau đó chuyện này được ém đi bởi một vị "cây cao bóng cả". Nếu không phải người quan chức kia gây ra thì nhất định tên khờ nguốn mọi chuyện có liên quan rất mật thiết đến vị quan chức này. Vậy người đàn bà điên trong cô nhi viện có liên quan gì đến vụ án hay không? Tiếp theo nó có thể khẳng định hai nạn nhân nữ bị giết trong hai vụ án gần đây là người biết chuyện vụ án cô nhi viện hai mươi năm về trước mà không nói ra, vậy người giết bọn họ có hai khả năng một là bịt miệng hai là trả thù. Nhưng bịt miệng thì vốn không cần làm gây chú ý đến vậy, vậy thì chỉ còn phương na slaf trả thù. Còn cô gái sống sót duy nhất năm ấy, khi cô gái đó định nói ra thì ngay lập tức bị bắn liệu có phải cô gái đó luôn bị quan sát hay không?. Những suy nghĩ quẩn quanh đầu nó, từng thứ như dần rõ ràng nhưng mọi thứ vẫn làm nó đứng trước một lớp xương dầy mờ mờ ảo ảo. Trong đầu nó hiện lên một hình ảnh, làm nó giật mình đôi mắt nó giao động mạnh. Suy nghĩ một lát. Nó đứng bật dậy, lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc chìa đa năng sau đó kéo hần bắt một chiếc taxi đến cô nhi viện, lúc này mưa đã tạnh.

Nhưng lần này nó không có đường hoàng vào mà nó bật tường vào trong, hần tuy khó hiểu nhưng cũng không thắc mắc nhiều. Đôi khi đứng trong bóng tối, làm kẻ lén lút sẽ quan sát được rất nhiều thứ mà chúng ta không thể đứng dưới ánh sáng nhìn được.

Nó nhảy qua tường, đứng một lát để xác định phương hướng xung quanh. Sau đó kéo hần đi, vừa mới mua xong đất nhão nhoét làm việc di chuyển của hần và nó gặp chút khó khăn, không ít lần nhầm trúng vũng nước.

Trời không có ánh trăng khiến xung quanh đều là một màu đen kịt, xung quanh rả rích tiếng côn trùng, nó lần mò một hồi cố gắng vận dụng tất cả kĩ ức về nơi này một hồi sau nó cũng tìm được nơi nó cần đến, đứng trước đây nhà cấp bốn nó bước vào một căn phòng xung quanh bị bịt kín ngay cả cửa sổ cũng bị đóng ván bên ngoài, nó còn nhớ hôm đó nó đã gặp một người đàn bà điên ở đây. Lúc này hần rút điện thoại ra bật đèn lên, dưới ánh đèn bọ

dạng hai đứa nó thắm không còn gì để nói, quần áo lấm lem bùn đất, giày thì ướt sũng còn chẳng nhìn ra màu lúc ban đầu nữa. Nhưng cả hai người đều không có vẻ là bận tâm lắm, nó lục tìm trong túi lôi ra chiếc chìa khóa đã năng tra vào ổ khóa, không khó gì khiến ổ khóa mở ra với chiếc chìa khóa này cả, nó nhớ là nó đã tịch thu chiếc chìa khóa này từ một tay trộm chuyên nghiệp, bây giờ thì cái chìa khóa này thật có ích.

Bước vào bên trong là một mùi ẩm mốc xộc thẳng vào mũi nó, qua ánh đèn điện thoại của hắn nó có thể thấy căn phòng bừa bộn hết sức, đồ đạc cái gì có thể đập , có khả năng phá thì đều không còn nguyên vẹn, căn phòng phủ một lớp bụi lên hầu hết mọi thứ. Quan sát căn phòng nó dừng mắt ở một cơ thể đang nằm co mình trên một tấm ván gỗ, ánh đèn sau nó đột nhiên rung lên nó biết là do hắn giật mình. Quả thật không chuẩn bị tâm lý thì giật mình là điều không tránh khỏi, cơ thể ấy rất bé nhỏ giống như của một đứa trẻ mười năm tuổi kém phát triển, trên người mặc một bộ quần áo bẩn thỉu, rách rưới. Khuôn mặt bị che bởi mái tóc rối bù đã bạc.

Nó bước tới gần đưa tay chạm nhẹ vào cơ thể ấy sau đó lay nhẹ, khuôn mặt từ dưới mái tóc rối tung ấy có chút chuyển động rồi từ từ ngước lên, một khuôn mặt nhăn nhoe có chút bẩn thỉu xuất hiện, cùng một đôi mắt đầy tia máu điên dại. Bộ dạng này đủ để dọa chết những người yếu tim. Lúc này nó chỉ sợ bà ta sẽ gào thét lên đánh thức mọi người nhưng ngoài với dự đoán của nó, đôi mắt điên dại ấy chăm chú nhìn nó ngoài ra không hề làm điều gì khác, điều đó làm nó phần nào yên tâm hơn.

Hắn lúc này cũng đặt chiếc điện thoại lên một chiếc ghế đã cụt một chân rồi ngồi xổm xuống cạnh nó, im lặng không lên tiếng.

_ " Trong đầu bà có gì nào? " _ Nó lên tiếng hỏi, nó tin chắc đây có lẽ là câu hỏi hợp lý nhất vì những người điên có lẽ kí ức còn khảm sâu trong đầu họ, những kí ức luôn hiện hữu trong đầu là những kí ức đủ để khiến họ phát điên.

_ " Máu... rất nhiều, căn phòng vọng... vọng toàn là tiếng la hét của ... của đứa trẻ, chúng bị ép đến chết, một con quỷ... rất đáng ... đáng sợ, bẩn thỉu... kinh khủng " _ Bà ta trả lời nó bằng giọng nói thì thầm ngắt quãng, cùng đôi mắt đầy tia máu chứa sự điên dại và một cơ thể run lên không ngừng.

Nó giữ chặt hai tay bà ta đôi mắt nó nhìn thẳng vào đôi mắt điên dại ấy bằng một cái nhìn sắc bén rồi từ tốn hỏi:

_ " Người đó là ai? " .

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Quá Khứ Bị Vùi Lấp (Phần Kết)

Trong đôi mắt điên dại ấy đột nhiên đồng tử mờ to, nước mắt lã lã rơi xuống,khuôn mặt gầy gò hốc hác, cả người bà ta run lên mãnh liệt hơn, khuôn mặt nhăn lại, các nếp nhăn xô vào nhau ép nước mắt chảy ra ngoài. Bà ta cứ như vậy nhìn nó qua dòng nước mắt, môi mím chặt vào nhau.

Nhìn biểu hiện này, đôi tay nó rời khỏi người đàn bà đó buông xuống, nó đã biết đó là ai rồi. Trong lòng trào dâng một cảm giác thất vọng, một cảm giác ghê tởm không kém. Vậy ở đây cái gọi là tình người rốt cuộc là cái dạng gì chứ. Nó quay người cùng hắn rời đi, trước khi đi nó và hắn xóa hết những dấu vết bẩn bùn đất để lại rồi khóa cửa lại, làm như chưa từng có ai đến đây rồi mới rời đi. Đi ra đến ngoài đường hắn đi theo nó trong lòng có nhiều thắc mắc nhưng cũng không hỏi. Nếu nó muốn nói tự khắc sẽ nói còn không thì là do nó có tính toán riêng của mình, hắn tin nó có thể xử lí tốt.

Ra đến ngoài đường đã là khuya lắc khuya lơ, ở đây lại không phải trung tâm thành phố nên trả thấy bóng xe nào cả, đợi không phải là cách nên nó rút điện thoại gọi cho Quân nhờ anh ta đến đón. Rất nhanh sau đó Quân xuất hiện với bộ mặt táo bón, anh nhăn nhó nhìn nó và hắn trên người còn mặc nguyên bộ pijama. Hắn nhìn vậy thì thấy có chút áy náy, nhưng còn nó tuyệt nhiên một chút cũng không có, mở cửa bước vào trong xe. Đợi hai người ngồi vào trong xe rồi Quân vừa khởi động xe vừa bực mình nói:

_ " Sau này anh mà có vợ thì em tha cho anh đấy " .

_ " Lúc đó rồi tính " _ Nó trả lời cho qua sau đó không có ý định gì là muốn nói chuyện tiếp, cố định thân thể chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Hắn thì im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên hình ảnh mẹ hắn lại vụt qua đầu hắn, tim hắn khẽ nhói lên. Hắn nhăn mày, lại có chút không tự chủ, hắn cần phân tâm, hắn không muốn một mình liếm láp vết thương này nữa... đau lắm. rất nhanh hắn quay người lại nhìn vào khuôn mặt nó, thấy bộ dạng ngủ của nó đến là tội, lắc bên này lại lắc qua bên kia, hắn không do dự ngồi nhích lại gần cho nó tựa vào vai mình để ngủ.

Quân ngồi đằng trước dờ khóc dờ cười, không đâu bị hai người kia coi là không khí. Nhưng những hành động dịu dàng cùng nhẹ nhàng của hắn đều được thu hết vào tầm mắt của Quân, anh tự biết ghi nhớ việc này về báo cáo cho tổ tông nhỏ - nhóc vũ biết mới được.

.....

Nó đang chìm vào giấc mơ thì bị những ánh sáng mặt trời chiếu mà tỉnh dậy, mặt nó cau có nhìn xung quanh. Sao nó lại ở phòng ba nó thế này, đơ mặt ra một lúc thì cũng chỉ nhớ ra là nó ngủ trên xe Quân thôi mà, ai vác nó vào đây nhí lại còn kiểm chắn đắp lên người nó nữa chứ. Thoải mái nằm trên sofa tính không dậy luôn thì đột nhiên nghe thấy tiếng bố nó vang lên:

_ " Tỉnh rồi thì dậy đi" _ Lúc này nó mới ưỡ oải mở mắt ra, đầu có chút váng, có lẽ do hôm qua ngấm nước mưa.

_ “ Không có gì thì ra ngoài đi ” _ Bó nó lại tiếp tục lên tiếng, cũng không thèm liếc nó lấy một cái.

Tự dưng nó thấy túi hờn rã man, cau có nói với bố nó:

_ “ Bố không thấy xót con mình à”.

_ “ Không” .

Còn gì để nói nữa chứ, thôi thì lủi thủi cấp đít ra ngoài vậy. Chui vào phòng vệ sinh cá nhân xong thì mới đi đến bàn làm việc thấy hấn đang ngồi đọc tài liệu gì đó thì nó liền đi đến gần, nhìn mắt hấn có quầng thâm mờ mờ xuất hiện, xem ra tên này hôm qua thức đêm rồi.

_ “ Đi cùng tôi đến bệnh viện cái”.

Nó vẫn còn thứ chưa tìm thấy nên muốn quay lại đó để tìm

_ “ Bà bị làm sao à” _ Hấn thấy nó ăn nói từ tế lại còn đi đến bệnh viện nên có hơi hoang mang mà hỏi.

_ “ Đến bệnh viện thần kinh”.

Nó đáp lại hấn một câu rồi quay người đi trước, ra ngoài hai người vẫy một cái taxi. Đạo này tần xuất nó đi taxi phải gọi là rất nhiều, tại hấn là người trả tiền mà, không biết dùng có mà người ta chửi ngu.

Vào trong bên viện, ở đây buổi sáng cũng gọi là trong lành và yên tĩnh, nó với hấn chào hỏi bác bảo vệ xong thì đi vào trong, nó đi xung quanh cái sân. Trồng rất nhiều cây nhưng không hề thấy cây sữa, nó nhíu mày, cây sữa mà cô gái đó nói không ở đây thì ở đâu, cô ta hơn hai mươi năm nay đều ở đây có đi đâu đâu, nếu không có ở đây chẳng nhẽ ở cô nhi viện. Nhưng trong hồi ức của nó thì hình như là ở đó cũng không có cây sữa nào cả.

Hấn thấy nó cứ đưa mắt nhìn xung quanh thì tò mò hỏi:

_ “ Bà tìm gì à?”.

_ “ Cây sữa”.

Nghe được đáp án hấn không nói không rằng đi về phía một cô y tá đang đi gần đó. Nhìn thấy vậy thì nó cũng tự rửa mình ngu, chẳng nhẽ hôm qua đầu nó ngấm nước nên hông luôn rồi.

Hấn quay lại rồi nói:

_ “ Sân sau mới có”.

Khi nó bước đến sân sau thì đầu tiên là nó muốn chửi thề. Vâng, cây sữa. Mấy chục cây biết quái câu nào. Ở đây đúng là bệnh viện điên có khác trồng nhiều cây sữa thế này làm gì. Nó nhấn nhó đứng đó, giờ biết cây sữa mà cô gái kia nói đến là cây nào chứ. Nó với hấn nhìn nhau đầy chán nản, thôi thì lờ rồi biết sao bây giờ. Nó với hấn chia nhau ra quan sát, chắc hấn phải có một dấu hiệu gì đó chứ. Nhìn ngó một hồi vẫn không tìm được ra cái cây nào có cái gì đặc biệt hết chẳng nhẽ bắt nó đào bới, lẩn mò từng cây à. Đang hoang mang cực độ thì có tiếng hấn gọi nó đầy kích động.

_ “ Lại đây này” .

Nó không cần suy nghĩ đã phóng vụt về phía hấn, hấn đứng cạnh một cây sữa bình thường như không thể bình thường hơn. Nhưng cái làm cho cây sữa đó không bình thường là ở dưới gốc cây chỗ hấn đang đào bới thì hiện ra một chiếc hộp. Lúc này nó khó hiểu hỏi hấn:

_ “ Sao ông biết là cây này?”.

_ “ Cây này tán không rộng nhưng vươn cao nhất trong tất cả các cây.”.

_ “ Liên quan quái gì chứ”.

_ “ Vì thế nếu đứng từ phòng cô gái kia thì sẽ nhìn thấy cái cây này là đặc biệt.”.

Nghe hấn nói xong nó ngược mắt nhìn, quả thật từ phòng cô gái đó đối diện với cái cây này. Và hơn hết phải chăng cô ấy luôn sống hèn nhát nên luôn ngưỡng mộ những cái vượt trội, có sức sống mãnh liệt chẳng.

Hấn sau một hồi dùng tay đào bới thì hấn cũng lôi được cái hộp lên. Trời hôm qua mưa nên đất có phần nhão làm tay hấn bây giờ dính đầy bùn, sau khi mở cái hộp ra thì cũng không thò tay vào bên trong sợ dây bẩn ra thứ trong đó. Nó cầm thứ bên trong chiếc hộp lên là một cuốn sổ có khóa. Nhìn cuốn sổ này này lập tức nó nhớ đến chiếc chìa khóa mà nó đã tìm thấy ở nhà nạn nhân Hà Diệp Thanh – nạn nhân đầu tiên.

Không suy nghĩ nhiều nó cầm quyển sổ nhét vào ba lô rồi tính đi thẳng về cục cảnh sát, hấn thì đằng sau người lăm lem bùn đất trên tay còn cầm cái hộp

á khẩu đứng tại chỗ, sau khi nó đi được mấy bước mới đuổi theo.

.....

Về đến cục cảnh sát, nó đi vội đến bàn làm việc lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc chìa khóa nhỏ, đưa chìa khóa tra vào ổ khóa của cuốn sổ một tiếng “tách” nhẹ nhàng vang lên. Trong lòng nó khẩn trương đưa tay lật giở cuốn sổ.

Trang đầu tiên là một dòng chữ có lẽ là của một người đàn ông, chữ rất xấu: “Tặng con, thiên thần nhỏ của ba.”.

Nó lật dở vào bên trong cuốn sổ. Từng dòng chữ siêu vẹo của đứa trẻ hiện ra.

“Đã 5 ngày rồi bố chưa quay lại đón mình bố quên mình rồi sao bố ơi con nhớ bố lắm”

“Mình biết rồi bố sẽ không quay lại nữa bố không còn thích mình nữa rồi từ nay mình là trẻ mồ côi”.

“Hôm nay mình quen được bạn mới bạn ấy xinh lắm tên là Nhã bạn cũng tốt nữa”

Cứ như vậy, chỉ là những dòng tâm sự của một đứa trẻ, có những trang nhắc đến bố thì trong trang giấy còn lưu lại cả những giọt nước mắt đã khô. Từng dòng không có ngắt câu đúng cách viết của một đứa trẻ, từng trang giấy là cả kí ức tuổi thơ, tuy có nước mắt in lên trang giấy nhưng nó cũng đã cảm nhận được niềm vui của đứa trẻ này qua từng câu nói ngây thơ trong ấy cho đến khi. Những dòng chữ ấy không còn giống của một đứa trẻ cô nắn nót viết nữa, không chỉ là một hai dòng nữa mà là cả một trang, chữ viết vội vàng như muốn trút hết ra ngoài vậy.

“Nhã hôm nay lạ lắm cả người rất nhiều vết thương bạn ấy cứ trốn trong góc tối rồi còn khóc rất nhiều nữa mình cũng sợ chẳng nhẽ bạn ấy cũng như ba mình không còn thích mình nữa bây giờ mình chỉ có một mình Nhã làm bạn thôi mình sợ một mình lắm.”.

“Sợ quá hôm qua tối mình tỉnh dậy muốn đi vệ sinh đi qua một căn nhà trong đó đột nhiên vọng ra tiếng khóc cùng la hét, mình sợ quá chạy về luôn mới phát hiện Nhã cũng không có trên giường còn có mấy người nữa cũng không thấy đâu hết họ đi đâu rồi Nhã ơi cậu đi đâu rồi đừng để tớ một mình mà”.

“Hôm nay Nhã lạ lắm khi chú Hòa xoa đầu mình Nhã đột nhiên xông đến xô chú Hòa ra rồi kéo mình đi nhìn mặt cậu ấy có vẻ sợ còn khóc nữa lúc cậu ấy kéo mình trên tay cậu ấy toàn là vết bầm tím cậu ấy khóc nhiều lắm mình sợ quá”.

“Không biết tại sao nhưng mình thấy mọi người lạ quá có rất nhiều người ở chung phòng với mình họ trên người nhiều vết thương và họ lạ lắm không cười không chơi như trước nữa họ bắt đầu giống Nhã không ai còn chơi với mình nữa bây giờ Nhã cũng không để ý tới mình nữa cậu ấy cứ ngồi trong nhà vệ sinh khóc suốt thôi”.

“Lạ quá mọi người ở phòng biến đâu mất hết rồi, mình hỏi chú Hòa thì chú nói bố mẹ họ đón đi rồi Nhã cũng được bố mẹ đón rồi sao vậy từ nay mình chỉ còn một mình, trong phòng ngủ cũng chỉ còn có bảy bạn nhưng mình không thân với họ cho lắm bố ơi sao bố không đến đón con như đã hứa chứ bố là đồ thất hứa là đồ lừa đảo con ghét bố”.

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Quá Khứ Bị Vùi Lấp (Phần Kết)

Trong đôi mắt điên dại ấy đột nhiên đồng tử mở to, nước mắt lã lã rơi xuống, khuôn mặt gầy gò hốc hác, cả người bà ta run lên mảnh liệt hơn, khuôn mặt nhăn lại, các nếp nhăn xô vào nhau ép nước mắt chảy ra ngoài. Bà ta cứ như vậy nhìn nó qua dòng nước mắt, môi mím chặt vào nhau.

Nhìn biểu hiện này, đôi tay nó rời khỏi người đàn bà đó buông xuống, nó đã biết đó là ai rồi. Trong lòng trào dâng một cảm giác thất vọng, một cảm giác ghê tởm không kém. Vậy ở đây cái gọi là tình người rốt cuộc là cái dạng gì chứ. Nó quay người cùng hấn rời đi, trước khi đi nó và hấn xóa hết những dấu vết bẩn bùn đất để lại rồi khóa cửa lại, làm như chưa từng có ai đến đây rồi mới rời đi. Đi ra đến ngoài đường hấn đi theo nó trong lòng có nhiều thắc mắc nhưng cũng không hỏi. Nếu nó muốn nói tự khắc sẽ nói còn không thì là do nó có tính toán riêng của mình, hấn tin nó có thể xử lý tốt.

Ra đến ngoài đường đã là khuya lắc khuya lo, ở đây lại không phải trung tâm thành phố nên trả thấy bóng xe nào cả, đợi không phải là cách nên nó rút điện thoại gọi cho Quân nhờ anh ta đến đón. Rất nhanh sau đó Quân xuất hiện với bộ mặt táo bón, anh nhăn nhó nhìn nó và hấn trên người còn mặc nguyên bộ pijama. Hấn nhìn vậy thì thấy có chút áy náy, nhưng còn nó tuyệt nhiên một chút cũng không có, mở cửa bước vào trong xe. Đợi hai người ngồi vào trong xe rồi Quân vừa khởi động xe vừa bực mình nói:

_ " Sau này anh mà có vợ thì em tha cho anh đấy ".

_ " Lúc đó rồi tính " _ Nó trả lời cho qua sau đó không có ý định gì là muốn nói chuyện tiếp, cố định thân thể chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Hấn thì im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên hình ảnh mẹ hấn lại vụt qua đầu hấn, tim hấn khẽ nhói lên. Hấn nhăn mày, lại có chút không tự chủ, hấn cần phân tâm, hấn không muốn một mình liếm láp vết thương này nữa... đau lắm rất nhanh hấn quay người lại nhìn vào khuôn mặt nó, thấy bộ dạng ngu của nó đến là tội, lắc bên này lại lắc qua bên kia, hấn không do dự ngồi nhích lại gần cho nó tựa vào vai mình để ngủ.

Quân ngồi đằng trước dờ khóc dờ cười, không đâu bị hai người kia coi là không khí. Nhưng những hành động dịu dàng cùng nhẹ nhàng của hấn đều được thu hết vào tầm mắt của Quân, anh tự biết ghi nhớ việc này về báo cáo cho tổ tông nhỏ - nhóc vũ biết mới được.

.....

Nó đang chìm vào giấc mơ thì bị những ánh sáng mặt trời chiếu mà tỉnh dậy, mặt nó cau có nhìn xung quanh. Sao nó lại ở phòng ba nó thế này, đơ mặt ra một lúc thì cũng chỉ nhớ ra là nó ngủ trên xe Quân thôi mà, ai vác nó vào đây nhỉ lại còn kiểm chăn đắp lên người nó nữa chứ. Thoải mái nằm trên sofa tính không dậy luôn thì đột nhiên nghe thấy tiếng bố nó vang lên:

_ " Tỉnh rồi thì dậy đi" _ Lúc này nó mới ưỡ ưỡ mắt ra, đầu có chút váng, có lẽ do hôm qua ngấm nước mưa.

_ “ Không có gì thì ra ngoài đi ” _ Bố nó lại tiếp tục lên tiếng, cũng không thèm liếc nó lấy một cái.

Tự dưng nó thấy tủi hờn rã man, cau có nói với bố nó:

_ “ Bố không thấy xót con mình à”.

_ “ Không” .

Còn gì để nói nữa chứ, thôi thì lui thui cấp đít ra ngoài vậy. Chui vào phòng vệ sinh cá nhân xong thì mới đi đến bàn làm việc thấy hấn đang ngồi đọc tài liệu gì đó thì nó liền đi đến gần, nhìn mắt hấn có quầng thâm mờ mờ xuất hiện, xem ra tên này hôm qua thức đêm rồi.

_ “ Đi cùng tôi đến bệnh viện cái”.

Nó vẫn còn thứ chưa tìm thấy nên muốn quay lại đó để tìm

_ “ Bà bị làm sao à” _ Hấn thấy nó ăn nói từ té lại còn đi đến bệnh viện nên có hơi hoang mang mà hỏi.

_ “ Đến bệnh viện thần kinh”.

Nó đáp lại hấn một câu rồi quay người đi trước, ra ngoài hai người vẫy một cái taxi. Đạo này tàn xuất nó đi taxi phải gọi là rất nhiều, tại hấn là người trả tiền mà, không biết dùng có mà người ta chửi ngu.

Vào trong bệnh viện, ở đây buổi sáng cũng gọi là trong lành và yên tĩnh, nó với hấn chào hỏi bác bảo vệ xong thì đi vào trong, nó đi xung quanh cái sân. Trồng rất nhiều cây nhưng không hề thấy cây sữa, nó nhíu mày, cây sữa mà cô gái đó nói không ở đây thì ở đâu, cô ta hơn hai mươi năm nay đều ở đây có đi đâu đâu, nếu không có ở đây chẳng nhẽ ở cô nhi viện. Nhưng trong hồi ức của nó thì hình như là ở đó cũng không có cây sữa nào cả.

Hấn thấy nó cứ đưa mắt nhìn xung quanh thì tò mò hỏi:

_ “ Bà tìm gì à?”.

_ “ Cây sữa”.

Nghe được đáp án hấn không nói không rằng đi về phía một cô y tá đang đi gần đó. Nhìn thấy vậy thì nó cũng tự rửa mình ngu, chẳng nhẽ hôm qua đầu nó ngấm nước nên hông luôn rồi.

Hấn quay lại rồi nói:

_ “ Sân sau mới có”.

Khi nó bước đến sân sau thì đầu tiên là nó muốn chửi thề. Vâng, cây sữa. Mấy chục cây biết quái cái nào. Ở đây đúng là bệnh viện điên có khác trồng nhiều cây sữa thế này làm gì. Nó nhăn nhó đứng đó, giờ biết cây sữa mà cô gái kia nói đến là cây nào chứ. Nó với hắn nhìn nhau đầy chán nản, thôi thì lờ rồi biết sao bây giờ. Nó với hắn chia nhau ra quan sát, chắc hẳn phải có một dấu hiệu gì đó chứ. Nhìn ngó một hồi vẫn không tìm được ra cái cây nào có cái gì đặc biệt hết chẳng nhẽ bắt nó đào bới, lẩn mò từng cây à. Đang hoang mang cực độ thì có tiếng hắn gọi nó đầy kích động.

— “Lại đây này”.

Nó không cần suy nghĩ đã phóng vụt về phía hắn, hắn đứng cạnh một cây sữa bình thường như không thể bình thường hơn. Nhưng cái làm cho cây sữa đó không bình thường là ở dưới gốc cây chỗ hắn đang đào bới thì hiện ra một chiếc hộp. Lúc này nó khó hiểu hỏi hắn:

— “Sao ông biết là cây này?”.

— “Cây này tán không rộng nhưng vươn cao nhất trong tất cả các cây.”.

— “Liên quan quái gì chứ”.

— “Vì thế nếu đứng từ phòng cô gái kia thì sẽ nhìn thấy cái cây này là đặc biệt.”.

Nghe hắn nói xong nó ngược mắt nhìn, quả thật từ phòng cô gái đó đối diện với cái cây này. Và hơn hết phải chăng cô ấy luôn sống hèn nhát nên luôn ngưỡng mộ những cái vượt trội, có sức sống mãnh liệt chẳng.

Hắn sau một hồi dùng tay đào bới thì hắn cũng lôi được cái hộp lên. Trời hôm qua mưa nên đất có phần nhão làm tay hắn bây giờ dính đầy bùn, sau khi mở cái hộp ra thì cũng không thò tay vào bên trong sợ dây bẩn ra thứ trong đó. Nó cầm thứ bên trong chiếc hộp lên là một cuốn sổ có khóa. Nhìn cuốn sổ này này lập tức nó nhớ đến chiếc chìa khóa mà nó đã tìm thấy ở nhà nạn nhân Hà Diệp Thanh – nạn nhân đầu tiên.

Không suy nghĩ nhiều nó cầm quyển sổ nhét vào ba lô rồi tỉnh đi thẳng về cục cảnh sát, hắn thì đằng sau người lăm lem bùn đất trên tay còn cầm cái hộp á khẩu đứng tại chỗ, sau khi nó đi được mấy bước mới đuổi theo.

.....

Về đến cục cảnh sát, nó đi vội đến bàn làm việc lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc chìa khóa nhỏ, đưa chìa khóa tra vào ổ khóa của cuốn sổ một tiếng “tách” nhẹ nhàng vang lên. Trong lòng nó khẩn trương đưa tay lật giờ cuốn sổ.

Trang đầu tiên là một dòng chữ có lẽ là của một người đàn ông, chữ rất xấu: “Tặng con, thiên thần nhỏ của ba.”.

Nó lật dở vào bên trong cuốn sổ. Từng dòng chữ siêu vẹo của đứa trẻ hiện ra.

“Đã 5 ngày rồi bố chưa quay lại đón mình bố quên mình rồi sao bố ơi con nhớ bố lắm”

“Mình biết rồi bố sẽ không quay lại nữa bố không còn thích mình nữa rồi từ nay mình là trẻ mồ côi”.

“Hôm nay mình quen được bạn mới bạn ấy xinh lắm tên là Nhã bạn cũng tốt nữa”

Cứ như vậy, chỉ là những dòng tâm sự của một đứa trẻ, có những trang nhắc đến bố thì trong trang giấy còn lưu lại cả những giọt nước mắt đã khô. Từng dòng không có ngắt câu đúng cách viết của một đứa trẻ, từng trang giấy là cả kí ức tuổi thơ, tuy có nước mắt in lên trang giấy nhưng nó cũng đã cảm nhận được niềm vui của đứa trẻ này qua từng câu nói ngây thơ trong ấy cho đến khi. Những dòng chữ ấy không còn giống của một đứa trẻ cổ nắn nót viết nữa, không chỉ là một hai dòng nữa mà là cả một trang, chữ viết vội vàng như muốn trút hết ra ngoài vậy.

“Nhã hôm nay lạ lắm cả người rất nhiều vết thương bạn ấy cứ trốn trong góc tối rồi còn khóc rất nhiều nữa mình cũng sợ chẳng nhẽ bạn ấy cũng như ba mình không còn thích mình nữa bây giờ mình chỉ có một mình Nhã làm bạn thôi mình sợ một mình lắm.”.

“Sợ quá hôm qua tối mình tỉnh dậy muốn đi vệ sinh đi qua một căn nhà trong đó đột nhiên vọng ra tiếng khóc cùng la hét, mình sợ quá chạy về luôn mới phát hiện Nhã cũng không có trên giường còn có mấy người nữa cũng không thấy đâu hết họ đi đâu rồi Nhã ơi cậu đi đâu rồi đừng để tớ một mình mà”.

“Hôm nay Nhã lạ lắm khi chú Hòa xoa đầu mình Nhã đột nhiên xông đến xô chú Hòa ra rồi kéo mình đi nhìn mặt cậu ấy có vẻ sợ còn khóc nữa lúc cậu ấy kéo mình trên tay cậu ấy toàn là vết bầm tím cậu ấy khóc nhiều lắm mình sợ quá”.

“ Không biết tại sao nhưng mình thấy mọi người lạ quá có rất nhiều người ở chung phòng với mình họ trên người nhiều vết thương và họ lạ lắm không cười không chơi như trước nữa họ bắt đầu giống Nhã không ai còn chơi với mình nữa bây giờ Nhã cũng không để ý tới mình nữa cậu ấy cứ ngồi trong nhà vệ sinh khóc suốt thôi”.

“ Lạ quá mọi người ở phòng biến đâu mất hết rồi, mình hỏi chú Hòa thì chú nói bố mẹ họ đón đi rồi Nhã cũng được bố mẹ đón rồi sao vậy từ nay mình chỉ còn một mình, trong phòng ngủ cũng chỉ còn có bảy bạn nhưng mình không thân với họ cho lắm bố ơi sao bố không đến đón con như đã hứa chứ bố là đồ thất hứa là đồ lừa đảo con ghét bố”.

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Mảnh Ghép Cuối Cùng.

“ Tối qua mình không ngủ được mình sợ một mình lắm mình muốn tìm bố vậy nên mình đến chỗ chú Hòa hỏi xem chú ấy có thể tìm giúp bố cho mình không nhưng khi mình đứng ngoài cửa sổ khép hờ phòng chú ấy nhìn vào xem chú ngủ chưa thì mình thấy Nhã ngồi trên đùi chú ấy lúc ấy mình vui lắm định chạy vào nhưng đột nhiên mình thấy Nhã đang khóc cậu ấy chỉ rơi nước mắt không hề kêu khóc gì mình đã nghĩ bố bạn ấy lại bỏ rơi bạn ấy nhưng đột nhiên chú Hòa lại nói Nhã là đứa trẻ ngoan nhất nhì vì thế chú đã giữ lời hứa không động đến bạn của Nhã vì vậy bây giờ Nhã càng phải ngoan nghe không . sau đó chú ấy xé toạc bộ quần áo trên người Nhã ra lúc này Nhã mới vùng vẫy mới gào khóc nhưng chú ấy đã lấy băng dính dán mồm nhã lại lấy dây trói Nhã lại mình muốn chạy vào cứu Nhã nhưng sợ quá mình đã chạy về phòng bố mà mặc Nhã Nhã ơi mình xin lỗi”.

“ Mình sợ quá những người biến mất mấy hôm nay họ xuất hiện nhưng họ chết rồi mấy chú công an vào đây Nhã không biết sao rồi liệu bạn ấy có như họ không từ hôm nhìn thấy Nhã trong phòng chú Hòa mình sợ chú Hòa lắm mình cứ thấy chú Hòa là phải trốn chú ấy lúc đó như một con quỷ vậy”.

“ Tối hôm qua mình trốn đi tìm Nhã mình tìm khắp nơi thì ra Nhã bị nhốt trong căn nhà kho sau cô nhi viện trong đó còn có vài người nhìn Nhã mình cảm thấy sợ quá người bạn ấy đầy vết thương khuôn mặt không xinh nữa nó nhem nhuốc bẩn thỉu lại đầy vết thương bạn ấy không còn bộ váy sạch sẽ thường ngày mà đó là một bộ váy rách nát qua khe cửa sổ mình còn thấy vài người nữa Nhã đã nhìn thấy mình bạn ấy liền cố bước những bước lại gần cái cửa sổ bạn ấy cố cười với mình nhưng bạn ấy lại khóc rồi mình muốn nói với bạn ấy nhiều lắm nhưng cổ họng mình đau lắm chẳng nói được gì rồi đột nhiên từ xa có ánh đèn lúc này nhã mới hét hoảng thì thảo nói với mình là trốn đi mình chạy vào trong bụi cây gần đó mình thấy chú Hòa mở cửa và đi vào đợi chú Hòa đi vào rồi mình mới lên chạy lại gần chú ấy kéo Nhã lại Nhã hét lên với chú ấy rằng ông ta không được động vào tôi tránh xa tôi ra rồi ông ta không nói gì trói Nhã lại bắt từng bạn một tiêm cho họ cái gì đó khi đã trói họ rồi họ đột nhiên gào lên một hồi rồi mới ngắt đi Nhã cũng vậy mình sợ quá quay người định chạy thì đứng đó mình nhìn thấy chị nào cũng đứng ở đó chị cũng giống mình sợ hãi và quay người bỏ chạy mình cũng chạy theo”

“ Sáng nay mình thấy Nhã nhưng cậu ấy chết rồi chú cảnh sát đến mình muốn đến nói với chú ấy biết mình nhìn thấy gì nhưng chú Hòa đứng đó mình sợ lắm cũng không dám đến gần mình chạy về phòng ngồi khóc Nhã ơi xin lỗi cậu”.

Từng trang nhật kí của một đứa trẻ không phải là những kí ức đẹp đẽ mà là một thứ nhor nhóp bẩn thỉu, cả trang giấy chữ nhòe đi vì nước mắt trang nào cũng vậy. trong lòng nó dâng lên một nỗi căm phẫn, nó nhớ đến người viện trưởng ở cô nhi viện hiền từ và phúc hậu thì ra cũng chỉ là một cái vỏ bọc, nó thấy lòng mình thật lạnh lẽo, nó thấy thật kinh tởm.Sau đó cuốn nhật kí không còn viết nữa cho đến khi nó giờ qua đó vài trang, đã không còn nét chữ nguệch ngoạc nữa rồi, nó đã thanh mảnh hơn, gọn gàng hơn.

“ Ngày Tháng năm .

Nhã ơi hôm nay mình đến thăm mộ cậu, đây là lần đầu tiên mình đến đó trước đó mình sợ lắm cũng xấu hổ không dám đối diện với cậu. Chị

vì sự hèn nhát của mình năm ấy mà khiến cậu chịu biết bao đau đớn rồi chết đi một cách oan uổng như vậy, trong khi cậu đã vì mình làm biết bao nhiêu thứ. Bây giờ mình hiểu rồi năm đó cậu vì mình mà đã cầu xin con quỷ đó mình biết cậu không phải người cam chịu, là thằng khốn đó đã lấy mình ra ép cậu phải không. Nhỡ à mình đau lắm cũng hối hận nữa, mình phải làm sao đây Nhỡ, cậu nói cho mình biết đi. Mình nợ cậu nhiều quá Nhỡ à,

Mình xin lỗi!”

“ Ngày tháng năm

Đó là quả báo mình đáng nhận được Nhỡ à, người cậu kể anh ta đến rồi, đến để thay cậu trả thù. Mình không sợ đâu mình đáng phải nhận những điều đó. Mình tin những người đã làm cậu tổn thương anh ta sẽ trả lại cho họ gấp trăm lần như thế. Nhỡ à mình sắp đến với cậu rồi, mình đến rồi cậu có còn muốn làm bạn với mình nữa không? Nhỡ à, đợi mình.”

Trang nhật kí đó là cuối cùng, trang nhật kí thấm đẫm nước mắt của sự hối hận muộn màng. Không chỉ nó hằn đứng bên cạnh sau khi đọc xong trong lòng tự cảm thấy thật nặng nề.

nó siết chặt cuốn nhật kí trong tay. Cuốn nhật kí này chính là mảnh ghép cuối cùng mà nó cần tìm kiếm để hoàn thiện nên một bức tranh quá khứ nhớ nhòp, bản thiêu. Mạng người, tuổi thơ, tâm hồn của những đứa trẻ ấy đã bị chà đạp giẫm nát dưới bàn tay bản thiêu. Vậy ai, ai lấy quyền gì mà chôn giấu cái sự thật này. Họ chưa từng thấy một lần cắn rứt lương tâm sao? Bây giờ nó cảm thấy bản thân bất lực hơn bao giờ hết, nó ghét cái cảm giác này.

Lặng người trong giây lát, nó đi lên phòng ba nó đặt cuốn nhật kí lên bàn. Ba nó cầm lên xem sau đó thân nhiên đặt cuốn nhật kí xuống phát đi vài cái lệnh hợp khẩn. Với ba nó những chuyện như này chính là tiếp xúc nhiều như cơm bữa, ở cái xã hội bất công vốn coi trọng tiền bạc và quyền lực này, thì đây chính là cái kết cho những người thấp cổ bé họng. Những người sinh ra đã được gắn mác là nghèo hèn thì chỉ có hai con đường để họ lựa chọn một là chấp nhận số phận sống cam chịu, luồn cúi. Còn con đường thứ hai chính là không từ thủ đoạn mà vươn lên, vì chỉ khi đứng trên đầu kẻ khác họ mới có được cái gọi là “sự công bằng” trong xã hội này.

Ngồi trên bàn họp mọi người bắt đầu nghe bố nó triển khai mọi thứ, trong lòng nó tự dung cảm thấy chán ghét, nếu vụ án này không dính líu đến một cây “đại thụ” thì liệu mọi người có bận rộn đến vậy hay không? Nó không nói gì việc nó đến đây là kết thúc rồi, mọi chuyện bây giờ đã không còn là của nó, một con nhãi ranh như nó không “xứng tầm” với vụ án này nữa rồi. Đang thả hồn mình nghĩ vẩn vơ thì đột nhiên tiếng bước chân làm nó chú ý mà ngoái đầu lại mà nhìn.

Mình Hiếu với vẻ mặt không thể tệ hơn xuất hiện, bộ mặt bơ phờ đôi mắt xuất hiện quầng thâm khá là đậm chắc do thiếu ngủ, quần áo cũng không có chỉnh chu như lần đầu nó gặp nữa. Nhìn thấy anh ta nó mới sực nhớ ra là kẻ tử hờm qua nó bây giờ mới thấy anh ta. Anh ta trên tay còn cầm rất nhiều tài liệu phát cho mỗi người một tập nó tò mò mở ra thì nó trở mắt ra nhìn không chỉ nó mà mọi người xung quanh đều có một biểu cảm như thế. Bên trong đó là thông tin chi tiết của tên sát thủ đã bắn cô gái ở bệnh viện, không những vậy trong đó còn là cả thông tin về cái cây “đại thụ” kia, có quan hệ thế nào với tên hung thủ hai mươi năm trước, có cả danh sách những việc làm trái pháp luật. Xem ra bây giờ nó phải nhìn tên này bằng một ánh mắt khác rồi, tên này quả thật rất trâu bò thông tin và hiệu suất còn nhanh hơn cả nhóc Vũ. Vậy xem ra mấy chú cảnh sát này nhàn rồi.

Tan họp, nó im lặng bỏ đi vừa đến cửa thì Minh Hiếu đã đuổi theo đưa cho nó tập tài liệu, nó đưa mắt nhìn sau đó nói một giọng đầy mỉa mai:

__ “ Vụ án này tôi không còn phận sự nữa rồi”.

Minh Hiếu nghe được lời nó, lông mày lập tức xô lại, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc lẹm, giọng nhẹ hẫng hỏi nó:

__ “ Tôi cứ nghĩ cô đã hứa hẹn gì trong vụ án này rồi chứ”.

Nghe Minh Hiếu nói nó đột nhiên thấy chột dạ, phải rồi lời hứa với cậu nhóc ở cô nhi viện, lời hứa với cô gái kia và cả lời hứa với chính nó. Vậy mà bây giờ nó lại định chọn cách trốn tránh một lần nữa sao? Xem ra vết thương quá khứ chưa đủ đau để làm nó tỉnh ngộ sao? Lúc này nó mới đưa tay cầm tập tài liệu từ tay Minh Hiếu sau đó mới quay người bỏ đi. Nó không muốn quá khứ lặp lại.

Nó không đang đứng suy nghĩ mông lung hần từ đâu bỗng xuất hiện bên cạnh nó đưa ra cho nó một tờ giấy nó cầm lên đọc thì ra là của vị tai to mặt lớn kia, nó khó hiểu nhìn hần, hần lấy đâu ra chứ? Nhưng đáp lại ánh mắt của nó chỉ là một cái mỉm cười sau đó đột nhiên hần lấy tay bẹo má nó. Nó đứng hình trước hành động của hần còn chưa tiêu hóa hết thì đã thấy bóng hần xa dần.

Nó đứng đó im lặng một lát rồi vẫy một chiếc taxi đi đến một nhà hàng nơi có người nó cần gặp. Đứng trước nhà hàng nó không khỏi mỉm cười một cái mỉa mai, một bữa ăn ở đây có khi đã nuôi đủ không biết bao nhiêu đứa trẻ đang chịu đói ngoài kia nữa.

Bước vào trong nó gây không ít chú ý đến mọi người xung quanh từ nhân viên nhà hàng cho đến khách hàng, cũng phải một người ăn mặc tuềnh toàng, không có gì đặc biệt như nó thì bước vào đây chính là “tâm điểm” rồi.

Nhanh chóng một chị nhân viên đi đến chuyên nghiệp hỏi:

_ “Có thể phục vụ gì cho quý khách?”.

_ “Tôi muốn gặp ông Phạm Đình Dũng” _ Nó rất bình thản nói rõ từng chữ, phớt đi những ánh mắt soi mói đang nhìn mình.

_ “Cô có hẹn trước không?” _ cô nhân viên nghi ngờ nhìn nó, ông ta là khách vip ở đây hơn nữa là người có quyền lực, cô ta cũng không có cái gan đắc tội cẩn thận vẫn hơn.

_ “Tôi là con gái ông ấy” _ Nó rất bình thản nói ra một lời nói dối.

Cô nhân viên lúc đầu là ngạc nhiên sau đó là chuyển sang nghi ngờ, đúng là cô không biết gì về gia đình của vị khách kia, nhưng một cô gái ăn mặc tuềnh toàng thế này và một người ăn mặc sang trọng liệu có thể tồn tại một quan hệ cha con không?

_ “Phải hay không thì cho tôi vào không phải cô cũng biết hay sao? Tôi mà phải cô không cho tôi vào không phải là sẽ mất khách sao?” _ nó cười cười đáp lại cô nhân viên.

Cô ta do dự một lát rồi đưa tay làm động tác mời, nó khẽ mỉm cười rồi cũng bước đi. Đến nơi nó mỉm cười bước vào bên trong rất nhiều người ai nấy đều vận trên người những bộ quần áo sang trọng và những đồ trang sức hết sức xa xỉ. Sự xuất hiện của nó đã gây sự chú ý của tất cả mọi người trong căn phòng này, ai cũng đưa ánh mắt nhìn nó. Cô nhân viên lúc này có chút lúng túng đứng lên nói:

_ “Bộ trưởng cô ấy nói cô ấy là con gái ngài”.

Lời cô nhân viên vừa dứt trong đó tất cả ánh mắt đều trợn ngược lên nhìn nó, lẫn trong đó chỉ có một người cau mày nhìn nó, trước khi người đàn ông kia kịp mở miệng nói thì nó đã lên tiếng trước:

_ “Hơn hai mươi năm trước, cô nhi viện tình thương”.

Mọi người xung quanh càng khó hiểu mà nhìn nó, còn người đàn ông kia mày càng nhíu chặt hơn, trong mắt đột nhiên xuất hiện tia kinh hoàng. Nhìn thấy biểu hiện này trong lòng nó không khỏi cười nhạt và có phần thỏa mãn. Chột dạ rồi sao?

_ “Tôi không quen cô ta” _ Người đàn ông được cô nhân viên xưng cái danh hiệu cao quý “ngài bộ trưởng” cuối cùng cũng đã lên tiếng.

Lúc này khuôn mặt cô nhân viên đầy vẻ lo sợ quay ra trừng mắt với nó, khi bàn tay cô ta đưa tới định lôi nó đi thì nó nhanh chóng tránh qua một bên nhìn ông ta rồi cười cười nói:

_ “Ngài muốn nói chuyện ở đây sao?”.

Ông ta không nói gì chờ đợi người nhân viên kia gọi bảo vệ. Thấy vậy nó liền nói tiếp:

_ “Ông có quan hệ với viện trưởng cô nhi viện hiện tại là...” _ Nó chưa kịp nói hết câu ông ta đã đứng dậy to tiếng cắt ngang lời nó.

_ “Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”.

Nó mỉm cười, như vậy sớm có phải tốt không. Hợp tác chút thì tốt hơn rồi. Nhưng quả thật leo cao đến vậy rồi ngã thì cũng đau lắm.

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Gây Chiến

Mọi người trong phòng đều nhìn theo nó với ánh mắt nhiều chuyện, nó không thêm để ý đi theo ông ta vào một căn phòng riêng. Vừa vào đến phòng nó bình thản ngồi xuống và tự nhiên rót cho mình một cốc nước.

_ “Cô là ai?” _ Ông ta nghi hoặc nhìn nó hỏi.

_ “Phạm Đình Dũng nguyên bộ trưởng bộ quốc phòng, lại có lúc bị người ta uy hiếp” _ Nó nói với cái giọng đầy mỉa mai.

_ “Cô rốt cuộc muốn gì?”.

_ “Tôi muốn gì được chứ, chỉ là ông không thấy bản thân nợ rất nhiều linh hồn oan uổng, vật vờ ngoài kia sao? Ông không thấy lương tâm mình cắn rứt hay sao”.

_ “Cô nói gì tôi không hiểu” _ Ông ta vẫn chưa chịu lùi cái đuôi ra, một mực tỏ ra mình vô tội.

_ “Chỉ bằng chúng ta cùng lật bài ngửa đi, tôi có đầy đủ chứng cứ chứng minh việc làm của ông năm đó”.

_ “Năm đó tôi không ép chúng chết.” _ Ông ta nhìn nó như rà soát, sau một hồi im lặng mới lên tiếng, nhưng vẫn một mực không nhận trách nhiệm về mình.

_ “Ông không ép chúng chết, nhưng ông lại cho mình cái quyền lấy đi sự công bằng của chúng, lấy đi cái quyền lợi của một công dân” _ Nó gay gắt lên án, ánh mắt nó như phát ra cả ánh lửa vì tức giận. Trong lòng nó dường như đang có một ngọn lửa thiêu cháy dữ dội khiến nó khó chịu bức bách dường như muốn đập phá mọi thứ xung quanh.

_ “Hai tí đôi lấy sự im lặng” _ Ông ta lạnh lẽo, thẳng thắn đưa ra một cái giả.

Nếu lúc này trong người nó mà có súng nó dám chắc mình sẽ chơi nguyên băng đạn nên tên khốn này mất. Hai tí? Nhiều thật đấy nhưng nhiều đó có thể mua đi mười mấy mạng người, mua đi lương tâm đạo đức của một con người hay sao? Sao ông ta có thể thốt ra một câu nói như vậy được chứ? nó siết lại rồi lao đến túm cổ ông ta rồi không suy nghĩ nhiều cho ông ta một đám. Ông ta ngã xuống đất trên mặt là vết bầm tím và từ khoe môi một dòng máu chảy ra ông ta nhìn nó bằng ánh mắt kinh hoàng rồi từ từ chuyển thành tức giận ông ta quát lên với nó:

_ “Mày sẽ phải hối hận cho ngày hôm nay con ranh”.

Nó đứng đưa mắt nhìn ông ta, cứ nghĩ đến việc năm đó ông ta cũng dùng cách này mà cứ thế bùng bít đi tất cả mọi chuyện là nó lại tức đến sôi máu. Cái xã hội này hai chữ công bằng ở đâu mà để cho vì đồng tiền con người không tiếc chà đạp lên những số phận khác.

_ “Nếu sau này tôi có hối hận thì tôi cũng hối hận là hôm nay chỉ đâm thẳng khốn như ông một cú”.

_ “Mày nghĩ mày có thể làm gì được tao chứ?” _ Ông ta từ dưới đất đứng lên nhìn nó bằng ánh mắt khinh thường.

_ “Tôi sẽ cho ông thấy con ranh này có thể làm được những gì.” _ Nói xong câu này nó nghênh ngang bỏ ra ngoài.

Muốn bắt đầu thì phải châm ngòi cho phát nổ, muốn tóm được đuôi thì phải dụ cho nó ra khỏi hang. Hôm nay nó đi khiêu khích chính là để ông ta hành động, một khi ông ta đã chột dạ rồi thì cái đuôi không sớm thì muộn cũng sẽ bị nó tóm được mà thôi.

Hiện giờ đã có lệnh bắt tên viện trưởng của cô nhi viện tình thương, nó cần đến đó xem có tìm thấy được gì không mới được. Đến nơi lệnh bắt đã được thi hành, nó gật đầu chào hỏi rồi đi vào trong phòng riêng của viện trưởng. Bên trong bày trí rất gọn gàng không rườm rà nếu không biết sẽ khiến người ta liên tưởng đến một người thanh cao, bình dị, không rườm rà có ai ngờ đến một con quỷ lại sống trong một cái vỏ bọc thế này đâu. Tim xung quanh dường như không tìm thấy được gì cả. Nhưng đột nhiên ánh mắt nó dừng lại ở một bức tranh. Cả căn phòng không có lấy một đồ vật thừa thãi hay trang trí ngay cả một cái đồng hồ cũng không có mà lại có một bức tranh phong cảnh to tổ chảng ở trên tường thế này nhìn thế nào cũng hết sức là vô lí. Nó liền đi đến gần đưa tay gõ nhẹ lên bức tranh, sau đó tháo bức tranh xuống mặt sau của bức tường quả nhiên có một cái tủ được gắn trực tiếp vào tường có mã khóa.

Nó nhú mồm, với những thứ thế này nó cũng không hơi đâu mà nghiên cứu trực tiếp phá hỏng thì có lẽ năng suất hơn nhiều. Cầm lên một chiếc búa mà vát và nó mới tìm được không do dự đập liên tục vào cánh tủ cho đến khi cánh tủ có dấu hiệu bung ra thì nó mới dừng lại. Cầm kéo cánh cửa tủ ra bên trong có một số ống đựng một thứ dung dịch màu trắng trong, nhưng nó dám cá đó chắc chắn không thể nào là nước được. Bên cạnh đó còn rất nhiều đĩa CD được xếp chồng lên nhau, nó dường như có thể mờ mờ cảm nhận được đây là loại đĩa gì, tay nó có chút cứng ngắc khi cầm lên một cái đĩa. Đưa đĩa vào máy tính trên màn hình chưa rõ hình ảnh gì đã dội lên tiếng hét đau đớn, rồi một chuỗi hình ảnh đáng kinh tởm hiện ra trước mắt nó, người nó như bị ngâm trong thùng nước đá, đều là một cảm giác lạnh lẽo lan tỏa đến từng tế bào. Đưa tay tắt video trong người nó dậy lên một cảm giác kinh tởm.

Khi đã xem qua một lượt căn phòng dường như không có gì đáng xem hơn, nó bỏ đi đến chỗ căn nhà cấp bốn ở đó mấy người cảnh sát đang khám xét, bên trong chú Hùng đang xem xét người đàn bà điên kia. Nhìn thấy nó đi đến lại còn trung ra bộ mặt nhiều chuyện liền mấy mồm mà nói luôn:

_ “Tình mạng ỏn, tinh thần không ổn định lắm, thần kinh bị tổn thương nặng nề. Chắc do thời gian dài dùng loại thuốc kích thích nào đó. Đó là phỏng đoán bước đầu còn muốn chính xác và chi tiết thì phải đưa về xem xét lại đã.”.

Hôm nay nơi này đủ ánh sáng, đảo mắt một lượt nó có thể thấy rất nhiều ống thuốc rỗng rỗng mà nó thấy trong phòng hiệu trưởng nằm ở một góc. Trong đầu liền xuất hiện hình ảnh người đàn bà lên cơn điên loạn mà lần đầu, rồi đến cái lần đó đột nhập vào gần đây. Trạng thái hoàn toàn khác nhau phải chăng bà ta chưa hoàn toàn mất đi ý thức mà chỉ do hàng ngày bị ép lên cơn điên. Trong lòng nó tự thấy lạnh lẽo con người có thể đối xử với nhau như vậy chứ? Vợ chồng một đời có thể tuyệt tình đến đâu được nữa.

Vừa bước ra khỏi căn nhà cấp bốn cách đó không xa nó bắt gặp một thân ảnh của cậu bé mà nó gặp đầu tiên khi đến cô nhi viện đang đứng dựa vào gốc cây cách đó không xa. Cậu bé nhìn về phía nó, đối với cậu bé này dù chỉ là một đứa trẻ nhưng nó lại không thể nắm bắt được cảm xúc của cậu bé. Đôi mắt cậu luôn có một tấm màn che không cho phép người khác nhìn vào bên trong, điều đó quả thật không nên có ở một đứa trẻ như thế này.

Đến gần nó ngồi xuống gốc cây, đợi thằng bé ngồi xuống nó mới từ tốn hỏi:

_ “Mới cắt tóc hả?” _ Đầu thằng bé bây giờ cắt tóc húi cua khác hẳn ngày đầu nó gặp. Cái kiểu tóc mà nhóc Vũ không bao giờ thêm đã động tới.

_ “Không phải con gái mấy chị tâm trạng không tốt liền đi cắt tóc sao?” _ Thằng bé không nhìn nó mà mắt vẫn dán vào hoạt động của những người mặc

quần phục phía xa.

_ “Thấy sao?” Nó thật muốn bật cười trước câu nói của thằng nhóc, thế này mới giống một đứa trẻ chứ, tỏ ra người lớn làm gì.

_ “Phát hiện ra đó là một đám rác rưởi, ngoài thấy mình là thằng ngu chẳng thấy khá hơn” _ Thằng nhóc cau có rồi nói. Tò vè khó chịu lắm.

_ “Thế nhóc có tâm sự gì nào?” _ Nó bật cười xoa đầu thằng nhóc rồi hỏi cảm thấy cảm giác buồn buồn do tóc chọc vào.

_ “Vịt hóa thiên nga không phải vì nó cố gắng thế nào, mà vì bố mẹ nó vốn chính là thiên nga. Tự nhiên ngã ra điều này rồi thấy bản thân mình chán nản” _ Thằng nhóc nhìn có vẻ rất tâm trạng.

Nó thật sự cười đến muốn rách mồm luôn đúng là tuổi ảm ương, con trai cũng tâm trạng thế này. Nhưng xem ra thằng nhóc này ăn nói thoái trí thế.

_ “Đôi khi làm vịt tốt hơn thiên nga mà, không tiến hóa được thành thiên nga thì không tiến hóa được chứ có gì đâu chứ. Hơn nữa vịt nhiều hơn thiên nga làm con đầu đàn là được làm gì cần tiến hóa thành thiên nga”.

_ “Chị điên khùng cái gì đấy” _ Thằng nhóc nghe nó lải nhải thì quay ra cau có nói.

Nhìn bộ dạng của thằng nhóc này sao mà lại giống y chang nhóc Vũ nhà nó thế cơ chứ. Nhóc Vũ không phải không có người chơi cùng nên suốt ngày gây sự với nó sao, lần sau đến nhất định nó phải đem nhóc Vũ tới đây mới được.

Nó rời khỏi cô nhi viện đã là quá chiều, cảm thấy người có phần uể oải. Bây giờ nó cần bày mưu tính kế để lột lớp mặt nạ giả tạo của tên cáo già Phạm Đình Dũng kia. Nó không tin nó không tìm ra được sơ hở của lão ta. Bắt chuyến xe cuối cùng của ngày và ấn chuông xuống ở con đường nhà mình. Đường về đêm vào nhà nó khá vắng vẻ, từng ngọn đèn cao áp chiếu xuống người kéo bóng trải một vệt dài trên đường. Đầu óc nó bây giờ là một mớ lộn xộn, không ngừng đặt câu hỏi cho mình rồi cố tìm một câu trả lời hoàn mỹ nhất. Nhưng khi nó đưa ra câu hỏi “ Vì sao Phạm Đình Dũng lại giúp tên viện trưởng”. Câu hỏi làm nó dừng lại trên đường, nhìn về mức độ thân thiết nó không thấy đúng lắm vậy cái gì khiến một con người coi trọng quyền lực hơn tất cả mọi thứ, lại mạo hiểm chính cái mình coi trọng nhất để bao che. Lòng mày nó neho lại, tay bắt giắc mân mê môi mình, phải rồi là tên viện trưởng có thứ gì đó có thể uy hiếp đến địa vị của Phạm Đình Dũng, đến thứ ông ta coi trọng. Mạch suy nghĩ của nó bị cắt đứt khi thấy ánh sáng chiếu vào mắt mình nhưng rất nhanh biến mất, rồi một tiếng động trong ngõ, nhờ ánh sáng mờ mờ nó thấy một người đang đi vào trong ngõ. Nó trước nay vốn chẳng tò mò những chuyện không liên quan, vì như vậy đôi khi sẽ gây những rắc rối không đáng có cho mình lên định bỏ đi.

Nhưng khi chân nó vừa bước được một bước bên trong con hẻm liền có tiếng la thất thanh, là giọng nữ đôi chân nó lại một lần nữa chững lại, suy nghĩ một chút nó vẫn là chạy vào trong con hẻm. Cuối con hẻm nó thấy một bóng đàn ông đang tiến lại gần một cô gái. Có lẽ tên kia nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại. Trong con hẻm mịt mù có lẽ chỉ nhìn ra dáng đàn ông hay phụ nữ chứ mặt mũi thì chịu chết không nhìn ra được. Tên kia thấy nó thì cười cợt nói:

_ “Sao cô em muốn chơi chung à?”.

Nhìn thấy nó cô gái kia hốt hoảng chạy về phía nó, bám chặt vào tay phải của nó. Nó im lặng, đang tính xem có nên đánh cho tên này một trận xong bỏ đi hay không thì nó đột nhiên cảm thấy tay trái cô gái kia cử động trên tay cầm một vật gì đó dài dài sắc nhọn trông như dao, không cần nghĩ nó liền đưa chân đạp lên đầu gối của cô ta nhưng vẫn là không kịp, một đường dao chém qua cánh tay phải nó từ bả vai xuống một đoạn. Một con đau dội lên và lan dần từ cánh tay, cùng với cảm giác ướt át do máu chảy ra là cảm giác cánh tay nó tê dần.

Trong lòng nó thâm chùi thê, nhìn hai thân ảnh một nam, một nữ đang lao về phía nó, nó không nghĩ nhiều quay đầu bỏ chạy. Bây giờ mà đánh là nó thua chắc hai đánh một, thêm nữa hai người này chắc chắn có võ, có vũ khí nó lại bị thương trăm đường bất lợi. Vì vậy thượng sách là chạy. Con đường vào ngõ lại không cách xa đường chính là mấy, chỉ cần ra được đường chính là ổn. trái bịt chặt lên vết thương ở tay phải ngăn không cho máu chảy ra, cảm nhận từng con đau rất ở cánh tay. Nó vẫn cắn răng mà cầm đầu chạy. Chạy đến đường lớn bắt chấp có xe hay không nó băng qua đường tránh xa con ngõ, càng xa càng tốt. Chạy được một đoạn nó mới dừng lại đưa mắt nhìn hai người một nam, một nữ vẫn đứng trong bóng tối của con ngõ. Xem ra đây chỉ là một lời cảnh cáo đối với nó chứ không có ý định khừ nó.

Nó nghiêng răng trong lòng đầy tức giận. Dừng mộng mà nghĩ cũng biết ai bày ra trò này. Nhưng ông ta phải biết rằng cảnh cáo với nó là vô dụng. Hôm nay ông ta không giết được nó, nó sẽ trả lại cho ông ta nhiều hơn thế này. Quà hôm nay ông ta tặng nó sau này nó sẽ đáp lễ đủ.

Quay người bước đi, máu chảy ra làm ướt cả một bên ống áo. Đau đến xoắn não. Nó nghiêng răng chịu đựng đi nhanh về phía nhà của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Không Đơn Độc

nó đau buốt, cảm giác tê cứng lan đến từng đầu ngón tay, tay phải phệ rồi nó không cách nào tự mở cửa. Nó đành đưa tay trái còn dính máu của mình

lên ấn chuông cửa. Rất nhanh nó có thể thấy thân ảnh nhỏ bé sau cánh cửa cổng đi đến. Xem ra lần này tay phé xong tai cũng bị tiểu gia gia này cần nhand cho hồng luôn cho coi. Mở cửa, đập vào mắt thẳng nhóc là cánh tay nhuộm một màu máu của nó và khuôn mặt trắng bệnh nhả nhỏ lại vì đau. Trong cậu như không còn cả oxi để hít thở nữa, cả lồng ngực tung tức khó chịu lắm, ở cổ cứ ứ nghẹn lại không nói lên lời, đến cổ họng cũng thấy đau. Chị cậu lại bị thương rồi!

Mở rộng cửa đứng tránh qua một bên cho chị cậu bước vào, cậu cứ im lặng theo sau. Còn nó thì bị thái độ của nhóc Vũ làm cho phát hoảng, nó biết thẳng nhóc này không thích nó bị thương, nó biết nhóc Vũ rất yêu thương nó, như ba năm trước nhóc đã ôm chầm lấy nó mà cùng rơi lệ. Đó có lẽ là lần duy nhất nhóc Vũ thể hiện tình cảm trước mặt nó. Nó vẫn nhớ như in, vòng tay bé nhỏ ôm không hết người nó lúc ấy lại là thứ duy nhất nó có thể bám víu, hơi ấm của vòng tay ấy là thứ duy nhất nó cảm thấy ấm áp. Và nó còn cảm nhận rõ rệt giọt nước mắt ấm nóng rơi xuống vai nó. Nó im lặng cứ thế trong phòng hai ngày không thiết gì cậu nhóc ôm nó trọn hai ngày đến khi nó cảm thấy người cậu bé lạnh đi mới hoảng hốt lay thẳng bé. Lúc đấy nó chỉ muốn đánh chết mình, nó hai ngày không ăn thẳng nhóc cũng ở đó với nó không rời nửa bước hai ngày. Thằng nhóc đã không cho bố mẹ nó bước vào trong vì nhóc biết nó cần yên tĩnh, nó cần thời gian. Thằng nhóc nghĩ hết cho nó vậy mà nó lại chẳng may may để ý đến cậu nhóc. Nó quả là một người chị thất bại.

Ngồi trên ghế sofa còn nhóc Vũ vội vàng đi đập cửa phòng mẹ nó, mẹ nó chạy ra với hộp y tế trên tay. Trán thì nhăn lại, khuôn mặt có phần tức giận lại xen phần lo lắng, mẹ nó nhanh chóng dùng kéo cắt đi ống tay áo bên phải đã bị máu nhuộm đỏ, để lộ ra vết thương dài đến cả gang tay từ vai xuống. Tuy không sâu lắm nhưng xem ra khó mà dùng được trong những ngày sau. Ánh mắt của nhóc Vũ trong quá trình mẹ nó xử lý vết thương cứ không rời mắt mà nhìn chăm chăm vào vết thương.

Lòng nó tự thấy dâng lên một cảm giác tội lỗi, cảm giác xót đến xoắn não ở cánh tay khi mẹ nó chầm cón vào làm nó không biết làm gì ngoài nắm chặt tay trái và nghiến răng chịu đựng. Đau đến nỗi nó còn có cảm giác khôe mắt mình ướt nước mắt. Sau khi băng bó mẹ nó đi rửa tay và quay lại sofa tra hỏi nó, còn nhóc Vũ sau khi thấy nó băng bó xong không nói một lời quay người đi vào phòng. Nhìn bóng lưng nhỏ bé ấy đi xa dần nó muốn gọi thẳng nhóc quay lại mà cô họng cứ ứ hết cả lại không thốt lên lời. Vì gọi rồi thẳng nhóc quay lại nó không biết nói gì nữa.

_ “Con không nghĩ mình nên giải thích một chút sao?”_ Mẹ nó hỏi.

_ “Con không cần thận thoi, không sao đâu sau con sẽ chú ý hơn”.

_ “Con nghĩ việc đi”_ Mẹ nó đắn đo một chút rồi nói. Mẹ nó dù là một bà mẹ khác thường đến đâu thì vẫn là một người mẹ. Vẫn là mong muốn con mình không bị thương.

_ “Mẹ, con thực sự không sao? Mẹ đâu bao bọc được con mãi. Và lại đây là việc con muốn làm mà”.

_ “Xung quanh con có rất nhiều người quan tâm con”_ Mẹ nó chỉ bỏ lại câu nói đó rồi đứng dậy quay về phòng. Bà vẫn còn nhớ, phải nhớ chứ cái ngày của ba năm trước con gái bà trở về với một vết thương lòng. Nó dường như đã giết chết con bé một lần vậy mà bà không thể làm gì ngoài đứng nhìn, điều đó thật đáng sợ.

Câu nói của mẹ nó làm nó càng làm cảm giác tội lỗi xâm chiếm nó. Nó ngồi im lặng một lát thì cũng đứng dậy về phòng của mình.

Bên trong nhóc Vũ ngồi im lặng trước mặt là chiếc máy tính, trong lòng thấy khó chịu mà không có chỗ xả làm cho mặt mày thẳng nhóc trở nên cau có. Đôi khi nhóc tự thấy mình rất vô dụng như ba năm trước vậy nhìn chị mình người đầy vết thương trở về không chỉ bên ngoài là còn có cả một nỗi thương lòng. Đó là lần cậu thấy hoảng loạn mà không biết phải làm sao. Nhìn chị cậu thần thờ, lặng lẽ nhốt mình mà rơi nước mắt. Cậu đã sợ chị mình bị rơi vào trạng thái trầm cảm mất. Chị ấy khóc nhiều lắm mà cậu lại chẳng làm được gì, vì vậy cậu cứ như một cái dây leo quấn lấy chị. Ôm chầm lấy chị, cậu đã cảm nhận được dòng nước mắt của chị cậu rơi không ngừng rồi khi mệt quá mà thiếp đi trong cơn mơ chị cậu vẫn khóc miệng thì không ngừng nói câu xin lỗi. Cậu biết đó là một đả kích rất lớn, chị cậu lúc đó dù có thể nào thì cũng chỉ là một đứa trẻ mới lớn, lần đầu nhiều người vì mình mà chết như vậy chính là một cú sốc cho tâm hồn mới lớn của chị, hơn nữa chị cậu đã có rất nhiều kỉ niệm với họ.

Khi nhìn thấy người chị ngày ngày tươi cười rạng rỡ bỗng chốc như người mất hồn chỉ biết lặng lẽ rơi nước mắt, tự trách bản thân mình, hành hạ bản thân. Lúc đó cậu đau lắm, khó chịu lắm. Vì vậy sau này cậu luôn cẩn thận, nuông chiều chị của cậu. Dần dần nó trở thành một chấp niệm trong cậu.

Những dòng suy tư trong mắt biến mất chỉ còn để lại sự phẳng lặng trong đôi mắt của nhóc Vũ cũng là lúc tay cậu di chuyển trên bàn phím. Cậu tuyệt sẽ không bao giờ bỏ qua cho những kẻ làm tổn thương chị cậu, cậu khề khiến họ đau gấp trăm ngàn lần những gì mà chị cậu nhận. Cứ như vậy cậu thức trắng một đêm

.....

Sáng hôm sau nó choàng tỉnh dậy khi cánh tay phải nó dội lên một cơn đau buốt, choàng tỉnh dậy thì ra là nó đã nằm xoay người nằm đè lên vết thương. Nhìn ra bên ngoài mặt trời còn chưa lên, trời đất chỉ là một thứ ánh sáng mờ nhạt âm u. Nó ưỡ oài chống cánh tay không bị thương đẩy mình ngồi dậy. Đẩy cửa sổ một cơn gió se lạnh ủa vào khiến nó bắt giác rung mình nhưng cũng khiến bản thân tỉnh cả ngủ.

Bóng dáng nhóc Vũ của ngày hôm qua bỗng ủa về trong nó, do dự một lát cuối cùng vẫn là quyết định qua phòng nhóc Vũ. Vẫn theo thói quen thường lệ nó không gõ cửa mà đẩy cửa bước vào luôn. Cố gắng nhẹ nhàng nhất vì chắc giờ này thẳng nhóc còn ngủ. Nhưng trong phòng lại trống trơn, nó đi đến bên giường chần mản ngay ngắn trên đệm đã không còn hơi ấm. Nó thối mấ thẳng nhóc này đi đâu mà sớm vậy chứ.

Nó nhú mày quay trở lại phòng mình. Sửa soạn mọi thứ rồi đến cục cảnh sát luôn, nó không muốn đụng mặt mẹ nó vào sáng nay. Nó cứ nghĩ đến cục cảnh sát thì sẽ gặp nhóc Vũ nhưng thẳng nhóc cũng chẳng đến đây vậy nhóc có thể đi đâu vào sáng sớm như vậy chứ chắc chắn thẳng nhóc sẽ chẳng làm cái chuyện điên rồ như đến trường vào giờ này rồi. Đi đến bàn làm việc thấy hần ngủ gục luôn trên bàn bên cạnh là vài ly cà phê đã cạn. Quả đời làm chuyện không ngờ tới nhìn bề ngoài công tử như hần khi làm việc cũng nghiêm túc đến vậy. Quả là làm cho người ta ngạc nhiên.

Ngồi vào bàn cảm giác đau ê ẩm từ cánh tay bị thương là nó sôi trào căm thù. Nó sẽ khiến ông ta trả giá vì đã coi khinh mạng người, coi mạng người rẻ rúng đến thế. Đối với một chính trị gia thì cái kết đau đớn cho cuộc đời họ không phải là mất đi mạng sống mà là không được làm chính trị nữa. Vì một khi đã bước vào con đường danh vọng ấy mấy ai giữ được tâm mình. Lòng tham con người chính là không có giới hạn hôm nay họ ước mơ điều này nhưng khi có được rồi họ lại muốn có hơn thế. Mong muốn của họ chính là không có điểm dừng. Trên đời này không có ác quỷ nhưng trong tim mỗi người luôn ngự trị một con quỷ dữ.

Nó mỉm cười với cái nó vừa tìm thấy, quả không sai một con quỷ tham lam như ông ta chính là rất dễ tóm đuôi. Nó vẫn luôn thắc mắc một người như ông ta không hề có tin đồn liên quan đến thế lực tiền bạc nào mà ông ta vẫn có tiền củng cố địa vị của mình, vẫn có tiền vung tay không cần suy nghĩ như vậy. Và đây chính là câu trả lời. Ông ta dám buôn lậu vũ khí, nghề này đúng là một vốn bốn lời, tuy mạo hiểm nhưng lại đem lại nguồn lợi khổng lồ, quả đúng là thứ có thể thỏa mãn lòng tham của con quỷ này. Nó đang cười đắc thắng thì đột nhiên nụ cười trên môi cứng lại. Chết tiệt màn hình máy nó hiện lên một dãy số toàn một với không chạy loạn cả lên. Sau đó trả lại một màu nguyên thủy..., đen thui. Máy tính nó chính thức thành đồng sắt vụn, không ngờ ông ta đầu tư đến thế. Xây một hệ thống bảo vệ rất vững chắc còn biết tấn công ngược lại. Là nó khinh xuất rồi, cũng phải thôi nếu mà dễ như thế ông ta đầu đứng vững lâu đến vậy. Tuy nó không phải một hacker có một không hai nhưng nó tự hào bản thân cũng thuộc loại giỏi thế mà không những chưa có được gì trong tay mà đã bị cho một cú trở lại. Không biết cao nhân nào đã chơi nó. Giỏi như thế... Khoan cách tấn công này đột nhiên gọi cho nó thoáng qua hình ảnh một người. Chỉ ấy đã dùng cách này làm quen nó. Chỉ ấy là một hacker thiên tài. Ý nghĩ ấy ngay lập tức bị nó bóp chết, chỉ ấy vốn không còn hơn nữa thế giới rộng vậy xuất hiện thêm một người giỏi như vậy vốn chẳng có gì là lạ cả.

Chán nản tựa lưng ra ghế thế là mất toi cái máy tính lại còn là của công, thế này bỏ nó lại lời cái lương ba cọc ba đồng của nó ra mà trừ nợ thôi. Tốt nhất tên kia nên trốn cho kĩ đừng để nó bắt được. Đang bức mình thì lại bắt gặp ánh mắt hằn đang nhìn chằm chằm vào nó thế là nó xả luôn:

__ “Anh nhìn tôi cái gì, tính bao giờ mà không lên tiếng hả?”.

__ “Dù thời gian để thấy chứng cứ cho việc bà vô dụng đến nhường nào trên màn hình”.

Nhìn cái dạng treu ghẹo người khác bằng một bộ mặt cực kì nghiêm túc của hắn làm nó sôi máu cực kì. Đang tính cho nó một trận thì giọng bố nó vọng từ trên tầng:

__ “Băng lên xem máy tính cái, tự nhiên không khởi động được”.

Nghe đến đây nó cảm giác lục phủ ngũ tạng trong người quặn hết cả lên. Vội vàng mở cái máy tính bên cạnh, ấn nút khởi động không có tí xíu hi vọng nào là nó đang khởi động cả. Vậy lúc này không phải một mình máy tính chỗ nó mà là cả một hệ thống máy tính ở đây. Đáng sợ quá, nó gặp quỷ rồi. Thế này nó có bán thận mà đền bù mất. Hay bây giờ nó trốn liệu có ổn không? Sao xui xẻo cứ nhè đầu nó mà tông vậy.

Ba nó nói vọng xuống mãi mà không thấy tiếng nó trả lời có chút ngờ ngợ, rồi nghi hoặc hỏi:

__ “Chuyện này con không dính dáng gì đó chứ?”.

Trong một thoáng rất nhanh và nó bịa ra một lí do hết sức vô lí, mong cầu bố nó sẽ tin.

__ “Con không có ý lúc lên mạng thấy một quảng cáo con ấn vào thì thành thế này.”.

Nó không thể nói là nó đang điều tra vụ án được nó đã được chỉ định là chấm dứt vụ án này không nhúng tay vào nữa. Bố nó từ trên tầng đi xuống nhìn nó với ánh mắt nghi ngờ không dấu diếm. Con anh từ khi nào lại ngu đi như vậy chứ. Đây mà được coi là một lời giải thích cũng như lí do sao. Hệ thống của cục cảnh sát chứ có phải đồ chơi đâu mà chỉ vì một thứ vớ vẩn không thể vớ vẩn hơn làm cho không còn gì. Cho dù có ai có khả năng thế thì họ cũng không phí công sức nhiều đến vậy làm ra cái trò này. Con Nhóc này từ nhỏ giỏi nhiều thứ mà giỏi nhất lại là gây chuyện, theo sau dọn tàn cục cho nó nhiều cũng thành quen. Nhưng lần này con nhóc này làm trò gì mà gây ra đại họa thế này chứ. Với cái đại họa này bố nó sẽ rước về một đồng rắc rồi to đừng nào là phải dấu diếm nào là phải giấy tờ. Thật nếu có ngày bố nó bị tức quá nhồi máu cơ tim mà chết thì cũng không có gì là lạ cả.

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ lộ liễu của ba nó, nó thấp thỏm không yên, đầu hoạt động hết công suất để tìm ra một mảnh khóc để thoát khỏi vụ này.

__ ”Vậy à, lương ba mẹ còn phải nuôi gia đình với báo hiếu cha mẹ nên tự lo thân nhé con gái”.

Trước câu nói của ba nó, nó không giấu nổi vẻ ngạc nhiên trên mặt, rõ ràng ba nó đã đánh hơi ra mùi mờ ám vậy mà lại không truy hỏi để dàng bỏ qua vậy sao. Còn vụ tiền nong nó đã sớm đoán được là nó sẽ không moi được một đồng lẻ nào từ ba má bủn xỉn nhà nó rồi. Có khi nó phải bán hết nội tạng mới giải được hết đồng tiền khổng lồ này quá. Nhìn ba nó sau khi quăng lại một câu nói vô trách nhiệm rồi dùng đũa quay trở lại phòng mà sao chạnh lòng thế. Ba nó không nghĩ xem số tiền lớn như vậy một con bé chưa kết thúc cái tuổi vị thành niên thiếu này kiếm đâu ra được. Nói thật khoản tiền duy nhất nó có là một phần mười số lương còn lại của tháng trước và còn chục ngày nữa mới được lãnh lương thêm vào đó số tiền lương của nó có mà giọt nước giữa đại dương xanh bao la cái khoản nó cần đến. Nó từ trước tới nay cũng chả có khoản tiền tiết kiệm nào cả, ăn còn không đủ miệng nó lấy đâu ra mà tiết kiệm chứ. Thật là khiến nó khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Không Đơn Độc. (Tiếp)

Nhìn cái bộ mặt méo xệch của nó không hiểu sao hắn lại thấy vui đến lạ. Nhìn hắn cứ nhìn mình mà cười làm nó lại muốn lao vào cho hắn một trận bầm dập. Nhưng rồi đột nhiên nó nhớ ra một chuyện. Sắc mặt nó lập tức thay đổi, nhìn bộ dạng thay đổi còn nhanh hơn lật sách của nó hắn tự nghĩ ra được mùi nguy hiểm vương vít đâu đây:

_ “Anh thừa tiền lắm của mà phải không?”.

Hắn cười cười, tiền hắn có thì có thật đấy nhưng đừng đùa cái chỗ tiền nó cần là cả một khoản khá khá, với lại tiền có ai thừa bao giờ. Mà khoản hắn có chắc cũng chỉ đủ một chữ khá mà thôi. Cho nó vay cũng được, cho hắn khỏi cần trả cũng càng được, tốt nhất là giữa hắn và nó cần có cái gì đó để ràng buộc. Nhưng mở đến miệng mà không húp thì có bị chứ là ngu à. Thế này hắn bày ra cái bộ mặt bắt đắc dĩ cười bảo:

_ “Cho vay thì cũng được thôi dù sao tôi cũng chưa cần dùng gì đến cái khoản tiền đó, nhưng cái gì thì cũng phải có cái giá của nó”.

_ “Tôi sẽ trả nhanh nhất có thể” _ Nó bày ra bộ mặt rất ư là nghiêm túc.

Hắn nhẹ lắc đầu.

_ “Vậy ông muốn gì?”.

_ “Chưa biết, cứ đồng ý một yêu cầu của tôi là ổn”.

Nó nhìn hắn một cách rất chi là thâm tình. Khi nói câu này là hắn đang đang nghĩ nó là một đứa không có não hay sao?

_ “Sao tôi biết được sau này anh không bắt tôi giết người cướp của, vi phạm pháp luật, thậm chí là dâm hiến thân thể chứ”.

_ “Thế bà muốn chết ngay hay sống thêm một thời gian nữa”.

Ngẫm ra hắn nói cũng đúng, cái khăn cấp trước mắt cần giải quyết luôn đã, còn chuyện kia thì cứ để tính sau đã. Nhìn khuôn mặt biểu cảm của nó hắn biết trong vụ này hắn thắng rồi. Tuy làm trò này cũng coi là đại gái với lại không chừng hắn còn lỗ vốn vụ này, với một người có tính cách lưu manh như nó nữa. Nhưng quả thật hắn không thể cứ dương mắt đứng nhìn được. Có thể sau cái vụ này hắn sẽ trong đợt khủng hoảng kinh tế trầm trọng nhưng thôi thì bạn bè để làm gì chính là để nhờ cậy vào lúc này.

.....

Nó ở lại cục cảnh sát loay hoay một hồi, nhìn đồng hồ cũng đã đến trưa. Suy nghĩ một chút nó quyết định đứng dậy bắt một chiếc xe ôm đến trường học của nhóc Vũ. Vừa đến cổng thì thấy nhóc Vũ đi từ trong cổng trường ra nó đưa tay lên vẫy nhưng thằng nhóc không có nhìn về hướng nó mà đi về hướng của một thằng nhóc mặc đồng phục tiểu học. Điều làm nó đáng ngạc nhiên là thấy thằng nhóc cất đi bộ mặt già dặn thường ngày của mình thay vào đó là một gương mặt đúng kiểu của trẻ con. Nhóc Vũ và thằng nhóc kia có vẻ là cười nói vui vẻ lắm, thằng nhóc này từ bao giờ lại có hứng thú chơi với học sinh tiểu học chứ. Đúng lúc này nó thấy Phạm Đình Dũng từ trên chiếc xe hơi gần đó bước xuống đón thằng nhóc học sinh tiểu học đó, nó còn thấy nhóc Vũ rất ngoan ngoãn chào hỏi.

Trong lòng nó lại dấy lên một nỗi nghi hoặc, rồi nó lại thấy lòng se lại vì sợ hãi. Cái cảm giác phản bội người tin tưởng mình ủa về bùa vậy nó. Khiến nó cứ thế đứng ngây người cho đến khi nhóc Vũ đi đến mà nhẹ lay nó, nó mới bừng tỉnh.

_ “Chị làm gì mà thần người ra vậy?”.

_ “Thằng nhóc lúc nãy...” _ Nó nghi hoặc nhìn nhóc Vũ hỏi.

_ “Bạn em” _ Nhóc Vũ dù thế nào cũng chỉ là một đứa trẻ mới lớn dù có thông minh cũng chưa biết cách dấu đi cảm xúc của mình, vừa nãy thằng nhóc trốn tránh ánh mắt nó.

Đột nhiên nó thấy lo sợ rồi tức giận nhìn thẳng vào thằng nhóc, giọng nói tỏ rõ tức giận.

_ “Dừng ngay cái việc em định làm lại”.

Nhóc Vũ biết bản thân không thể dấu nó, cũng tại cậu xui xẻo sao lại bị nó bắt gặp chứ. Nhưng đời nào cậu chịu nghe lời nó chứ.

_ “Chuyện của em”.

Lúc này nó cảm thấy tức giận lắm vì nó lo. Nó lo em trai nó sẽ bị tổn thương như nó đã từng vậy. Cảm giác phản bội người mình tin tưởng mình cũng đáng sợ không kém gì bị người mình tin tưởng phản bội. Cái ám ảnh đó đã đi với nó đến suốt bây giờ. Nó vẫn nhớ đến lúc cuối cùng người ấy vẫn không một chút nghi ngờ nó, Cho đến khi nó chữa súng dồn chị đến vực thẳm. Chị mới nở một nụ cười giễu, ánh mắt chị nhìn nó làm nó thấy lạnh run người. Rồi tiếng cười của chị, tiếng nguyên rủa của chị. Khoảnh khắc ấy nó vẫn còn cảm nhận được rõ lắm chỉ mới như gần đây thôi. Nó vốn thấu cảm giác đó, chính vì vậy nó không muốn em trai mình cũng phải nếm mùi vị đó. Nhìn mọi chuyện diễn ra chẳng phải thằng nhóc đang có lấy lòng tin để tiếp cận gia

đình Phạm Đình Dũng để giúp nó hay sao. Nó lo sợ đến mức giường như còn cảm nhận trái tim mình đang run lên vì sợ hãi.

Nhóc Vũ thấy biểu cảm của chị, cậu biết chị cậu đang nhớ đến cái quá khứ chết tiệt kia. Cậu biết chị cậu đau lắm, cậu nắm bàn tay của chị cậu bàn tay đang run lên. Nhìn chị cậu thế này cậu khó chịu lắm. Cậu dịu giọng khẽ nói:

_ “Em tự biết chừng mực”.

Nó không nói gì chỉ lạnh lùng gạt tay nhóc Vũ ra, sau đó không nói một lời nào quay người bỏ đi. Những lúc thế này nó thấy nó vô dụng lắm. Cổ họng nó đau quá, mũi cũng cay quá và hình ảnh trước mắt nó nhòe đi. Từng giọt nước mắt chảy xuống, nó cứ thế vừa đi vừa khóc trên phố như một đứa trẻ. Mọi người nhìn nó, nó mặc kệ. Nó buồn lắm. Rồi đột nhiên trời mưa, trời bây giờ cũng thật là đồng đánh vừa nãy còn nắng gắt mà kéo cơn mưa ngay được. Mọi người đi đường vội chạy tìm chỗ trú chỉ mình nó vẫn chậm chạp bước đi trên đường. Những hình ảnh quá khứ cứ ùa về không sao ngăn lại được Ngày ấy nó cũng rất tự tin mình là một điệp viên đủ chuyên nghiệp, có tinh thần thép. Vui vẻ mà nhận nhiệm vụ. Nhưng cái giá nó nhận lại làm nó phải hối hận cả đời.

.....em là Băng.....

_ “Chị ơi em đói”.

_ “Chị ơi thằng bé xinh quá, em là chị của nó đấy nhé”.

_ “Chị là chị gái em nhé”.

_ “Chị tin em không?”.

.....

_ “Cái con bé này ăn từ từ thôi”.

_ “Ai dám kiếm chuyện làm em gái chị buồn”.

_ “Em luôn là người chị tin tưởng nhất”.

.....Mày phản bội tao... chúng tao đối xử với mày như nào... tin tưởng mày thế nào...Tại sao tại sao mày làm thế Tao nguyên rửa mày sống không bao giờ có được hạnh phúc... mày hãy nhớ từng cái chết này tất cả đều là vì mày, mày hại chết tất cả bọn tao... hãy nhớ đấy... tao hận mày... tao nguyên rửa mày...”

_ “ Chị em xin lỗi.....

Nhìn thân ảnh của người con gái đó bị bức đến đường cùng mà lao xuống vực, lúc đó nó chỉ muốn “thường” ngay cho mình một viên đạn cho rồi. Đến cuối cùng lời xin lỗi nó cũng không dám thốt lên, mà cũng đâu có tư cách mà nói. Nó sống với họ gần hai năm, gần hai năm đó nó đã thực sự cười ở đó, vui ở đó. Bao nhiêu kỉ niệm đẹp ở đó đến cuối cùng những thứ đó lại chờ thành con dao sắc bén đâm ngọt vào trái tim nó.

Nó ngồi bệt xuống lề đường mặc cho mưa vẫn cứ rơi mọi người đi đường trao cho nó ánh mắt ái ngại. Nhưng nó mặc kệ, lúc này nó đau lắm lâu lắm rồi những hình ảnh đó mới hiện về rõ đến thể chân thực đến thể tưởng chừng như đang tái diễn lại một lần nữa ngay trước mắt nó vậy, tưởng chừng đưa tay ra là có thể chạm tới. Lòng ngực nó nhói lên đau lắm, đầu óc cũng choáng váng cánh tay bị thương thì đau buốt đến độ giường như mất cả cảm giác. Đôi mắt cay xè vì nước mưa tạt vào mắt. Nó ngồi đó như một con búp bê bị chủ nhân vứt bỏ. Nó cứ ngồi đó không nhúc nhích, có người lại theo tư thế của một bào thai, cứ ngồi như vậy rất lâu. Nhìn nó thảm hại vô cùng!

.....

Hắn từ bên kia đường nhìn thấy bóng dáng nó ngồi co người lại, người thì ướt sũng thì nhanh chóng chạy lại. Nhận được điện thoại nhóc Vũ hắn liền chạy đi tìm nó. Khi nhìn thấy nó toàn thân ướt sũng, mặt mũi thì trắng bệch. Cứ vô hồn mà ngồi đó, hắn thấy đau lòng lắm, khó chịu lắm rồi hắn tức giận. Tại sao nó lại không biết quý trọng bản thân thể chứ. Nhìn nó như thế này thật không giống một Trinh Tuyết Băng cao ngạo thường ngày. Trong hắn như có một phần nào đó sụp đổ, hắn ngồi xuống đối diện với nó đưa tay gạt những sợi tóc do nước mưa mà dính bết trước mặt. Sau đó khẽ nói:

_ “Về thôi”.

Nó không đáp lại đưa đôi mắt nhìn hắn rồi nó nắm chặt lấy tay hắn như người chết đuối vớ được cái phao. Hắn vẫy một chiếc taxi rồi đỡ nó dậy, người lái taxi nhìn bằng ánh mắt rất chi là nhiều chuyện. Hắn suy nghĩ một hồi vẫn là quyết định đưa nó về nhà mình.

Về đến nhà cả hai người cùng ướt nhẹp, hắn có thể cảm nhận cơ thể nó run lên. Vào đến nhà nó mới nhẹ đẩy hắn ra, quả thật lúc này nó cũng không muốn về nhà với bộ dạng thế này. Mọi người trong nhà sẽ lo lắng. Hắn để nó ngồi xuống ghế rồi quay vào lấy một bộ quần áo nhỏ nhất trong đồng đồ của mình hi vọng là nó sẽ không quá to so với nó.

Nhìn thấy bộ dạng không ra sao của nó hắn vừa đau lòng vừa tức giận, sao nó lại không biết quý trọng bản thân đến vậy cơ chứ. Đưa bộ quần áo đến trước mặt nó ý bảo nó đi thay. Nó nhìn hắn rồi cũng cầm quần áo trên tay đi về phía phòng tắm, hắn cũng lấy một bộ quần áo rồi vào phòng tắm trên tầng.

Nó đi vào phòng tắm, cởi áo một cách chật vật vì tay nó đang tê buốt lên, cánh tay đó dường như bị phế rồi vậy. Nó không cách nào giơ được cánh tay lên. Chật vật một hồi nó cởi được bộ quần áo rồi tự ngâm mình trong nán nước ấm thấy bản thân có phần dễ chịu hơn. Làn nước ấm tràn vào vết thương đã sưng lên, tẩy đỏ làm nó thấy xót lắm. Nhưng nó vẫn ặc ặc nhắm mắt mà ngâm mình trong làn nước ấm, nhấn chìm mình mong có thể tìm được chút hơi ấm từ nán nước này.

Hắn tắm xong đợi một lúc vẫn chưa thấy nó ra, trong lòng bắt đầu thấy lo lắng, liền nói vọng vào:

_ “Băng bà làm gì trong đó mà lâu thế?”

Lúc này nó mới đứng dậy mặc quần áo, bộ quần áo của hắn rộng và dài hơn so với thân hình của nó. Nó vừa bước ra, hắn thấy mặt nó tái nhợt liền kéo nhẹ tay nó tính hỏi thăm thì hắn cảm nhận được mặt nó nhăn lại, cả cánh tay hắn cầm thì cứng đờ lại, hắn giám chắc lực hắn dùng rất nhẹ, nó không thể cảm thấy đau được. Hắn do dự một lát rồi kéo ông tay rộng thùng thình lên để lộ một vùng bắp tay sưng tấy chuyển sang màu tím tái vết thương không chảy máu nhưng miệng vết thương đã hở nhìn rất đáng sợ. Lòng hắn liền khê siết lại, hắn thật sự tức giận sao nó lại cứ như thế này cơ chứ. Hắn kéo lấy cánh tay không bị thương của nó định đưa nó đến viện thì bị nó níu tay lại. Hắn quay lại với bộ mặt tức giận trực xả bất cứ lúc nào:

_ “Đi đến viện ngay bây giờ”.

Đối mặt với sự tức giận của hắn, nó đáp lại chỉ bằng một ánh mắt đầy mệt mỏi và nói:

_ “Tự xử lí ở nhà cũng được, tôi mệt lắm. Xin ông đấy”_ Giọng nó cũng không còn trong trẻo, cao giọng như ngày thường giọng của nó trở lên đầy mệt mỏi và có cả chút khàn khàn.

Nhìn bộ dạng nó như vậy hắn không nỡ từ chối, hắn biết một khi nổi đau quá khứ ủa về nó làm con người ta rất khó chịu. Chỉ là hắn nhìn thấy nó như vậy hắn là chịu không nổi. Nhưng không đưa nó đi thì hắn cũng chẳng biết xử lí vết thương ra sao. Suy nghĩ một hồi hắn vẫn là để nó quay lại sơ pha. Có lẽ bây giờ nó còn đau chỗ khác nhiều hơn là vết thương đó. Để nó ngồi đó hắn quay vào phòng gọi điện cầu cứu nhóc Vũ. Nhóc Vũ nghe được tin cũng thờ phào nhẹ nhõm, khi không tìm thấy chị cậu trời lại còn đổ mưa, nhớ đến vết thương của chị mới hôm qua cậu như phát điên lên vậy.

Sau khi nghe qua chỉ dẫn của nhóc Vũ nói chính xác hơn là nguồn từ mẹ nó hắn nhớ từng công đoạn lỗi hộp cứu thương ra chuẩn bị thực hành.

Hắn cầm hộp y tế ngồi cạnh nó, do dự một chút rồi bắt đầu xử lí vết thương của nó, sau khi làm đúng mọi công đoạn xử lí tốt không có vấn đề gì hắn mới thấy nhẹ nhõm. Hắn tính đứng dậy đi cất hộp y tế thì nó lại bám lấy tay hắn .

Chương 67: Không Đơn Độc (Tiếp Theo)

Ba năm trước nó là một cô bé mười bốn tuổi, nó rất hâm mộ bố mình, cũng rất thích làm một điệp viên. Thông minh, nhạy bén nó chính thức được đưa vào sở cảnh sát sau khi tham gia một khóa huấn luyện. Nhiệm vụ đầu tiên sau khi được huấn luyện là làm nội gián, trà trộn vào một tổ chức.

Tổ chức đó đều là những người có tri thức, sống ở tầng lớp thấp kém, bất bình với xã hội. Họ ăn cắp tiền mọi nơi có thể ăn cắp chỉ cần ngồi trước máy tính, đăng rất nhiều thứ phản động. Nó trà trộn vào với danh nghĩa một cô nhi với tài năng máy tính thiên bẩm và thông minh xuất sắc. Nó bắt đầu được giới hacker biết đến đều là nhờ sự nỗ lực tạo vỏ bọc từ phía ba nó, một cái vỏ bọc hoàn hảo, dần dần quả nhiên những người đó đã tìm đến và tiếp cận nó.

Nó vẫn nhớ người con gái đó lần đầu nó biết đến chị là bị chị hack máy tính mình đến toi tã. Sau vài lần chị ấy bắt đầu gặp nó ngoài đời, phải mất rất lâu chị mới tiết lộ cho nó một chút bí mật nho nhỏ. Nhưng như thế là chưa đủ nó cần lòng tin của chị hơn nữa vậy là nó lại tạo nên một màn kịch. Cứ như vậy kịch nối tiếp kịch, diễn nối tiếp diễn, giả dối rồi lại giả dối cho đến khi nó đỡ cho chị một nhát dao vào chân. Từ đó chị đưa nó về nhà sống và coi nó như một đứa em gái nhỏ mà chiều chuộng.

Chị từng nói rằng: “Em không có người thân vậy thì từ hôm nay chị chính là người thân của em”. Ở đó nó gặp con trai của chị ấy, thằng bé dễ thương lắm cứ quẩn lầy nó miệng nói liến thoắng, ở đó nó gặp những con người vui tính, dễ gần, ở đó nó có một người chị hết mực yêu thương chăm sóc nó, ở đó nó đã cùng ăn, cùng sống, cùng cười đùa, cùng rơi nước mắt. Càng ngày công việc báo cáo về ở với nó càng khó khăn, không phải vì họ nghi ngờ nó mà là họ quá tin nó. Nó quả là một diễn viên đại tài, mỗi lần đưa thông tin về nó lại cảm thấy mình đang phản bội lòng tin của rất nhiều con người.

Và cuối cùng màn kịch ấy cũng đến ngày hạ màn, tất cả đã đủ để kết thúc. Kế hoạch vậy bắt đã được đưa đến cho nó, lúc có được bản kế hoạch nó đã run, đã khóc vì sợ hãi. Bằng tất cả niềm tin, tình cảm của mọi người, kỉ niệm gắn bó nó đưa họ vào tròng một cách hoàn hảo. Đến khi cảnh sát đến phía ngoài họ vẫn tìm cách đưa nó chạy thoát. Họ chống cự quyết liệt, họ che chắn bảo vệ nó, thậm chí họ chết mà không hề biết nó là một đứa phản bội. Từng người ngã xuống ngay trước mặt nó đều như một nhát dao khảm sâu vào tâm can nó, lúc đấy nó muốn nói mọi người dừng lại đi nó là một kẻ phản bội nó không xứng được mọi người bảo vệ, nhưng nó không sao nói được, nó cứ đứng trôn chân ở đó, cổ họng nghẹn lại. Nó không làm gì ngoài đứng rơi nước mắt một cách hèn nhát.

Lúc đó chị đi đến bên nó cầm lấy tay nó kéo nó đi và nói: “Đừng sợ”. Và rồi, nó điên rồi trên đường đi nó đã liên lạc với cảnh sát, xe cảnh sát đến và vây bắt chị vẫn tìm cách đưa nó đi nhưng lúc đó nó vẫn đứng im nó đi ra khỏi tay chị trước ánh mắt kinh hoàng của chị, đi về phía cảnh sát quay người và chìa súng vào chị.

Lúc đó từng nét trên mặt chị như in sâu trong trí óc nó, chị kinh hoàng, chị như giật mình nhận ra, cả đôi mắt chị nhuộm sự căm thù nhìn về phía nó, rồi chị cười, cười một cách điên dại. Lúc đó tay nó run lên, chân cảm tưởng không có sức lực, Cũng không dám mở miệng nói gì. Và rồi chị ấy đã nguyện rũa nó:

__ “Mày phản bội bọn tao, mày diễn hay lắm. Mày phản bội tao... chúng tao đối xử với mày như nào... tin tưởng mày thế nào... Tại sao, tại sao mày làm thế Tao nguyện rũa mày sống không bao giờ có được hạnh phúc... mày hãy nhớ từng cái chết này tất cả đều là vì mày, mày hại chết tất cả bọn tao... hãy nhớ đây... tao hận mày... tao nguyện rũa mày... bọn tao có làm ma cũng không tha cho mày... tao nguyện rũa mày xuống địa ngục...”.

Và rồi chị lùi dần với tiếng cười điên dại vang vọng khắp không gian, trước con mắt kinh hoàng của nó chị thả mình xuống vực.

__ “KHÔNG”__ Nó hét lên và lao đến nhưng không kịp, mọi người hốt hoảng xông đến kéo nó lại. Nó chỉ nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé đấy xa dần rơi xuống giữa không trung. Đôi mắt lóe lên sự hận thù khiến nó khắc sâu nỗi đau này đến tận xương tủy.

.....

Không biết tại sao nhưng nó lại kể cho hẳn mọi chuyện. Vốn dĩ chỉ một hình ảnh của câu chuyện quá khứ này lướt qua đã đủ làm nó hoảng hốt muốn bỏ chạy. Vậy mà hôm nay nó lại đem từng chút của câu chuyện nhớ lại tỉ mỉ kể cho hẳn nghe, đây là nó đem ra để tự trừng phạt mình hay sao? Quá khứ của nó chẳng nhẽ chưa đủ đau để nhắc nhở nó phải bao bọc nhóc Vũ kĩ một chút hay sao? Câu chuyện này không chỉ là quá khứ, nó còn là nỗi ám ảnh, là con dao hai lưỡi đối với nó. Mỗi lần nhớ lại câu chuyện này nó đều được thấy những ngày nó vui vẻ rồi này đau đớn tê tâm liệt phế.

Trong mắt mọi người khi nó trở về thì nó chính là một điệp viên xuất sắc. Nhưng với nó, nó cảm thấy mình chính là một kẻ phản bội diễn tốt đến hoàn hảo. Nó đã thật sự sợ hãi những cái chết giọng nói nguyện rũa của người con gái đó như âm hồn không tan bám riết lấy nó, lúc nào cũng vang lên trong đầu nó không ngừng, nó không dám chợp mắt vì khi nhắm lại nó lại thấy những ngày vui vẻ bên họ để rồi khi giật mình tỉnh dậy là sự thật tàn khốc. Cảm giác tội lỗi, dằn vặt, đau đớn bủa vây lấy nó, ám ảnh nó không tha nó cảm nhận bản thân dường như có thể phát điên ngay lúc ấy. Nó đã từng có suy nghĩ cứ như vậy buông thả để bản thân chết đi cũng được. Nhưng lúc đó chính vòng tay nhỏ bé của nhóc Vũ đã cứu lấy nó. Một thời gian sau nó đã phải trị liệu tâm lí trong một thời gian dài, cũng một thời gian dài tâm lí ám ảnh khiến nó dù có dùng thuốc ngủ cũng vẫn mê man khơi dậy quá khứ kinh khủng ấy.

Với nó đó là một quá khứ đẹp đến đáng sợ, là một con dao để nó khắc sâu vào tâm trí không cho phép mình quên đi. Để nó phải nhớ rằng nó đã từng là một đứa phản bội, từng tề bạc đến nhường nào.

.....

Khá lâu rồi nó mới ngồi mà nhớ lại toàn bộ mọi chuyện thế này. Chính vì nó đã từng cảm nhận được cảm giác bức người đến phát điên ấy nó mới sợ, mới không dám cho nhóc Vũ làm như vậy. Nó sợ thằng nhóc sẽ lại đi vào dấu chân cũ nó đã từng.

Nó đã thật sự hối hận vì chuyện nó đã làm, hối hận ngay từ lúc bắt đầu. Nếu cho nó được chọn lại nó sẽ không bao giờ đi vào con đường đó. Đòi người vẫn phải nói phải có vấp ngã mới có thể trưởng thành. Nhưng cú vấp ngã đó là quá lớn cho một đứa trẻ mới lớn như nó. Một cú vấp ngã khiến nó thương tích đầy mình.

Nó cứ ngẩn nhìn màn mưa qua cửa sổ, cơn mưa vẫn kéo dài không dứt. Mưa càng lúc càng có vẻ nặng hạt hơn. Hắn ngồi bên cạnh nó im lặng không nói tiếng nào, chỉ như vậy im lặng ở bên cạnh nó.

.....

Nhóc Vũ sau khi biết chị mình bình an tâm trạng mới có chút thả lỏng. Cậu biết chị cậu lo lắng điều gì, sợ hãi điều gì. Nhưng cậu không thể cứ như vậy để mặc mọi chuyện mà không làm gì cả. Đang nghĩ ẩn vờ thì điện thoại của nhóc Vũ rung lên nhìn số điện thoại gọi đến lòng mảy của thằng nhóc lập tức nhú lại, đoán một hồi nhóc vẫn cầm điện thoại lên nghe. Bên đó nói một hồi nhóc suy nghĩ rất nhanh rồi trả lời:

_ "Được".

Đó là cậu bé mà nhóc Vũ muốn tiếp cận thằng bé muốn nhóc Vũ đến nhà chơi. Cậu biết chị cậu sẽ giận lắm nhưng rồi cậu vẫn đồng ý. Cậu muốn kết thúc chuyện này sớm một chút.

Ngoài trời vẫn còn mưa nên cậu bắt một chiếc taxi đến căn biệt thự đó. Thằng bé đó còn cầm ô đứng chờ đón nhóc Vũ ngoài cổng. Vừa thấy nhóc Vũ bước xuống đã toe toét cười chạy lại gần. Thực sự thằng bé thích nhóc Vũ, trong mắt thằng bé nhóc Vũ rất đặc biệt vừa đẹp trai lại cực kì tài giỏi nên thằng bé thích lắm. Thằng nhóc lúc bị mấy anh lớn bắt nạt là Minh vũ đã giúp thằng bé.

_ “Anh Vũ mau vào nhà đi”.

Nhóc Vũ cũng nhẹ nỡ nụ cười sau đó cũng thằng bé bước vào trong. Căn biệt thự này khá là rộng. Bên trong bên ngoài đều có một vài vệ sĩ. Thằng bé lôi kéo nhóc Vũ vào bên trong nhà, thằng bé này tên Gia Huy là cháu đích tôn của nhà lên vốn rất được cưng chiều. Trong nhà giương như mấy người lớn đều ra ngoài chỉ có hai người giúp việc và mấy vệ sĩ bên ngoài. Như vậy lại tốt càng dễ cho cậu hành động.

Thằng nhóc cười toe toét nói nhóc Vũ chờ và chạy biến lên trên tầng. Nhóc Vũ ngồi trên sofa im lặng quan sát xung quanh. Đang suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể vào được căn phòng của Phạm Đình Dũng. Thì thằng Gia Huy chạy từ trên tầng xuống trên tay ôm chiếc máy tính xách tay chạy về phía nhóc Vũ và đặt chiếc máy tính trên bàn đẩy về phía Vũ. Một ý nghĩ thoáng qua, nhóc Vũ liền nhanh tay khởi động máy tính nhân lúc thằng bé chạy đi lấy đồ ăn liền nhanh tay gõ trò trên máy làm cho màn hình cứ chạy loạn lên những con số. Sau đó khi thằng bé kia quay lại rất nhanh trưng ra một bộ mặt ngạc nhiên nói:

_ “Gia Huy máy em sao vậy này?”.

Thằng bé cũng chạy lại ngó vào sau đó cau mày, sau đó quay mặt nhìn nhóc Vũ với vẻ mặt cực kì ngốc nghếch, sau đó thì xịu mặt xuống, khó khăn lắm thằng bé mới rú được Vũ đến đây đẩy cậu chơi game vậy mà cái máy tính lại hỏng. Nhóc Vũ có vẻ suy nghĩ dữ lắm sau đó bình tĩnh nói:

_ “Nhà em còn có máy tính khác không, anh dạy em chơi”.

_ “Bây giờ cũng chỉ còn máy tính trong phòng ông em thôi nhưng ông em không cho em vào đó lúc ông không có nhà”_ Thằng bé ra cái vẻ mặt tiếc hùi hụi rồi nói.

_ “Vậy thì chúng ta lên vào, anh cho em vài trang bị này đỉnh lắm luôn”_ Nhóc Vũ bắt đầu giờ giọng dụ dỗ.

Gia Huy suy nghĩ dữ lắm, nhưng một cậu bé mới lớn đơn thuần như vậy thì nghĩ cái gì cũng hết sức đơn giản. Nhanh chóng cậu gật đầu kéo nhóc Vũ đứng dậy ngó trước ngó sau rồi kéo cậu nhóc vào phòng ông mình.

Khi bàn tay nhỏ bé ấm áp của Gia Huy chạm vào tay nhóc Vũ. Trong lòng cậu tự cảm thấy có gì đó khó chịu lắm, nặng nề lắm. Nó khác với cảm giác bình thường cậu vẫn nói dối, khác với cảm giác nhìn người thân cậu buồn, cũng khác với cảm giác khi nhìn người chị cậu yêu thương bị thương tổn. Cậu cũng không biết nó được gọi là gì nữa. Đạt được rồi mà lại muốn buông tay. Nhưng cuối cùng cậu cũng không chút ngần ngại làm những gì cậu nên làm trong căn phòng đó hoàn thành mục đích cậu đến đây. Với cậu đúng chính là đúng, sai chính là sai, tội phạm không cần phải bỏ thí cho chúng bất cứ sự thương cảm nào cả, càng không nên do dự.

.....

Hơi chập tối cậu mới rời khỏi nhà Gia Bảo, cũng là lúc ông Gia Bảo về. Vào nhà cậu chào hỏi người giúp việc rồi đi lên phòng mình. Vào phòng đang tính đưa tay bật đèn thì cậu chợt chững lại khi nhìn khi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng bên cửa sổ ánh sáng yếu ớt bên ngoài hắt qua cửa sổ

không đủ làm soi tỏ mọi vật, bóng dáng ấy cũng gần như hòa lẫn với bóng đêm. Bóng dáng đó quay lại nhìn cậu rồi một khoảng im lặng bao trùm lấy không gian nơi đây. Rồi một tiếng thở dài nặng nề từ chị cậu phá tan sự im lặng này, lúc này cậu mới ý thức đưa tay bật điện lên. Nhìn chị cậu mặt mày nhợt nhạt, tròng mắt đỏ hoe, tơ máu xuất hiện, lại tràn đầy thống khổ nhìn cậu. Trái tim cậu khẽ nhói một cái, rồi cảm giác đau đến khó thở lan đến lồng ngực. Cậu đi đến, thân hình chỉ mới cao đến ngực nó ôm chầm lấy nó, ôm rất chặt rồi trong khoảng không im lặng ấy vang lên một tiếng thật nhẹ hòa lẫn vào không khí:

_ “Em xin lỗi chị”_ Cậu là đang xin lỗi cho những việc cậu đã làm, đang làm và sẽ làm.

Nó cúi người ôm trọn thân hình nhỏ bé của thằng nhóc vào người, sau đó nhẹ nói:

_ “Đừng như vậy có được không?”.

Nhóc Vũ vài giây khựng lại sau đó cố làm ra vẻ thành thật nhất nói:

_ “Em hứa với chị”.

Lúc này trong lòng nó như chút được cái gì đó nặng nề lắm, nó mới bắt đầu cảm nhận được hơi thở trở lại với mình, vòng tay nó khẽ siết lại ôm chặt thân hình nhỏ bé này lại. Nó thà lấy bản thân che chắn tất cả thương tổn cũng không muốn em trai của mình nhận lấy bất cứ một vết xước nào. Bàn tay nhỏ bé của cậu nhóc cũng ôm chặt lấy chị mình trong lòng không ngừng những lời xin lỗi nhẹ nhàng cất lên. Chị cậu yêu quý cậu, muốn bảo vệ cậu nhưng cậu cũng vậy cũng muốn làm mọi chuyện cho chị mình với cậu việc cung chiều cùng bảo vệ chị mình sớm đã thành một chấp niệm trong cậu rồi. Người chị mà cậu yêu thương cậu tuyệt không để chị cậu phải chịu một chút thương tổn nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Chị Em Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.